

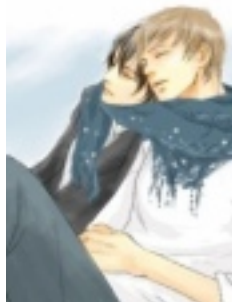
Phi Thường Quan Hệ

Contents

Phi Thường Quan Hệ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	21
6. Chương 6: Cậu Muốn Làm Diễn Viên Sao?	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8	38
9. Chương 9	42
10. Chương 10	49
11. Chương 11: Giản Tân, Anh Nhớ Em	58
12. Chương 12: Hồng Rồi Sao? Hồng Rồi!	62
13. Chương 13	69
14. Chương 14	75
15. Chương 15	86
16. Chương 16	92
17. Chương 17	97
18. Chương 18	104
19. Chương 19	110
20. Chương 20	113
21. Chương 21	121
22. Chương 22	126
23. Chương 23	132
24. Chương 24	135
25. Chương 25	141
26. Chương 26	146
27. Chương 27	150
28. Chương 28	155
29. Chương 29	160
30. Chương 30	167
31. Chương 31	173
32. Chương 32	177
33. Chương 33	182
34. Chương 34	186
35. Chương 35	190
36. Chương 36	195
37. Chương 37	199
38. Chương 38	205
39. Chương 39	209
40. Chương 40	213
41. Chương 41	216

42. Chương 42	220
43. Chương 43	223
44. Chương 44	228
45. Chương 45	233
46. Chương 46: Phiên Ngoại	240

Phi Thường Quan Hệ

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, ấm áp, gương vỡ lại lành, mặt dày minh tinh công x ôn nhu tốt bụng bá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-thuong-quan-he>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Kinh Tinh đi mua đồ ăn sáng, tổ tông Ônng Hạo Diên kia đã chẳng thấy tăm hơi.

Mấy nhân viên trang điểm đứng trơ mắt ếch trong phòng hóa trang, nhưng mà không ai cần nhần gì, còn xôn xao tỏ vẻ không sao đâu, bởi vì Ônng Hạo Diên tuy chỉ là một tiểu thị tươ hạng ba, nhưng ba anh lại là nhà sản xuất có tiếng trong giới.

Kinh Tinh cầm tiền của trợ lý thực tập, trong bụng phát hoảng, sợ lỡ mà Ônng Hạo Diên bị phóng viên chụp cảnh mặt mộc còn đi dép lê, còn sợ anh ra về chỗ nào sẽ khiến khán giả không còn thiện cảm với anh nữa. Điện thoại càng gọi càng không bắt, xung quanh toàn là rừng không có cách nào tìm được.

Hai mươi phút sau, Ônng Hạo Diên mặc áo ba lỗ cùng khổ luyện võ từ trong rừng đi ra, trên tay ôm áo khoác, nhìn kĩ trong áo khoác còn bọc lấy một con mèo nhỏ.

Kinh Tinh phát hờn, bạn trai cô đích thị là một tên quan hốt cút, hại cô cả ngày chỉ có thể chơi với mèo. Giờ thì hay rồi, Ônng Hạo Diên không biết từ chỗ nào kiếm về thêm con mèo, còn làm công việc chậm trễ.

Vào phòng hóa trang, Ônng Hạo Diên nhanh chóng thay đồ diễn, anh đem con mèo nhét vào lòng Kinh Tinh, nói: “Đồ ăn sáng chị mua đâu? Cho tiểu gia hỏa này ăn chút đi.”

Kinh Tinh đặt con mèo lên ghế, định gọi điện hỏi bạn trai một chút, xem xem có phải lưu ý gì không.

Ônng Hạo Diên vừa trang điểm vừa đọc kịch bản, anh diễn vai nam thứ ba, không có yêu đương cũng không có đau khổ gì, cả đời nhân vật này chỉ là đi phụng sự tổ quốc. Kỳ thực anh muốn diễn vai chính cũng chỉ cần một câu nói là xong, nhưng mà nam chính nhiều cảnh lắm á, lười quá không thêm đóng.

Ba anh Ônng Vĩ Quốc nói rồi: “Chưa thấy ai như con, ngại diễn vai chính.”

Uông Hạo Diên liền trả lời: “Con có kế hoạch chứ, nam ba nam hai nam chính, không thể tự nhiên đóng nam chính cái một được, dễ bị hắc lăm, đây là sách lược.”

Trang điểm xong phải đi quay phim, hôm nay trời nhiều mây nên không ảm lên được chút nào, đoàn phim đóng tại một công trình kiến trúc cổ vùng ngoại ô, chụp ảnh cho thể loại phim chống quân Nhật, gọi là «Hành Chí Thiên Minh».

Uông Hạo Diên cao một mét tám tư, trên mạng khai một mét tám sáu, bình thường nhìn cũng không phân biệt được. Hơn nữa anh thuộc dạng chân dài vai rộng thực sự rất hợp mặc quân phục, trong phim anh vào vai một gã sĩ quan Quốc dân đảng, so với trang phục chiến sĩ quân của nam nhất nam hai đẹp không kém.

Có cảnh diễn ở trong rừng, đội quân của Uông Hạo Diên bị mai phục, trong lúc chiến đấu bắp đùi anh bị trúng đạn. Thời tiết vốn đã lạnh, quần thấm cả túi máu giả còn lạnh hơn, bởi vì có yêu cầu phải quay vài cảnh cần sử dụng quạt gió, cho nên cảnh phim này quay rất tốn thời gian.

Quay xong xuôi hết phải thay tổng cộng sáu cái quần, Uông Hạo Diên mặc cái khổ tập võ kia đã sớm dính vào đùi, lạnh đến run cầm cập, Kinh Tinh đem cho anh nước ấm với khăn, đi lại xe có hơn chục mét mà Uông Hạo Diên cảm thấy như đang sát hạch Tam công vậy. ¹

Cảnh quay hôm nay kết thúc rồi, Uông Hạo Diên làm tổ trong xe bảo mẫu ² thay quần áo, Kinh Tinh đang nghe người đại diện Phí Nguyên sắp xếp lịch hoạt động cho mấy ngày tiếp theo. Con mèo nhỏ cuộn tròn bên cạnh Uông Hạo Diên, anh thay đồ xong bưng con mèo lên xem, mèo nhỏ kêu một tiếng, anh lạnh run hắt xì một cái.

Phí Nguyên quay đầu nói: “Sao mà hắt hơi đấy, cảm thì tranh thủ khám đi, hay là dị ứng lông mèo? Còn mèo hoang này không có bệnh truyền nhiễm gì chứ?”

“Em biết rồi.” Uông Hạo Diên đặt mèo nhỏ lên đùi nhẹ nhàng sờ sờ, “Hai ngày nữa không có cảnh của em, hôm nay đi về đi. Họ Kinh tên Tinh kia thu dọn đồ của em xong chưa?”

Kinh Tinh đang sắp xếp hoạt động quan trọng, trả lời: “Ồ trong hành lí hết rồi đó, bất quá hai ngày tới cậu đừng có mất tích nha, điện thoại cũng không được tắt.”

Phí Nguyên bổ sung: “Lên mạng cũng đừng có chỉ chơi, anh gửi cậu mấy tin tức rồi đó, nhớ đăng weibo.”

Uông Hạo Diên nghe đến phiền, đỉnh đỉnh mũi mèo nhỏ, phát hiện mũi mèo thở không thông. Anh nhìn đồng hồ đã ba giờ chiều rồi, đến nhà cũng phải sáu giờ, hỏi Kinh Tinh: “Tiểu Tinh, bệnh viện thú y buổi tối không mở cửa sao?”

Kinh Tinh nói: “Đâu phải bệnh viện nào cũng có nhân viên trực đêm đâu, cậu muốn khám con mèo này hả? Tối nay có muộn quá không?”

“Không muộn không muộn, chị không phải luôn trách bạn trai không ở cùng chị sao? Con mèo này cho chị mượn để gắn kết tình cảm mấy người nè.” Uông Hạo Diên nói xong gọi điện thoại, bên kia có người nhận, anh nói: “Mẹ, khoảng sáu giờ con tối nhà, mẹ chờ con hát mừng sinh nhật nha.”

Mẹ Uông Hạo Diên Chu Uyển năm xưa cũng có chút nổi tiếng, có điều không thềm phát lên thì đã gả cho Uông Vĩ Quốc ở nhà giúp chồng dạy con rồi, Uông Hạo Diên cảm thấy mình giống mẹ điểm này, lười.

Chu Uyển có nuôi một con chó Tây Tạng, gọi là Tân Ba, Uông Hạo Diên sợ Tân Ba dọa mèo nhỏ, nên muốn Kinh Tinh trông giúp một đêm. Gần đến nhà Kinh Tinh, Uông Hạo Diên dặn đi dặn lại cả nửa ngày, Phí Nguyên phát chán nói: “Cậu không phải chuyên gia thì thôi đừng nói nhiều nữa đề.”

Uông Vĩ Quốc và Chu Uyển cả nửa tháng không gặp con trai, đều thấy nhớ, nhất là Chu Uyển. Uông Hạo Diên đối với mẹ vô cùng ngọt ngào, khác hẳn những lúc trả lời phỏng vấn, Tân Ba một thân mập ú dựa vào sofa xem TV, chẳng thêm phản ứng với Uông Hạo Diên.

Cơm nước xong là chín giờ, Uông Hạo Diên thấy mình cảm thật rồi. Từ lúc trên xe đã hắt xì nghẹt mũi, bây giờ đầu cũng đau.

“Hạo Hạo, con nhật được mèo hoang hả? Có khám cho nó chưa?” Chu Uyển thường ngày không gặp con trai, liền chặt chẽ theo dõi tình hình tổ phim, vừa này thấy ảnh hậu trường, Uông Hạo Diên ôm một con

mèo nhỏ.

Ông Hạo Diên bệnh như núi đổ, ỉu xiu nói: “Con để trợ lý mang về trước rồi.”

Chu Uyển dặn dò: “Nhất định phải đưa đi kiểm tra, phải có trách nhiệm với bản thân cũng như với con mèo nhé.”

Ông Hạo Diên thấy sai sai, sao nghe như mình chơi 419 vậy trời, đầu anh có chút quay quay, sợ là buồn ngủ rồi, liền đứng lên mặc quần áo: “Mẹ, con ngủ đây, có chút cảm rồi sợ lây cho cả nhà.”

Chu Uyển vừa nghe là lo lắng, sợ Ông Hạo Diên dị ứng với lông mèo, muốn đưa Ông Hạo Diên đi bệnh viện. Ông Hạo Diên ngăn không được, nhưng mà không muốn để Chu Uyển đưa anh đi, Ông Vĩ Quốc cũng nói anh bao nhiêu tuổi rồi, khám bệnh cũng cần người đưa đi sao.

Tài xế lái xe đưa Ông Hạo Diên đến bệnh viện, dọc đường đi anh muốn hôn mê luôn, người đã không thoải mái rồi, lúc quay phim lại còn mệt hơn.

Nhị viện ở thành phố luôn kín người hết chỗ, tìm chỗ đỗ xe phải mất mười phút, Ông Hạo Diên xuống xe liền vào phòng khám, để tài xế đứng ở cổng chờ. Anh đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, trên người mặc bộ đồ hưu nhân, đứng xếp hàng sau lưng một bà cụ để lấy số thứ tự.

Tới lượt anh, anh nhớ người ta hay bảo cảm thì khám nội khoa, nhưng mà xem ra vẫn còn mình mẫn chút, cảm cúm không phải đến chính một mũi là được rồi sao. Ông Hạo Diên hỏi nhân viên ghi số: “Xin hỏi tôi bị cảm nên mũi nghẹt quá, phải khám khoa nào thế?”

Nhân viên ghi số nói: “Tai mũi họng.”

Đến số mình Ông Hạo Diên liền chạy lên khoa tai mũi họng ở lầu 4, hành lang bệnh viện ban đêm vắng vẻ lạnh lẽo, từng phòng khám chỉ có một bác sĩ trực đêm. Phòng khám đầu tiên là bác sĩ nữ, Ông Hạo Diên làm bộ nghĩ, lẽ cô nàng này là fan thì biết làm sao.

Phòng thứ hai là bác sĩ nam, vậy vô phòng hai thôi.

Ông Hạo Diên kéo mũ xuống rất thấp, anh đến cạnh bàn ngồi xuống, lúc này bác sĩ mới ngẩng đầu lên, tiện thể đặt cuốn sách đang xem dõ sang một bên.

“Không thoải mái ở đâu?”

Bác sĩ cũng mang khẩu trang, chỉ lộ ra sống mũi cao thẳng và đôi mắt lộ vẻ uể oải, Ông Hạo Diên theo vành mũ nhìn lên đôi mắt kiên định của đối phương, là một đôi mắt hai mí dài hẹp.

“Không thoải mái chỗ nào?” Bác sĩ hỏi lại lần nữa.

Ông Hạo Diên cảm thấy cổ họng cũng bắt đầu đau rồi, anh nói: “Nghẹt mũi, bởi vì có nhặt được một con mèo nhỏ, cho nên không biết là cảm cúm hay dị ứng lông mèo.”

“Vậy à, nếu do dị ứng thì phải đến nội khoa, còn có triệu chứng gì không?”

Ông Hạo Diên biết người này đang vừa nói vừa cười thầm, bởi vì đuôi mắt người nọ có chút cong cong. Anh nói: “Cổ họng cũng đau, ban ngày còn hắt xì liên tục.”

Bác sĩ lấy ra một que đè lưỡi, sau đó trượt ghé dựa đến chỗ Ông Hạo Diên, nói: “Tôi xem cổ họng cho anh, anh tháo khẩu trang ra đi.”

Ông Hạo Diên cúi đầu tháo khẩu trang, ngẩng đầu há miệng, lại đè thấp vành mũ che đi tầm nhìn của mình. Một tay bác sĩ nhẹ nhàng lấy cầm anh, anh có thể ngửi được mùi thuốc sát trùng nhân nhạ.

“Cổ họng hơi sưng, cảm mạo bình thường thôi, muốn uống thuốc hay chích thuốc?”

Ông Hạo Diên muốn chích cho nhanh, dừng một chút lại nói: “Kê thuốc đi.”

Bác sĩ mở sổ khám bệnh ra, hỏi: “Họ tên.”

Ông Hạo Diên nói bừa: “Vương Hạo.”

Từ đầu tới giờ anh chăm chăm nhìn mặt bác sĩ, lúc kê thuốc chuyển sang nhìn tay người ta, ngón tay thon dài trắng nõn cầm bút ghi mấy chữ xấu như gà bới lên giấy, một chữ anh nhìn cũng không ra.

Bác sĩ viết xong đem bệnh án đưa lại cho anh, nói: “Đến sảnh lầu 1 nộp tiền thuốc là xong rồi.”

Uông Hạo Diên cầm bệnh án, cẩn trọng nhìn chữ kí của bác sĩ, nhưng mà trừu tượng quá nhìn vẫn không ra. Bác sĩ thấy anh bất động lạ, nhẹ giọng hỏi: “Anh còn việc gì sao?”

Uông Hạo Diên khép sổ lại không xem nữa, đại não đang mê man bỗng trấn tĩnh lại, ánh mắt kiên định cùng mí mắt tinh tế, đường nét quen thuộc cùng thanh âm trong trẻo, nhiều đây còn cần phải tốn sức đoán xem là ai ư.

Anh cũng nhẹ giọng hỏi lại: “Giản Tân, là em sao?”

(1) : giúp tui với tui không biết dịch T.T

(2) xe bảo mẫu là xe mấy idol hay đi ấy

2. Chương 2

Ban đầu Giản Tân cảm thấy người trước mặt này có chút kì quặc, nhưng không nói được là kì chỗ nào, bởi vì đối phương kéo mũ thật thấp nên cậu không thấy rõ mặt mũi, giọng nói do bị cảm nên khàn khàn nghe cũng không quen.

Khám bệnh xong rồi vẫn còn ngồi bất động, sau đó lại hỏi một câu: “Giản Tân, là em sao?”

Giản Tân ngơ ngác “Ừ” một tiếng, cậu cảm thấy người này rất quen nhưng lại không chắc chắn, hoặc là không dám tin rằng đối phương là người cậu đang nghĩ tới.

“Bác sĩ Giản, mới vừa đưa đến một bệnh nhân chảy rất nhiều máu mũi, anh qua xem một chút đi.” Y tá trực đêm đột nhiên vào thông báo, thấy Uông Hạo Diên đang ở đây, “Có bệnh nhân à, anh qua xem được không?”

Giản Tân vốn kê thuốc cho Uông Hạo Diên xong cả rồi, nếu như không nhận ra được người thì chắc Uông Hạo Diên đã sớm về nhà, Giản Tân đứng dậy định tới xem bệnh nhân thế nào, Uông Hạo Diên vẫn ngồi

bất động.

“Cái kia, anh...”

Uông Hạo Diên cúi đầu chống cằm: “Anh ở đây đợi em một lát.”

Giản Tân đóng cửa đi ra ngoài, cậu bước nhanh tới phòng xử lí, nhưng mà đầu óc vẫn để đâu đâu ở phòng bên cạnh. Người kia nói tên là Vương Hạo, Vương Hạo, Giản Tân cảm thấy tim mình đập nhanh quá.

Cậu có thể khẳng định rằng, tổ tông kia chính là Uông Hạo Diên.

Bệnh nhân bị chảy máu mũi là một ông chú đã 50 tuổi, Giản Tân lại cầm máu, đồng thời đo huyết áp, hỏi: “Bình thường huyết áp chú có cao không? Có uống thuốc hạ huyết áp hằng ngày không?”

Huyết áp đã tạm ổn, ông chú sợ quá chừng, lo lắng hỏi: “Bác sĩ, không phải tôi bị u bướu gì chứ?”

Giản Tân từ đâu rút ra cây bút viết lên đơn xét nghiệm: “Cao huyết áp sẽ làm chảy máu mũi, nếu kiên trì uống thuốc như đã kê thì không có vấn đề gì quá lớn, chú xuống lầu 2 chụp X-quang, không có gì đâu yên tâm đi.”

Ông chú vội vã chạy đi, Giản Tân nói thêm: “Hôm nay chụp thì sáng mai mới có kết quả, chú cứ về trước, nếu như lại chảy máu thì phải ở lại truyền nước biển theo dõi cả đêm.”

Ông chú cầm đơn bệnh đi chụp hình, y tá thu dọn dụng cụ, Giản Tân cởi bao tay đi rửa tay.

Uông Hạo Diên cảm thấy mình mệt lắm rồi, mũi anh hồng hoàn toàn, chỉ có thể dùng miệng thở, nhưng mà vương cái khẩu trang thở không tiện. Anh nghĩ có lẽ y tá sẽ không trở lại nữa, lại nghĩ thôi cứ chờ Giản Tân về rồi cởi khẩu trang.

Giản Tân bước đi rất khẽ, lúc nhìn qua cửa kính trong suốt thấy Uông Hạo Diên đã cởi nón xuống, lúc cậu nắm lấy tay nắm cửa lại thấy Uông Hạo Diên đội mũ lên.

Chờ cậu mở cửa đi vào, Uông Hạo Diên gỡ luôn cả mũ và khẩu trang xuống.

Nghe tiếng đóng cửa trong lòng Uông Hạo Diên lộp bộp vài cái, anh cảm thấy mình há miệng thở đến môi cũng khô bong ra rồi, nếu như Giản Tân vẫn đẹp như ngày nào, thì anh nhất định cũng phải thật soái bức người.

“Uông,” Giản Tân vừa nói một chữ, Uông Hạo Diên liền chống bàn đứng dậy, Giản Tân không nhớ là Uông Hạo Diên cao đến mức này, cậu chờ Uông Hạo Diên quay người lại, mới nói tiếp: “Hạo Diên.”

Uông Hạo Diên nói giọng mũi: “Còn tưởng em không nhận ra anh chứ.”

Giản Tân không tự nhiên nói: “Không đến mức đó.”

Hai người đứng cách vài bước nhìn nhau, có thể là đang hồi tưởng chuyện trước, cũng có thể chỉ đang xấu hổ. Không phải là gặp khó khăn gian khổ gì, chỉ là đã chín năm không gặp nhau.

Chín năm, giáo dục bắt buộc cũng đã học xong rồi.

“Giản Tân, em cao hơn đó.” Uông Hạo Diên nghẹt mũi còn đau đầu, không biết nói cái gì. Giản Tân nhét tay vào túi áo đi đến trước mặt anh, nói: “Không cao bằng anh.”

Uông Hạo Diên vò đầu, thấp giọng hỏi: “Anh có thể ôm em không?”

Giản Tân cup mắt, bình thản nói: “Không hay lắm.”

“Bạn học cũ ôm một cái không được sao.” Uông Hạo Diên hít hít mũi, cảm giác nghẹt thật khó chịu, anh nhìn Giản Tân không có phản ứng gì, sau đó đưa tay gỡ khẩu trang của Giản Tân xuống.

Giản Tân liền giương mắt trừng anh, Uông Hạo Diên nhìn chằm chằm ánh mắt kiên định ấy nói: “Cho anh nhìn em đi.”

Anh đem khẩu trang của Giản Tân tháo xuống, lúc khẩu trang bị tháo xuống Giản Tân cắn cắn môi. Uông Hạo Diên nhìn một hồi liền cài khẩu trang lên cho Giản Tân, nhẹ nhàng sờ sờ tóc mai Giản Tân, nói: “Ừm, mặt vẫn nhỏ như vậy.”

Giản Tân hít sâu, nói: “Anh nhanh đi lấy thuốc uống đi? Không khó chịu sao?”

Uông Hạo Diên biết rõ Giản Tân không muốn cùng anh tiếp xúc cũng không muốn nói chuyện xưa, anh nghĩ không biết cậu có một chút lo lắng hay đau lòng anh không, nhưng mà nhìn Giản Tân xoay đi thể kia anh bỗng không còn niềm tin nữa. Hơn nữa anh đang thực sự rất khó chịu.

Cầm sổ khám bệnh lên, Uông Hạo Diên lại biến thành một ngôi sao hạng ba, anh đi tới cửa thì dừng lại, quay đầu nhìn bóng lưng Giản Tân hỏi: “Em có nhớ trước kia anh bị bệnh đều xin nghỉ trưa để đi chích không?”

Giản Tân không nhúc nhích cũng không lên tiếng, Uông Hạo Diên nói: “Anh uống thuốc thì sẽ liền nôn.”

Giản Tân không chút kích động, cậu mở sổ khám bệnh ra, viết lên mấy chữ, vừa viết vừa nói: “Anh tìm y tá ở phòng thuốc bảo họ chích đi, em viết lại đơn thuốc rồi.”

“Không cần đâu.” Ông Hạo Diên bước một chân ra khỏi cửa, còn ấu trĩ nói: “Ngày mai anh lại tìm em khám bệnh, khỏe rồi vẫn sẽ tìm đến em mỗi ngày, em không phản ứng gì cũng được, anh chỉ nhìn em ngồi viết mấy cái chữ như chó cào đó thôi!”

Giản Tân đem đơn thuốc vừa kê vò lại thành nắm, dùng sức ném vào Ông Hạo Diên: “Đồ chó Nhật anh cút đi!”

Ông Hạo Diên đi rồi, Giản Tân ngồi xuống ghế, cậu không buồn ngủ nhưng lại rất mệt, cúi xuống đập đập đầu lên mặt bàn lạnh ngắt, nhớ tới lúc tổ tông Ông Hạo Diên kia tháo khẩu trang của mình xuống.

Còn sờ sờ tóc mai của cậu.

Giản Tân nhớ tới chuyện xa xưa, hồi đi học có lần cậu đi cắt bớt tóc mai, cắt làm sao mà cậu thề không bao giờ tới cái tiệm đó cắt nữa. Ngày thứ hai đi học cậu một mực đội nón áo khoác lên che đi, đến khi vào lớp học mới tháo xuống.

Sau đó Ông Hạo Diên ngồi nhìn cậu chăm chăm đến hết tiết.

“Tôi nói nè tôi thích tóc mới của cậu lắm á.” Tan học xong câu đầu tiên nói với Giản Tân chính là khen mái đầu của cậu, Ông Hạo Diên ngăn Giản Tân đội mũ lên, nói: “Siêu dễ thương mà? Siêu luôn á!”

Giản Tân cầm hộp bút bịt mồm anh, Ông Hạo Diên nhân cơ hội bắt lấy tay Giản Tân, ra sức tấy não cậu: “Cậu xem cầm cậu nhỏ nhỏ như vậy, cắt tóc xong nhìn còn gọn gàng sáng sủa hơn, tôi đệt ai cho phép cậu dễ thương như vậy chứ? Có phải cậu đang muốn câu dẫn người ta không? Tôi là trai thẳng đó.”

Giản Tân lười quản, nằm sấp trên bàn cầm quyển sách bài tập che đầu lại, nói: “Cong rồi chứ thẳng gì nữa.”

Ông Hạo Diên gạt sách ra, ghé vào tai Giản Tân nói: “Tôi mà cong á? Vậy thì không cong vì bệnh tật gì đâu nhé, tôi là vì mặt nhỏ nhỏ này mà cong.”

Vành tai Giản Tân đỏ bừng, giận dỗi nói: “Buổi trưa không ăn cơm, để dành tiền đi gọt mặt đó.”

“Há, ngốc vậy luôn.” Giản Tân ngồi xuống không đôi co nữa, lấy lại quyển sách mở ra xem, thấy một hàng chữ chỉ chút, cậu bực mình, chữ kiểu gì mà như chó cào thế này?

Ông Hạo Diên không lấy thuốc, về nhà uống ba cốc nước bự rồi đi ngủ, Kinh Tinh gọi điện thoại nhưng anh không bắt, Phí Nguyên gọi cũng không bắt, thực sự mệt đến nỗi mắt mở không nổi.

Anh hình như mơ thấy Tân Ba, bộ dáng thờ ơ ngu ngốc của nó, anh gõ gõ giày thể thao xuống sàn để Tân Ba nghe thấy, Tân Ba lắc lư thân mỡ chạy tới, sau đó anh mang giày vào đi chơi bóng ở trung tâm thể

thao.

Mỗi lần chia nhóm Uông Hạo Diên đều cự tuyệt cùng nhóm với Giản Tân, mỗi đội về chỗ hỗ trợ bóng, anh thích những lúc Giản Tân chạy đến cướp bóng, chờ cậu giành được bóng rồi truyền cho người khác, lúc đó có mấy giây để ôm ôm một chút.

Giản Tân mắng anh cái đề chó Nhật, anh nhất định phải đáp lại một câu: “Cậu là ông trời còn tôi là chó.”
1

Chơi bóng xong mọi người vào phòng tắm, Uông Hạo Diên nằm thẳng cẳng trên cỏ, đề lên balô của Giản Tân. Giản Tân khế đuối anh: “Sao cậu phiền thế? Đưa balô đây tôi còn đi tắm.”

“Đội lát rồi đi.” Uông Hạo Diên giơ balô cao lên như cái cần cẩu, “Tôi không thể để cậu trần trụi với người khác được.”

Giản Tân ngồi phịch xuống cỏ, nói: “Uông Hạo Diên, cậu có bệnh à?”

Uông Hạo Diên chợt dạ nói: “Thật ra thì, Trương Bản nó có tám múi, tôi không muốn cậu nhìn chúng nó xong so bì đáng người với tôi, tôi không có cảm giác an toàn.”

Giản Tân vẫn cái câu kia: “Cậu bị bệnh gì vậy?”

Đội đến lúc người ta về nhà ăn cơm hết rồi, Uông Hạo Diên với Giản Tân mới thay đồ đi tắm, Uông Hạo Diên đứng quay người vô vòi nước, ráng gồng bụng nín thở cho ra tám múi.

Chờ anh tắm xong Giản Tân đã chỉnh tề ngồi uống nước, Giản Tân nói: “Lần sau đá bóng tội mình cùng một đội đi?”

“Được.” Uông Hạo Diên thắt dây giày, ngẩng đầu nhìn Giản Tân cười: “Tội mình về sau đều cùng một đội.”

Giản Tân vắt khăn lên vai, cảm giác có giọt mồ hôi men theo khuôn mặt không còn tóc mai chảy xuống. Uông Hạo Diên đi lấy balô, kéo Giản Tân đứng dậy, anh dùng ngón trỏ lau đi giọt mồ hôi trên mặt Giản Tân, nói: “Thanh niên ấy mà, không cần làm mấy chuyện mờ ám, người ta vẫy đuôi muốn đứt luôn rồi, cậu sờ sờ đuôi người ta một cái đi.”

Giản Tân cười như không cười, Uông Hạo Diên liền bất động.

Sau đó Giản Tân nói: “Đuôi đứt rồi tôi gắn lại giúp cậu.”

Phí Nguyên gọi cuộc thứ hai mới đánh thức nỗi Uông Hạo Diên, tinh thần anh không rõ ràng lắm bắt máy,

mơ hồ hỏi: “Đứt chín năm rồi, còn nối lại được không?”

Phí Nguyên thức tỉnh anh: “Đạo diễn chờ ngài 28 giờ đồng hồ rồi, có đứt cũng phải đi làm.”

Uông Hạo Diên nắm chặt tay trong chăn, muốn bất tỉnh thêm lần nữa, không biết mấy giờ mấy phút rồi, cảm cúm nặng hơn cũng không quan tâm, anh muốn nhanh chóng trở về với người trong mộng.

Anh còn chưa nhìn đủ mặt nhỏ nhỏ của anh. Đã từng là của anh.

(1) có lẽ là chó Nhật, tui không biết nữa ư ư, ừm cho nên vừa có chó vừa có trời nên bạn học Uông mới nói thế

3. Chương 3

Kinh Tinh cảm thấy công việc trợ lý này của cô sớm muộn gì cũng thất bại, lần trước đã đồng ý có một cuộc phỏng vấn với tạp chí, Uông Hạo Diên không biết gặp vấn đề gì, mọi người đều không liên lạc được.

Mười hai giờ rưỡi Kinh Tinh ôm mèo nhỏ đến nhà Uông Hạo Diên, cô còn làm biên tập viên cho tạp chí, cho nên rảnh nhất mấy vụ đứng trước cửa nhà tác giả đòi bản thảo. Bất quá đây là lần đầu tiên cô đứng trước nhà Uông Hạo Diên, bởi vì Uông Hạo Diên thường ngày cũng khá chuyên nghiệp.

Nhà Uông Hạo Diên ở trung tâm thành phố, người qua lại rất nhiều, chắc là ý vào mình không được hồng lắm không sợ bị nhận ra, cho nên ở cũng khá thuận lợi.

Kinh Tinh ấn chuông cửa muốn gây cả tay, bên trong vẫn không một tiếng động, cô nhớ tới tài liệu mà Phí Nguyên đưa cho, phía trên có ghi mã chống trộm nhà Uông Hạo Diên.

Thuận lợi vào nhà, Kinh Tinh đem mèo nhỏ đặt xuống đất rồi bước tới phòng ngủ, mở cửa thấy Uông Hạo Diên nằm ngủ như bất tỉnh, bởi vì nghẹt mũi nghiêm trọng nên có thể nghe thấy tiếng thở khò khè nặng nhọc.

Phí Nguyên gọi điện tới, Kinh Tinh bắt máy: “Nguyên ca, cậu ấy vẫn đang ngủ, em cảm thấy cậu ấy không ổn rồi.”

Đặt điện thoại xuống, Kinh Tinh kéo tay áo Uông Hạo Diên lên, chắc do tư thế nằm vặn vẹo quá, Uông Hạo Diên cau mày, chậm rãi mở mắt, nói: “Chị gái, kéo muốn đứt gân tay tui rồi.”

“Trời đất ơi giọng cậu như vậy rồi.” Kinh Tinh vội vàng tìm áo khoác, “Đi, nhanh đi bệnh viện, tôi đây vừa giúp cậu vận động vừa cứu một mạng người.”

Uông Hạo Diên lắc lắc lư lư xuống giường, bước chân nhẹ tênh, anh bám vào khung cửa: “Đợi chút, em có bệnh viện muốn tới, không thể đi chỗ khác.”

Kinh Tinh tìm cái đĩa đựng nước đặt ở góc tường cho con mèo, nói: “Đừng lằng nhằng nữa, có phải bệnh viện chuyên khoa đâu mà lựa chọn chứ.”

Uông Hạo Diên đeo khẩu trang và đội mũ lên, thời điểm cúi người mang giày liền trực tiếp lăn ra đất. Kinh Tinh nâng anh dậy, vội la lên: “Cậu hai à, trước tiên mang giày đúng đôi đúng cặp hộ chị được không? Cậu đứng lên được chứ?”

Uông Hạo Diên vỗ vỗ vai Kinh Tinh: “Đúng, chính là Nhị viện, khoa tai mũi họng.”

Giản Tân tối hôm qua trực tới nửa đêm, trời sáng thì về nghỉ ngơi đến trưa, ăn trưa được nghỉ thêm chút nữa mới phải tiếp tục làm việc. Bình thường cậu ngồi khám bệnh, mỗi buổi chiều tan ca thì đi loanh quanh các phòng bệnh, nhớ tới Uông Hạo Diên nói chữ cậu viết như chó cào, Giản Tân đi được nửa đường liền quay đầu đi vào bệnh viện.

Mấy y tá đang trực ca đang thì thầm bàn tán gì đó, mà thật ra ngày nào mấy cô nàng chẳng xì xào to nhỏ với nhau, Giản Tân cũng không thấy lạ. Đi đến phòng bệnh án, Giản Tân liền khám từng giường một.

“Hai ngày nay thấy sao rồi?” Giản Tân từ đâu lấy ra que đè lưỡi khám cho bệnh nhân giường số 17.

Giường số 17 vừa chuyển vào vài ngày trước, là một công nhân đã nghỉ hưu, hần hỏi: “Bác sĩ Giản, tôi truyền hết nước biển rồi có phải mổ không? Tôi cảm thấy nuốt đồ ăn rất khó chịu, nhưng lại không thấy đau.”

Giản Tân nói: “Không đau vậy là chưa tới lúc, hiện tại trong cổ họng chú có mấy khối u còn nhỏ nên không đau, hơn nữa truyền nước biển là vì chú có dấu hiệu viêm, hai chuyện khác nhau.”

Giường số 17 nói: “Được, tôi nghe theo bác sĩ, vậy khi nào có thể phẫu thuật?”

“Hai tuần nay đã sắp xếp rồi, nhanh nhất phải chờ tới cuối tuần sau, buổi chiều.” Giản Tân hàn huyên cùng giường 17 vài câu, thuận miệng hỏi: “Cô gái kia hôm nay không tới à? Một mình chú không sao chứ?”

Không đợi giường 17 trả lời, bà cụ giường 16 đã nói: “Cháu gái tôi với con gái ông ấy đi xem idol rồi, không thêm quần mấy người già chúng tôi đâu.”

Giản Tân cười nói: “Idol nào ạ?”

Giường 17 nói: “Dù sao tôi cũng không biết, y tá nói là mới làm thủ tục nhập viện, bọn thanh niên thích lắm.”

Giản Tân xem qua phòng bệnh nặng rồi đi đến phòng bệnh cao cấp, trên đường có mấy nữ y tá chạy ngược lại, có người nhà nữ, còn cả bệnh nhân nữ. Y tá trực chỉ còn lại một người, Giản Tân đi tới hỏi: “Mới tới là ai vậy?”

Tiểu y tá mắt lóe vài tia mê muội: “Là Ưông Hạo Diên đó! Ảnh vừa cao vừa đẹp trai! Nhưng mà trông tiêu tụy hốc hác lắm, ôi mẹ ơi thương quá.”

Giản Tân ghen lời, cậu quên mất Ưông Hạo Diên cũng là idol.

Lại có chút lo lắng, làm sao lại nghiêm trọng đến mức nhập viện chứ.

Tiểu y tá xé một tờ giấy từ sổ tay của mình, nịnh bợ Giản Tân: “Bác sĩ Giản à, anh không phải muốn tới phòng bệnh xem qua sao? Giúp em xin chữ kí nha? Nha nha nha sau này anh muốn em nộp báo cáo em sẽ không trốn đâu, bác sĩ Giản vừa tốt bụng vừa đẹp trai à!”

Chần chừ một lát, Giản Tân cầm lấy tờ giấy màu hồng nhạt đi mất.

Bên ngoài phòng bệnh của Ưông Hạo Diên không ít người, y tá đến truyền nước biển cho anh có chút xúc động, không ngừng nhìn lên anh. Ưông Hạo Diên vừa đói vừa khó chịu, mở camera trước dòm mắt mình tái không còn chút máu, lại không muốn bị Giản Tân bắt gắp chút nào.

Ngoài cửa đột nhiên im ắng, chắc có ai sơ tán mọi người đi rồi, Ưông Hạo Diên nghĩ thầm bà chị Kinh Tinh này nhanh tay nhanh chân thật, không ngờ cửa mở ra Giản Tân lại xuất hiện.

... Anh biết em vẫn còn quan tâm anh mà, Ưông Hạo Diên lặng lẽ đắp giường một cái.

Y tá buộc dây cao su ở cổ tay trái anh, sau đó bôi thuốc sát trùng. Giản Tân trầm mặc đi tới bên giường, nhìn vạch nước biển đang truyền vào, xác định không có vấn đề gì nghiêm trọng.

“Ui.” Ưông Hạo Diên cứ nhìn Giản Tân suốt, nhưng mu bàn tay tự nhiên nhói đau, anh cúi đầu nhìn, thấy y tá đâm kim vào lại rút ra, sau đó lấy ngón tay dò tìm ven máu.

Giản Tân cũng cúi đầu nhìn: “Không thấy ven à? Tay anh ta dễ lấy máu, đừng gắp.”

Y tá ngẩng đầu đau đớn nói: “Em run quá... Bác sĩ Giản anh làm đi, em thấy idol là bị căng thẳng lắm...”

Ưông Hạo Diên dựa vào gối đầu yếu ớt cười, chờ y tá ra ngoài, Giản Tân ngồi bên giường chuẩn bị lấy máu, Ưông Hạo Diên giơ tay phải lên, nói: “Lấy bên này đi.”

Một tay Giản Tân nắm lấy nắm tay Ưông Hạo Diên, tay kia đẩy kim tiêm, máu trào ra, dán băng dính lên

ổng cao su, Giản Tân nói: “Thả lỏng tay đi.”

Uông Hạo Diên mở tay ra sau đó nhanh chóng nắm lấy tay Giản Tân, Giản Tân bực mình trừng anh: “Nằm yên đi, chệch kim bây giờ.”

Uông Hạo Diên rất nghe lời, cười cười buông tay ra, Giản Tân đầu tiên là lo lắng lấy máu cho anh, còn không chống cự khi anh nắm tay nữa. Anh cố mở to mắt, không được nắm tay thì ngấm Giản Tân vậy.

Giản Tân cả người không được tự nhiên, còn muốn chạy.

Uông Hạo Diên lập tức nhìn ra, ho khan nói: “Cổ họng anh khó chịu quá.”

Giản Tân rót ly nước ấm cho anh, lúc Uông Hạo Diên ngửa đầu uống nước, Giản Tân sờ sờ cổ họng Uông Hạo Diên một chút, Uông Hạo Diên kích động thiếu chút nữa phun nước ra giường.

Anh hắng giọng hỏi: “Em sờ yết hầu anh làm gì?”

Giản Tân đút tay vào túi áo nói: “Em sờ cổ anh thì sao, sưng đến lợi hại, đợi lát nữa thay bình thứ hai thì thêm thuốc giảm nhiệt vào.”

Uông Hạo Diên vẻ mặt mất mát: “Vậy à?”

Giản Tân nhìn bộ dáng đáng thương của anh, nói: “Uống nhiều nước ấm.”

Kinh Tinh mua đồ trở lại, cô nghĩ Uông Hạo Diên chắc chờ cô đến sắp chết luôn rồi, kết quả là vừa bước vào phòng Uông Hạo Diên đã nói: “Sao chị về nhanh vậy.”

Lại còn ruồng bỏ người ta à?

“Chào bác sĩ, cậu xem cậu ta bị gì thế?” Kinh Tinh trông thấy bác sĩ liền chào hỏi. Uông Hạo Diên chen vào nói chuyện với Giản Tân, nhưng giống như đang phân bua hơn: “Đây là trợ lý của anh, Kinh Tinh.”

Giản Tân nói với Kinh Tinh: “Xin chào, tôi đi trước, hai người ăn cơm đi.”

Uông Hạo Diên túm lấy áo Giản Tân, nói ra lời kịch đã chuẩn bị sẵn: “Tay phải anh thế này làm sao ăn được chứ? Em ở lại giúp anh đi.”

Không ngờ đã sớm tính kế rồi.

Trên bàn bày một chén cháo với mấy món ăn, tay trái Uông Hạo Diên cầm thìa múc cháo, Giản Tân ngồi bên cạnh gấp rau cho anh. Kinh Tinh cà lăm không nói nên lời, ngượng ngùng nói: “Bác sĩ, để tôi làm cho, thật là phiền cậu quá.”

Uông Hạo Diên bực bội ra mặt, ra sức nháy mắt với Kinh Tinh, Kinh Tinh đại khái cũng hiểu, Uông Hạo Diên muốn cô ra ngoài. Kinh Tinh từ trong giỏ xách lấy ra văn kiện được gấp lại, không đi ra ngoài.

“Thiếu gia, buổi phỏng vấn chiều nay tính sao đây?”

Uông Hạo Diên đang hưởng thụ được đút cho ăn, lơ mơ đáp: “Chiều lại chuyển ra ngoài, dù sao cũng không phỏng vấn trong phòng bệnh được.”

Kinh Tinh chờ anh nói vậy, lấy cây bút ghi âm ra nói: “Chị liên hệ với bên kia rồi, họ bảo chúng ta tự ghi lại rồi gửi qua cũng được, dù sao mấy vấn đề cũng nói nhiều rồi.”

“Phỏng vấn gì ấy nhỉ?” Uông Hạo Diên mơ hồ, nhưng mà thấy Giản Tân đang ở đây, liền đổi ý: “Vậy giờ ghi âm luôn đi, Giản Tân, cho em xem phong cách làm việc của anh nè.”

Kinh Tinh mở văn kiện ra, một tay cầm bút ghi âm, “Đây là chuyên đề phỏng vấn tiểu thớt tươi, mỗi người hai trang tạp chí, chị bắt đầu nhé. Là một diễn viên trẻ tuổi, cậu có từng cân nhắc phát triển hình tượng bản thân như thế nào không?”

Uông Hạo Diên đáp: “Mỗi diễn viên đều phải trải nghiệm thách thức của nghề, từ đó xác định vị trí của mình, sau đó sẽ tìm ra phương hướng tốt nhất cho bản thân, tôi hiện tại vẫn đang ở mức trải nghiệm, mọi người cùng chờ xem nhé.”

“Câu hỏi thứ hai, trong bộ phim «Hành Chí Thiên Minh» nhân vật cậu thủ vai là nhân vật như thế nào?”

Uông Hạo Diên cảm giác Giản Tân đang nhìn anh, anh đáp: “Tôi đóng vai một vị sĩ quan, một người đem lợi ích dân tộc đặt lên hàng đầu, có rất nhiều cảnh bắn súng, cụ thể thì tôi sẽ không tiết lộ đâu, đến lúc đó mời mọi người cùng đón xem.”

“Bình thường trong phim sẽ diễn cảnh yêu đương, cậu thích diễn cảnh yêu đương như thế nào và cùng với nhân vật gì là cảm động nhất?”

“Tôi thích kiểu gương vỡ lại lành.” Uông Hạo Diên nhìn Giản Tân, Giản Tân hạ mắt không phản ứng, anh nói tiếp: “Kiểu nhân vật gây cảm động đối với tôi khá nhiều, nếu phải diễn cảnh yêu đương, cố chấp đi, nhất vãng tình thâm với một người.”

Lông mi Giản Tân nhấp nháy, cậu cảm nhận được Uông Hạo Diên dùng tay cách mấy lớp bông băng sờ sờ mu bàn tay cậu.

Ghi âm sắp xong, Kinh Tinh khép tài liệu lại nói: “Vấn đề cuối cùng, miêu tả một chút hình mẫu lý tưởng của cậu đi.”

Uông Hạo Diên suy nghĩ hai giây, nói: “Mắt đẹp, mặt nhỏ dáng cao, da trắng, cùng tuổi với tôi...”

Giản Tân liền quăng cho anh ánh mắt sắc như dao, mắt anh cười cười đón lấy. Nhưng mà còn chưa nói hết, Kinh Tinh liền chặn lời: “Tào lao gì thế, công ty đã định cho cậu hình mẫu lý tưởng rồi mà? Làm lại.”

Uông Hạo Diên giống như liền đáp: “Hào phóng tốt bụng, hiếu thuận với cha mẹ, chủ yếu vẫn dựa vào cảm giác đã, haha.”

Nói xong Kinh Tinh hài lòng, kết thúc phỏng vấn. Uông Hạo Diên nghĩ nghĩ, than phiền nói: “Như vậy mơ hồ quá, khác gì chưa nói đâu.”

Kinh Tinh thu thập tài liệu chuẩn bị qua tòa soạn, nói: “Fan căn bản không quan tâm hình mẫu của cậu là dạng gì đâu được chưa? Fan chính là hi vọng cậu không yêu ai là tốt nhất, nói như vậy dễ đoán ra có đối tượng rồi lắm, không rõ ràng mới yên tâm, cứ không thích ai để bọn người thích bịa chuyện không soi mồm lung tung thôi!”

Kinh Tinh xách túi rời đi, Giản Tân nhìn đồng hồ trên tay cũng muốn đi làm việc tiếp, cậu nhìn tờ giấy hồng nhật trên bàn mới nhớ đến, sau đó lấy bút ra đưa cho Uông Hạo Diên, nói: “Ký tên một cái.”

Uông Hạo Diên lúc này cũng không để ý tay phải đang truyền dịch, xoẹt xoẹt kí vào đưa cho Giản Tân.

Giản Tân vừa nhìn thiếu chút nữa ói máu, trên giấy viết: To Giản Tân, sơn vô lăng, thiên địa hợp, chỉ cần em vẫn còn thích anh. ¹

5201314, Uông Hạo Diên. Còn vẽ một trái tim. ²

(1) ‘Núi đã mòn, trời đất hợp lại’, ý chỉ dù thời gian lâu tới đâu anh cũng không quan tâm ấy

(2) 5201314 /wǔ'èr líng yī sānyī sì/ phát âm gần giống /wǒ ài nǐ yī hēng yī shì/ có nghĩa là ‘Anh yêu em một đời một kiếp’

4. Chương 4

Giản Tân khám và ký tên hết ở các giường bệnh, tiểu y tá lúc nãy nhờ cậu xin chữ kí về mặt trông chờ, Giản Tân vô cùng ngượng mà nói dối: “Xin lỗi, hình như dọc đường đi tôi làm rơi tờ giấy rồi, không ký được, cô đi tìm anh ta đi, ở đây tôi trông cho.”

Tiểu y tá sướng muốn chết: “Không sao không sao, vậy phiền bác sĩ Giản nha!”

Giản Tân nhìn y tá kích động cầm sổ chạy đi tìm người, cậu đỡ khóc đỡ cười, gọi cô lại bảo: “Tiện đường tiêm cho anh ta thêm thuốc giảm sốt, chắc cũng tới lúc thay bình rồi.”

Tiểu y tá cam tâm tình nguyện, không làm trâu làm ngựa vì nam thần đích thị là não tàn rồi, huống chi đó còn là công việc của cô nàng. Cô tung tăng ghé phòng thuốc lấy thuốc, tiện tay vuốt vuốt tóc.

Uông Hạo Diên nằm trong phòng bệnh nghịch điện thoại, tiểu y tá hồi hộp gõ cửa tiến vào, anh nhìn bình nước biển, nói: “Đổi thuốc à? Có thể cho chảy nhanh chút không?”

Ông trời ơi nam thần trong lòng cứ nhiên bắt chuyện với tui, tiểu y tá mau chóng đem kim chích vào bình thứ hai, sau đó tiêm thuốc giảm sốt vào, mặt đỏ bừng nói: “Bác sĩ Giản nói thêm thuốc giảm sốt cho anh, cái này chảy nhanh sẽ khó chịu lắm.”

Uông Hạo Diên gật gật đầu: “Vậy được rồi.”

Tiểu y tá lật sổ tay của mình sang trang mới, hai tay đưa đến trước mặt Uông Hạo Diên, như đang cố nặn cái gì: “Có thể cho em xin chữ kí được không? Em rất thích anh, phim của anh em xem không sót... Run chết tui rồi.”

“Trông tôi nghiêm túc lắm sao?” Uông Hạo Diên cười cười nhận lấy, cầm bút nhưng chưa ký, hỏi: “Bệnh viện này nhiều người đến khám nhỉ, mọi người làm việc chắc rất bận, có thời gian nói chuyện yêu đương không?”

Không ngờ nam thần còn muốn nói chuyện phiếm với tui, tiểu y tá đáp: “Y tá bọn em thì không đến nỗi, có điều bác sĩ thì bận hơn, em còn chưa có bạn trai đâu! Làm fan anh rồi em không để người khác vào mắt được!”

Uông Hạo Diên cảm thấy như vậy thật không tốt, khuyên: “Yêu đương không nên chậm trễ nha. Đúng rồi, vị bác sĩ Giản kia đẹp trai thế, cũng chưa yêu ai sao?”

Tiểu y tá nói: “Không có, bác sĩ Giản ít nói, em cũng không rõ, nhưng mà bác sĩ Giản là người vô cùng tốt.”

Uông Hạo Diên nghĩ thầm chỉ cần phát thẻ người tốt cho anh thôi là được rồi, còn nói: “Anh nhập viện có hai ngày, không ngờ lại gặp được fan chân chính.”

“A, ngày mai anh xuất viện rồi sao?” Tiểu y tá mắt mát, nháy mắt lại khẩn trương nói: “Bây bây bây, xuất viện tốt chứ sao, chỗ này không phải chỗ tốt lành gì. Nhưng mà bệnh của anh chưa hết á.”

Uông Hạo Diên làm bộ như đành chịu thôi: “Biết làm sau đây, nếu như có điện thoại của bác sĩ thì tốt rồi,

có chuyện gì có thể hỏi.” (tâm cơ boy:)))

Tiểu y tá thương tiếc nam thân, mở danh bạ điện thoại ra nói: “Em cho anh số bác sĩ Giản!”

Lúc Ông Hạo Diên lưu số có liếc tiểu y tá một cái, thật là, tui ăn ở tốt đến mức nào lại có được fan đáng tin cậy đến thế cơ chứ. Nhận lấy cuốn sổ đã được Ông Hạo Diên ký tên, tiểu y tá vô cùng vô cùng hớn hở đi ra ngoài.

Đến tối Kinh Tinh mới quay lại, Ông Hạo Diên đang cô đơn xem điện thoại ngồi húp cháo, thấy cô mặt mày hớn hở, Ông Hạo Diên nói: “Ngài đến tòa soạn đưa bài viết cũng lẹ quá ha?”

Kinh Tinh lột một quả quýt, nói: “Người ta lâu ngày chưa gặp người nhà mợ.”

Ông Hạo Diên nhớ tới bạn trai Kinh Tinh là chủ biên của tòa soạn, xem ra bài báo phỏng vấn anh lần này là do Kinh Tinh nhờ vả, mấy diễn viên khác dạo gần đây cũng đang phát lên lắm, anh nói với Kinh Tinh: “Cảm ơn, em tranh thủ thăng chức cho chị sớm.”

Kinh Tinh đột nhiên cười to như trộm được gà: “Không cần cảm ơn, chị hên thôi, vừa nãy cậu nhìn điện thoại cười ngu cái gì đấy?”

Ông Hạo Diên mất hứng nói: “Gì mà cười ngu chứ, phải gọi là cười ngọt ngào, em cùng bạn học cũ ôn lại chuyện xưa.”

Kỳ thực phía bên kia không có để ý anh.

Kinh Tinh hỏi: “Không phải là bác sĩ Giản chứ?”

Ông Hạo Diên giả bộ như bị phát hiện: “Chị biết rồi à.”

Kinh Tinh lắc lắc đầu không nói, Ông Hạo Diên nói: “Tụi em trước kia học chung, rất thân.”

“Ai quản mấy người thân hay không thân.” Kinh Tinh lột cho Ông Hạo Diên một quả quýt, “Bác sĩ Giản có bạn gái chưa?”

Ông Hạo Diên nhúu mày mãnh liệt lắc đầu, Kinh Tinh lại hỏi: “Vậy bác sĩ Giản có bạn trai chưa?”

Ông Hạo Diên cảm thấy như muốn sốt lại rồi, nằm xuống trùm chăn kín mít: “Chị làm sao vậy, chị đừng có mắt chó đoán bậy bạ người ta.”

“Cậu mới mất chó ấy!” Kinh Tinh la lối, chỉ đùa chút thôi mà, cô vẫn còn bực mình Uông Hạo Diên ban nãy như đang mê muội yêu đương ai đấy.

Phòng bệnh tắt đèn, Uông Hạo Diên nằm trong chăn gửi tin nhắn cho Giản Tân, ban nãy lúc ăn cơm có gửi “Anh là Hạo Diên”, nhưng mà Giản Tân không trả lời.

Tin thứ hai: Buổi tối anh chưa uống thuốc.

Tin thứ ba: Giản Tân, anh đang quỳ nè, không tới đây anh sẽ không đứng lên.

Tin thứ tư: Bảo bố đến đây đi mà.

Giản Tân nằm trên giường, điện thoại đang sạc pin ở đầu giường, tin nhắn tới liên tiếp, cậu mở ra đọc rồi lại tắt đi, cứ như vậy mấy lần. Một hồi sau không thấy Uông Hạo Diên gửi nữa, Giản Tân đoán anh đi ngủ rồi, lúc cậu đang ngủ, tin nhắn lại tới.

Giản Tân thực sự buồn ngủ, vừa nhìn giờ vừa đọc tin nhắn, sau đó ánh mắt đột nhiên sáng lên.

“Giản Tân, em có nhớ trước đây anh cũng gửi nhiều tin cho em như vậy không?”

Trước đây Uông Hạo Diên và Giản Tân ngồi chung, Giản Tân ít nói, chỉ luôn nói một câu với Uông Hạo Diên: “Đừng nói nữa.” Uông Hạo Diên rất thích giờ tự học ngồi vẽ vời hơn là giải đề toán, chưa bao giờ nghiêm túc làm bài, luôn đợi tan học muộn rồi mới chép đáp án của Giản Tân.

Sau khi phát bài kiểm tra giữa kì, Uông Hạo Diên vô cùng đắc ý nói: “Mấy lúc ấy tự tôi chép lại đáp án, thì bao nhiêu cũng không sợ.”

Giản Tân nói: “Cậu lần trước thi cũng mười điểm, có gì phải sợ.”

“Cậu thi cũng rất tốt mà,” Uông Hạo Diên cầm phiếu điểm của Giản Tân lên xem, tỉnh ngộ nói: “Môn Ngữ văn cậu không đủ điểm à? Khó trách cậu không thường nói chuyện, thì ra là văn vẻ đến giáo viên cũng sợ luôn.”

Giản Tân không muốn đôi co với anh, gấp bài thi bỏ vào cặp, Uông Hạo Diên liếc nhìn bài thi của cậu, chữ viết kiểu này, ai đọc được nổi một dòng đây, vừa lúc đồng hồ lại là cái đề bài.

Giản Tân thu dọn sách vở xong bước đi, Uông Hạo Diên mới có phản ứng, đuổi theo đi cùng, van nài nói: “Hôm nay chưa cho tôi chép bài đó, như vậy đi! Cho tôi số của cậu, về sau trực tiếp gửi đáp án qua.”

Về sau mỗi ngày Giản Tân đều nhắn tin gửi đáp án cho Uông Hạo Diên, chỉ một tin thôi. Nhưng mà Uông

Hạo Diên sẽ nhấn lại vài tin.

Tỷ như, cảm ơn thầy Giản, thi vào Thanh Hoa dựa hết vào thầy Giản rồi.

Tỷ như, 40 đáp án cậu nhấn không có đến một dấu chấm, rồi quá, lòng tôi cũng rối theo.

Tỷ như, Giản Tân của tôi hôm nay đã luyện chữ chưa? Hạo Diên của cậu bảo đừng luyện nữa, không cứ vãn được đâu.

Di động lại vang lên, Giản Tân trong ký ức hoàn hồn lại, Ông Hạo Diên bên kia như đang hét to “Ngủ ngon”. Giản Tân mở to mắt nhấn lại, vừa suy nghĩ nếu cậu không nhấn lại có phải anh sẽ ngủ thật không.

Do dự hồi lâu, nhấn một câu “Ngủ ngon.”

Ông Hạo Diên đang chờ đến mắt sắp mù, lồng ngực bỗng cuộn cuộn nóng lên.

Ngày hôm sau Phí Nguyên và Kinh Tinh đưa Ông Hạo Diên ra viện, Kinh Tinh còn mang theo con mèo nhỏ kia, Phí Nguyên để cô chờ trong xe, hắn đi làm thủ tục xuất viện.

Giản Tân vừa họp xong như thường lệ đi khám các phòng bệnh, đi ngang qua trạm y tá nhìn thấy người ở quầy thu tiền phía trước có chút quen mắt. Phí Nguyên làm thủ tục xuất viện cho Ông Hạo Diên xong, xoay người vừa vặn bắt gặp Giản Tân.

“Nguyên ca?” Giản Tân nghĩ mình nhìn lầm rồi.

“Giản Tân?!” Phí Nguyên đổi lại còn kinh ngạc hơn, “Hóa ra cậu làm việc ở Nhị viện à, cậu làm ở khoa này sao? Ài thảo nào anh bảo Ông Hạo Diên cảm mạo sao lại đến khoa tai mũi họng chứ!”

Giản Tân xấu hổ cúi đầu, Phí Nguyên thấy mình lỡ lời, nói xin lỗi, Giản Tân lắc đầu nói: “Không sao, anh tới thăm Ông Hạo Diên à? Anh ấy chắc đang truyền nước biển, trông như mới đến hôm nay ấy.”

Phí Nguyên nói: “Anh đến đưa nó ra viện, phải đi ngay đến chỗ quay phim.”

“VẬY Ạ,” Giản Tân chậm rì rì nói: “Anh ấy chưa khỏe đâu, giọng khàn lắm, không thể tiếp tục nghỉ ngơi sao?”

“Lồng tiếng thì đợi hậu kì làm cũng được.” Phí Nguyên nói, “Phải về quay cho xong phân cảnh của hai ngày nay, bệnh cũng phải về.”

Hai người nói xong đi đến phòng bệnh, Ưông Hạo Diên quả nhiên đang truyền nước biển, sáng sớm đã bắt đầu truyền, bây giờ đã xong rồi. Ưông Hạo Diên hai mắt sáng rỡ, chắn trước Phí Nguyên, vui vẻ chào Giản Tân.

Giản Tân không nói gì, đem nước biển chỉnh chảy chậm lại.

Ưông Hạo Diên vội vã nói: “Anh hơi khó chịu, có phải do dịch chảy nhanh quá không?”

Giản Tân xoay người ấn ấn ngực Ưông Hạo Diên, nói: “Ngực có khó chịu không?”

Ưông Hạo Diên không chớp mắt: “Đập nhanh lắm.”

Giản Tân nhìn chằm chằm Ưông Hạo Diên, nhìn đến năm sáu giây, cuối cùng xác định anh không khó chịu chỗ nào, cậu ngẩng đầu thấy nước chảy hết rồi, bèn rút kim ra.

Ưông Hạo Diên biết bị vạch trần rồi, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng yên.

Thu dọn hết đồ đạc, Phí Nguyên cùng Ưông Hạo Diên rời phòng bệnh, đến cửa phòng, Giản Tân tiếp tục đi kiểm tra phòng khác. Ưông Hạo Diên đứng lại, bình tĩnh nói: “Giản Tân, anh đi đó nha.”

Giản Tân không đáp, quay qua nói với Phí Nguyên: “Nguyên ca, đi đường cẩn thận.”

Ưông Hạo Diên không từ bỏ, còn nói: “Giản Tân, anh sẽ liên lạc với em, đừng không trả lời anh.”

Giản Tân cười nói với Phí Nguyên: “Đi đi, lát nữa sẽ kẹt xe đấy.”

Ưông Hạo Diên bước từng bước về phía Giản Tân, giọng anh vốn đang khàn, thấp giọng tiu nghỉu nói: “Giản Tân, anh đã bắt đầu nhớ em rồi.”

Giản Tân thở ra một hơi, nhét mấy viên thuốc con nhộng vào túi áo khoác của Ưông Hạo Diên, nói: “Nhớ em thì lập tức uống hai viên thuốc, đừng để bụng đói mà nhớ, sau khi ăn xong hãy nhớ.”

Ưông Hạo Diên cẩn thận từng bước rời đi, trái tim lúc này thật sự khó chịu.

Cái loại bắn pháo hoa ì ùng đến khó chịu này.

5. Chương 5

Ông Hạo Diên sức khỏe vẫn chưa tốt lắm, nhưng mà tâm tình rất tốt, tốt như ngả được bài 258 vậy ¹. Phí Nguyên tò mò muốn hỏi anh với Giản Tân đã có chuyện gì, nhưng mà tài xế với Kinh Tinh ngồi đây, không tiện.

Kinh Tinh đem con mèo nhỏ giao cho Ông Hạo Diên, nói: “Chị mang nó đi khám rồi, rất khỏe mạnh, bạn trai chị còn viết cho cậu trăm điều nuôi mèo, chị gửi mail rồi đây.”

“Tối, cảm ơn thím Tinh đi.” Ông Hạo Diên cầm móng mèo giờ giờ về phía Kinh Tinh, sau đó yên lặng ngồi nghịch mèo nhỏ, anh nghĩ nghĩ, mèo nhỏ chưa có tên.

Ông Hạo Diên hỏi Kinh Tinh: “Mèo của bạn trai chị tên gì thế? Em tham khảo.”

Kinh Tinh nói: “Lam Tinh, bởi vì mắt nó xanh, ài, suy nghĩ của thằng nam thật thực tế.”

Ông Hạo Diên cười đến choáng váng, khe vuốt móng mèo nhỏ, mèo nhỏ liền cào cào anh, anh cảm thấy con mèo nhỏ này dường như mang đến may mắn, nếu không nhặt được mèo nhỏ, anh sẽ không nghĩ ngờ bị dị ứng, sẽ không đến khám ở khoa tai mũi họng, lại sẽ không gặp được Giản Tân.

Ông Hạo Diên ôm mèo nói: “Để ghép cho mày một cái tên nào, Ông Giản, Hạo Tân, Diên Giản... Đắt phèn chưa? Ôi lạy hồn.” ²

Mèo con híp mắt, thả lỏng nằm úp sấp trên đùi anh, Ông Hạo Diên thấy bộ dạng này đặc biệt giống Giản Tân trước đây hay nằm úp sấp lên bàn ngủ trưa, tóc nâu hạt dẻ xoa trước trán, ngủ say còn lẩm bẩm hai ba tiếng.

Ông Hạo Diên lấy điện thoại chụp ảnh mèo nhỏ, sau đó gửi cho Giản Tân.

Đến trường quay liền lập tức vào việc, Ông Hạo Diên cùng ba của nam chính và lão hí cốt ³ còn hai cảnh nữa là có thể hơi khô thể trẻ (kết thúc quay phim), hơn nữa là cảnh đấu tay đôi. Lão hí cốt cùng Ông Vĩ Quốc đặc biệt thân, chứng kiến Ông Hạo Diên lớn lên, không có việc gì liền bắt đầu bàn kịch bản.

“Chú Mạnh, lát nữa cảnh cháu tới đêm chú chú chịu khó chút, đừng để bị lấy cảm.” Ông Hạo Diên đọc thoại xong cổ họng đau rát, anh vô thức lực lợi khắp người, mới nhớ mình đang mặc đồ diễn.

Lão hí cốt ngoài là ba của nam chính, còn là cấp trên của Ông Hạo Diên, Ông Hạo Diên sau lưng thoái chí với tổ chức, quyết định gia nhập Đảng Cộng sản, cùng nam chính kẻ vai chiến đấu, mà của nam chính cuối cùng không giữ được anh bèn đem ra xử bắn.

Một đoạn phim bạo phát bắt người, Ông Hạo Diên bộ dáng tiêu tụy lộ thêm vẻ cô đơn, rống lên một tiếng cảm phần lần tuyệt vọng, thân hình đung đưa, giọng nói khàn khàn, đến nỗi hô lên lời thoại cuối cùng còn

có chút vỡ giọng.

Tim trúng đạn, Ưông Hạo Diên từ từ ngã xuống đất, hết lời thoại, chỉ có đơn thuần diễn. Vẫy vùng đến cuối phim dùng hết hết sức lực cuối cùng tháo xuống huân chương trước ngực, ánh mắt dần mờ lung, khóe mắt chảy xuống một giọt lệ.

Đạo diễn hô cắt, viên mãn hơ khô thẻ tre, Kinh Tinh cầm khăn mặt lại nâng Ưông Hạo Diên dậy, lão hí cốt vỗ vỗ vai Ưông Hạo Diên nói: “Cố gắng phát huy, khẳng định sẽ thành công.”

Ưông Hạo Diên gắng sức gật đầu, vẻ mặt tiến bộ, kì thực cổ họng nói không ra hơi, dự là ban nãy rống quá đà.

Kinh Tinh nói: “Thầy Mạnh, hai người cùng chụp ảnh hơ khô thẻ tre nào!”

Ưông Hạo Diên cùng lão hí cốt chụp hình chung, hai người thực sự thả lỏng, xuôi xuôi hết Ưông Hạo Diên về phòng nghỉ thay quần áo. Kinh Tinh đem ảnh chụp gửi cho anh, nói: “Đăng weibo được rồi.”

Phí Nguyên đã ở trong phòng nghỉ, hỏi: “Lần trước đạo diễn có bài nhắc đến cậu, cậu chưa chia sẻ sao?”

Ưông Hạo Diên mặc áo khoác chuẩn bị tháo phụ kiện xuống: “Em chia sẻ từ lâu rồi, anh không phải bỏ theo dõi em đó chứ? Ba trăm vạn fan ai bỏ theo dõi em biết liền đó.”

Kinh Tinh lướt weibo, vẻ mặt sững sốt: “Cậu lên bốn trăm vạn rồi! Tôi không có mua đâu!”

“Má ơi còn lên top trending luôn!” Kinh Tinh hô to, mở top trend ra thì thầm bảo: “Là một bài viết về cậu của một fan, hơn một vạn lượt chia sẻ lận, ôi trời ơi đọc mà xấu hổ luôn, toàn bộ thế giới tốt nhất là Ưông Hạo Diên, hahahahahaha.”

Ưông Hạo Diên bình tĩnh share weibo trước, văn vẻ nói: Thầy Mạnh giết tôi, chúng tôi đã hơ khô thẻ tre rồi! Nhìn lướt bình luận mà sướng luôn, mọi người lo lắng quá, tôi đã khỏi bệnh rồi.

Kinh Tinh đọc xong, nói: “Cậu mau đi nhìn fan viết đi, từ tiêu đề đến nội dung quả thật viết mát tay luôn.”

Ưông Hạo Diên vào top trending xem, thấy bài viết, nội dung đại loại là: “Thích Ưông Hạo Diên đã nhiều năm rồi, vốn chưa có cơ hội gặp người thật, không ngờ ảnh lại tới gặp tui! Tui nhất định phải nói điều này, cảm tạ Hạo Diên bảo đảm bị cấm đã lựa chọn đến Nhị viện và khoa tai mũi họng của chúng em, mặc dù không biết vì sao bị cấm mà lại tới khoa này, vậy đây chắc chắn là định mệnh! Nhân danh là một fan, thật sự cảm động mà nói, Hạo Diên bảo đảm qua lời kể đẹp 10 phân, ngoài đời đẹp 12 phân, cho anh hân 2 phân để kiêu ngạo đó... Hạo Diên bảo đảm còn chưa hết bệnh đã xuất viện đi quay phim rồi, phim mới thật quá đáng mà! Đúng rồi, Hạo Diên bảo đảm còn khuyên tui đừng vì theo đuổi idol mà chậm trễ yêu đương, kỳ thực do tui không có người yêu nên mới đi thần tượng idol... Trọng điểm đây, khoe chữ ký nè, chữ viết đẹp

nhất Trung Hoa này luôn!”

Bình luận cũng rất hồn nhiên vô tư.

“Bị cảm, mị sẽ chỉ tin cậy khoa tai mũi họng ở Nhị viện.”

“Không được ai yêu nên mới theo đuổi idol, yêu rồi không làm fan nữa, đau lòng cho Uông Hạo Diên 2333333.”

“Chủ bài chủ bài, cục cưng nhà tôi bị viêm tai giữa, uống thuốc ba ngày rồi, sao không có hiệu quả gì vậy?”

“Thần linh ơi kỳ diệu quá đi? Trông chữ đẹp quá tôi liền thành fan luôn rồi!”

.....

Uông Hạo Diên về tường nhà mình, phát hiện bình luận nhấn chìm cả nơi đây, ngoại trừ hỏi anh hết bệnh chưa, còn có thật nhiều bình luận hỏi anh vì sao lại đến khoa tai mũi họng, fan còn có dặn dò phải nghỉ ngơi thật tốt, một nhóm nhỏ khác nói chúc mừng phim của siêu manh nhà anh cùng thầy Mạnh.

Tổ kịch của đăng lên weibo anh: “Có bệnh vẫn hoàn thành nhiệm vụ, Tiểu Uông vất vả rồi, vỗ tay vỗ tay vỗ tay!”

Uông Hạo Diên cảm thán, tiểu y tá này thật là... Dễ thương quá đê, còn chủ động cho anh số điện thoại của Giản Tân. Á?! Uông Hạo Diên tức tốc mở tin nhắn, anh gửi hình mèo nhỏ cho Giản Tân đã vài tiếng rồi, Giản Tân vẫn không trả lời.

Buổi tối có một tiệc rượu nhỏ mừng hơ khô thẻ tre, nhưng thầy Mạnh gấp gấp trở về nhà, Uông Hạo Diên còn bệnh, liền từ chối.

Thực ra Uông Hạo Diên cũng muốn về nhà, nhưng cả ngày chạy tới chạy lui thật sự rất giày vò sức khỏe. Hơn nữa anh cảm thấy mình tiếp cận có hơi dồn dập, sợ lại thành gánh nặng cho Giản Tân.

Buổi tối nằm trong phòng khách sạn, anh tựa vào gối đầu nửa nằm nửa ngồi, còn mèo nhỏ nằm trên bụng, anh không có tinh thần nói: “Sao lại không trả lời chứ? Chẳng lẽ không thích mèo? Chê mèo xấu?”

Mèo nhỏ như hiểu được, meo một tiếng.

“Em ấy nhắm mắt ngủ thật sự rất giống mèo.” Uông Hạo Diên duỗi ngón trở ra cho mèo con gặm, “Mỗi lần giờ nghỉ trưa kết thúc em ấy đều không mở nổi mắt, có lần thầy gọi đứng lên một lúc, em ấy đứng nghe giảng vẫn cứ buồn ngủ, buồn ngủ đến đứng không vững té phịch xuống ghế. Mấy đứa trong lớp cả thầy

giáo cười đến đau bụng, mặt mũi ửng đỏ bừng như quả cà chua.”

Giản Tân quần bách muốn chui đầu vào học bàn, thầy giáo hỏi sao lại buồn ngủ đến vậy, bạn bè ngồi dãy trên cũng quay xuống nhìn cậu cười, bạn bè phía dưới cũng buồn cười vỗ vỗ lưng cậu. Ông Hạo Diên cũng thấy buồn cười, nhưng mà nhìn mặt mũi Giản Tân đỏ bừng, ánh mắt bối rối thì không cười nữa.

Cũng không phải là thông cảm gì, mà là... có chút động tâm.

Anh đối với Giản Tân động tâm.

Giản Tân rất nhanh phát hiện ra anh không cười, vì vậy một mặt nào đó cảm thấy Ông Hạo Diên có gì đó thông cảm cho cậu, có khả năng tin tưởng được, Giản Tân nhìn mãi về phía Ông Hạo Diên, có thể dùng một từ để hình dung, nhu thuận.

Mọi người cười đã rồi, thầy giáo cũng tiếp tục bài giảng. Giản Tân ngồi xuống bắt đầu lắng nghe thật sự chăm chú lắng nghe, còn thở dài một hơi nói: “Xấu hổ quá.”

Ông Hạo Diên nói với cậu: “Mọi người buồn cười thôi, không có ý gì đâu.”

Giản Tân sợ thầy giáo phát hiện nói chuyện, vừa nhìn bảng vừa nói: “Biết mà, nhưng mà vẫn bẽ mặt quá. Hình như chỉ có mỗi cậu không cười.”

“Tôi thật sự không thấy cậu có gì để cười.” Ông Hạo Diên chống cằm, mắt nhìn phía trước: “Tôi cảm thấy cậu, rất dễ thương.”

Ngón tay bị mèo con gặm đỏ lên, Ông Hạo Diên rút tay lại, đến tủ quần áo tìm áo khoác, nhớ lời Giản Tân bảo nhớ cậu thì uống hai viên thuốc, anh cảm thấy mình uống được cả một lọ thuốc.

Giản Tân vội vàng cả ngày, bởi vì có một ca giải phẫu cắt bỏ nhọt u xoang mũi làm quá giờ tan tầm nửa tiếng, di động cắt ở trong ngăn tủ, thay đồ xong muốn mở ra xem, đồng nghiệp lại gọi cậu đi ăn liên hoan. Giản Tân cười cười bảo mệt quá rồi, muốn về nhà sớm chút ngủ bù, thuận tay bỏ điện thoại vào túi xách.

Ra khỏi bệnh viện trời đã tối mù, mặc dù qua giờ cao điểm rồi, nhưng đường sá xe cộ vẫn rất nhiều. Mười phút sau tới một khu dân cư đã lâu năm, Giản Tân ngẩng đầu nhìn ngọn đèn trên tầng ba.

Cậu còn chưa kịp lấy chìa khóa thì cửa đã mở, người phụ nữ mở cửa đã tuổi trung niên cười nói: “Mẹ con nghe thấy tiếng bước chân của con, mỗi lần nghe đều đoán đúng.”

“Dì Nhâm,” Giản Tân vào nhà, để đồ xuống đi vào phòng ngủ, “Mọi người ăn cơm chưa? Hôm nay con có ca phẫu thuật, tan làm trễ.”

Dì Nhâm nói: “Bọn dì ăn rồi, để dì đi hâm lại đồ cho con.”

Giản Tân hướng về phòng bếp hô: “Không sao, để con tự làm, dì trở về đi, cả tuần nay dì vất vả rồi.”

Mẹ Giản Tân Tân Hủy ngồi trên giường, ánh mắt để suốt trên người con trai. Giản Tân tới bên giường ngồi xuống, giúp Tân Hủy xoa bóp cánh tay, “Mấy ngày nay mẹ vẫn xem bộ phim đó chứ? Mấy đồng nghiệp nữ ở khoa con cũng xem. Ngày mai mẹ muốn ăn gì? Con nấu.”

Tân Hủy không mặt không thể hiện cảm xúc được, nói chuyện cũng rất khó khăn: “Con, đừng quay về, quá, thường xuyên. Mẹt.”

“Không sao.” Giản Tân ra phòng bếp bưng cơm vào phòng ngủ ăn, tiếp tục cùng mẹ cậu nói chuyện phiếm, “Tuy là dì Nhâm chăm sóc mẹ rất tốt, nhưng mà con cảm thấy cùng con sẽ tốt hơn.”

Tân Hủy không ngừng lầm bầm, Giản Tân biết rõ bà đang kịch liệt phản đối, bắt đắc dĩ nói: “Mẹ như thế nào lại cứ gắt thế nha.”

Tân Hủy nhìn con trai: “Ảnh hưởng, con. Không, tốt.”

Giản Tân yên lặng ăn cơm, không cảm nhận được mùi vị gì, cậu rất mệt mỏi, bất luận là thân thể hay tinh thần, ăn vài miếng là bỏ chén xuống, Tân Hủy lập tức lầm bầm đứng dậy.

“Con ăn không vô, muốn ngủ.” Giản Tân nói xong Tân Hủy liền yên lặng. Bà nhìn Giản Tân, đôi mắt xinh đẹp của Giản Tân di truyền từ bà.

“Mẹ, cũng ngủ.”

Giản Tân tắt TV, giúp Tân Hủy nằm xuống, dọn dẹp lại mọi thứ chờ Tân Hủy ngủ rồi mới đóng cửa đi ra ngoài. Cậu ngay cả sức tắm rửa cũng không có, phẫu thuật xong liền đi đến đây.

Đánh răng rửa mặt, lúc chui vào chăn mệt không muốn động, áo khoác ném ở sô pha bên giường, Giản Tân bò qua tìm đi động. Mở ra xem, cậu biết sẽ có tin nhắn của Ưông Hạo Diên.

Bất quá không ngờ là hình một con mèo, chắc là lần trước nhặt được.

Tin nhắn gửi lúc sáng, bây giờ đã gần mười giờ rồi, Giản Tân tinh thần thả lỏng, híp mắt, cậu nghĩ Ưông Hạo Diên còn chưa khỏi cảm, nghỉ ngơi chưa đủ còn phải đi quay, lại có tật xấu không uống thuốc, Giản Tân khẽ nhú mày, trả lời tin nhắn mười mấy tiếng trước: “Uống thuốc chưa?”

Ưông Hạo Diên vừa mới uống thuốc, tay còn cầm lọ thuốc, đang tính buổi tối để lọ thuốc ở đầu giường ngủ.

Giản Tân gửi xong tin nhắn liền mệt, cho nên chuông điện thoại vang lên mấy lần mới tỉnh, cậu bắt máy, bên kia lập tức truyền đến âm thanh của Uông Hạo Diên: “Giản Tân? Anh uống thuốc rồi, bởi vì nhớ em.”

Giản Tân nhắm mắt lại: “Không có việc gì, thì ngủ sớm đi.”

Uông Hạo Diên gấp giọng nói: “Đừng cúp máy!... Anh hơi khô cổ họng rồi, rất nhanh sẽ trở về, chúng ta... Giản Tân, em đang nghe chứ?”

Giản Tân đang chống cự cơn buồn ngủ, nhỏ giọng “Ừ” một tiếng.

“Ừ” một tiếng làm Uông Hạo Diên lòng mềm nhũn, anh sợ Giản Tân phiền, vì vậy đổi đề tài, nói: “Giản Tân, em xem ảnh mèo nhỏ anh gửi chưa? Em đặt tên cho nó đi.”

“Rất đáng yêu.” Giản Tân vui đầu trong gối nghĩ một chút, nói: “Gọi Tử Lăng đi.”

Uông Hạo Diên hỏi lại: “Tử Lăng? Uông Tử Lăng?... Anh quên mất văn chương em không được tốt.”

Giản Tân không đáp lại, gối đầu êm ái quá, cậu muốn ngủ mất, di động còn vang bên tai, có thể nghe Uông Hạo Diên lải nhải một đống.

“Giản Tân, em còn đang nghe chứ?”

Giản Tân ý thức mơ hồ hừ một tiếng.

Uông Hạo Diên nói: “Anh nghĩ ra rồi, gọi nó là Giải Ái đi.”

(1) 258 Tương là quân trong mặt chược, có quân này sẽ thắng, đại loại nói bạn học Uông lời to ấy

(2) Diên Giản /yánjiǎn/ và đất phèn chua /yánjiǎndì/ phát âm giống nhau

(3) Lão hí cốt là tiếng địa phương ở Hongkong, chỉ diễn viên lớn tuổi đóng những phim điện ảnh và truyền hình có kỹ xảo điệu nghệ, ngoại hình anh tuấn kiệt xuất, diễn xuất như thật, diễn cái gì ra cái đấy. Lão hí cốt diễn rất nhập vai, hành động kỹ xảo tuyệt vời, diễn xuất phi thường xuất thần, thường đã trong giới giải trí nhiều năm, đức cao vọng trọng luôn được khen ngợi, được công chúng biết đến rộng rãi.

6. Chương 6: Cậu Muốn Làm Diễn Viên Sao?

Biên tập: Tiểu Thất

Sau khi “Đi tới bình minh” đóng máy, Uông Hạo Diên vẫn tiếp tục bận rộn với công tác tuyên truyền cho bộ phim. Đoàn phim đã sắp xếp ba, bốn chương trình tạp kỹ, còn có bài phỏng vấn với các trang web, tính ra so với khi quay e là còn bận rộn hơn.

Phí Nguyên ở dưới sân khấu theo dõi rồi đến gần ra hiệu gọi Uông Hạo Diên vào hậu trường, dạy dỗ anh một bài “Tốt xấu gì cậu cũng là minh tinh hạng ba, có thể đừng đứng đó làm người vô hình được không? Nếu MC có nói gì thì cậu chịu khó mở cái miệng ra mà tung hứng với người ra một chút, hiểu chưa?”

Uông Hạo Diên thẳng lưng cúi đầu, bộ dạng y hệt học sinh tiểu học bị thầy cô mắng, đáp “Nam nữ chính đứng gần nhau thành một cặp, nam nữ phụ cũng vậy, chỉ có tôi làm chó độc thân đứng một mình chắc chắn càng trở nên mờ nhạt, hơn nữa tôi cũng muốn tung hứng với MC lắm chứ, ai ngờ đến phiên tôi vừa định mở miệng thì người ta đã nói xong rồi.”

Phí Nguyên chỉ tiếc rên sất sất không thành thép “Bình thường không phải cậu hoạt ngôn lắm à? Hình tượng của cậu cũng không phải lạnh lùng ít lời, thoải mái hơn chút không được sao?”

“Anh cứ chờ xem thực lực của tôi đi, lát nữa có trò chơi, tôi sẽ thể hiện khả năng thu hút ống kính cho anh xem!”

Giản Ái nằm trên ghế, trông thấy Uông Hạo Diên tiến đến cũng không có phản ứng. Thấy thế anh liền đi qua ngồi chồm hổm trước mặt nó “Sao con lại làm thái độ này với ba hả?”

Kinh Tinh nghe được thiếu chút nữa phun hết cà phê trong miệng “Đậu má, tôi bảo nó gọi tôi là chị đó!”

Uông Hạo Diên chỉnh trang lại rồi ra quay, mà sự thật cho thấy anh tiếp tục làm nền trang trí. Đợi mãi cũng đến lúc chơi trò chơi để anh thỏa mãn ước nguyện, Uông Hạo Diên lưng dài, chân cũng dài tương đối có ưu thế, so với người khác chạy nhanh hơn nhiều, nhảy cũng cao hơn, đương nhiên sẽ rất thu hút người ta chú ý.

Phí Nguyên vẫn không vui, bởi vì các phần biểu cảm của trò chơi đều bị đảo lộn kha khá.

Cao trào là khúc tái hiện lại một phân đoạn tình cảm, mọi người bốc thăm ngẫu nhiên vai diễn trong phim. Uông Hạo Diên bốc trúng vai nam thứ, nam chính lại bốc phải vai nữ chính, hai người họ sẽ cùng diễn lại đoạn nam thứ tỏ tình với nữ chính.

Nam chính Hứa Dương chưa diễn đã phì cười, rồi giải thích rằng “Trong phim cậu ấy và tôi một người là Quốc dân, một là Cộng sản, nhưng lý tưởng và tín niệm lại giống nhau, tựa như tri kỷ, mà mỗi cảnh diễn chung của hai đứa thì thù hận vô cùng, giờ đột nhiên tỏ tình tôi thích ứng không kịp.”

Cả khán phòng bỗng trở nên sôi trào, MC nói thêm vài câu tăng sự náo nhiệt. Ưông Hạo Diên im lặng mỉm cười, chờ khán giả yên tĩnh mới tiếp tục.

Hứa Dương khẽ nhú mồm rồi cắn môi để thể hiện nét mặt đáng yêu, nhìn hình ảnh ấy Ưông Hạo Diên vừa nói một câu liền không thể mở lời được nữa. Anh cảm thấy cực kì không thoải mái, nhưng mọi người lại chỉ cho rằng anh đang thả chậm tiết tấu.

Trong lòng anh bây giờ rất xoắn xuýt, bởi vì anh nhớ lại mỗi lần Giản Tân xấu hổ hay lúng túng đều có thói quen cắn môi giống như vậy, tuy nghiến môi của Hứa Dương khá dày nên dù cùng hành động đó lại không thể đáng yêu như của Giản Tân. Cuối cùng, anh vẫn nhịn không được mà bất đắc dĩ cười bảo “Cậu đừng có cắn môi nữa.”

Phía dưới sân khấu vang lên từng hồi tiếng thét chói tai, Hứa Dương cũng sững sờ, sau đó rất nhanh lấy lại bình tĩnh ‘mách’ với MC “Cậu ta trêu tôi!”

Về mặt Ưông Hạo Diên ngơ ngác, nhân cơ hội này máy quay liền lia tới làm một cảnh đặc tả.

Ghi hình xong, dàn diễn viên chính cùng MC và cả nhân viên đài truyền hình muốn đi ăn mừng. Vốn trước khi đến đã không có ý định xã giao, Ưông Hạo Diên bảo Kinh Tinh đem quà chuẩn bị sẵn mang tặng cho mọi người rồi ra về. Trên đường Phí Nguyên khen anh “Lời đối đáp sau cùng của cậu rất tốt, thể hiện rõ là vấn đề thái độ, không phải vấn đề về năng lực.”

“Tôi oan ức mà!” Ưông Hạo Diên nâng Giản Ái lên cọ cọ, tiếp tục nói “Chính xác là tôi không muốn xem bản mặt tỏ vẻ đáng yêu của cậu ta, kết quả lại làm ra hành động xấu hổ đó.”

Kinh Tinh cũng phụ họa thêm “Tôi hiểu, Hứa Dương rõ ràng là muốn bán hủ với anh nha. Dù vậy, ngày hôm nay cũng coi như đã giúp tôi tháo gỡ được khúc mắc bấy lâu trong lòng.”

Phí Nguyên tò mò hỏi “Cô có khúc mắc gì?”

Kinh Tinh cười hì hì hai tiếng, quay đầu về hướng Ưông Hạo Diên nói với anh “Thật ra thì tôi vẫn luôn cho rằng anh thích con trai, bởi vì anh không hề yêu đương cũng không dính dáng lùm xùm với các nữ diễn viên. Thế nhưng bây giờ tôi thấy anh cũng không phải thích nam, mà có khả năng là tâm hồn anh còn ngây thơ trẻ con lắm.”

Nghe xong anh cũng không nói gì, chỉ âm thầm tự nhủ trong lòng “*Anh đây từ lúc tuổi đời còn ngây thơ thành thật thì chuyện gì làm được đều đã làm hết rồi có biết không!*”

Khoảng thời gian này rất ít liên hệ với Giản Tân, Ưông Hạo Diên sắp nghẹn đến hư người. Bệnh viện đông đúc, anh không thể đi tìm cậu, hơn nữa cũng không thể ảnh hưởng đến công việc của cậu. Còn bình thường nhắn tin cậu lại không trả lời, gọi điện càng không nói được mấy câu. Ưông Hạo Diên cảm thấy bọn họ như đang giậm chân tại chỗ.

“Xa mặt cách lòng, tình cảm có ngọt ngào bao nhiêu rồi cũng dần dần phai nhạt.” Ông Hạo Diên ở nhà ôm Giản Ái xem ti vi mà đầu óc treo tận đầu đầu, chuyển tới lui lại chuyển đến một kênh đang phát chương trình phỏng vấn mình.

Hôm đó nhà tạo mẫu đã tạo cho anh một kiểu tóc rất chất, mang hơi hướng nổi loạn, bặm bụi. Ông Hạo Diên liền không chần chừ mà cầm điện thoại gọi cho Giản Tân, tiếng tút tút vang lên hồi lâu nhưng vẫn không có ai bắt máy. Anh tiếp tục gọi rồi lại gọi, mãi đến lần thứ tư cậu mới bắt máy, anh vội hỏi “Giản Tân? Sao em không nghe điện thoại vậy?”

Giản Tân ở bên đầu dây kia đáp “Ở sân thượng nên không nghe thấy.”

“Trễ thế này rồi còn ở sân thượng làm gì, coi chừng bị cảm lạnh.”

“Mới vừa viết xong bản phân tích bệnh án nên hơi mệt, muốn lên sân thượng hít thở.”

Ông Hạo Diên vừa vuốt ve Giản Ái vừa khuyên “Em đừng đứng ở đó nữa, trở về xem ti vi đi, kênh trung ương 3, anh phải khiến em nhìn thấy anh thật nhiều, lỡ em quên mất anh thì anh phải làm sao?”

Giản Tân quay về phòng khách mở ti vi, vừa chuyển kênh vừa hỏi “Anh thật sự làm diễn viên?”

“Anh còn đi theo con đường nghệ thuật nhân sinh ấy chứ.” Ông Hạo Diên trả lời. Anh thật sự xúc động muốn chết khi cậu hỏi anh những câu hỏi như thế, đặc biệt là giọng điệu còn rất chân thành, mỗi lần Giản Tân làm vậy, anh đều muốn túm người lại mà đánh yêu mấy cái.

Mở kênh trung ương 3 lên, đoàn phim “Đi tới bình minh” là khách mời phỏng vấn, lúc này đạo diễn đang nói mấy lời tuyên truyền nhảm chán. Giản Tân không chú ý nghe, đường nhìn chỉ yên lặng tập trung lên người Ông Hạo Diên trong màn hình.

Hai người vẫn còn giữ cuộc điện thoại, Ông Hạo Diên nói “Nhìn anh thật kĩ nhé.”

Giản Tân tập trung xem anh trên ti vi, không trả lời lại.

MC đang hỏi những vấn đề xoay xung quanh nam nữ chính, gần 10 phút cả Ông Hạo Diên và Giản Tân đều không nói gì, chỉ ngồi trên sofa của chính mình cùng nhau xem ti vi. Đến khi MC hỏi xong, hầu kết của Ông Hạo Diên chuyển động rồi đánh ực một cái, bởi vì anh đang căng thẳng.

Trọng tâm chương trình bắt đầu chuyển tới Ông Hạo Diên, MC mời anh chia sẻ về nhân vật của mình cũng như những kỉ niệm thú vị khi quay phim. Giản Tân nhìn chằm chằm màn hình, cậu bỗng nhiên cảm thấy khoảng cách giữa mình và anh sao thật xa xôi.

MC tiếp tục phỏng vấn Ông Hạo Diên một vấn đề khác “Khi đóng phim cậu không có những cảnh tình

cảm, bình thường cũng không có tin đồn yêu đương, như vậy, cậu có suy nghĩ gì về tình yêu? Cậu thuộc phái chủ động hay bị động?”

Nghe được câu hỏi, Ưông Hạo Diên suy nghĩ vài giây rồi nghiêm túc trả lời “Tôi là phe chiến lược. Nếu như tôi thích một người, tôi sẽ làm thật nhiều việc để đối phương cảm nhận được tình yêu của tôi, sau đó đợi thời cơ chín muồi rồi sẽ tỏ tình.”

MC nở nụ cười truy hỏi tiếp “Vậy tỏ tình bằng cách nào? Là kiểu tỏ tình lãng mạn sao?”

Trong TV Ưông Hạo Diên lắc đầu đáp “Là trực tiếp nói – mình yêu nhau nhé.”

Một năm nào đó, tháng nào đó, ngày nào đó, trước khi tan học 5 phút, Ưông Hạo Diên đang cầm bài tập Vật lý của Giản Tân sao chép lại. Giản Tân làm xong bài tập giờ đang ngồi tô chữ theo vở tập viết, bỗng chồn hỏi “Không phải mỗi lần cậu đều để tôi về nhà mới chép sao?”

“Hôm nay muốn viết xong sớm một chút.” Ưông Hạo Diên vừa viết vừa thuận tay chỉ cho cậu một lỗi sai “Câu số năm sai đề nè!”

Chuông tan học vang lên, các học sinh lục tục thu dọn cặp sách rời khỏi, ngoại trừ hai bạn ở lại trực nhật ra thì trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Bạn trực nhật kia thấy vậy liền nói “Hai cậu ở lại thì một hồi nhớ đóng cửa sổ, khóa mấy cánh cửa lại nhé.”

Giản Tân cười gật đầu, tiếp tục luyện chữ.

Chờ bạn trực nhật rời đi rồi, Ưông Hạo Diên liền ngừng bút, đưa đầu ngó sang chữ của Giản Tân, sau đó xích người lại gần hơn khoác tay lên ghế dựa của cậu, bất đắc dĩ cảm thán “Biết làm sao với chữ của Giản Tân nhà ta đây.”

Giản Tân liền đáp “Chữ của Giản Tân là kiểu giản thể, cậu nhìn không hiểu đâu.”

Ưông Hạo Diên lấy bài tập vật lý ra đặt trước mặt Giản Tân, trêu đùa “Hạo Diên của cậu đã giúp cậu sửa lại mấy bài bị sai, xem coi hiểu không? Không hiểu thì nói Hạo Diên của cậu giải thích cho hiểu ha.”

Mặt Giản Tân nóng lên, lấy bài sai ra sửa lại. Chờ cậu sửa xong thì trời đã gần tối, cậu vội thu dọn đồ đạc vào cặp, đoạn đứng lên chuẩn bị đi đóng cửa sổ thì Ưông Hạo Diên “tạch” một tiếng đã tắt đèn trước.

Cậu sững sờ đứng ở bàn mình nhìn anh từng bước đi tới. Cửa sổ vẫn còn mở rộng, từng cơn gió nhẹ thổi vào, cả phòng học mờ mờ tối chìm trong im lặng. Ưông Hạo Diên bước tới trước mặt Giản Tân, nhìn cậu một cách chăm chú bằng ánh mắt sáng ngời của mình.

Giản Tân ôm cặp đứng lặng yên.

Uông Hạo Diên vội vàng ghé vào bên tai cậu, càng vội vàng hơn nói với cậu một câu “Tụi mình yêu nhau nhé.”

Giản Tân rõ ràng nghe thấy, nhưng vẫn làm ra vẻ mặt ngốc nghếch hỏi lại anh “Cái gì?”

Uông Hạo Diên ghé đến bên tai cậu nhắc lại lần nữa “Tụi mình yêu nhau nhé!”

Nghe vậy, khóe miệng Giản Tân hơi nhếch lên hỏi “Vì sao?”

Uông Hạo Diên âm thầm bước gần thêm một bước, thấp giọng đáp “Vì tôi thích cậu, thích đến không chịu được.”

“Còn cậu, có thích tôi không?” Anh hỏi tiếp, đồng thời lấy túi sách Giản Tân đang ôm trong lòng ra rồi lặp lại lần nữa “Tụi mình yêu nhau đi.”

Giản Tân cúi đầu cất tiếng cười trong trẻo, sau đó gật đầu “Được.”

Giản Tân quên mất mình vẫn còn đang nghe điện thoại, thanh âm của Uông Hạo Diên so với trước đây càng thêm thành thực, trầm ấm từ bên trong truyền ra “Giản Tân, tụi mình yêu nhau đi.”

Cảnh vật xung quanh dường như tĩnh lại, Uông Hạo Diên ngừng thở chờ đợi đáp án của Giản Tân.

Phỏng vấn vẫn còn tiếp tục, MC lại hỏi “Cậu làm nghệ thuật lâu vậy rồi, đối với lựa chọn trở thành diễn viên của mình đã bao giờ cảm thấy hối hận chưa?”

“Chưa từng, tuy rằng với tư cách diễn viên tôi vẫn chưa đạt được thành tích gì nổi bật, thế nhưng tôi không hề hối hận.”

Uông Hạo Diên vô lực nhắm mắt lại, dường như anh đã biết đáp án. Quả nhiên một giây sau Giản Tân cúp điện thoại, bên tai chỉ còn âm thanh máy bận “tút, tut” không ngừng.

Anh ôm Giản Ái lên thở dài “Con đường theo đuổi ‘vợ’ của ba vẫn còn xa xôi lắm cục cưng ạ.”

7. Chương 7

Thời điểm Uông Hạo Diên học cơ khí ở trường trung học ấy mà, kiên quyết không yêu sớm.

Tuy rằng nhân sinh luôn có những chuyện bề bàng, nhưng mà cũng không hoàn toàn trách anh được, Uông Hạo Diên vào thời kì dậy thì không hề thân mật với nữ sinh, ngay cả tò mò cũng không tò mò. Mấy năm trung học kia vẫn tự cho mình là bông hoa sen tinh khiết.

Ngày đó tan học đi đá bóng, Uông Hạo Diên gặp mấy người học cao hơn đã lấy sân, anh vốc người cao cùng đám người kia không sai biệt, liền cùng mấy sư huynh đá bóng đến vui vẻ.

Mọi người đã thỏa thích xong cùng nhau về nhà, Uông Hạo Diên nằm lại trên bãi cỏ nghĩ ngợi về chuyện nhân sinh. Phía trước là sư huynh hay chuyện bóng cho anh đá anh một cái, hỏi: “Hey, chưa về à?”

Uông Hạo Diên gãi đầu lên tay nói: “Đang nghĩ chút chuyện, tạm biệt sư huynh.”

“Anh tên Phí Nguyên, gọi Nguyên ca là được.” Phí Nguyên cũng không khách sáo, ngồi xuống uống nước, “Anh truyền bóng cho cậu bảy lần, cậu chẳng đá vào lần nào.”

Uông Hạo Diên nói: “Hôm nay tâm trạng không tốt. Đúng rồi, em là Uông Hạo Diên.”

Phí Nguyên vui vẻ: “Cậu là Uông Hạo Diên đó hả? Cậu nổi tiếng lắm đó, mấy sư tỷ rất coi trọng cậu.”

Uông Hạo Diên ngồi xuống, hỏi Phí Nguyên: “Nguyên ca, anh có bạn gái không?”

“Không có.” Phí Nguyên là người thông minh, cũng rất thẳng thắn, nói: “Đang suy nghĩ chuyện nam nữ phải không? Mới vào năm đầu đã gấp gáp rồi, nhà trường nghiêm lắm đấy.”

Uông Hạo Diên bứt một cọng cỏ, không biết tiếp tục như thế nào, bởi vì loại chuyện anh đang suy nghĩ là chuyện nam nam.

Ngày hôm sau đến lớp, Uông Hạo Diên liền đem quả bóng đặt dưới ghế Giản Tân, bắt đầu học thuộc bài văn. Chờ Giản Tân uống sữa đậu nành đi vào, anh đã học xong còn viết cả bài ra giấy một lần.

“Sao cậu tới trễ thế? Điểm đợt này dựa vào cậu nữa nha.”

“Hôm nay quán bánh rán đông lắm.” Giản Tân kéo ghế, thấy bên chân ghế có quả bóng, hỏi: “Bóng của cậu à? Sao lại để bên này?”

Uông Hạo Diên cúi đầu đọc sách, nói: “Bên cậu gọn gàng hơn, chỗ tôi lộn xộn lắm.”

Giản Tân vừa ngồi xuống thì thầy vào lớp, mọi người bắt đầu đọc bài, Uông Hạo Diên đem khuỷa tay chọc chọc cánh tay Giản Tân, hỏi: “Cậu thích đá bóng không?”

Giản Tân liếc nhìn giáo viên, sau đó cúi đầu nhỏ giọng đáp: “Thích!”

Hai người bọn họ lén lút hẹn nhau tan học cùng đi đá bóng, thầy chủ nhiệm bắt đầu kiểm tra bài học thuộc, Giản Tân trừng mắt nhìn sang, Uông Hạo Diên biết ngay cậu chưa thuộc, đứng luôn, Giản Tân nằm nhoài ra bàn, môi mím chặt.

Kiểm tra ba đứa, hết hai đứa chưa thuộc, chủ nhiệm quét mắt một vòng, nói: “Kêu thêm lần nữa nhé, cái cậu nằm trên bàn kia, ngủ à? Cùng bàn với Uông Hạo Diên đứng dậy.”

Giản Tân đau khổ liếc Uông Hạo Diên một cái, sau đó đứng lên chờ chết.

Uông Hạo Diên đột nhiên thấy thích thầy chủ nhiệm quá, bởi vì anh cảm thấy “cùng bàn với Uông Hạo Diên” nghe đặc biệt thuận tai, giống như Giản Tân thuộc sở hữu của anh, do anh quản hết.

Nhưng mà không được hai giây anh liền rối rắm, sau đó lại bắt đầu dùng sức nghĩ ngợi loại tình cảm nam nam này.

Giản Tân cảm thấy Uông Hạo Diên rất không có khí khái, cứ nhiên không thèm nhắc cho vài câu, lấp ba lấp bấp được hai câu, thật sự không nhớ thêm được gì. Chủ nhiệm nhìn mấy đứa không thuộc bài, hỏi: “Mấy người không muốn học ngữ văn nữa phải không?”

“Trừ Giản Tân, hai người kia chép phạt mười lần, tan học đến phòng tôi.”

Giản Tân mơ màng, trừ mình ra là có ý gì, cậu còn không thuộc bằng hai đứa kia, bạn học khác cũng rất tò mò, Giản Tân yếu ớt gơ tay: “Thầy ơi, vì sao em không phải chép phạt mười lần?”

Chủ nhiệm lườm cậu một cái: “Chữ cậu xấu như thế tôi làm sao đọc nổi.”

Cả lớp cười ầm lên, Uông Hạo Diên mới hoàn hồn, anh cầm bút gõ gõ mu bàn tay Giản Tân, Giản Tân cúi xuống nhìn, anh nói: “Lại chỉ có mình tôi không cười.”

Giản Tân bĩu môi, ra vẻ ủy khuất.

Chủ nhiệm lớp nói: “Giản Tân, em chép một lần cho tôi xem là được, yêu cầu viết chữ rõ ràng ngay ngắn, viết xấu về viết lại.”

Qua tiết khảo bài, Giản Tân úp sấp trên bàn uống nốt sữa đậu nành, Uông Hạo Diên nghiêng người chống đầu nhìn cậu nói: “Đừng uống nữa, nhanh chép bài đi.”

Giản Tân lừ đừ nói: “Không vội, dù sao cũng chép có một lần.”

“Là một lần phải rõ ràng đó, đối với cậu mà nói như chép vô hạn lần vậy.” Ông Hạo Diên vươn tay vỗ vỗ đầu Giản Tân, “Chép xong còn phải học thuộc đó, nghỉ trưa ai cũng đi ăn, tụi mình cũng ra ngoài ăn đi.”

Giản Tân quay đầu, hỏi: “Sao cậu cứ phải một chỗ với tôi? Cậu nghỉ trong lớp cũng được mà, tôi không có ở đây cậu còn có thể gác chân lên ghế tôi.”

Ông Hạo Diên thoáng suy nghĩ: “So với gác chân lên ghế cậu, tôi thích đi ăn với cậu hơn.”

Giản Tân đột nhiên cảm thấy người này là lạ, lạ thế nào thì không nói được, hơn nữa cậu hơi ngượng, cảm giác Ông Hạo Diên đối với cậu rất tốt, vì thế nhỏ giọng nói: “Ngày mai tôi cho cậu một cái bánh rán nha.”

Ông Hạo Diên buồn cười, ráng kìm nén, nói: “Sữa đậu nành nữa?”

Giản Tân tủm tỉm hỏi: “Thêm đường chứ?”

Ông Hạo Diên lắc đầu.

Cần gì thêm đường nữa, anh bị ngọt ngào nhấn chìm rồi đây này.

Giờ nghỉ trưa hai người ra quán cơm gần trường, chọn được quán nằm trong góc. Giản Tân ăn xong bắt đầu học bài, cậu muốn học thuộc trước rồi mới viết, bởi vì không biết khi nào mới viết xong cho đảng hoàng, học trước về nhà bớt việc.

Ông Hạo Diên ăn siêu chậm, Giản Tân học sắp xong anh mới ăn hết. Giản Tân nói: “Tôi trả bài cậu một lần, chỗ nào quên đừng có nhắc tôi, tôi tự nhớ.”

Giản Tân thuộc tạm tạm, một câu trúc trắc mãi mới xong, đọc đi đọc lại mới qua, Ông Hạo Diên gấp từ trong bát một con tôm nõn, nói: “Há miệng, thầy Ông thưởng cho em.”

“Đa tạ thầy Ông, thầy giúp em cao lên mét tám rồi.” Giản Tân ăn tôm, sau đó lấy tập ra chép bài.

Nhân viên phục vụ dọn bàn ăn, Ông Hạo Diên nhìn chăm chăm Giản Tân xong quay qua chơi điện thoại, thuận tiện báo với Phí Nguyên chuyện đá bóng sau giờ học. Ngẩng đầu lên, Giản Tân đã lật sang trang.

“Nhanh thế?”

“Chép xấu quá, chép lại.”

Ông Hạo Diên đổi chỗ, ngồi bên phải Giản Tân, thở dài nói: “Người ta đẹp trai không được ba giây, cậu

viết chữ đẹp không nổi ba dòng.”

Giản Tân đem tóc trên trán vuốt ngược lên: “Tổn sức lắm luôn, cậu nhìn tôi vã cả mồ hôi này.”

Uông Hạo Diên với tay cọ cọ cái ót ướt mồ hôi của Giản Tân, sau đó tay phải bao lấy tay cầm viết của Giản Tân, để thấy rõ hơn, anh nghiêng người về trước dựa vào rất gần, bả vai Giản Tân cách một lớp áo dựa vào xương quai xanh anh.

Nắm tay dạy viết chữ, đảm bảo chất lượng, Giản Tân cuối cùng cũng được thử nghiệm bằng chữ Trung Hoa đẹp đẽ, nhưng mà Uông Hạo Diên vừa buông lỏng liền lại thành tay tàn, Giản Tân kêu khê: “Ai, cậu đừng lỏng tay.”

Uông Hạo Diên cảm thấy anh cũng chảy hết mồ hôi.

Viết cả buổi cuối cùng cũng xong, Giản Tân thấy trang chữ này thật sự rất mê người, cậu quay đầu định cảm ơn Uông Hạo Diên, nhưng mà quay qua mới phát hiện bọn ngồi cách nhau có chút gần, ở ngay khoe môi, có chút không nói ra được.

Uông Hạo Diên giả vờ bình tĩnh: “Nhìn tôi làm gì?”

“Không có gì,” Giản Tân quay đầu đi, nhìn cuốn vở nói: “Thầy Uông thầy thật là đẹp trai.”

Uông Hạo Diên nuốt nuốt nước miếng, vỗ vỗ lưng Giản Tân cảnh cáo: “Đừng có trêu tôi.”

“Được được.” Giản Tân cao hứng đem sách vở gấp lại, sau đó cầm lên che mắt nửa khuôn mặt nói: “Hôm khác sẽ trả học phí cho thầy Uông.”

Uông Hạo Diên chỉ có thể thấy đôi mắt xinh đẹp của Giản Tân, anh nhìn chăm chăm con người Giản Tân, nói: “Ngày qua ngày, bồi bổ là được, không cần tiền.”

Buổi chiều tan học, Giản Tân đến phòng giáo viên nộp bài, Uông Hạo Diên một tay cầm bóng đứng ở cổng chờ. Lúc đi ra, Uông Hạo Diên đưa bóng cho Giản Tân ôm, nói: “Khảo bài xong còn bị dạy dỗ gì sao? Lâu như vậy.”

Giản Tân trách: “Ai làm tôi không chú tâm học bài chứ.”

Những người khác đã ở sân thể dục khởi động hết rồi, Uông Hạo Diên đem Giản Tân tới đầu tiên cùng mọi người chào hỏi làm quen một chút, Phí Nguyên đứng đây, trong khung còn có một nam sinh đang ngồi chồm hổm mang giày, nói: “Lần trước cậu ấy không tới, mấy cậu làm quen đi.”

“Anh mang cho em.” Nam sinh kia đem giày đưa cho Phí Nguyên, sau đó hướng về phía Uông Hạo Diên và Giản Tân nói: “Lộ Kha Đồng, gọi em là Lộ Lộ đi.”

Lộ Kha Đồng học cùng lớp với Phí Nguyên, nhưng còn nhỏ hơn Uông Hạo Diên và Giản Tân một tuổi, lần trước cậu làm mình làm mẩy với Phí Nguyên, cho nên không có tới. Phí Nguyên đem giày thả xuống đất, Lộ Kha Đồng bèn ngồi xuống tự mang, Phí Nguyên đứng cạnh liền sờ sờ đầu cậu.

Lúc chia đội, Giản Tân với mấy người khác còn chưa quen, nghĩ cùng Uông Hạo Diên một đội, nhưng mà Uông Hạo Diên không muốn cùng đội với Giản Tân, Giản Tân có chút ngượng, làm như cậu đã đỡ lắm.

Đồng đội không rõ trình độ của Giản Tân, cũng không chuyển bóng cho cậu, lúc Uông Hạo Diên cắt bóng chạy về phía khung thành đối phương, trông thấy Giản Tân tăng tốc lao vào mình, anh xem chút nữa giang tay ra đón.

Giản Tân đoạt bóng, Uông Hạo Diên vờn bóng cậu, vờn qua vờn lại, cố ý tách ra một khoảng trống, Giản Tân thuận lợi dẫn bóng đi, chạy về khung thành.

Ghi điểm rồi sau đó cũng được tin tưởng hơn, Giản Tân khoái trá đá đến một thân toàn mồ hôi. Đá bóng xong, vẫn là Uông Hạo Diên rời đi sau cùng, Phí Nguyên đi phía trước hỏi: “Lại nghĩ chuyện?”

“Nghĩ chuyện?” Giản Tân thu dọn đồ xong xuôi, đang đợi Uông Hạo Diên, hỏi: “Nghĩ chuyện gì?”

Lộ Lộ chạy tới đá Phí Nguyên một cước: “Anh lấy xe đạp đi, em không còn sức đi bộ đâu.”

Phí Nguyên xách giỏ của Lộ Lộ đi lấy xe, Lộ Lộ ngồi xuống cùng Giản Tân nói chuyện phiếm, hỏi Giản Tân: “Các anh không về cùng nhau hả?”

Thật ra Giản Tân với Uông Hạo Diên không cùng đường, trước giờ không về cùng nhau, cũng không thành chuyện khó khăn khi đi một mình. Lúc này Uông Hạo Diên nhìn Giản Tân, Giản Tân nói không được, bèn bảo: “Đội lát nữa cùng nhau đi.”

Phí Nguyên đạp xe quay lại, Lộ Lộ phải quần đứng lên: “Tụi em đi đây, lần sau chơi tiếp.”

Phí Nguyên đạp xe chở Lộ Lộ ra cổng, dừng xe cạnh cổng, Phí Nguyên xuống xe đi lấy mô tô, Lộ Lộ nói: “Hay là em khóa xe đạp để đây, anh đưa em về nhà, em không còn sức đạp xe đâu.”

Phí Nguyên cười cậu: “Người nào hôm trước bảo thà tự đạp xe tự khóc, còn hơn ngồi trên mô tô của anh cười chứ.”

Lộ Lộ khóa kỹ xe đạp, ôm cặp ngồi phía sau, ra về nói: “Em ngồi xong rồi, ngồi xong cười một cái cho ngài xem.”

Giản Tân đã nói cùng nhau về nên sẽ không đi một mình, vậy mà Ưông Hạo Diên bán sống bán chết nằm bất động ở đây, Giản Tân đem sách tiếng Anh ra học từ vựng.

Ưông Hạo Diên chờ cậu học sắp xong, ngồi dậy nói: “Cậu thà học từ vựng chứ không nói chuyện với tôi à? Cậu muốn khảo bài đứng thứ nhất sao?”

“Ừ, lấy thành tích báo đáp thầy Ưông!” Giản Tân nói xong liền thờ ơ, yên lặng cất sách giả bộ tính đứng lên, nói: “Hôm qua ba mẹ tôi cãi nhau to đến tối, tôi không học bài ngữ văn được, ai biết chừng hôm nay họ lại ầm ĩ nữa.”

Ưông Hạo Diên nói: “Ba mẹ cậu có con trai đáng yêu vậy mà còn cãi nhau hả.”

Giản Tân đỏ mặt, có chút xấu hổ, nhưng mà không nghĩ Ưông Hạo Diên sẽ nhìn ra, nói: “Bạn cùng bàn với cậu đáng yêu như vậy cậu còn không mau đứng dậy cùng cậu ta về nhà sao?”

Ưông Hạo Diên lập tức vùng dậy, Giản Tân còn chưa phản ứng kịp, anh đã bước đến bên Giản Tân, vươn tay.

Giản Tân đưa tay đặt trong lòng bàn tay Ưông Hạo Diên, sau đó bị kéo đứng dậy, Ưông Hạo Diên nói: “Nếu như ba mẹ ầm ĩ quá làm cậu không ngủ được, cứ gọi điện cho tôi.”

Tay Giản Tân còn bị nắm: “Làm gì? Cậu đến giảng hòa à?”

“Tôi đọc cậu nghe một đoạn chính trị, đảm bảo ngủ ngay.” Ưông Hạo Diên cúi đầu nhìn tay bọn họ, sau đó buông tay Giản Tân ra.

Giản Tân cảm thấy lồng ngực phập phồng, cảm giác như nuốt phải con bướm, cứ bay lượn trong lòng, cậu vô thức thì thào thành tiếng: “Cậu thực sự là người tốt.”

Ưông Hạo Diên không ỏi máu nói: “Đừng phát thễ người tốt cho tôi nữa.”

Giản Tân vui vẻ hồi lâu, sau đó vừa đi vừa nói chuyện: “Tôi cảm thấy cậu đối với tôi rất tốt.”

Đi đến cổng, trên đường xe cô đông đúc, không ai chú ý ai, Ưông Hạo Diên dừng lại, nhìn Giản Tân nói: “Biết vì sao không?”

Giản Tân gật đầu: “Biết, bởi vì tôi dễ thương.”

Ưông Hạo Diên đem bóng nhét vô ngực Giản Tân, sau đó đưa tay vuốt mặt Giản Tân, nói: “Không tệ. Bóng cậu cầm đi, nhìn thấy bóng sẽ nhớ tới tôi.”

Giản Tân vuốt vuốt mặt nói: “Tôi không muốn nghĩ tới cậu, tôi muốn nghĩ tới Beckham.”

“Beckham khảo vấn cho cậu sao? Beckham luyện chữ cho cậu hả? Beckham cùng cậu đá bóng luôn à? Vậy đi phát thẻ người tốt cho Beckham ngay và luôn đi.”

Giản Tân mơ mộng, nói: “Beckham đúng là người tốt.”

Vào tàu điện ngầm, Giản Tân muốn đổi chuyến, Ưông Hạo Diên bảo không cần. Bởi vì đang giờ cao điểm nên rất đông, dễ bị chen chúc, Giản Tân tay ôm bóng bất tiện, bị xô đẩy liền được Ưông Hạo Diên ở phía sau bắt lấy quai cặp.

Giản Tân quay đầu nhe răng cười, chờ cậu xoay đầu lại, Ưông Hạo Diên ở sau lưng hỏi: “Có phải thấy tôi đối với cậu rất tốt không?”

Giản Tân gật gật đầu.

Ưông Hạo Diên không nói chuyện.

Đang đứng đã tới trạm Ưông Hạo Diên xuống, anh nghiêng đầu nói vào tai Giản Tân: “Nếu một người đối tốt với một người mà không phải với tất cả mọi người, vậy người đó chắc chắn có nguyên nhân.”

Giản Tân không nhúc nhích, đang tiêu hóa.

Tàu dừng lại, Ưông Hạo Diên phải xuống, người bên ngoài chen chúc lên tàu, người bên trong chen chúc xuống tàu, Ưông Hạo Diên nhích từng chút đi ra, Giản Tân xoay người nhìn bóng lưng Ưông Hạo Diên.

“Ưông Hạo Diên...”

Ưông Hạo Diên trước khi đi hơi hơi nghiêng đầu: “Giản Tân, nghĩ cho kĩ nguyên nhân.”

8. Chương 8

Trời tối dần, nhiệt độ giảm dần, Lộ Lộ kéo khóa áo khoác đồng phục lên trên cùng, cổ rụt vào sau lưng Phí Nguyên, đầu tóc bị gió thổi rối tung, bèn túm lấy tóc Phí Nguyên trả thù.

Phí Nguyên cũng không ngại gió to, lớn tiếng hỏi: “Bút trượt rồi còn muốn anh không?”

Lộ Lộ lại ôm lấy thắt lưng Phí Nguyên, hô to: “Bỏ luôn! Em vẫn còn giận anh đó!”

Phí Nguyên cố tình lắc đầu xe, Lộ Lộ sợ hãi kêu một tiếng, sau đó thành thật ghé vào lưng hắn. Còn một ngã tư nữa là tới nhà Lộ Lộ, Lộ Lộ tâm cơ nói: “Chậm một chút, em lạnh muốn chết rồi.”

Phí Nguyên giảm tốc độ, Lộ Lộ còn nói: “Chậm chút nữa đi, em bị say xe.”

“Cục cưng, đây là làn chạy xe máy.” Phí Nguyên nói xong trả lại tốc độ bình thường, Lộ Lộ điên cuồng đập bả vai hắn.

Từ giao lộ rẽ trái xe ít hơn hẳn, dọc đường chỉ thấy những tòa nhà san sát nhau, những cây hòe tán lá dày đặc che lấp những ngọn đèn đường, trên vỉa hè có những tiệm báo đã đóng cửa từ lâu, bị vẽ lên nhìn không ra ban đầu nữa.

Phí Nguyên lái mô tô lên vỉa hè, đứng ở tiệm sách báo khuất sau bức tường. Mới vừa tắt máy, điện thoại của Lộ Lộ vang lên, là người nhà gọi đến, cậu bắt máy: “Mẹ? Mười phút nữa con về tới nhà.”

Cúp điện thoại, Phí Nguyên liền đem Lộ Lộ đẩy về sau hai bước, đem lưng Lộ Lộ dựa vào tường, sau đó cúi đầu hôn Lộ Lộ. Hôn thật sự rất hung hăng, không ôn nhu chút nào, trừng phạt Lộ Lộ mấy hôm trước cái kình với hắn.

Lộ Lộ bị hôn đến mềm xèo, chờ Phí Nguyên buông cậu ra, cậu không nhịn được hắt xì một cái.

“Nếu như hôn mà chịu cảm thay cho luôn thì lợi hại lắm á.” Lộ Lộ hì hì cười, cười xong xem đồng hồ, sau đó kiễng chân ôm cổ Phí Nguyên, nói: “Mới có ba phút, còn bảy phút nữa.”

Phí Nguyên không nói, nghiêng đầu hôn lỗ tai cậu, Lộ Lộ đột nhiên bát quái hỏi: “Uông Hạo Diên và Giản Tân có phải giống tụi mình hong? Đúng hong đúng hong?”

Phí Nguyên bóp eo cậu một cái: “Ai giống em chứ, chỉ biết giận.”

Lộ Lộ bị bóp bóp đến nhe răng, nhỏ giọng rít lên: “Hứ! Em cứ cắn nhằn đấy!”

Phí Nguyên ra sức dầy vò Lộ Lộ, sau đó dùng tay nâng mông Lộ Lộ lên đem người ôm vào lòng, Lộ Lộ chôn mặt trên vai Phí Nguyên, nói: “Em thật sự muốn dọn ra ngoài.”

Lần trước cãi nhau là vì Lộ Lộ xin người nhà cho thuê phòng riêng ở gần trường học, lấy cớ là nhà xa trường quá, thật ra là yêu đương úng não, muốn có nhiều thời gian làm chuyện không đứng đắn với Phí Nguyên hơn.

Đừng nói người nhà không đồng ý, vốn ban đầu có xe đưa đón, Lộ Lộ không phải tự mình đi, cho nên lí do nhà xa không đủ thuyết phục. Quan trọng hơn là Phí Nguyên cũng không đồng ý, nói cậu còn bé tí mà muốn ra là ra sao, thế là Lộ Lộ phát cáu.

Phí Nguyên thâm tình nói: “Chiếm chút thời gian của ba mẹ vợ nha.”

Lộ Lộ được ôm đến thoải mái, không giận nữa, ở trong lòng Phí Nguyên gật gật đầu, đặt cằm lên vai Phí Nguyên, nói: “Vậy em nghe lời anh, thấy em ngoan không? Em lấy chó theo chó.”

Phí Nguyên bóp bóp mũi cậu: “Còn hai phút nữa.”

Lộ Lộ liền nức nở một tiếng, bị Phí Nguyên ngậm lấy môi, cậu sợ môi sưng lên, vậy nên giả bộ lạnh nhạt, đến lúc Phí Nguyên luồn đầu lưỡi vào miệng cậu, cậu lại nhịn không được mút lấy mút để.

Phí Nguyên rải nụ hôn dọc xuống phía dưới, lượn lờ ở quai hàm Lộ Lộ, Lộ Lộ một tay ôm cổ Phí Nguyên, một tay kéo dây khóa áo khoác xuống, mất bao nhiêu sức mới kéo được.

Lộ Lộ nũng nịu nói: “Em muốn ô mai.”

Phí Nguyên cúi đầu nghe theo, dùng sức để lại dấu hôn trên xương quai xanh của cậu. Ngẩng đầu lên, không biết Lộ Lộ ở nơi tối mịt thế này có thấy được ánh mắt muốn ăn người của hắn không, hắn khàn giọng hỏi: “Tối giờ chưa?”

“Tối rồi.” Lộ Lộ lần nữa kéo khóa kéo, gian xảo nói: “Anh đợi, anh sờ mũi em quá là không có văn minh rồi đó.”

Phí Nguyên nói: “Có ý dâm với anh vậy em có văn minh sao?”

Lộ Lộ đem mặt dán lên mặt Phí Nguyên, làm Phí Nguyên cảm nhận được má cậu có bao nhiêu nhiệt, nói: “Anh đợi em, em vô cùng tốt đó, đáng để anh đợi.”

Phí Nguyên cười khê nói: “Đã biết, đang đợi đây.”

Uông Vĩ Quốc nắm tay bà xã Chu Uyển đi tham dự lễ đại phát của công ty, khi đó trong nhà chưa nuôi chó, ban đêm thừa lại một mình Uông Hạo Diên. Thật ra anh cũng muốn đi theo, bởi vì có thể nhìn thấy nhiều ngôi sao trong giới giải trí, nhưng anh lại muốn yên tĩnh chờ Giản Tân gọi điện thoại đến, sau đó trong nhà sẽ không có ai ngồi trò chuyện qua điện thoại có biết bao nhiêu lãng mạn.

Mãi đến khi viết bài xong Giản Tân cũng không gọi, Uông Hạo Diên nghĩ có khi nào do mấy câu anh nói với Giản Tân lúc ở trên tàu điện ngầm không, tên kia có đôi khi hơi ngốc, không biết có phải đang bối rối với ý tứ của anh không.

Thật ra Uông Hạo Diên không quá hoang mang chuyện tính hướng của mình, đáng lý ra nếu biết được bản thân thích nam sinh thì ít nhất cũng phải hoài nghi một chút về cuộc đời mình, hoặc là cũng phải kinh ngạc vài ngày. Đằng này Uông Hạo Diên không sầu muộn chút nào, chỉ mơ hồ suy nghĩ về tình cảm nam nam một chút, liền bắt đầu theo đuổi bạn trai nhỏ trong lòng.

Bạn trai nhỏ lúc này đang hăng hái chiến đấu với biển bài tập, làm xong toán lại làm tới vật lý, chân dưới bàn học giẫm lên trái-bóng-có-khả-năng-làm-nhớ-đến-Beckham, tuyệt nhiên không biết Uông Hạo Diên đang chờ đợi cú điện thoại lãng mạn của cậu.

Chờ đến chờ đi không có tin tức gì, Uông Hạo Diên quyết định tắm táp đi ngủ, nhưng mà trong lòng vẫn có chút mong mỏi, ngâm bồn tắm bong bóng tới bốn mươi phút cũng không thấy ai gọi đến, Uông Hạo Diên nghĩ nếu như mình ngồi chờ đến chết luôn, thì có khác gì con cá ươn đâu.

Vì thế anh quyết tâm diễn trò một chút, nhắn cho Giản Tân một tin nóng hổi: “Thật xin lỗi, chúng ta không hợp.”

Vừa gửi xong lập tức nhắn thêm cái nữa: “Gửi nhầm người, cậu coi như không thấy.”

Nếu như Giản Tân thật sự có cảm giác với anh, thì tin nhắn cự tuyệt này có thể có tác dụng chút, khiến Giản Tân cảm nhận được chút vị trí của anh, nếu như ăn giấm chua thì càng tốt.

Di động vang lên Giản Tân liền đọc được tin nhắn, trong lòng không khỏi lộp bộp một chút, ngay sau đó đọc được tin thứ hai, mới biết Uông Hạo Diên gửi nhầm người. Nhưng mà không dễ chịu hơn chút nào, trong lòng vẫn lộp bộp.

Giản Tân nhắn lại vài chữ nhưng lại xóa đi, cứ như vậy mấy lần.

Uông Hạo Diên cũng rất khẩn trương, không biết Giản Tân sẽ nói gì.

Năm phút sau Giản Tân nhắn tới: Ừ, tôi cũng biết hai người không hợp.

Uông Hạo Diên trì độn một lát, sau đó bật dậy tinh thần phấn chấn hẳn lên, câu không hợp này của Giản Tân quá nhiều ý tứ rồi, là miễn cưỡng sao? Nói đùa? Hay là đang diễn đây? Không đoán được.

Uông Hạo Diên trả lời: “Cậu cảm thấy tôi cùng ai mới thích hợp?”

Giản Tân không biết trả lời sao, ngăn người nhìn điện thoại, Tân Hỷ gõ cửa nói: “Sao còn sáng đèn? Khuya rồi, nhanh ngủ đi.”

Giản Tân tắt đèn bàn, chui vào trong chăn tiếp tục ngăn người, màn hình di động dần tối đi, cậu bấm số gọi cho Uông Hạo Diên. Phía bên kia chưa tới một giây đã bắt máy, nhưng mà Giản Tân lại không biết nói

gì.

Uông Hạo Diên nghĩ là Giản Tân bị anh làm cho tâm rối bời rồi, dứt khoát bỏ qua vấn đề đó, hỏi: “Hôm nay ba mẹ cậu có cãi nhau không?”

“Không có.” Giản Tân nằm trong chăn rầu rĩ, nói: “Lúc này cậu nhấn tin cho ai thế?”

Uông Hạo Diên xạo xạo: “Lớp khác, cậu không biết đâu.”

Giản Tân do dự nói: “Cậu làm đúng rồi, hiện tại nên chú tâm học hành.”

Uông Hạo Diên nén cười, Giản Tân bày ra giọng điệu phụ huynh nghe buồn cười thật. Anh hắng giọng, khiêm tốn nói: “Nếu như tôi vô cùng thích một người thì sao? Thích đến không kiềm chế được cả người muốn bốc khói luôn, không nói ra sẽ nghẹn chết.”

Giản Tân nằm trong chăn đã muốn nghẹn chết, Uông Hạo Diên anh đối tốt với cậu là có nguyên nhân, rốt cuộc là nguyên nhân gì chứ, vì cùng giới tính với nhau thì chắc hơi thường rồi ha? Hiện tại vẫn còn mơ hồ quá, cậu có phần buồn bực.

“Cái kia,” giọng Giản Tân càng ngày càng nhỏ, “Cậu có thể hỏi đối phương có thích cậu không.”

Uông Hạo Diên cong mắt, nói: “Được, hôm nào tôi hỏi cậu ấy, vậy đi, ngủ ngon.”

Điện thoại bỗng vang lên âm báo bận, Giản Tân trừng mắt sững sốt nhìn màn hình một hồi, sau đó đem nhét xuống dưới gối. Hôm nào đi hỏi cậu ấy? Hôm nào là hôm nào?

Còn nữa, rốt cuộc có phải hỏi mình không nhỉ.

9. Chương 9

Uông Hạo Diên muốn tới công ty tham dự cuộc họp, nghiên cứu sắp xếp những hoạt động trong thời gian tới, bình thường đều do Phí Nguyên gấp gấp thông báo, còn gấp gấp tới đón anh, lần này hơi lạ, Phí Nguyên đi đâu chơi mất tiêu rồi.

Kinh Tinh thì ngược lại rất đúng giờ, lúc đến nhà Uông Hạo Diên còn đem theo đồ chơi cho Giản Ái: “Nguyên ca không nghe điện thoại, lúc này chị đến nhà tìm cũng không thấy, bây giờ chúng ta trực tiếp tới công ty?”

Ông Hạo Diên gọi điện cho Phí Nguyên tắt máy, tìm số điện thoại của Lộ Lộ, cũng không ai bắt, nhưng mà dù sao cũng không phải máy bận.

Ông Hạo Diên kiên trì gọi cho Lộ Lộ, gọi tới năm lần.

Giọng Lộ Lộ nghe như bị cảm: “Làm gì vậy... Đang bận...”

Ông Hạo Diên vạch trần cậu: “Còn ngủ sao? Phí Nguyên mất tích rồi cậu có biết không? Có tin tức gì của hắn làm ơn liên lạc ngay với anh, đừng chậm trễ đường sự nghiệp trở thành đại minh tinh vũ trụ của anh.”

Lộ Lộ bên kia không nói chuyện, dường như đang nức nở, Ông Hạo Diên hoảng sợ, hỏi: “Cậu khóc cái gì...”

Lộ Lộ khóc càng to, Ông Hạo Diên định bụng cúp máy thì tiếng Phí Nguyên vọng lại: “Để Kinh Tinh đến công ty trước đi, cậu tới Thanh Viên lộ tìm anh.”

Ông Hạo Diên thay quần áo ra ngoài, dựa theo địa chỉ Phí Nguyên đưa đi tìm hắn, xem ra Phí Nguyên không đến công ty, chắc là lại bức con rồng con Lộ Kha Đồng làm chút chuyện tốt đẹp rồi.

“Một người đại diện lắm tiền như anh, mua nhà bên này khi nào vậy?” Ông Hạo Diên vào cửa nhìn quanh một vòng, còn chưa kịp lên lầu đã thấy Phí Nguyên chỉ mặc quần ngủ đi xuống.

Trên bàn bày một xấp văn kiện, đều là kịch bản và lịch hoạt động sắp tới, Ông Hạo Diên vừa cầm một quyển lên xem, Phí Nguyên đã nói: “Xem qua đi, chọn cái nào thích ấy, chính kịch hoặc cổ trang cũng được.”

“Sao đã đuổi người ta đi rồi, ngồi chưa nóng ghế mà.” Ông Hạo Diên chợt nhớ ra, chân dài vài bước leo lên lầu, “Lộ Lộ đâu? Cậu ấy ban nãy khóc cái gì vậy, em tới an ủi.”

Lộ Lộ bọc áo ngủ từ trên giường đứng lên, yếu ớt ôm cửa, cái mũi sụt sịt, hướng về phía Ông Hạo Diên ra sức khoát tay.

Ông Hạo Diên cười trên nỗi đau của người khác nói: “Bị cảm à, cậu bao nhiêu tuổi rồi cảm còn cần Phí Nguyên chăm, nam tử hán tự mình cố gắng được không?”

Lộ Lộ cười lạnh nói: “Đàn ông độc thân đúng là chỉ biết chuyện cảm.”

Ông Hạo Diên tiến đến liếc qua phòng ngủ, trên giường lộn xộn, quần áo rải rác đầy đất, anh cười không nổi, hỏi: “Mấy người vừa hành sự à? Lần sau cứ trực tiếp cúp máy? Ai muốn nghe cậu bị làm tới khóc chứ?”

Phí Nguyên cầm một chai xịt mũi lên lâu, chờ hần đến gần Lộ Lộ buông cửa ra chuyển sang ôm hần, hần thò tay giữ cái ót của Lộ Lộ, ra lệnh: “Ngửa đầu, nín thở.”

Phun thuốc xong, Lộ Lộ vẫn ngửa đầu nhìn Phí Nguyên, mắt cong cong, Phí Nguyên bị cậu nhìn lòng dạ mềm đi, giọng điệu không còn lạnh nữa: “Ngủ một lát đi?”

Lộ Lộ “Ừ” một tiếng nhưng lại không nhúc nhích, Phí Nguyên đem lọ thuốc ném cho Ưông Hạo Diên, sau đó ôm lấy Lộ Lộ đi vào phòng ngủ.

Ưông Hạo Diên há mồm trợn mắt, nói: “Lộ Kha Đồng! Nam tử hán tự mình cố gắng đi!”

Lộ Lộ như thái thượng hoàng, không thềm phản ứng, Phí Nguyên thấp giọng hỏi: “Sổ khám bệnh để chỗ nào? Anh đi lấy.”

Ưông Hạo Diên khoanh đi tới bên giường, nói: “Bệnh viêm mũi của cậu tái phát à? Anh đề nghị cậu đi giải phẫu đi, đơn giản lắm, đầu tiên dùng kim thép chọc vào mũi, sau đó đâm nát bệnh viêm mũi đi, tiếp theo đút một cái ống vào hút hết máu và thịt nát ra.”

Lộ Lộ híp mắt, nói: “Anh hiểu biết quá ha, có mối tình đầu là bác sĩ nên tri thức rộng nhỉ.”

Kỳ thực Ưông Hạo Diên mù tịt, chẳng biết có đúng không, nghe Lộ Lộ nói vậy chắc là biết chuyện anh gặp lại Giản Tân rồi, liền đứng đắn hơn, nói: “Cậu hằng năm đều đi khám, không gặp qua Giản Tân sao?”

Lộ Lộ suy nghĩ một chút nói: “Em chuyển nhà hai năm trước, chuyển tới ngay trước Nhị viện, nếu như gặp Giản Tân người đầu tiên em báo chắc chắn là anh, chắc là lúc đó Giản Tân chưa đến Nhị viện đâu.”

Phí Nguyên ở trong phòng thay đồ tìm được sổ khám bệnh, Lộ Lộ ngồi xuống nói: “Tụi em lát nữa tìm Giản Tân khám bệnh, anh xem Ưông Ưông đáng thương chưa kìa, với cả đã nhiều năm rồi không gặp Giản Tân.”

Ưông Hạo Diên xúc động nói: “Anh đi cùng hai người!”

“Cậu tốt nhất là dừng lại đi.” Phí Nguyên đem Ưông Hạo Diên túm lấy kéo lên, nghiêm túc nói: “Nhiệm vụ bây giờ của cậu là về nhà xem kịch bản, chuẩn bị quay phim tiếp, đừng có nghĩ linh tinh.”

“Giản Tân nhà em đang ở đây đợi em, em không thể nghĩ tới sao?”

“Đã sớm không còn là của nhà cậu nữa rồi.”

“Anh quản tụi em à, em đây chính là nhà của cậu ấy.” Ưông Hạo Diên tức giận, “Anh còn đứng đó nói

không thấy đau eo à, lúc Lộ Lộ chơi đùa với anh bỏ nhà ra đi sao anh không dừng lại đi? Ai cứ như chó điên lục tung cả thế giới lên tìm?”

Mí mắt Lộ Lộ giật giật, kéo tay Phí Nguyên, đầu ngón tay Phí Nguyên vuốt ve mu bàn tay Lộ Lộ, nói: “Cậu không giống tôi, Giản Tân cũng không giống Lộ Lộ.”

Uông Hạo Diên không nói lại, bọn họ đúng là không giống, anh không thể tự do đi lại trên đường, không thể thoải mái đi gặp người mình nhớ. Anh từng có thể làm cái chuyện gì mà lục tung cả cái thành phố cái trường học kia để một người, nhưng mà hiện tại có rất nhiều thứ trói buộc anh.

Anh nhớ lúc Giản Tân cúp máy vào đêm đó, đúng là vẫn còn trách anh, vẫn là lo sợ cùng anh ở một chỗ sẽ phải chịu bao nhiêu áp lực? Có lẽ là cả hai đều phải chịu đựng, đều khiến cả hai nản chí.

Lộ Lộ nhìn không đành, nói với Phí Nguyên: “Người em đau quá không đi nổi đâu, hôm nào nghỉ ngơi tốt rồi đi bệnh viện.”

Phí Nguyên néo mặt cậu: “Hôm nào là hôm nào? Định rõ một ngày đi, không được tùy tiện kéo dài.”

“Ngày mốt, ngày mốt em tự đi khám.” Lộ Lộ hướng Uông Hạo Diên nháy mắt, sau đó quay sang Phí Nguyên nói: “Đừng quản em, nam tử hán phải tự mình cố gắng!”

Uông Hạo Diên cầm tài liệu đến công ty dự họp, chủ yếu để phân tích mấy cái cảnh quay trong kịch bản mới và sắp xếp lịch trình về sau. Dù sao sau đó Kinh Tinh sẽ phải nhắc đi nhắc lại mấy lần, Uông Hạo Diên cũng không chú ý.

Anh len lén ở dưới bàn nhắn tin cho Lộ Lộ, Lộ Lộ nhắn tới trước: Ngày mốt em dắt anh đi tìm mối tình đầu ha!

Uông Hạo Diên trả lời: Em chính nghĩa quá, không sợ Phí Nguyên biết à? Anh thật muốn giao hết tiền cho em.

Lộ Lộ giấu diếm ở trong chăn tán gẫu với Uông Hạo Diên sợ muốn chết: Bí mật bí mật, ảnh diên lên là tự cắn mình luôn á.

Hai người hẹn trưa ngày mốt đi bệnh viện, tranh thủ lúc giờ cơm trưa không có ai, nếu không sẽ không tiện. Uông Hạo Diên thức dậy rất sớm, trước tiên thay quần áo đẹp, Giản Ái ở bên chân anh đi tới đi lui, chăm chú nhìn.

Uông Hạo Diên thò tay xuống vuốt Giản Ái, nói: “Con có một anh trai thất lạc nhiều năm đó, tên là Giản Tân, ba ba đi tìm về cho con.”

Giản Ái vươn vươn móng vuốt lên mặt anh, Ông Hạo Diên nói: “Ba ba sẽ không thiên vị anh con hơn đâu, ít nhất sẽ chia đều nha, yên tâm.”

Hơn mười một giờ Lộ Lộ mới rề rề lái xe tới, Ông Hạo Diên thế chỗ cậu lái xe, tăng tốc đến bệnh viện. Lộ Lộ cọ cọ mông lên ghế, có chút sợ hãi: “Có thể phải phẫu thuật thật hả?”

Ông Hạo Diên nói: “Không sao, Giản Tân nhà anh lấy cậu 80% viện phí thôi.”

Phòng khám không có ai, bệnh nhân đều đã đi ăn trưa, bọn họ tranh thủ chạy tới, bác sĩ vẫn còn ở lại. Ông Hạo Diên ở ngoài hàng lang đợi, Lộ Lộ một mình vào trong.

Còn chưa đến giờ tan làm, Giản Tân nhìn xung quanh không có ai liền ăn vụng bánh quy, cậu chưa ăn sáng, rất đói bụng. Một bệnh nhân ngoài cửa bước vào, cậu nhanh chóng phủi tay, không chú ý nhìn bệnh nhân.

Lộ Lộ ngồi xuống, đem sổ khám bệnh để trên bàn, nói: “Bác sĩ, viêm mũi.”

Giản Tân lúc này mới ngẩng đầu, đối diện với Lộ Lộ có chút mơ hồ, sau đó mở sổ khám bệnh, kinh ngạc nói: “Là cậu thật hả! Anh còn nghĩ mình xuyên không chứ!”

Lộ Lộ đứng lên muốn ôm cậu, Giản Tân liền tháo khẩu trang đứng lên, hai người xúc động ôm nhau, nhất thời không biết nói gì.

“Cậu không thay đổi gì hết,” Giản Tân kéo ghế lại gần, nói: “Đúng rồi, anh nhớ hồi đi học cậu có bệnh viêm mũi, mấy năm rồi có dùng thuốc không?”

Lộ Lộ chống cằm ngắm trai, khó trách Ông Hạo Diên nhớ mãi không quên, Giản Tân đẹp đến mức để người ta thương nhớ mấy năm, cậu khúc khích cười nói: “Không thở được mới xịt thuốc, Ông Hạo Diên nói phải phẫu thuật lấu kim thép chọc vào mũi, anh nói xem ảnh đang hù em phải không?”

Nét cười trên mặt Giản Tân bỗng nghiêm lại, Lộ Lộ nói: “Cái kia, em còn cùng Phí Nguyên một chỗ, Ông Hạo Diên thì thâm lắm, suốt ngày bị tụi em ngược, nhưng mà anh không phản đối, hôm nay còn cùng em tới đây.”

Giản Tân nghe vậy nhìn ra cửa, đúng lúc Ông Hạo Diên đi vào.

Lộ Lộ khổ sở nói: “Giản Tân, mấy năm nay em không có đánh bài, vẫn là ba thiếu một, em chờ anh đó.”

Ông Hạo Diên sợ Giản Tân xấu hổ, tiến đến kéo Lộ Lộ đứng dậy, nói: “Lộ Kha Đồng, em khát không, đừng nói nữa.”

Lộ Lộ trở mình khinh thường anh, người này còn gọi cả tên họ cậu ra.

Giản Tân ngồi ghế giả vờ nhìn máy tính, Uông Hạo Diên gõ mặt bàn nói: “Giản Tân, giữa trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm đi? Em muốn ăn gì?”

Lộ Lộ nói tiếp: “Em ăn gì cũng được, chỉ cần được cùng Giản Tân ăn.”

Giản Tân liếc nhanh Uông Hạo Diên, sau đó tránh đi, nói: “Đến quán gần đây đi.”

Giản Tân về phòng làm việc thay đồ, Lộ Lộ cầm sổ khám bệnh cùng Uông Hạo Diên ở ngoài chờ, cậu bày kế cho Uông Hạo Diên: “Uông Uông, lát nữa kêu đồ ăn cay vào, cho Giản Tân cay khóc luôn, sau đó anh lau nước mắt cho anh, sẽ được đổi mặt á.”

Uông Hạo Diên đẩy đẩy kính râm: “Trung học dùng chiêu này rồi, Giản Tân biết tởm.”

Đến quán ăn, mỗi người gọi hai món ăn, Uông Hạo Diên gọi một ngọt một cay, Lộ Lộ vẽ mặt “không hiểu mưu kế của anh”, sau đó cùng Giản Tân trò chuyện không ngừng.

Lộ Lộ hỏi: “Trước kia em hay tới bệnh viện này, sao không gặp được anh, nếu Uông Hạo Diên không nói em cũng không biết, xem ra hai người có duyên lắm.”

Giản Tân ngồi đối diện với Uông Hạo Diên, mắt không biết nhìn đâu cho tốt, nói: “Anh mới chuyển đến năm ngoái, có lẽ không đến đúng lúc.”

“Thảo nào, hai năm trước em dọn tới đây, cách chỗ cũ xa quá nên khám ở đây.” Lộ Lộ tiếc nuối, “Ài, quá không đúng lúc rồi.”

Uông Hạo Diên châm trà, nhin không được hỏi: “Giản Tân, vậy trước đó em vẫn ở trong thành phố sao?”

Giản Tân lắc đầu, yên ổn nói: “Khi đó em về nhà bà nội ở Tô Châu, không quay về đây.”

Một từ “khi đó” làm tim Uông Hạo Diên nhói lên, anh hoảng hốt nhìn Giản Tân, ngàn lời muốn nói đều nghẹn lại cuống họng. Lộ Lộ buồn thay bọn họ, nhin không được nói: “Khó trách Uông Uông lật cả trường học lên cũng không tìm được anh.”

Uông Hạo Diên bình tĩnh, sợ Lộ Lộ nói làm Giản Tân khó chịu, đem tách đẩy đến trước mặt Lộ Lộ: “Em lại khát rồi, uống trà.”

Đồ ăn được mang lên, Lộ Lộ lặng lẽ ném chút đồ cay của Uông Hạo Diên, ăn xong rút ba tờ khăn giấy lau nước mắt. Qua một hồi, Giản Tân từ đầu đến cuối không đụng tới món đó, Lộ Lộ rút cuộc chờ không được,

gấp cho Giản Tân một miếng.

“Giản Tân, anh ăn ít quá.” (Iu iu bé Lộ:)))

Giản Tân ngượng ngùng không từ chối, gấp lên ăn, Lộ Lộ nghĩ muốn lau nước mắt, đứng lên nói: “Hai người ăn đi, em đi toilet.”

Trong phòng chỉ còn lại Uông Hạo Diên và Giản Tân, Giản Tân ho khan một tiếng bị cay làm đỏ hết mặt, sau đó hai mắt dần ẩm ướt chuẩn bị rót nước mắt.

Uông Hạo Diên đưa nước lạnh cho Giản Tân, chờ Giản Tân uống xong đưa tay lau đi giọt nước mắt còn ẩm trên mặt cậu. Giản Tân trừng đôi mắt ướt sũng nhìn Uông Hạo Diên, nói: “Anh cố tình đúng không?”

“Ừ, anh cố tình đó.” Uông Hạo Diên trái lại khoái trá thừa nhận, tay anh vẫn đặt trên mặt Giản Tân, ngón cái khẽ vuốt ve da dẻ Giản Tân.

“Trước kia nghỉ trưa tại mình hay ra quán ăn, em ghét bỏ anh ăn chậm quá, anh trách em không đợi anh.”

Giản Tân xoay mặt đi, không lên tiếng.

“Có lần em phải học bài văn, còn bị chép phạt, anh còn cầm tay giúp em viết, khi đó tại mình còn chưa ở cùng một chỗ.”

Vị cay đã bớt, khóe mắt Giản Tân thế mà lại hồng lên.

Nhìn anh làm gì? Không có gì, thầy Uông thầy thật là đẹp trai.

Đừng có trêu anh.

Được được, hôm khác sẽ trả học phí cho thầy Uông.

Mũi Giản Tân chua xót, cậu rút cuộc ngồi không yên, nói muốn đi toilet liền kéo ghế đứng lên. Uông Hạo Diên ngồi tại chỗ, dùng hết sức lực kéo cánh tay Giản Tân, Giản Tân loạng choạng trước mặt Uông Hạo Diên, bị Uông Hạo Diên gắt gao quần lấy.

Uông Hạo Diên vùi đầu vào bụng Giản Tân, buồn bực nói: “Bảo bối, khi nào em mới trả học phí cho anh.”

10. Chương 10

Lộ Lộ ở trong toilet hát xong hai bài hát mới trở lại, cậu hé cửa nhìn vào trong quan sát, thật ghê gớm, Ông Hạo Diên ôm chặt người, thực sự quá giỏi.

Giản Tân ngửa cổ không muốn cùng Ông Hạo Diên đối mặt, Ông Hạo Diên dán mặt vào bụng cậu, cách một lớp quần áo có thể cảm nhận được độ ấm của Ông Hạo Diên.

Chín năm, người này sức càng mạnh hơn rồi...

Lộ Lộ rất muốn đi vào, nhưng cậu vẫn rất hiểu chuyện nha, vì vậy đóng cửa trở thành một cậu bé giữ cửa. Thế nhưng mà cậu ngồi không yên, không đợi nổi, nhin không được gọi điện thoại cho Phí Nguyên.

Phí Nguyên bắt máy câu đầu tiên nói chính là: “Bác sĩ nói như thế nào?”

Lộ Lộ nói bừa: “Bác sĩ bảo mũi em vẫn tốt.”

Phí Nguyên còn chưa kịp nổi giận, Lộ Lộ nghe thấy trong phòng có động tĩnh, cậu hấp tấp nói với Phí Nguyên: “Cái kia, em ăn cơm trước, ăn xong nói sau! Nhớ anh!”

Lại đem cửa hé ra, thấy Ông Hạo Diên vẫn còn ôm Giản Tân, Giản Tân ngo ngoáy lấy tay đẩy Ông Hạo Diên, còn có tiếng điện thoại đang reo.

Giản Tân túm tóc Ông Hạo Diên, Ông Hạo Diên nhe răng ngẩng đầu, Giản Tân nói: “Buông ra, điện thoại em kêu.”

Ông Hạo Diên còn muốn đùa giỡn, bởi vì thật sự không nỡ buông tay. Lộ Lộ nhân cơ hội đi vào, ngồi về chỗ mình ho nhẹ một tiếng, muốn nhắc nhở Ông Hạo Diên có chừng mực, đừng chọc giận Giản Tân.

Chỉ có hai người thì còn đỡ, Lộ Lộ vừa vào phòng Giản Tân cảm thấy xấu hổ muốn chết, dùng sức tránh gọng kìm của Ông Hạo Diên, từng bước lui về sau. Cậu đẩy cửa ra ngoài nghe điện thoại, tiện thể hít thở không khí.

Là điện thoại của chủ nhà gọi tới, hỏi cậu buổi chiều tan tâm có thể bàn chuyện hợp đồng thuê nhà hay không, Giản Tân tâm trí còn hỗn loạn, tùy tiện đáp ứng.

Trong phòng chỉ còn lại Ông Hạo Diên cùng Lộ Lộ, Lộ Lộ hỏi: “Anh sao lại thô lỗ thế? Sao không dỗ dành Giản Tân?”

Ông Hạo Diên trừng mắt: “Nhìn lại Phí Nguyên đi rồi nói anh có thô lỗ không.”

Lộ Lộ nghĩ nghĩ, sửa lại: “Không có.”

Cuối bữa trưa trở nên không vui, Ưông Hạo Diên ở trên xe chờ, Lộ Lộ cùng Giản Tân quay về bệnh viện khám bệnh. Lộ Lộ nhìn ra tâm trạng Giản Tân không tốt, cũng không dám nói gì.

“Lộ Lộ, viêm mũi là bệnh mãn tính, tình trạng của cậu cũng không quá nghiêm trọng, gần đây trời lạnh nên bệnh tái phát, có phải không dùng thuốc hằng ngày đúng không?”

Lộ Lộ hít hít mũi nói: “Thỉnh thoảng mới xịt, thật ra em cũng lười xịt, toàn là Phí Nguyên làm cho em.”

Giản Tân ngẫm hiểu cười nói: “Cậu về hỏi Phí Nguyên, mấy năm nay có cảm giác như nuôi trẻ con không.”

Nhìn Giản Tân nở nụ cười, Lộ Lộ cũng cười theo: “Anh không giận nữa hả? Ai da em cũng không dám bắt chuyện, anh đừng trách Ưông Hạo Diên, anh rất yêu anh, hơn nữa trước kia anh chưa từng cự tuyệt anh _____”

“Lộ Lộ,” Giản Tân cắt ngang cậu, nói: “Trước đây do anh ngốc.”

Tối đến mây đen giăng mù mịt, Giản Tân lái xe nửa đường thì mưa, cần gạt nước qua qua lại lại lau đi nước mưa, Giản Tân dời tay từ vô lăng chạm lên cửa xe, lòng bàn tay bị mưa khiến cho lạnh băng.

Chủ nhà đã chờ cậu ở sảnh được một lúc, bởi vì chưa tới hạn ký lại hợp đồng, cậu đoán chừng là tăng tiền phòng.

“Tiểu Giản, thật ra đã nghĩ phải nói với cậu, nhưng mà tôi thật sự không cách nào mở lời.”

Giản Tân rót trà cho chủ nhà, nói: “Không sao, hiện tại tăng tiền phòng là chuyện bình thường, tôi không có ý kiến.”

Chủ nhà xấu hổ cười cười, nói: “Không phải việc tăng tiền phòng, tôi muốn cậu mau chóng trả lại phòng.”

Giản Tân không nghĩ tới tình huống này, cậu có chút bức mình vì chủ nhà bỗng nhiên đưa ra yêu cầu thật vô lý, dù sao tìm được chỗ ở vừa ý không dễ dàng, hơn nữa tiền thuê ở đây so với nơi khác rẻ hơn nhiều.

Chủ nhà giải thích: “Là như vậy, con tôi sắp về nước kết hôn, phòng này phải nhanh chóng dọn đi. Tôi biết đột nhiên lấy lại phòng của cậu là không phải lí, tiền thuê ba tháng này tôi sẽ trả lại cậu.”

Giản Tân không biết nói gì, thật ra cậu cũng không cần phải nói gì.

Chủ nhà đi rồi, Giản Tân nằm trên sô pha xem qua tin tức cho thuê phòng, cậu cũng nghĩ qua chuyện về nhà cũ sống với Tân Hỷ, nhưng mà nơi đó cách bệnh viện quá xa, hơn nữa nhà nhỏ quá, cậu trở về sống thì dì Nhâm sẽ không có phòng ngủ.

Xem qua một lượt không tìm được gì, bên ngoài mưa tầm tã khiến người ta ngủ không yên. Giản Tân khép lại máy tính bắt đầu đóng đồ đạc, va li lớn cứ để đấy, trước tiên thu xếp đồ lặt vặt thôi.

Trong ngăn tủ có một hộp trà bằng sắt, bên trong đựng thư cùng giấy khen của cậu, thời gian lâu rồi nên giấy dìm dỏ lại cả, cậu cầm lên sắp xếp qua loa, đem những bản to hơn đặt đằng sau những bản nhỏ.

Lật tới lật lui, một mảnh giấy nhỏ hiện ra trước mặt, không phải giấy chứng nhận cũng không phải bằng khen, lật lên nhìn là một tấm hình.

Giản Tân cầm lên nhìn, là một tấm hình chụp tập thể.

Trong hình chụp có mười mấy người, ai cũng mặc đồng phục cầu thủ giày đá bóng, Phí Nguyên ngồi xếp bằng ở giữa, Lộ Lộ ôm cổ Phí Nguyên nửa ghé lên lưng Phí Nguyên, hai bên là bạn cùng lớp của bọn họ.

Cậu cùng Ôn Hạo Diên đứng ở ngoài cùng, bị hàng người phía trước che hơn nửa người.

Giản Tân nhớ rõ, lúc ấy bọn họ đang nắm tay nhau.

Lộ Lộ nói đúng, trước đây cậu chưa từng cự tuyệt Ôn Hạo Diên, sau khi bọn họ xác định chung một chỗ ngày nào cậu cũng “Được”, Lộ Lộ trước đây hỏi qua: “Giản Tân, anh yêu đến mất trí rồi hả?”

Khi đó mỗi chiều tan học Ôn Hạo Diên đều đưa Giản Tân về nhà, đơn thuần vì muốn thời gian bên nhau nhiều hơn một chút, có lần Ôn Vĩ Quốc và Chu Uyển muốn dẫn Ôn Hạo Diên đi dự tiệc, yêu cầu anh về nhà đúng giờ.

Ôn Hạo Diên nói: “Giản Tân, hôm nay phải qua nhà chú Mạnh ăn cơm, phải về sớm chút, cho nên không đưa cậu về nhà được.”

Giản Tân lặng lẽ thu dọn tập vở: “Biết rồi, không cần phải đưa tôi về.”

Ôn Hạo Diên bĩu môi: “Sao cậu lạnh nhạt quá à, tôi không muốn tan trường phải xa cậu đâu.”

Giản Tân bị đùa nỡ nự cười, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Ôn Hạo Diên chờ mỗi câu này, đòi hỏi: “Vậy cậu đưa tôi về nhà.”

Giản Tân: “Được thôi hahaha.”

Tuy rằng Ưông Hạo Diên đích thực là đem Giản Tân biến thành bé con mà cưng, nhưng mà Giản Tân một khi thích ai sẽ đem đối phương cưng luôn thành trí chướng (trí chướng nghĩa là trí tuệ kém phát triển, ý nói bạn học Giản đem người yêu xem như người thiếu năng mà cưng:))), so với anh còn không biết tiết chế hơn.

Bất quá cũng không phải không có âm ỉ qua lại, có một lần hẹn nhau mà Ưông Trí Chướng hiểm bao giờ trễ hẹn lại đến muộn, Giản Tân liền cùng người ta cao hứng đá bóng, không thèm đợi anh. Ghen tuông cùng lòng dạ hẹp hòi cứ hậm hực mãi đến hôm sau vào học, Giản Tân cũng không hiểu ra sao cả.

Ưông Hạo Diên phá Giản Tân chép bài, nói: “Sao cậu không để ý tôi? Cậu không phải là nên khai báo với tôi sao?”

Giản Tân mặc kệ anh, từ cặp sách lấy ra một miếng băng cá nhân ném sang bên cạnh: “Cho cậu băng dán.”

Ưông Hạo Diên thấy Giản Tân thật sự giận rồi, bắt đầu trở nên bướng bỉnh, cả một tiết học anh cũng không còn tâm trạng nghe giảng, cứ cúi đầu đực người ra. Một lúc sau, cánh tay bị huých nhẹ một cái.

Giản Tân nhìn thẳng phía trước hỏi: “Trưa nay ăn gì?”

Mới tiết một đã hỏi trưa nay ăn gì, cậu bữa sáng ăn cả cái bánh rán hoa quả to tướng mà, Ưông Hạo Diên oán thầm trong lòng nhưng mà cũng thấy ngọt ngào lắm, Giản Tân đây là muốn giảng hòa với anh, muốn bóc mẽ màn cầu hòa ngây thơ quá đi.

Anh hỏi lại: “Không phải cậu đang giận tôi sao? Không giận nữa hả?”

“Hừ.” Giản Tân nhỏ giọng nói: “Nửa tim bên trái giận muốn chết.”

Ưông Hạo Diên tiếp tục hỏi: “Vậy nửa tim phải thì sao?”

Giản Tân đột nhiên nằm úp sấp lên bàn, Ưông Hạo Diên chồm qua nghe ngóng, Giản Tân nói: “Nửa tim phải còn thích cậu lắm.”

Ưông Hạo Diên thật sự hoài nghi Giản Tân uống hết nước sông Hằng huyền thoại rồi ¹, bằng không sao có thể nói những lời khiến con tim thiếu nam đây tan vỡ thế này, anh thấp giọng thúc giục: “Cậu nhanh hết giận đi, đem cả trái tim yêu tôi đi, nhanh lên nhanh lên.”

Giản Tân quay mặt qua, nhìn vào mắt Ưông Hạo Diên, nói: “Được, nghe lời cậu.”

Tuy rằng đoạn tình cảm ngây ngô trong sáng này ngay từ đầu là Ưông Hạo Diên chủ động, nhưng mà Ưông Hạo Diên cảm thấy bản thân đã chủ động được một loại hạnh phúc có thể hái ra hoa luôn.

Anh chính là có một người mà người ta hay gọi là bạn trai nhỏ tốt đẹp.

Mưa mỗi lúc một lớn, Giản Tân bị tấm hình kia dắt tới muôn vàn tâm tư, đem những đồ vật này thu xếp gọn gàng, trước xếp tấm hình này xuống dưới cùng, sau đó đè xấp giấy lên rồi cất vào trong hộp trà bằng sắt.

Ưông Hạo Diên ở nhà đọc kịch bản, dự định thử đóng một bộ phim về thủ đô mấy thập kỷ trước, Giản Ái nằm trên giường, không biết có phải đang sợ sấm sét không.

Kỳ thực công ty muốn anh diễn một bộ cổ trang thần tượng, gần đây lượng người chú ý khá đáng kể, có thể thử lăng xê một chút, nhưng mà anh không vừa ý lắm.

Xem kịch bản đến khuya, Giản Ái cũng thức đến khuya. Ưông Hạo Diên tắt đèn lên giường, gãi gãi cằm Giản Ái: “Con chờ ba ba hả?”

Giản Ái không một tiếng động nhảy xuống giường, trở về ổ của mình.

Trước khi tổ chức hơ khô thẻ tre «Hành Chí Thiên Minh», muốn được hot trên các trang mạng, ngoài việc tuyên truyền online, tổ phim quyết định tổ chức tiệc rượu hơ thẻ, nói chung làm mọi thứ để giữ nhiệt.

Kinh Tinh tới đón Ưông Hạo Diên đi tạo hình, Ưông Hạo Diên không muốn đi, nói: “Không phải chỉ là ăn bữa cơm thôi sao, cũng không phải đi thăm đồ.”

“Tổ phim chắc chắn có nhiều kế hoạch, cậu không thiệt đâu.” Kinh Tinh hết nước khuyên nhủ, cô thấy Ưông Hạo Diên ôm kịch bản không phản ứng, cũng hết cách.

“Trình độ của cậu diễn mấy thể loại này không cần lo lắng, cậu nghỉ ngơi chút đi.”

Ưông Hạo Diên không ngẩng đầu: “Chị thật là nảo tàn fan mà, trong phim này toàn là tiền bối thủ vai, cùng người ta diễn em dám không hao tổn tâm trí sao.”

“Tiền bối? Không phải phim thần tượng sao?” Kinh Tinh nhìn kịch bản trong tay Ưông Hạo Diên, giật mình nói: “Không phải cậu sẽ diễn cổ trang sao? Chị nghe tin nhầm à?”

Ưông Hạo Diên tâm nguity lạnh: “Chị nghe tin từ đâu vậy?”

Kinh Tinh: “Nghe Nguyên ca nói, ảnh chưa báo cho cậu à?”

Uông Hạo Diên đang nung một bụng lửa với Phí Nguyên, bùng nổ hỏi: “Mấy người quyết thay em «Không thấy Trường An» rồi? Không phải em nói em muốn diễn «Chuông cổ dưới lầu» sao?”

Phí Nguyên đang lái xe, giải thích: “Công ty làm khảo sát đối với «Hành Chí Thiên Minh», nhân khí của cậu sẽ còn tăng, cho nên thừa thắng xông lên diễn «Không thấy Trường An» sẽ tốt hơn.” (nhân khí chỉ mức độ được người khác chú ý, hoan nghênh)

Uông Hạo Diên nhân khí chưa bao giờ dồi dào, anh không quá coi trọng việc này, nói: “Bộ phim đấy khác mười tám lần «Hành Chí Thiên Minh», cần nhân khí mà không quan tâm dư luận, quá hạn hẹp rồi đó?”

Phí Nguyên nói: “Nhân khí lớn thì nhiều người chú ý đến cậu, lúc đó muốn chọn kịch bản gì cũng được, nhân khí không đủ thì dư luận lăm lăm chỉ vài dòng comment người ta để lại cho cậu.”

“Anh đừng nhiều lời, dù sao cũng không thể thay đổi đúng không?” Uông Hạo Diên biết rõ không thể xoay chuyển được gì, nói chuyện mà không còn sức.

Phí Nguyên vẫn vô tình bạc bẽo, nói: “Làm lễ cúng xong thì nhập tổ phim, đi Đông Bắc.”

Uông Hạo Diên giận dữ: “Còn bị đẩy ra biên cương!”

“Nháo cái gì, cúp đây.” Phí Nguyên cúp điện thoại, sờ sờ đầu Lộ Lộ.

Lộ Lộ ngồi ghế phó lái tò mò nhìn hắn, nhin không được hỏi: “Anh lại ăn hiếp Uông Uông hả? Nhân gian còn có chân tình hong vậy?”

Phí Nguyên đem chuyện kể lại, phân tích tình huống, còn bổ sung một câu: “Chân tình dành cho vương bát đản hết rồi.”

Lộ Lộ đánh trống lảng: “Uông Uông thật đáng thương, sự nghiệp lẫn tình duyên đều lận đận.”

“Em đủ rồi nha,” Phí Nguyên đập vô lăng, nhú mày nói: “Về sau gọi tên đầy đủ cho anh.”

Lộ Lộ vài ngày sau lại đến Nhị viện, cậu đã hết bệnh rồi, chỉ muốn tìm Giản Tân chơi thôi. Xếp hàng chờ cả mấy tiếng đồng hồ, bánh tarte trứng mua dọc đường đều lạnh cả rồi.

Giản Tân vừa thấy cậu liền ra ngoài xem xét, Lộ Lộ khoát tay nói: “Yên tâm đi, hôm nay em đi một mình.”

Giản Tân cười cười: “Mấy ngày nay thấy thế nào?”

“Rất tốt.” Lộ Lộ đem bánh trứng để lên bàn nói: “Có thể ăn gì không? Sao vành mắt anh thâm quầng thế kia? Công việc chắc bận lắm ha.”

Giản Tân coi như thả lỏng, giọng điệu có phần mệt mỏi: “Gần đây ngủ muộn, thiếu ngủ.”

Lộ Lộ nghĩ sâu xa, lập tức truy hỏi: “Ngủ muộn? Anh yêu rồi hả? Đừng mà nha!”

Giản Tân lấy bút gõ đầu Lộ Lộ: “Này thì, mấy ngày nay vội vàng tìm phòng ở, tan làm phải đi xem phòng, mệt chết được.”

Lộ Lộ không nhìn được nhân gian đau khổ, vô tình dả thương người ta: “Anh còn chưa mua nhà hả? Muốn mua kiểu thế nào?”

Giản Tân như bị đánh một cái, tiền lương cậu không thấp, nhưng mà sức khỏe Tân Hỷ không tốt, cần phải dùng tiền thường xuyên, hơn nữa cậu quay về mới hai năm, còn chưa có tính toán lâu dài.

Cậu đáp: “Lộ cường hào, kết giao với tôi đi.”

“Có thể có thể, trước tiên mang họ Phí năm mươi năm đi.” Lộ Lộ cảm thấy Giản Tân mặc dù không có tình thần, nhưng mà tâm tình không tệ lắm, thử bàn bạc nói: “Em ở Thanh Viên lộ có mấy căn hộ nhỏ, nếu không anh ở tạm trước đi?”

Giản Tân lại bị đánh cái nữa: “Chỗ đó của em là khu nhà cao cấp, anh muốn thuê một căn phổ thông thôi.”

Lộ Lộ giả vờ suy xét một hồi, cân nhắc nói: “Nếu muốn nhà trọ, em có một người bạn có nhà ba phòng ngủ, anh ấy thường xuyên đi công tác vắng nhà, vẫn luôn muốn cho thuê phòng á, anh nghĩ sao?”

Giản Tân bừng cốc nước, mắt sáng rực lên: “Ở đâu thế? Anh ta có điều kiện gì không?”

“Em quay về sẽ hỏi giúp anh, có gì báo anh sau.” Lộ Lộ hướng Giản Tân nháy mắt, về mặt kia nói tốt cho là thông minh lanh lợi, còn nói thật ra là như kẻ trộm gà.

Đằng sau còn có bệnh nhân, hai người hàn huyên vài câu đã phải nói tạm biệt. Lộ Lộ huyết sáo rời bệnh viện, hăng hái như thể bệnh viêm mũi hết rồi á.

Uông Hạo Diên ở văn phòng Phí Nguyên ký hợp đồng quay phim, từ đầu đến cuối thủy chung khuôn mặt thối, Phí Nguyên trêu: “Kỳ thực hình tượng cao lãnh của cậu cũng không rồi, hiện tại bị cưỡng ép bán manh trông tếu lắm, xấu hổ.”

“Lời ngài luôn đúng.” Uông Hạo Diên trong lòng một mảnh hoang vu, kỳ thực anh cũng không có hình

tượng rõ ràng gì, nói toẹt ra là hình tượng ẩn thân tàng hình, không diễn không hoạt động sẽ không đăng tin gì, weibo một mảnh trống lóc.

Phí Nguyên cũng lười nói: “Được rồi về nghỉ ngơi hai ngày đi, còn phải ra biên giới. Đúng rồi, anh không lái xe tới, lát nữa cậu đưa anh về nhé.”

“Anh là ngôi sao à? Tự vận động đề.” Uông Hạo Diên đứng lên đi ra ngoài. Phí Nguyên cầm áo khoác đi theo sau, lên xe xong định hỏi Lộ Lộ muốn ăn gì, nhưng mà máy bận.

Điện thoại Uông Hạo Diên vang lên, anh vừa cầm lên liền vui vẻ, sau đó giơ lên trước mặt Phí Nguyên nói: “Tội nghiệp chưa, anh đem lòng hướng về ông trăng, thế nhưng mà trăng kia lại soi xuống cống rãnh.”

Phí Nguyên cười lạnh: “Cậu là cống hay là rãnh? Mở loa ngoài.”

Uông Hạo Diên mở loa ngoài, Lộ Lộ ở nơi nào có gió thổi tới hỏi: “Uông Uông, tối nay mời em ăn cơm.”

“Tại sao?”

Lộ Lộ nói: “Có chuyện vui muốn tìm anh thương lượng, nếu không em tới nhà tìm anh, muốn ăn lẩu cay.”

Uông Hạo Diên hả hê liếc Phí Nguyên, nói: “Ăn ở nhà cậu đi, vừa lúc đang gần đấy.”

“Nhà của em không được, phải giấu Phí Nguyên.” Lộ Lộ hồn nhiên không biết tai ương đang gần kề, nói: “Tí nữa em nói với anh là đi gặp bạn bè, sau đó trực tiếp đến nhà anh, vậy nha!”

Phí Nguyên mặt mũi kéo dài như núi Trường Bạch, đoạt lấy di động nói: “Lộ Kha Đồng, lập tức về nhà chờ anh.”

Lộ Kha Đồng gấp rút về nhà, Phí Nguyên còn chưa về đến, cậu nghĩ chắc lúc này Uông Hạo Diên đang ở cùng Phí Nguyên, vậy chắc Uông Hạo Diên sẽ tới, vẫn còn may vẫn còn may, có người khác cậu sẽ không bị giáo huấn quá khó khăn đâu.

Thay quần áo ngồi ngay trên sofa, ngoài cổng có tiếng bước chân liền khẩn trương. Lộ Lộ chạy đến huyền quan chờ sẵn, lúc Phí Nguyên mở cửa, cậu lập tức cúi rạp người: “Ngài đã về.”

Uông Hạo Diên cười sắp chết, hướng Lộ Lộ làm mặt quỷ.

Phí Nguyên xách hai túi to vào bếp, Lộ Lộ xắn tay áo theo vào, la hét đòi giúp, Phí Nguyên đem nguyên liệu nấu ăn đặt lên bàn, sau đó khoanh tay dựa vào bồn rửa.

Lộ Lộ hiểu ý, ôm lấy Phí Nguyên, sấm hối nói: “Em sai rồi, cho em cơ hội hối cải, em đem trả lại cho anh một em hoàn toàn mới, vững vàng thiện lương, nên vợ nên chồng, văn võ song toàn.”

Phí Nguyên không mấy may xúc động, Lộ Lộ thành thật nói: “Chờ Uông Hạo Diên đi rồi mới dạy dỗ em nha?”

Phí Nguyên đẩy cậu ra đi xử lý nguyên liệu nấu ăn trên bàn, xem như ngầm thừa nhận đề nghị của Lộ Lộ. Lộ Lộ muốn giúp, hỏi: “Tối nay ăn gì thế?”

“Lẩu.”

Lộ Lộ ngừng động một hồi, sau đó mạnh mẽ ôm lấy lưng Phí Nguyên, người này nghe cậu nói muốn ăn lẩu, cho dù giận cậu vẫn đi mua một đồng đồ về làm lẩu cho cậu, đệt, quá sức yêu thương cậu!

Phí Nguyên lặng lẽ nở nụ cười, vẫn nghiêm túc nói: “Làm gì?”

“Hong làm gì hết,” Lộ Lộ đem mặt cọ tới cọ lui lên vai hắn, nói: “Muốn được anh dạy dỗ.”

Lẩu nấu xong rồi, Lộ Lộ vinh quang ăn không thềm nói chuyện, Uông Hạo Diên trong lòng tò mò không ngừng hỏi là chuyện gì, Lộ Lộ sai anh: “Lột cho em sáu con tôm rồi em nói.”

Uông Hạo Diên nói: “Học sinh tiểu học đấy à? Như này đi, anh kể cậu nghe chuyện ngày xưa của Phí Nguyên và trợ lý nhé.”

Lộ Lộ quảng cho anh ánh nhìn khinh miệt, khinh thường nói: “Không nghe tình yêu khác giới.”

Phí Nguyên ở dưới bàn đạp Lộ Lộ một đạp, Lộ Lộ quệt mồm, sau đó quay qua nhìn Uông Hạo Diên nói: “Không đùa anh nữa, Giản Tân gần đây đang tìm phòng ở, cuống cuống cả lên.”

Uông Hạo Diên buông đùa, thật sự nghiêm túc nghe. Lộ Lộ nói tiếp: “Em nói với anh em có một người bạn muốn cho thuê phòng, anh rất có hứng thú, đang đợi em trả lời.”

Uông Hạo Diên thật muốn đem Lộ Lộ dâng lên trời, nhưng mà không được thực tế cho lắm, anh chấp tay hướng về phía Lộ Lộ thở dài, nội tâm xúc động trời long đất lở. Lộ Lộ gật gật đầu, về mặt nghĩa hiệp vì huynh đệ giúp đỡ không tiếc mạng sống.

Phí Nguyên yên lặng bóc một chén tôm, chậm nửa nhịp hỏi: “Bạn em muốn cho thuê phòng à, sao không nghe em nói qua.”

Lộ Lộ cùng Uông Hạo Diên cùng hô lên: “Anh có bị ngốc không?!”

(1) : bạn nào biết thì giúp tui với nha

Chương này dài quá hự hự.

11. Chương 11: Giản Tân, Anh Nhớ Em

Biên tập: Tiểu Thất

Uông Hạo Diên rất nhanh sẽ khởi hành đi Đông Bắc quay phim, trước khi đi anh quyết định thăng chức cho Kinh Tinh từ trợ lý thực tập lên thành chính thức. Lúc này, Kinh Tinh đang phấn khích hào hứng chuẩn bị hẹn hò lãng mạn với bạn trai trước khi đi công tác tít tận vùng biên giới, kết quả lại bị Uông Hạo Diên gọi qua nhà làm cu-li sai vặt.

“Đồ tư bản bóc lột không cho người ta con đường sống!” Kinh Tinh dán danh sách hành lí trên cửa phòng ngủ, vừa thu dọn đồ đạc vừa oán giận.

Uông Hạo Diên nhìn quanh phòng nói “Hành lý để tự tôi lo, cô giúp tôi dọn tất cả những đồ dùng cá nhân, những thứ có thể tiết lộ thông tin cá nhân của tôi nữa, dọn hết đi.”

Kinh Tinh trêu chọc “Anh đi quay phim hay trốn nợ vậy? Nói mấy thứ lộ tin tức cá nhân này làm gì, căn nhà này đứng tên anh cũng đâu có lộ ra ngoài đâu.”

“Sao cô tò mò nhiều vậy.” Uông Hạo Diên từ phòng sách đi ra ném xuống một cái vali “Ảnh của tôi, thư của người hâm mộ, chữ ký tranh bàn tay trên tường... tóm lại là mấy thứ đó, tất cả đều cất vào đây.”

Kinh Tinh không hiểu Uông Hạo Diên rốt cuộc bị làm sao, chỉ chú tâm thu dọn theo lời anh, cất tất cả đồ đạc có liên quan tới anh đi sau đó mới dọn đến thư của fan, vì Uông Hạo Diên nhiều khi lười, đọc xong cũng không nhét thư về chỗ cũ, giấy viết từng cái từng cái nằm chồng lên nhau.

Kinh Tinh cầm thư lên liếc mắt một cái liền cất vào vali sau đó gọi to “Ôi, thì ra fan cuồng gọi anh nào là Uông Uông, Nhật Thiên, Diên bảo bối... tên nào cũng có nhỉ.”

Uông Hạo Diên đang ở phòng quần áo hô lên “Nè nè, cô không biết phép tắc gì hết! Không được xem trộm!”

Làm xong một đồng công việc, cuối cùng Uông Hạo Diên cũng kéo theo hai vali đồ ra sân bay, trên đường đi lại ghé sang nhà bạn trai Kinh Tinh để gửi anh ta nuôi Giản Ái vài ngày. Trước khi chia xa, anh không quên ôm mèo nhỏ dặn dò “Ngoan, mấy ngày nữa ba ba sẽ về đón con, nhớ ăn uống đầy đủ, cứ xem đây như nhà của chúng ta, tự do hoạt động, nếu ai đánh con thì con bỏ chạy. À nhớ không được phát sinh tình cảm gì khác ngoài tình bạn nghe chưa?”

Giản Ái dĩ nhiên không đáp lời, Ưông Hạo Diên hôn nó mấy cái rồi mới buông tay.

Mặt khác, Lộ Lộ vẫn luôn đợi tin tức của Ưông Hạo Diên, chỉ cần anh vừa đi sẽ lập tức mang Giản Tân đến xem phòng, bởi vì vừa đúng lúc là cuối tuần, phải tranh thủ làm ngay cho nóng.

Ưông Hạo Diên xuống máy bay việc đầu tiên chính là gọi cho Lộ Lộ báo tin, sau đó dong dài dai dẳng dặn dò một đồng thứ “Tiền thuê nhà cậu nhớ lấy đúng giá thị trường, rồi giảm giá chút là được, nếu không Giản Tân sẽ nghi ngờ. Phòng sách, phòng bếp sẽ để cậu ấy dùng chung, phòng quần áo cũng có thể, trước đặt cọc một quý tiền thuê. Hợp đồng cậu cứ lấy thân phận trung gian mà soạn một bản, nếu giờ Giản Tân đang gấp thì bảo cậu ấy dọn vào ngay đi.”

Lộ Lộ liên tục ừ ừ đáp ứng, vừa cúp máy liền liên hệ với Giản Tân. Vừa lúc Giản Tân cũng đang chờ đợi tin tức, chủ thuê nhà đã hồi trả phòng, chuyện này quả thật rất cấp bách.

Lộ Lộ đề nghị “Cậu tới đón tôi đi, chúng ta đi xem phòng, nếu ưng ý thì bàn giao luôn.”

“Đi chứ, cậu chờ tôi!” Giản Tân thế mà lại hiếm khi tan làm trước 10 phút, cuối tuần đông đúc, cậu sợ trên đường đi kẹt xe.

Nơi Ưông Hạo Diên ở là căn nhà một tầng, phòng không nhiều lắm nhưng diện tích không hề nhỏ, đường sá tiện lợi, hoàn cảnh xung quanh cũng tốt, chỉ có điều giá cả lại khá cao. Lộ Lộ vừa đưa Giản Tân vào trong, mắt liền lia khắp nơi một lần, sợ hãi không biết còn dấu tích gì sót lại hay không.

Giản Tân hỏi “Chủ nhà không ở đây sao?”

“Cậu ta đi công tác.” Lộ Lộ trả lời, rồi dẫn Giản Tân vào xem phòng ngủ “Người bạn này của tôi rất bận, thường xuyên đi công tác, thế nên việc cho thuê nhà đối với cậu ấy cũng là có thêm người giúp chăm nom, săn sóc nhà cửa ... “

Gian phòng sạch sẽ chỉnh tề, tựa như trước đó không lâu mới vừa được quét tước, ngoại trừ phòng ngủ của Ưông Hạo Diên và căn phòng định cho Giản Tân thuê, căn phòng thứ ba được phân đôi, một nửa là phòng để quần áo, một nửa khác là phòng sách nho nhỏ.

“Cậu ấy nói bếp và phòng sách cậu đều có thể sử dụng, phòng quần áo cũng vậy, nhưng trong phòng riêng của cậu cũng có tủ quần áo cho nên tùy cậu quyết định.”

“Tiền thuê nhà cứ trả giống với nơi trước kia của cậu, bạn của bạn nói chung cũng là bạn cả thôi.”

“Tôi cảm thấy nơi này rất tốt, cách bệnh viện của cậu không xa, bạn tôi lại không hay ở nhà, đối với cậu khá là tự do.”

Nói xong một tràng dài Lộ Lộ mới yên tĩnh lại, Giản Tân nghe xong vô cùng hài lòng, quan tâm hỏi “Vậy bạn cậu là người như thế nào? Lúc trước chẳng phải cậu nói nếu như tôi thuê thì phải chú ý vài chuyện sao?”

Lộ Lộ suy nghĩ một chút mới ngập ngừng đáp “Tâm hồn cậu ta... hơi yếu đuối, không thể lớn tiếng với cậu ấy.”

Uông Uông à, tôi chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi!

Giản Tân lại đi xem phòng một lần nữa, quả thật tìm không ra điểm nào không ưng ý, cậu vui vẻ nói “Tôi lớn đến chừng này chưa từng quá mắt ai bao giờ! Yên tâm đi!”

Lộ Lộ cố kìm nén tâm vui sướng đưa Giản Tân trở về sắp xếp hành lý, dọc theo đường đi Giản Tân vừa lái xe lại vừa khẽ ngâm nga điệu nhạc, Lộ Lộ hỏi “Chuyển đồ xong sẽ trả phòng ngay luôn hả?”

“Ừ.” Giản Tân cười đáp “Mang đồ qua trước, sau đó đi chuyển tiền cho bạn của cậu rồi đưa cậu về.”

Nhìn dáng vẻ Giản Tân cười rộ lên như vậy quả thật rất đẹp, Lộ Lộ bèn lưu luyến hỏi “Không ăn cơm cùng nhau à? Người ta muốn ăn với cậu mà.”

Giản Tân cảm thấy có lỗi, chỉ đành giải thích “Hôm khác nhất định sẽ mời cậu, bữa nay cuối tuần, chuyển nhà xong tôi định đi chăm sóc mẹ tôi nữa.”

“Không sao, không sao mà, tôi chỉ tùy tiện nói vậy thôi.” Lộ Lộ trả lời, bỗng nhiên nhớ đến chuyện chuyển tiền liền lập tức nhắc nhở “À quên mất, tôi đã làm trước một bản hợp đồng đơn giản, cậu kí vào rồi sau đó gửi tiền vào thẻ của tôi nhé, tài khoản của bạn tôi tôi quên hỏi cậu ấy rồi.”

Giản Tân không suy nghĩ nhiều đồng ý luôn “Ừ, nghe cậu.”

Sau khi “âm mưu” lớn đã hoàn thành, Lộ Lộ nhanh chóng báo ngay cho Uông Hạo Diên. Đối với “ân đức” to lớn của cậu, anh phải nói là “trăm lạy vạn lạy” mà cảm ơn, sau đó rất vui vẻ mời cả đoàn làm phim ăn một bữa lớn.

Bởi vì... anh quả thật rất cần cái gì đó để phát tiết sự sung sướng của mình!

Giản Tân kể cho mẹ mình nghe chuyện nhà cửa, bà ngập ngừng đáp lại hai câu, một là sợ cậu mệt, hai là nói do bà liên lụy đến cậu. Nghe vậy, tâm tình Giản Tân không hề dễ chịu, đáp “Mẹ đừng nói như vậy nữa, là lỗi của con.”

Tân Hỷ không muốn Giản Tân khổ sở, vội chuyển chủ đề khác “Thu... dọn... xong chưa?”

“Chưa mẹ ạ, chuyển đồ xong con lập tức tới đây, con định cho dì Nhậm nghỉ sớm một buổi, chiều chủ nhật con sẽ sắp xếp sau.”

Giản Tân mãi lo chăm sóc Tân Hủy, không còn tinh lực mà nghĩ về chuyện khác. Đến tận chủ nhật, sau khi trở về cậu mới nhớ ra mình vẫn chưa biết tên chủ nhà, lỡ như cậu ta trở về biết phải xưng hô với đối phương thế nào.

Lúc này, Ôn Hạo Diên mặc áo phao giữ ấm đang trùm khăn lau tóc, nhận được điện thoại kêu cứu của Lộ Lộ.

“Giản Tân hỏi tôi chủ nhà tên gì? Xin hỏi cậu tên gì?”

“Cậu ấy hỏi như thế nào? Bằng điện thoại hay tin nhắn?”

“Tin nhắn.”

“Làm bộ không thấy đi, coi như cậu bận nhiều việc.”

“Ok, tôi không thấy gì hết, tôi bận sắp chết rồi.”

Ôn Hạo Diên cúp điện thoại xong liền gọi cho Giản Tân, khoảng thời gian này bọn họ gần như không liên lạc, cậu ấy hẳn là đã quên chuyện ở nhà hàng lần đó rồi đúng không?

Cho nên, Giản Tân không đợi được hồi âm của Lộ Lộ nhưng lại chờ được cuộc gọi của Ôn Hạo Diên, bắt máy lên cậu nói “Alo?”

“Giản Tân, là anh. Gần đây có bận gì không?”

“Cũng tạm tạm, có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là cảm giác lâu lắm mình không liên lạc rồi.” Ôn Hạo Diên dùng khăn lau khô tóc “Anh đang ở Đông Bắc, ở đây mọi người đều mặc áo phao đến bữa thì giết lợn ăn, anh không quen xiu nào!”

Giản Tân ngồi trong căn phòng mới, tâm tư cũng lắng xuống “Đừng để bị cảm.”

“Ừ, anh biết, hiện đang chuẩn bị quay.” Ôn Hạo Diên phải đến phòng hóa trang, nói xong câu này thì định cúp điện thoại, ở bên kia Giản Tân vẫn lặng im, anh bèn cắt đứt sự yên ắng đó bằng thanh âm nặng nề “Giản Tân, anh nhớ em.”

Căn phòng rõ ràng chỉ còn tiếng thở của cậu, thế nhưng câu nói đó của Uông Hạo Diên như chui ra khỏi điện thoại rồi tràn vào không gian, không ngừng vang vọng bên tai.

Mãi đến khi cuộc gọi kết thúc, Giản Tân nằm vật ở trên giường thì dù cho cậu có nhắm mắt, gương mặt của Uông Hạo Diên vẫn chẳng thể tan biến.

12. Chương 12: Hồng Rồi Sao? Hồng Rồi!

Biên tập: Tiểu Thất

Nói “Không thấy Trường An” là một bộ phim thần tượng cổ trang quy mô lớn quả không ngoa, tạo hình và cảnh trí mang đậm tính “thần tượng” với nam khí phách nữ yêu kiều trong một không gian đậm chất cổ phong, còn có tuyết bay đầy trời hệt như cảnh trong mộng.

Uông Hạo Diên bên trong bận đồ hóa trang bên ngoài khoác một chiếc áo lông dày, lúc không có việc gì làm sẽ đi xung quanh chụp hình và quay những đoạn phim nhỏ. Dưới lớp áo bông thân hình anh có phần gầy gò, bởi vì không quen ăn cơm nước nơi này, mới vài ngày đã xuống mất mấy cân, bù lại, như vậy càng phù hợp với dáng vẻ nhân vật hơn.

Gần chạng vạng có một phân đoạn diễn chung với nam chính, phải dùng cáp treo, tuyết phủ gần như ngập đầu gối cho nên đứng rất khó, vì vậy tới tới lui lui phải quay mấy lần.

Lúc này tuyết đã rơi bớt, nam chính mặc bộ áo xanh còn Uông Hạo Diên một thân trường bào màu đen, trong nền trời ngập sắc trắng, màu xanh chợt trở nên không quá rõ ràng, ngược lại Uông Hạo Diên lại vô cùng nổi bật.

Tranh đấu qua lại vài lần, thân thể đã đông cứng đến chết lặng, mãi đến lúc chạm chân xuống đất mới cảm thấy đau đớn. Vai Ninh Chu mà Uông Hạo Diên diễn là một nhân vật phản diện, thủ đoạn độc ác lại hết sức tự phụ, thế nhưng đối người người yêu lại si tình tận xương tủy. Vai diễn thế này nếu làm tốt sẽ cực kỳ thu hút khán giả.

Khi mặt trời dần buông cũng là lúc công việc kết thúc, Uông Hạo Diên vừa mới được cởi dây bảo hộ nhất thời chưa kịp cử động lại được, bởi vì tay chân đều đã đông cứng. Thấy vậy, Kinh Tinh vội đem trà nóng và áo bông đến cho anh, anh chỉ lắc đầu nói “Chụp ảnh cho tôi trước đã.”

Kinh Tinh nghe xong trong lòng diên cuồng gào thét: *Mẹ nó còn có tâm tư chụp ảnh nữa, có lẽ nào lạnh quá biến dần luôn rồi hoooo.*

Trên mặt tuyết chỉ có mấy cây thấp bé trơ trụi, bầu trời trên cao chiếu những tia nắng chiều như màu vỏ quýt, quần áo của Ông Hạo Diên hơi xộc xệch, mỉm cười quay mặt về phía camera, nếu nhìn kĩ một chút sẽ nhận ra từ mi mắt đến khóe miệng đều có đôi phần tà khí của Ninh Chu.

“Thiếu gia, anh đẹp trai quá hà...” Kinh Tinh hoàn toàn bị mê mẩn, cô cảm giác căn bản không cần thêm hiệu ứng lọc kính để làm gì nữa, đoạn nói tiếp “Gửi qua cho anh hả? Muốn đăng weibo hay sao?”

Ông Hạo Diên mặc áo phao vào, hàm răng va vào nhau lập cập trả lời “Gửi thôi, không đăng.”

Kinh Tinh nghe vậy cảm thấy quá đáng tiếc bèn hỏi “Trong lòng anh rốt cuộc có fan của mình không vậy? Đăng lên chút cho người ta đỡ thèm thì có làm sao?”

Ông Hạo Diên đang cầm trà nóng, chậm rãi đáp “Là tôi sợ các cô ấy vì tôi mà quên mất bạn trai, làm ảnh hưởng đến tình cảm đôi bên thôi.”

Nói này giờ, Phí Nguyên vốn còn đang ngồi trong xe tải chờ kết thúc công việc để về khách sạn, không nghĩ tới hai người này còn thông thả ở trong tuyết lã nhãi tám chuyện, anh bèn xuống xe quát “Còn lẳng nhăng gì ở đó nữa?! Không nhanh thì lát nữa tự nhảy xe ba gác mà về!”

Sau khi lên xe, Kinh Tinh liền đưa ảnh chụp cho Phí Nguyên xem “Anh Nguyên, có nên đăng weibo không, anh nhìn xem thiệt là bánh quá đi!”

“Hai ngày nữa hãy đăng.” Phí Nguyên đáp.

Kinh Tinh nghe xong cũng không suy nghĩ gì sâu xa, bởi cô còn khá non nghề, thế nhưng Ông Hạo Diên dựa vào ghế ngồi nghỉ ngơi, trong lòng lại hiểu đại khái là có chuyện gì. Đến giờ cơm tối, ngồi cùng với Phí Nguyên trong phòng khách sạn nhấp nháp ít rượu, anh mới hỏi “Hai ngày này có tin tức gì?”

Phí Nguyên bèn ngo qua đồng hồ đeo tay trả lời “Tám giờ, Lận Đông.”

Lận Đông cũng là nghệ sĩ của công ty bọn họ, chụp ảnh, đóng phim, phát hành album, còn viết cả sách, là nghệ sĩ mang hình tượng tiểu vương tử, tài hoa đầy mình. Nói trắng ra lại là dạng người cái gì cũng biết, nhưng cái gì cũng không tinh.

Ông Hạo Diên hỏi “Ông bị làm sao? Không phải cấp trên rất cưng ông sao?”

“Cậu ta ở nhà căn thuốc bị lên báo, chương trình cậu ta sắp tham gia giờ không thể dự được nữa, đám già ở công ty lo sắp chết kia kìa.”

Ông Hạo Diên trầm tư trong chốc lát, nói “Vậy đổi người là được rồi.”

“Nói thì dễ, chương trình kia không giống mấy show tạp kỹ thông thường, dễ để lộ suy nghĩ và cảm xúc cá nhân, đột nhiên tham gia mà không chuẩn bị thì quá mạo hiểm.” Phí Nguyên nói xong lấy di động xem tin tức, lại bổ sung một câu “Có vài người cũng nghĩ tới để thế chỗ rồi, thế nhưng lại không quá thích hợp.”

Uông Hạo Diên hắng giọng hỏi “Anh thấy tôi có phù hợp không?”

“Cậu?! Thật sự lạnh đông cứng đầu rồi? ” Phí Nguyên rất giật mình, bởi vì ngoại trừ giai đoạn tuyên truyền, Uông Hạo Diên cơ bản không tham dự các chương trình khác, một là mệt, hai là lười tranh đấu với người khác để giành màn ảnh.

“Nếu cậu chịu đi thì quá tốt, nhưng nói chắc chắn nhé, đừng để liên hệ được rồi thì lại đổi ý.”

“Chắc chắn, anh và công ty liên hệ với PD đi, xong thì đưa kịch bản cho tôi.”

Nói xong, Phí Nguyên trở lại mở mạng họp hội nghị. Uông Hạo Diên tắt đèn lên giường nghỉ ngơi sớm. Thật ra anh không hứng thú tham gia chương trình kia cho lắm, cái anh muốn chỉ là có lý do chính đáng rời đoàn phim một thời gian, sau đó quay về gặp Giản Tân. Tuy nhiên cũng có chút khát khao, khát khao được thành công, bởi anh nghĩ như vậy hình ảnh của mình trong lòng Giản Tân sẽ được nâng lên tầm cao hơn.

Tin tức trên mạng đã bùng nổ rồi, đa phần đều ngập tràn thông tin điều hot Lận Động hít thuốc phiện, Uông Hạo Diên không quan tâm lắm, anh gửi tám hình chụp bản thân trong tuyết trắng kia cho Giản Tân.

Giản Tân đã quen với nơi ở mới, đang đọc sách trong phòng sách thì nhận được tin nhắn của Uông Hạo Diên, sau đó không nhịn được đành buông sách xuống nhìn chăm chăm vào tám ảnh không thể rời mắt. Cậu cảm thấy Uông Hạo Diên trong hình và Uông Hạo Diên ngoài đời thật khác nhau một trời một vực.

Uông Hạo Diên thêm vào một dòng tin nhắn: *“Lạnh đến nỗi nói không nổi rồi (Cắm chỉ nhấn lại ‘Đừng cảm cúm’)”*

Giản Tân bật cười, nhấn lại: *Ngàn vạn lần đừng cảm cúm!*

Uông Hạo Diên cảm thấy như cả người đều ấm áp hẳn lên, nguyên nhân chắc là vì ly rượu vừa nãy, nhưng anh càng muốn tin tưởng là vì ba chữ “ngàn vạn lần” hàm chứa sự lo lắng kia. Anh không nói gì thêm, an tâm chìm vào giấc ngủ say.

Cuối cùng, công ty và bên phía sản xuất chương trình cũng thông qua, xác định chọn Uông Hạo Diên tham gia, sau đó anh sắp xếp thời gian cùng đoàn phim bên này để anh trở về dự buổi họp ra mắt chương trình và công bố khởi quay.

Ban ngày không có cảnh quay, Kinh Tinh nhận lấy việc thu dọn đồ đạc, quan tâm hỏi anh “Buổi tối quay xong lên đường về luôn có gấp quá không? Thân thể anh chịu nổi không?”

Uông Hạo Diên đang đọc thuộc kịch bản, đáp “Không sao đâu, tôi rất nóng lòng được trở về.”

Cảnh quay buổi tối là một cảnh tình cảm giữa anh với nữ thứ. Hai người ở hàng lang ngắm trăng rồi cùng nhau đắp người tuyết, sau đó do mặt đất quá trơn khiến nữ thứ bị té trật chân, được Ninh Chu bế về phòng.

Uông Hạo Diên phỉ nhổ một trăm lần trong lòng, lạnh muốn chết còn ngắm trăng cái khỉ mốc gì, nữ nhân vật kia lại còn tâm tư mà ngắm, anh thảm thiết nhiệt liệt tán thưởng đối phương. Cũng may diễn viên nữ kia rất gầy, lúc bế không tốn quá nhiều lực.

Quay đến hơn 10 giờ mới xong, cả ba người lập tức ra sân bay. Hành lý của Kinh Tinh và Phí Nguyên người nào người nấy đều nhiều hơn Uông Hạo Diên, anh đá đá mấy cái thùng đồ hỏi “Hai người định một đi không trở lại hả?”

Kinh Tinh và Phí Nguyên đồng thanh đáp “Đều là đặc sản địa phương đấy.”

Giản Tân ở nhà xem ti vi, rất nhiều bộ phim được chiếu đi chiếu lại ở các đài, gian phòng to thế mà lại lạnh lẽo, nên cậu muốn xem một tiết mục náo nhiệt tí. Bấm tới bấm lui lại bấm đến chương trình tuyên truyền cho phim “Đi tới bình minh”.

Giản Tân mới dừng lại xem một chút cả người liền thấy không được tự nhiên. Từ trước tới giờ, cậu chưa từng xem chương trình nào có Uông Hạo Diên, vì thế một lần nữa lại cầm remote chuyển kênh, bắt đầu xem chương trình “Cuộc sống hạnh phúc” dạy làm món canh trứng.

Tiết mục dạy nấu ăn kết thúc, Giản Tân buồn chán không biết làm gì khác lại tiếp tục chuyển kênh. Chương trình tuyên truyền lúc này vẫn chưa hết, vừa đúng lúc chiếu đến cảnh Uông Hạo Diên và bạn diễn nam tái hiện lại một phân cảnh ngắn, chính là đoạn anh nhìn chăm chú vào đối phương rồi nói “Cậu đừng cần môi nữa”.

Diễn viên nam đối diện nghe thế sững sốt chớp mắt một cái, sau đó liền kêu lên với mọi người rằng mình bị chọc ghẹo, khán giả và MC đều hét âm lên, máy quay lia đến làm một cảnh đặc tả gương mặt của Uông Hạo Diên.

Giản Tân thấy vậy lập tức đổi đài khác – một đài chuyên về đề tài nông nghiệp, đang nói về nội dung công tác và quản lý mô hình trang trại nuôi gà hiện đại.

Hùng đông chuẩn bị nghỉ ngơi, nhắm mắt lại trong đầu cứ mãi hiện ra ánh mắt trên màn ảnh ban nãy, Giản Tân lật lật điện thoại di động, không hề có bất cứ tin nhắn hay cuộc gọi nào từ Uông Hạo Diên.

Quên đi! Tắt máy, ngủ!

Máy bay đã hạ cánh an toàn. Theo kế hoạch đưa ra, trước tiên sẽ phải đưa Ông Hạo Diên về nhà, bởi vì sợ anh quay phim một mối, thế nhưng anh lại kiên trì muốn đưa Kinh Tinh về trước với lý do muốn đón Giản Ái về cùng.

Trong lòng Kinh Tinh âm thầm tưởng tượng giết chết người này chục lần rồi, nói “Tôi muốn về nhà mình cơ, tại không có báo trước cho bạn trai hôm nay sẽ về, hơn nữa bây giờ chắc chắn ảnh ngủ say rồi!”

Ông Hạo Diên khẳng khái “Bạn gái công tác xa trở về bớt ngủ một chút ra đón có sao đâu, tôi nhất định phải đón được Giản Ái, xin cô xin cô đó!”

Thật ra nguyên nhân muốn đi đón Giản Ái ngoại trừ là vì rất nhớ nó thì còn bởi vì ôm cục cưng nhỏ sẽ khiến người ta yêu thương hơn một chút. Sống chết nài nỉ khiến cho Kinh Tinh đành phục tùng, Ông Hạo Diên thấp thỏm nghĩ không biết có nên nhắn tin cho Giản Tân trước hay không, thẳng thắn nói rõ anh chính là chủ nhà đang đi công tác.

Má nó, điện thoại tắt rồi.

Tới dưới lầu nhà bạn trai Kinh Tinh, Ông Hạo Diên nói “Tôi và cô cùng lên đi, đỡ mặc công cô phải xuống lầu nữa.”

Kinh Tinh vừa mệt vừa buồn ngủ, lại cũng rất nhớ người yêu, ản mặt mả vào cửa, bên trong phòng tối đen, Ông Hạo Diên nhẹ nhàng gọi tên Giản Ái, sau đó liền nghe được tiếng mèo kêu.

Đèn vừa bật lên, Giản Ái nhanh nhẹn chạy đến bên chân Ông Hạo Diên, anh khom lưng bế nó lên ôm vào trong lòng, vô cùng thân thiết mà cộ cộ.

“Kinh Tinh, tôi đi đây.” Ông Hạo Diên nói nhưng không có ai đáp lại. Anh ngẩng đầu lên mới phát hiện ra cô đang đứng bất động, tầm mắt chăm chú nhìn một đôi cao gót trên nền nền nhà.

Kinh Tinh lấy lại tinh thần, vội vàng đi tới phòng ngủ mở cửa ra, bật đèn lên, hai người nằm trên giường đột nhiên bị đánh thức, mơ màng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Ông Hạo Diên cũng hoàn toàn bị bất ngờ, nhất thời chẳng biết làm thế nào cho phải chỉ có thể đưa mắt nhìn Kinh Tinh đang lặng im xoay người đi ra ngoài.

Tiến cô về đến nhà, trước khi xuống xe, anh nói “Xin lỗi, tôi không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy.”

Kinh Tinh thở dài “Không có gì phải xin lỗi, thà phát hiện sớm còn tốt hơn.”

Giản Tân ngủ không sâu, nhất là trong lòng cứ khắc khoải không yên, lăn qua lăn lại không thể tĩnh tâm. Thế là, cậu trực tiếp ngồi dậy khởi động điện thoại để chơi trò chơi, cả căn phòng yên tĩnh chỉ vang lên mỗi âm thanh và nhạc nền của trò chơi.

Một lúc sau, khi đã thu nhặt được không ít phần thưởng, Giản Tân cảm thấy mắt hơi mỏi, tắt trò chơi đi không gian bốn phía bỗng yên lặng đáng sợ, thoáng chốc lại không biết làm gì tiếp nữa.

Cậu đột nhiên vểnh tai lên, trong phòng khách dường như có tiếng động.

Giản Tân xuống giường, mang dép vào đi bật đèn thử xem sao. Cậu nhìn chăm chăm vào tay nắm cửa, bỗng thấy nó động đậy. Cậu căng thẳng, nuốt ực một tiếng liền vội vàng vàng vào bếp cầm cái nồi.

Vài giây sau, từ phía cánh cửa lại tiếp tục vang lên âm thanh va chạm, Giản Tân từ phòng bếp lao ra, thấy bóng dáng ai đó cao lớn mặc áo phao lấp ló bên cửa, cậu lập tức hét âm lên: “Á a a a!”

Uông Hạo Diên giật bắn mình, nhanh chóng cởi nón và khẩu trang ra, thế nhưng trên mặt anh vẫn còn chưa tẩy trang hết, hơn nữa còn gầy đi, căn bản không thể khiến Giản Tân ngừng thét chói tai.

Hết cách rồi, đây không phải là ép anh ôm em sao!

Uông Hạo Diên khòì thềm đổi giày bước về phía trước, vòng tay ôm chặt lấy Giản Tân. Cậu bị ôm siết lấy khiến hô hấp không thông phải mở lớn miệng thở dốc, nhẹ buông tay cái nồi cũng rớt.

“Conggg” thanh âm rơi xuống quá lớn khiến hai người đang rối rắm bừng tỉnh. Giản Tân không biết phải phản ứng thế nào, là nên giận dữ vì bị lừa gạt hay nên thẹn thùng vì sợ hãi bởi chuyện nhỏ xíu vừa rồi. Uông Hạo Diên buông cậu ra, nhặt nồi lên hỏi “Đã trễ thế này, còn nấu ăn cơ à...”

Giản Tân trừng mắt “Anh và Lộ Lộ cùng nhau lập mưu?”

Uông Hạo Diên giải thích “Là anh sợ em tìm phòng khổ cực, vả lại em cũng không thềm hỏi chủ nhà là ai... ý thức đề phòng quá kém.”

Giản Tân không hỏi vặn lại. Vừa rồi được Uông Hạo Diên ôm đã cảm thấy cả người anh đều lạnh lẽo, giờ nhìn kĩ lại vẻ mặt anh có vài chỗ bị lạnh đến nổi nứt nẻ. Đoạt lại nồi, cậu hung hăng nói: “Tôi ăn khuya!”

Uông Hạo Diên vừa nghe thế liền thuận theo than vãn “Anh quay phim xong là lên máy bay ngay, từ chiều tới giờ không có hột cơm nào vào bụng.”

“Liên quan gì đến tôi.” Giản Tân cao ngạo quay về phòng bếp cất nồi.

Giản Ái này giờ vẫn nằm úp sấp trong ổ của mình thoải mái thưởng thức cuộc vui. Ông Hạo Diên nhìn nó le lưỡi, sau đó đi đến phòng thay đồ. Giản Tân ôm một bụng tức giận, cát nôi xong liền quyết định quay về phòng đóng cửa không ra ngoài nữa. Cậu đi ngang qua cửa phòng ngủ của Ông Hạo Diên, đứng lúc thấy anh đang cởi áo, trên lưng và eo có rất nhiều chỗ tím bầm ứ máu.

Ngay khoảnh khắc ấy, thiên thần và ác quỷ trong cậu xảy ra một trận giao đấu, lát sau, cậu gõ cửa hỏi anh “Này tên kia, có ăn canh trứng gà không?”

Ông Hạo Diên sững sốt, vừa mặc áo ngủ vừa ra mở cửa, ánh mắt sáng quắc hí hửng đáp “Em làm gì anh cũng ăn!”

Giản Tân hoàn toàn là người ta dạy sao làm vậy, cố gắng nhớ lại công thức món canh trứng mềm mịn beo béo nấu ra cho Ông Hạo Diên một chén lớn. Còn Ông Hạo Diên ôm Giản Ái ngoan ngoãn ngồi trên bàn chờ ăn, trong lòng hạnh phúc như muốn bay lên trời.

Đến lúc món canh nóng hổi được bưng lên, Ông Hạo Diên sợ Giản Tân sẽ lập tức rời đi liền mau lẹ nhét Giản Ái vào lòng cậu. Cả người Giản Tân cứng ngắc, ôm Giản Ái không dám động đậy.

Ông Hạo Diên sắp chết đói tới nơi, cầm đầu húp rột roạt, cũng không cần nói lời khen hoa mỹ gì, chỉ bằng hành động đã có thể chứng minh món ăn rất ngon miệng.

Qua một hồi được lấp đầy cái bụng rỗng, anh cũng giảm chậm lại tốc độ ăn, nhìn Giản Tân nói chuyện “Hiện tại anh đang quay một bộ phim tên là “Không thấy Trường An””

Thật ra trong lòng Giản Tân không muốn nói gì hết, nhưng vẫn vuốt ve Giản Ái đáp lại “Phim như thế nào?”

Ông Hạo Diên trả lời “Phim cổ trang, không đã đã gửi ảnh cho em xem rồi sao.”

“À. ” Giản Tân cũng không quá muốn nói chuyện, lại hỏi “Nam thứ sao?”

Ông Hạo Diên đáp ngay “Nam chính thứ hai.”

“Vai phản diện hả?”

“Phản diện.”

“Đang quay về đây làm gì?”

“Muốn gặp em.”

Giản Tân im lặng không nói tiếp, vừa lúc Ônng Hạo Diên cũng đã ăn xong, bảo với cậu “Đi ngủ sớm chút đi.”

Bỗng nhiên trong đầu anh nhớ tới một màn vừa rồi, bèn kể cho cậu nghe “Hồi nãy anh đến nhà bạn trai trợ lý của anh đón Giản Ái, ai ngờ lại bắt gian tại trận.”

Giản Tân đột ngột nghe được câu chuyện, không biết phải đáp lời thế nào, bàn tay đang xoa Giản Ái cũng dừng lại. Cậu nghe Ônng Hạo Diên nói tiếp “Không biết quý trọng người bên cạnh sẽ nảy sinh ra rất nhiều chuyện không thể tha thứ được, mà anh, anh vẫn luôn một lòng một dạ theo đuổi em, thậm chí còn bị hù đến giật mình bởi tâm tình si của chính mình, chỉ có em trước sau vẫn làm ngơ như không biết.”

“Giản Tân... Anh không sợ em thờ ơ, chỉ cần em cứ đứng đó đừng bỏ đi đâu hết là đủ rồi.”

Ônng Hạo Diên nói xong thì chúc cậu ngủ ngon. Giản Tân hơi kinh ngạc, cậu thả Giản Ái xuống rồi quay về phòng mình. Chỉ mới vài bước, nhưng những lời nói kia của anh như một cuốn băng lặp đi lặp lại trong đầu cậu vô số lần.

“Giản Tân...” Ônng Hạo Diên kêu tên cậu, nhìn với bóng lưng của cậu nói tiếp “Phí Nguyên bảo anh ngừng lại, anh ấy bảo anh ấy và anh không giống nhau, mà em cũng không giống Lộ Lộ.”

“Thế nhưng anh cảm thấy... đã là yêu thì ai cũng như nhau.”

13. Chương 13

Ônng Hạo Diên mệt mỏi hết sức, ngủ thẳng cẳng đến giữa trưa, ánh nắng mặt trời theo những khe hở màn che tràn vào phòng, anh mơ màng tỉnh giấc, cảm giác mơ hồ.

Nhớ lại một chút, tối qua trở về đem Giản Tân dọa gần chết, nhưng mà Giản Tân không bỏ chạy, còn làm cho mình một bát trứng chưng nóng hổi. Hôm qua có nói vài lời thâm tình, không biết Giản Tân có cảm động chút nào không.

“Đệt, có khi nào Giản Tân muốn bỏ đi không?!”

Ônng Hạo Diên lăn lông lốc xuống giường, chân trần vọt vào phòng ngủ của Giản Tân, trong phòng mền gối đã được xếp ngay trên giường, kệ tủ được lau sạch sẽ, bộ-nào-có-thể-bỏ-ra-tình-yêu-của-anh còn có thể gửi được một cỗ hương thơm nhàn nhạt.

Mở tủ quần áo, đồ đạc vẫn còn ở đây, Ônng Hạo Diên thở dài nhẹ nhõm.

Giản Ái bị một phen ầm ĩ của anh làm chú ý, lặng lẽ từ cửa phòng thò cái đầu vào, yên lặng đứng nhìn. Ông Hạo Diên thuận tai bưng Giản Ái lên bỏ vào mũ áo, sau đó nhàn nhã đi rửa mặt.

“Con đừng liếm ba ba được không?”

Giản Ái nằm sau cổ Ông Hạo Diên cứ liên tục liếm, Ông Hạo Diên một mồm đầy bọt kem đánh răng nhìn vào gương, tự mình làm cách mạng tư tưởng cho mình: “Mày nhìn mày đi, mày khô ngô tuần tú thế này, cao lớn thế này, gầy mà không rệu rạo ngọt ngào mà không ngấy thế này, thông minh thế này, có nhà có xe có pet, mày thật là xuất sắc!”

Giản Ái run lẩy bẩy đứng trên bả vai anh, miệng mèo phụ họa gào to một tiếng. (mắc cười hai cha con nhà này:)))

Ông Hạo Diên vác Giản Ái đi kiểm cái ăn, phát hiện trong chén của mèo có đồ ăn, mở tủ lạnh nhìn, phát hiện bên trong có một phần cơm, anh sờ sờ Giản Ái nói: “Anh của con để chúng ta trong lòng rồi.”

Phí Nguyên gửi mail cho anh, tất cả là tài liệu của show thực tế cùng với yêu cầu chuẩn bị cho buổi ra mắt ngày mai. Ông Hạo Diên nhớ tới chuyện của Kinh Tinh, cảm thấy loại sự tình này người trong cuộc không lên tiếng thì tốt hơn vẫn không nên hỏi tới, dù sao cũng khó có thể chịu nổi.

Cơm ăn sạch sẽ, xong liền gọi điện cho Giản Tân, Giản Tân bên kia có chút ồn ào, chắc là đang ở căn tin bệnh viện. Ông Hạo Diên đặc biệt duyên dáng nói: “Giản Tân, cơm em làm cho anh anh ăn sạch sẽ rồi.”

Giản Tân vừa ăn vừa trả lời: “Đó là đồ ăn thừa của em.”

Ông Hạo Diên cũng không nở vạch trần cậu: “Cơm thừa của em ngon như vậy, lần sau thừa thêm một chén canh nha.”

Tiểu ý tá ngồi đối diện Giản Tân ăn xong, bưng khay cơm chuẩn bị rời đi, cùng Giản Tân chào hỏi: “Bác sĩ ăn cơm chậm quá nha, cơm nguội hết rồi, em đi trước nha.”

Ông Hạo Diên tai chó vểnh lên, hỏi: “Ai đang nói đó?”

Giản Tân nhỏ giọng nói: “Fan của anh.”

“Em tránh xa fan anh ra chút, fan anh thực sự rất mê trai đẹp, em không cần thận làm động tâm fan của anh thì biết làm sao, anh còn phải cùng fan của mình cạnh tranh sao.” Ông Hạo Diên cách một cái điện thoại trên Giản Tân, cuối cùng nói: “Nghỉ trưa không có bao nhiêu thời gian nhỉ? Vậy em nghỉ ngơi đi nhé.”

Trước khi cúp máy, Ông Hạo Diên nói xạo: “Chiều nay anh phải ra ngoài, đến khuya mới về nhà, em cứ

ngủ trước, đừng đợi anh.”

Giản Tân có chút xấu hổ: “Anh nghĩ nhiều rồi!”

Ai muốn chờ anh chứ! Làm như ngủ chung không bằng!

Show thực tế này tên là «Trại tập trung nam thần», Uông Hạo Diên vừa thấy cái tên này như bị đập một cái, mấy diễn viên trẻ cùng tham gia hình tượng khác nhau, vì vậy phải nghĩ biệt danh cho từng người.

Nguyên bản hình tượng của Lận Đông là nam thần tài hoa, hiện tại bị dân mạng chế giễu gọi thành nam thần phê cần.

Quan hệ giữa Uông Hạo Diên và Uông Vĩ Quốc không phải là bí mật, tiệc mừng năm mới đều đã giới thiệu qua, còn thêm mẹ anh là Chu Uyển, vì vậy công ty với tổ chương trình giao vị trí này cho anh cũng có hơi Mary Sue ¹.

Giới thiệu: Nữ diễn viên Chu Uyển nổi tiếng cùng nhà sản xuất kim bài Uông Vĩ Quốc năm ấy, anh là minh tinh quý tộc đại diện cho hai vị ấy trong giới giải trí, phía sau ánh hào quang là từng vết chân kiên định vững vàng chính mình gầy dựng, phía sau hình tượng cao lãnh kiêu lờn ấy là một quan hốt cứt ² ngốc manh... Lược bớt ba trăm chữ.

Uông Hạo Diên sờ gai ốc, có điểm buồn bực, sao lại biết được anh là quan hốt cứt nhỉ?

Kỳ thực trên mạng đang náo nhiệt từng bừng, tin tức về Lận Đông cũng bị đẩy lùi, «Hành Chí Thiên Minh» được phát sóng cùng với show tổng hợp chiếu tối qua trở thành từ khóa tìm kiếm đứng đầu, Uông Hạo Diên đánh bại nam nữ chính leo lên top trending.

Nguyên nhân là do một nhân viên của đài truyền hình đăng tải trên weibo một bức ảnh, chụp trong phòng hóa trang, Uông Hạo Diên chân dài ngồi chồm hổm trước ghế dựa, trên ghế có một con mèo nhỏ nằm ngoe nguẩy.

Caption như sau: Mèo nhỏ của Uông Hạo Diên không thèm để ý ảnh, Uông Hạo Diên hỏi “Con dùng thái độ này đối xử với ba ba sao?” Cười chết tui rồi hahahahahahaha quan hốt cứt cư nhiên lại nghĩ mình là ba đứa nhỏ.

Hiện tại đại bộ phận dân mạng đều “có bệnh mèo”, thấy mèo là ôm ngực, cho nên đó là lí do ngoài fan bị ngốc manh làm tan chảy con tim, mà đủ loại người qua đường cũng bị bắn trúng, đương nhiên công ty còn nhanh chóng phân tích thêm số liệu, tiếp tục tăng nhiệt.

Bình thường những lúc thế này Phí Nguyên khẳng định sẽ giục Uông Hạo Diên đăng weibo, nhưng mà nay lại không thấy động tĩnh, chắc là lại cùng tên Lộ Kha Đồng kia làm mấy chuyện tiểu biệt thắng tân hôn rồi.

Uông Hạo Diên chụp vài tấm ảnh của Giản Ái, sau đó đăng weibo, fan nhảy mất liền bùng nổ.

“Uông Uông! Show thực tế mới có thể mang con giai ra khoe không!”

“Mẹ nó con mèo này cứ nhiên lại gọi là Giản Ái... Ôi idol nhà tui, ảnh chính là một mỹ nam tử hết sức trendy.”

“Bài weibo trước đăng lúc tui còn mặc váy ngắn, bài tiếp theo đăng lúc tui mặc áo bông luôn rồi, theo dõi weibo ảnh chính là tự chăm sóc bản thân mình.”

“Hôm nay không comment troll ảnh hãy khen tui đi.”

Giản Tân buổi chiều có cuộc tiểu phẫu, không tốn nhiều thể lực lắm, chủ nhiệm khoa ban này có chuyện phải đi trước, cậu liền đi thăm các phòng bệnh đến chiều tối. Thực ra cậu cũng định về nhà muộn, bởi vì cảm thấy trở về nhà của Uông Hạo Diên cứ là lạ.

Thật là kì lạ phát sợ.

Cũng may buổi tối Uông Hạo Diên có việc, hơn nữa về nhà rất muộn. Giản Tân khám hết các phòng bệnh rồi tan làm, tiện đường ghé siêu thị mua đồ ăn, về đến nhà quả nhiên không có ai, chỉ có Giản Ái đang rũ đuôi xuống đất đi đi lại lại.

Giản Tân ăn cơm xong ôm Giản Ái xem TV, cậu vẫn có chút sợ, cũng may Giản Ái vừa ngoan vừa làm biếng, nằm trên đùi cậu không nhúc nhích.

«Hành Chí Thiên Minh» ra được ba bốn tập, tập này nam chính diễn hơi nhiều, Giản Tân xem một chút thấy cũng rất thú vị, một hơi xem hết một tập. Trong lúc quảng cáo tranh thủ lướt feed, tiểu y tá up status mới viết: “Nam thần nhà tui thật là đáng iu á á á á á á á á ngồi McDonald’s ăn BigMac kia!! Tui phải kêu một cái giống y chang về ăn mới được!!!!”

Giản Tân phóng ảnh to ra nhìn, đây mẹ nó không phải Uông Hạo Diên sao?!

Uông Hạo Diên thật ra không có công chuyện gì, anh biết Giản Tân da mặt mỏng, sợ Giản Tân về nhà thấy anh rồi xấu hổ, vì vậy nói xạo một cái cố về nhà muộn. Bỗng không Giản Tân cả ngày đi làm mệt mỏi về tới nhà còn phải trốn anh lại một hơn, anh đau lòng lắm á.

Mấy ngày nay trời lạnh, anh cũng không đi quá xa, tạm tạm ở lại trung tâm, tùy tiện tìm chỗ nào shopping là tiêu được một mớ thời gian, tới giờ ăn tối thì thật sự đói, anh che chắn kín đáo một chút rồi vào McDonald’s ven đường ngồi.

Không nghĩ tới bị mất thần nhận ra.

Ảnh chụp trên mạng lên tới vạn lượt share, chủ quán đăng xong còn thêm một dòng caption: Ông Hạo Diên sức ăn thật tốt... Cậu ấy gọi một phần BigMac hai phần burger bò hai phần cánh gà cay hai hộp gà viên hai phần bánh ngọt một ly Coca bự một cây kem... Nhiều đó cậu ấy vẫn ăn hết...

Không khác nào chia sẻ một hình tượng đã sụp đổ.

“Ảnh ăn hết được sao thật là vi diệu...”

“Chủ quán đừng có nói quá được không? Ông Ông nhà chúng tôi đọc được sẽ hoài nghi nhân sinh đó?”

“Idol nhà tui thấy thương quá, ăn tối cũng không có ai bồi, tui quyết định chia tay bạn trai một đêm để bồi Hạo Diên bảo bảo đồng cam cộng khổ.”

“Nhìn thèm quá, cảm giác muốn bị fan bao vây.”

“To gan! Phận làm ba ba dám một mình ra ngoài ăn! Quan hốt cứt muốn tạo phản rồi!”

.....

Ông Hạo Diên đề thấp mũ xuống vô tội uống Coca, say đó quay đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ. Ăn xong lấy di động ra, mấy nữ khách hàng kích động tiến đến hỏi: “Á á á có thể kí tên cho em không?”

Quảng cáo kết thúc, Giản Tân lại không có lòng dạ xem phim tiếp, Ông Hạo Diên làm như vậy lí do là gì cậu hiểu được, nhất thời trong lòng hỗn loạn đủ loại tư vị, lộn xộn hết cả lên.

Người muốn ký tên bu vào ngày càng nhiều, sợ bị ảnh hưởng buôn bán nên quản lý cửa hàng đứng ra cản trở, Ông Hạo Diên nói lời xin lỗi liền lập tức rời đi. Trời tối rồi trên đường dần ít người hơn, anh ăn nhiều quá liền chậm rãi tản bộ trên vỉa hè.

Giản Tân đợi đến mười một giờ, đồng hồ bị cậu nhìn muốn nứt ra.

“Ba ba mày khi nào mới về?” Cậu vuốt ve hỏi Giản Ái, Giản Ái cọ cọ lòng bàn tay cậu, thoải mái híp con mắt.

Đợi thêm nửa tiếng nữa, TV bắt đầu phát tin tức buổi đêm, dưới màn hình là tin dự báo thời tiết, nói gần đây trời trở lạnh vào ban đêm, vừa vặn ngoài cửa kết hợp nổi lên một trận gió.

Ông Hạo Diên đoán mười hai giờ Giản Tân đã đi ngủ rồi, đi lại bãi đỗ xe, chuẩn bị về nhà.

Mới vừa khởi động xe di động liền vang lên, Ônng Hạo Diên đeo tai nghe, bắt máy. Giản Tân ở bên kia hỏi: “Anh đang ở đâu?”

Ônng Hạo Diên sững sốt, nói: “Anh đi gặp bạn bè, sao thế?”

Giản Tân trong lòng mắng anh lại xạo à, cậu vươn đầu ngón tay cho Giản Ái gặm, cũng xạo xạo nói: “Về nhanh đi, Giản Ái cào em.”

Ônng Hạo Diên tin thật: “Hả? Có nghiêm trọng không? Anh lập tức quay về, em xuống lầu đi chúng ta đi chích ngừa!”

Giản Tân không nói gì, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng liền cúp máy.

Giản Ái mệt rồi, tự động nhảy xuống ổ đánh một giấc, Giản Tân có chút chột dạ, đi theo sau Giản Ái, sau đó ngồi xổm xuống kéo tay áo lên nói: “Hay mày cào tao một cái đi?”

Giản Ái ngửa bụng lên trời, cự tuyệt hành động trí chướng này.

Ônng Hạo Diên không cất xe vào gara, đứng ở dưới lầu gọi điện cho Giản Tân, Giản Tân không nhấc máy, anh cũng không kiên nhẫn, tốc hành chạy lên lầu. Vừa mở cửa liền trông thấy Giản Ái đang vù vù ngủ.

“Giản Tân?” Ônng Hạo Diên gõ cửa không đợi trả lời liền tiến vào, Giản Tân hình như mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt.

“Anh xem vết thương nào, sao lại để dính nước, không phải anh bảo em chờ sao?” Ônng Hạo Diên hơi lớn tiếng, ngữ khí cũng cấp bách. Giản Tân từ trước tới giờ chưa bị hấn mắng bao giờ, có chút không phản ứng kịp.

Sau đó lúng túng nói: “Không sao, anh đừng lo.”

Ônng Hạo Diên vẫn cầm chặt tay cậu: “Thật sự không sao? Em có biết anh chạy nhanh cỡ nào không? Cho anh ôm một cái.” (trớt quớt:)))

Giản Tân đẩy Ônng Hạo Diên ra: “Chạy nhanh về ngủ chứ gì!”

Ônng Hạo Diên mang theo ý cười đi ra ngoài, anh cũng không muốn ép cậu ôm đâu, chỉ muốn nhìn Giản Tân vừa then vừa dỗi thôi.

“Ônng Hạo Diên,” Giản Tân đột nhiên gọi anh lại, do dự nói: “Anh không cần cố tình ra ngoài, em không đến mức ngại như vậy đâu.”

Uông Hạo Diên dừng lại, sau đó đột ngột xoay người lại xông đến, Giản Tân bất ngờ không phòng thủ kịp bị hung hăng ôm lấy, hơi thở nghe ra được mùi gà chiên nhàn nhạt...

“Ước gì mỗi ngày em đều ngại ngủng với anh mười đồng tiền.”

(1) Mary Sue là nhân vật ảo chỉ những người hoàn hảo, ngậm thìa vàng.

(2) Quan hốt cứt chỉ con sen cho chó mèo á:))

Dịch mấy cái ngôn ngữ mạng bên TQ thật sự mệt:))

14. Chương 14

Uông Hạo Diên chỉ được nghỉ hai ngày, hôm sau sẽ bắt đầu quay show thực tế, quay xong còn phải lập tức đến Đông Bắc tiếp tục đóng «Không thấy Trường An».

Tổ chương trình bày ra một trận thi đấu để xếp hạng các thành viên, từng nghệ sĩ có thể chọn cách thể hiện, nếu như chọn thi ở ngoài trời thì phải chụp hai bộ ảnh cá nhân, Uông Hạo Diên chỉ còn một ngày nghỉ, đành bỏ qua cách này.

Phí Nguyên trước tiên cùng anh thống nhất xác nhận ghi hình trong nhà, thứ nhất là nội dung, ngoài việc tiết kiệm được thời gian và chi phí, gần đây Uông Hạo Diên và mèo của anh nhân khí cao, có thể nhân cơ hội này quảng bá một chút.

“Cậu trước hết gọi điện dặn Giản Tân đón khách, đừng để bọn họ đột nhiên gặp mặt nhau.”

“Kì cục quá, cuối tuần còn phải để Giản Tân ra ngoài, em không mở miệng được.” Uông Hạo Diên đặc biệt u sầu, ngại muốn chết.

Giản Tân đang làm việc cái gì cũng chưa biết, chỉ là cảm thấy thứ sáu rồi mà vẫn bận rộn, nghề bác sĩ thật không dành cho con người làm mà. Hành lang xếp một hàng người, rất đông bệnh nhân vừa vào mắc đủ các loại bệnh viêm mũi xếp hàng ở Nhị viện khoa tai mũi họng.

Đến lượt của hai cô bạn nữ, đúng lúc bệnh nhân trước cầm phim chụp X quang và phiếu xét nghiệm về, Giản Tân bảo bệnh nhân nữ kia chờ, sau đó nhìn qua phim X quang của người kia.

Xem xong rồi kê thuốc, nữ bệnh nhân cùng bạn của cô có chút bất mãn, phàn nàn nói: “Sao không xếp hàng theo thứ tự chứ? Cái hàng dài kia để làm gì?”

Giản Tân không nghĩ nhiều, giải thích: “Thật ngại quá, là thế này, bình thường chẩn đoán bệnh xong rồi làm xét nghiệm sẽ quay lại, phải xem kết quả cho họ trước.”

Nữ bệnh nhân cũng không phải dạng cấu kính hay để ý, không nói nữa, nhưng mà vẻ mặt không thoải mái, bạn cô cũng không đồng ý bỏ qua, chắc là thấy bị bề mặt, la lối: “Chúng tôi đăng kí từ lâu, xếp hàng cũng tốn bao nhiêu thời gian, sau đó lại phải nhường người khác xem kết quả trước, mấy người bệnh viện các anh sắp xếp sẵn rồi chứ gì?”

Giản Tân làm việc tới nay cũng đã từng gặp qua vài thành phần khó chịu, nhưng vẫn là lần đầu gặp loại tính cách này, bởi vì đại bộ phận bệnh nhân đi khám bệnh đều biết điều này, không có gì phẫn nộ cả.

Nữ bệnh nhân vốn không nói gì, cũng bị khơi hỏa, đứng dậy nói: “Tôi đi khám bác sĩ khác, không phải chuyên gia đúng là không đáng tin, ai cần ai chứ.”

Hai người đi rồi, Giản Tân đã mang khẩu trang vẫn xấu hổ, cậu da mặt mỏng, cảm thấy được một ngọn lửa đang bùng bùng trong bụng, sau đó giận lên tận ngực không xả được.

Vị bệnh nhân trước cũng rất áy náy, vội vã xin lỗi cậu, Giản Tân cười cười nói không sao, ra hiệu y tá ở cửa kêu vị tiếp theo.

Sau khi thay ca Giản Tân có ca phẫu thuật cắt bỏ một phần xương xoang mũi dưới của một học sinh trung học, đứa nhỏ này đúng là vô tâm vô phách, nằm viện mấy ngày đã quen hết nhóm bác sĩ y tá phụ trách, nằm trên giường phẫu thuật rồi hỏi có thể nghe nhạc được không.

Giản Tân tâm trạng tốt lên mặc áo vô khuẩn giơ hai tay lên hỏi: “Nghe bài gì? Viêm mũi là một loại bệnh?”

“Bác sĩ Giản, cảm giác anh chữa không được đâu, em đây mà viêm mũi thông thường sao? Không phải anh nói là đau thần kinh gì đó à?”

“Tiền đau thần kinh.” Giản Tân không nhịn được cười, đùa đùa cậu nói: “Em không sợ à? Hôm nay tâm trạng anh không tốt, ra tay sợ là không tiết chế, chệch tay một cái ai biết hậu quả ra sao chứ.”

“Vậy nếu phẫu thuật hỏng em sẽ như nào?”

Giản Tân làm bộ suy tư, nói: “Cơ quan trong mũi suy thoái, dần dần đến lúc phải vĩnh biệt thôi.”

“Đệt, thật sao?”

“Dọa em thôi, bé tí tuổi mà nói năng thô thiển quá.” Giản Tân nhìn y tá chuẩn bị tốt dụng cụ, bắt đầu làm việc.

“Em cũng học trung học rồi, lẽ nào anh không học qua trung học sao? Nói năng thế không được à?”

Giản Tân không đáp, cậu nghĩ không ra mình đã từng nói năng như thế, hẳn là chưa như vậy bao giờ đi? Đứa nhỏ kia còn muốn tám chuyện, hết sức hồn nhiên, Giản Tân nhấn đầu đứa nhỏ: “Ngậm miệng, không anh gọt mũi.”

“Vây tốt quá!”

“Trình độ của anh gọt thành mũi của Avatar được đấy.”

“ ... ”

Lúc gặp sự cố ở phòng khám kia Giản Tân bị đả kích một chút, cho nên làm phẫu thuật xong liền ở trong phòng nghỉ ngơi không ra ngoài, đang cầm ly nước cố gắng suy tư về nhân sinh, thời đại ngày nay hình thành mối quan hệ quen với bác sĩ, làm xuất hiện mấy mối quan hệ ngầm với bác sĩ và tâm lí bệnh nhân lúc nào đề phòng sự phân biệt ấy.

Điện thoại vang lên, Giản Tân nhắc máy trực tiếp hỏi: “Chỗ nào không khỏe sao?”

“Hả?” Ông Hạo Diên vẻ mặt chấm hỏi, không kịp phản ứng, tùy cơ ứng biến nói: “Nhớ em mãi nên đau đầu quá...”

Giản Tân lúc này mới hoàn hồn, làm bộ như mới nhắc máy lại: “Alô, có chuyện gì?”

Ông Hạo Diên bị dắt mũi đến mơ hồ, hỏi: “Em làm sao thế? Đang đợi điện thoại của bệnh nhân sao? Không được tùy tiện cho người khác số điện thoại, làm sao biết được người ta tốt hay xấu.”

Giản Tân nuốt nước miếng: “Em biết anh rất phiền phức mà.”

Ông Hạo Diên tự dưng bị cho một quả ủy khuất, vì vậy yên lặng không nói chuyện. Giản Tân uống hết nửa ly nước, nhìn màn hình xác định chưa có cúp máy, thấp giọng nói: “Xin lỗi, tâm tình em không được tốt.”

Ông Hạo Diên lập tức có phản ứng, hỏi: “Làm sao vậy? Vây em nhanh nhanh tan làm về nhà, anh an ủi em nha.”

Tôi an ủi cậu nha...

Giản Tân một tay cầm điện thoại, một tay siết ly nước, hoàn toàn quên mất mấy chuyện y đức và bệnh nhân hồi nãy, một câu nói của Ông Hạo Diên đem hộp chứa kí ức của cậu mở ra, đào lên toàn bộ những

hồi ức sâu kín nhất trong lòng mà cậu không bao giờ muốn nhớ đến.

Sau khi có kết quả kỳ kiểm tra giữa kỳ toàn bộ phụ huynh như biến thành quỷ Tula, học sinh tan học không hề vui vẻ tí nào trái lại còn nơm nớp lo sợ, đương nhiên trừ người nào đó ngày nào cũng như ngày nào làm mấy chuyện 2B ¹ với người yêu.

Thành tích của Uông Hạo Diên rất ổn định, trước giờ luôn trong top mười, lần này đứng thứ hai, Giản Tân cuộc đời lên lên xuống xuống, bình thường luôn top ba, lần này sơ suất một chút liền rớt hai mươi hạng.

Hai người sau khi tan học đi loanh quanh trò chuyện ², đi ngang sân vận động rong chơi một chút, lại cùng đi ăn vặt dọc đường một lát, Uông Hạo Diên ăn xong cây kem của mình liền đoạt lấy cây kem của Giản Tân, hỏi: “Ai đi họp phụ huynh cho cậu?”

Giản Tân giương mắt nhìn cây kem của mình còn mỗi cái que gỗ, nói: “Mẹ chồng cậu.”

Uông Hạo Diên một phát phun hết kem ra, sau đó bắt lấy cổ tay Giản Tân nói: “Biết thế hôm nay không mặc đồng phục, không thể cho mẹ chồng thấy khuôn mặt đẹp trai này tôi buồn lắm á.”

Giản Tân nắm tay Uông Hạo Diên kéo đi về phía trước, trông như dắt một con cún, quay đầu nói: “Mẹ tôi đẹp đủ rồi.”

Uông Hạo Diên nói: “Mẹ anh cũng có nhan sắc lắm nha, để các mẹ gặp nhau có thể trao đổi chuyện làm đẹp với nhau.”

Tân Hỷ không muốn cùng Chu Uyển trao đổi bí quyết làm đẹp, chỉ muốn nhanh nhanh về nhà trao đổi với Giản Tân. Giản Tân hồn nhiên hẹn hò bên ngoài đến quên mình, bởi vì cậu thi không tốt lắm, nhưng mà có Uông Hạo Diên ở đây mọi chuyện trở nên tốt hơn, cho nên cậu không để ý nữa.

Rượu uống trên môi, yêu đương trong trí.

Buổi tối về nhà liền cảm nhận được áp suất thấp, bởi vì Tân Hỷ chỉ mới hằm chút cháo, không hề nấu đồ ăn. Giản Tân cúi đầu húp cháo, cố gắng đem sự tồn tại của mình giấu đi, nhưng đến khi Tân Hỷ đặt đĩa lên bàn, một trận giông gió quét qua trong lòng cậu.

Giông gió đến... Mẹ bạn đánh bạn không một lý do.

Phía Uông Hạo Diên yên ổn hơn, Chu Uyển trước giờ không quan tâm thành tích của con trai, cao hứng kể chuyện bà được phụ huynh khác nhận ra còn muốn xin chữ kí, Uông Hạo Diên nhin không được xen mồm vào: “Mẹ của bạn cùng bàn của con tâm tình thế nào?”

“Không tốt lắm đâu.” Chu Uyển vừa nghĩ vừa nói, “Bạn cùng bàn của con tích hình như cũng rất tốt,

nhưng mà lần này bị tụt hạng, mẹ đứa nhỏ chắc đang dạy dỗ nó rồi.”

Uông Hạo Diên tưởng tượng dáng vẻ Giản Tân luôn ngoan ngoãn bị dạy dỗ, tâm ngứa ngáy khó nhịn. Trên thực tế Giản Tân không chỉ rất ngoan, quả thực còn là một cây cải trắng nhỏ ³, bởi vì phải biết diễn cảm thương một chút thì mới ngưng bị giáo huấn được.

Sau trận giông gió đó Giản Tân về phòng ngủ làm bài tập, di động ong ong vang lên, Giản Tân bắt máy, Uông Hạo Diên bên kia hỏi: “Đang làm gì đó?”

Giản Tân yếu xìu đáp: “Sửa bài làm sai, tôi bị mẹ mắng cả tiếng đồng hồ.”

Uông Hạo Diên băng quơ nói: “Có thể ra ngoài không? Tôi an ủi cậu nha.”

Giản Tân lặng lẽ chạy ào ra ban công nhìn xuống, trông thấy Uông Hạo Diên ngồi chồm hổm trên sân gạch dưới lầu. Cậu lấy cớ cầm nhầm sách của bạn rồi chạy vội xuống lầu, sau đó dắt nhau vào một xó xỉnh tối thui ngồi chồm hổm.

Uông Hạo Diên đưa tay mò khuôn mặt Giản Tân, hỏi: “Có đau không?”

Giản Tân không nhúc nhích: “Cậu có bệnh à, mẹ tôi không đánh tôi.”

Uông Hạo Diên cau mày: “Sao lại có thái độ đó với người yêu của cậu chứ, tôi giận đó.”

“Cậu còn giận tôi được à? ” Giản Tân cẩu cánh tay của Uông Hạo Diên, cả giận nói: “Chính tại bởi vì cùng cậu một chỗ, cậu làm ảnh hưởng tôi học hành.”

Uông Hạo Diên mặc cậu ngắt nhéo: “Đừng đổ lỗi bậy bạ, tôi có bị tụt hạng đâu.”

Giản Tân thu tay về, có chút buồn tủi nói: “Bởi vì cậu thích tôi không nhiều bằng tôi thích cậu.”

“Bảo bối, tuyết rơi.”

“Hả???”

Uông Hạo Diên ghé sát lại, nói: “Tôi còn oan hơn cả Đậu Nga.” (4)

Giả Tân hắc hắc cười khúc khích, sau đó chìa tay ra, hai bàn tay ngứa lên như ăn xin, hỏi: “Cậu nói xem sao tay tôi thế này lại có thể ăn ngon mà không thể viết đẹp vậy? Mẹ tôi bảo nếu như tôi bỏ nhà ra đi cũng đừng để lại giấy nháp gì hết, mẹ với ba tôi xem không hiểu.”

Uông Hạo Diên cố nhin cười, không nỡ làm Giản Tân mất vui, vì vậy đặt tay lên lòng bàn tay Giản Tân, nói: “Bàn tay một người có ba công dụng, ăn cơm, viết chữ, lao động. Viết chữ không đẹp thì thôi, thay bằng công dụng khác.”

Giản Tân nắm tay Uông Hạo Diên: “Thay bằng cái gì chứ?”

Uông Hạo Diên lại bắt đầu sến: “Để cho tôi nắm.”

“Ồ.” Giản Tân trầm mặc một hồi, nói: “Tôi còn tưởng phải phế đi chứ.”

Uông Hạo Diên: “... Cậu bức chết tôi mất, thật sự.”

“Giản Tân?” Uông Hạo Diên đợi thật lâu, cũng không dám phiền cậu, nhân lúc Giản Tân đang trầm mặc nghĩ xem đem câu “Cuối tuần này đừng về nhà anh phải quay chương trình” nói thế nào, đồng thời không làm tâm tình Giản Tân tệ hơn.

Giản Tân lắc lắc đầu, phát hiện mình lặng đi lâu như vậy, nói: “Em quên không nói anh, hai ngày nghỉ tới em đến chỗ mẹ, không về nhà.”

Uông Hạo Diên không cần phải nói nữa, nhưng mà trong lòng không vui chút nào: “Sáng mai mới đi hay là đêm nay sẽ không về?”

Giản Tân đáp: “Đêm nay không về, nói với Giản Ái một tiếng giúp em.”

Uông Hạo Diên “Ừm” một tiếng liền cúp máy, trong lòng cũng không dễ chịu. Nói với Giản Ái gì chứ, Giản Ái hiểu tiếng người sao? Sao không thêm hỏi xem anh thế nào, còn nữa, gọi điện thoại cả buổi cũng không biết vì sao tâm tình Giản Tân không được tốt.

Lúc này đã quá giờ tan làm, Giản Tân thay áo chuẩn bị về nhà, phát hiện trong phòng làm việc vẫn còn vị bác sĩ khác còn chưa về, chủ nhiệm tiến vào hỏi cậu: “Tiểu Giản, đang đi tìm cậu, tưởng cậu về rồi.”

“Tôi phẫu thuật xong nghỉ trong phòng nghỉ một chút, có chuyện gì ạ?”

Chủ nhiệm nói: “Liên hoan a, đã quyết định được nhà hàng, vấn đề này đề cập cả tháng trước rồi.”

Bình thường trong khoa nhiều việc, đồng nghiệp đều có gia đình phải chăm sóc, ngày làm việc căn bản không thể đi liên hoan, chỉ đi vào thứ bảy. Giản Tân muốn về nhà chăm sóc Tân Hỷ, có thể từ chối liên tục từ chối.

Dì Nhâm nấu cơm rồi mới đi, Tân Hỷ chờ Giản Tân về cùng ăn, Giản Tân ít nói, Tân Hỷ không nói tốt,

chỉ có tiếng TV đang mở làm nền.

Ăn xong Giản Tân rửa chén, Tân Hỷ ngồi xe lăn đi tới cửa bếp, nói: “Nghỉ ngơi, tiền, tốn nhiều hơn, rồi.”

Thực ra tiền tốn ít hay tốn nhiều, tốn bao nhiêu đều là để khám bệnh mua thuốc, không hề tiêu xài vào việc gì khác nữa, Giản Tân rửa xong lau khô chén bát, nói: “Dạ, con xem tình hình đã.”

Tân Hỷ: “Đưa, dì Nhâm, tăng lương.”

Giản Tân gọt trái cây, ngồi xổm xuống đút Tân Hỷ, nói: “Tiền lương trả cho dì Nhâm đã rất cao rồi, con biết mà.”

Tân Hỷ lắc đầu: “Nữa, làm thêm, cuối tuần, cũng, ở lại.”

Giản Tân không đút bà nữa, tự bỏ vào miệng mình bày tỏ bất mãn: “Người ta cũng có con cái, tuy là con dì ấy cũng ra ngoài đi làm ít về, phải để cho gia đình họ có thời gian gặp nhau chứ? Mấy thứ bảy gần đây con về chăm sóc mẹ không tốt sao?”

Tân Hỷ nói chuyện thấy rất mệt, chỉ lắc đầu.

Giản Tân cũng lắc đầu theo: “Con biết mẹ nghĩ gì, con không phiền, con cũng không cảm thấy lãng phí thời gian của con.”

Tân Hỷ: “Con, hai mươi, bảy, nói ——”

“Nói chuyện gì? Con cùng ai nói? Con không muốn nói về chuyện này một chút nào.” Giản Tân đặt đĩa trái cây xuống, đẩy Tân Hỷ vào phòng ngủ, đỡ Tân Hỷ nằm lên giường rồi nói: “Mẹ coi như con bị bệnh đi, bệnh nan y, sống không được chết cũng không xong.”

Giản Tân rót cho Tân Hỷ ly nước, Tân Hỷ mím môi trềng câu, cậu không có cách nào liền trềng ra bộ dạng thảm thương: “Hôm nay có bệnh nhân khiến con khó chịu, đồng nghiệp thì trách con không hòa đồng với họ, mẹ lại không uống thuốc, con bỏ nhà đi luôn cho rồi.”

Chờ Tân Hỷ uống thuốc xong, Giản Tân đắp chăn cho bà, trước khi tắt đèn Tân Hỷ nói: “Cùng nhiều, bạn bè, chơi, mẹ, không, ép con, đâu.”

Vành mắt Giản Tân chưa xót, vuốt lại tóc cho Tân Hỷ, sau đó nhẹ giọng nói chúc ngủ ngon.

Sáng sớm thứ bảy Kinh Tinh đã bắt đầu phá cửa, chờ Ưông Hạo Diên mở cửa liền nói: “Cậu là vì tổ chương trình đi? Nhìn cái mặt tươi cười nhả nhận kia là biết.”

Uông Hạo Diên nhìn cô tinh thần hoạt bát, dò hỏi: “Hai ngày nay thế nào rồi?”

Kinh Tinh từ trong túi lấy ra mấy đồ ăn vặt đặt lên bàn ăn, nói: “Trở mặt, đàn ông mà đến trym mình cũng quản không được, có khác gì súc vật không? Vậy thì tôi đây chỉ có thể yêu hận trong nháy mắt.”

Uông Hạo Diên mở một lon nước ngọt: “Nào, nâng chén đôi trăng, tình tựa trời cao.” (5)

Kinh Tinh nhanh chóng kiểm tra mỗi phòng một lần, đảm bảo không bị lộ cái gì đấy, trong lúc kiểm tra phát hiện có căn phòng khác thường, nhất là khi Uông Hạo Diên không cho cô vào căn phòng đó.

“Thiếu gia cậu đừng làm tôi sợ nha! Không phải cậu đang sống chung với ai đó chứ!”

Uông Hạo Diên liếc mắt khinh thường: “Không được sao.”

“Mẹ nó cậu không thể làm tốt vai trò một Uông Hạo Diên độc thân sao, ước pháo (6) phải nhớ mang bao, ở chung rất nguy hiểm cậu biết không? Nguyên ca biết chưa? Chị phải báo cho anh biết.”

Uông Hạo Diên: “Không cần báo, do người ấy của Nguyên ca giới thiệu.”

Kinh Tinh kinh hãi: “Người ấy của Nguyên ca? Đệt đệt đệt, có xinh không? Có thể quản được Nguyên ca có phải rất có tri thức rất hiểu lễ nghĩa, nước miếng phun ra cũng đứng đắn trang nhã như đình đóng cột không?”

“Nước miếng phun ra cũng chỉ là nước miếng thôi, có điều người ta có gan phun cả lên mặt Phí Nguyên.”

Tổ chương tình không lâu sau đã tới, mỗi phòng đều đặt một máy quay, ban đầu chỉ dự định chụp ảnh thôi, nhưng vì ở trong nhà không gian chụp ảnh có hạn, hơn nữa để đáp ứng hiệu quả tự nhiên hơn nên đã đổi lại.

Uông Hạo Diên lần đầu tiên tham gia show thực tế, còn chưa quen, hỏi đạo diễn: “Có kịch bản không? Tôi không biết làm gì cả.”

Đạo diễn nói đầu tiên cần giới thiệu vài nét, sau đó cứ tự nhiên như mọi ngày là được, bình thường ở nhà làm gì thì làm cái đó, không cần quá bận tâm, bắt quá phải thể hiện được vai trò trong chương trình.

Uông Hạo Diên ngẩng đầu suy nghĩ, vai trò là nam thần, nam thần ở nhà hảnh là không nên đi vệ sinh đi.

Cuối cùng đạo diễn nhìn đến không được, Uông Hạo Diên thật sự không có khiếu quay show thực tế, vì vậy quyết định vừa quay vừa hỏi vài câu hỏi, ít nhất không bị nhạt nhẽo, không khéo khi chiếu lại bị người ta cười cho.

Uông Hạo Diên trước hết hướng về ống kính chào hỏi: “Hê lô tôi là Uông Hạo Diên, lần đầu tham gia show thực tế thật không biết phải làm sao, trước tiên cùng tham quan nhà tôi nhé... Ba phòng ngủ, bìa cứng (7), toàn bộ chi phí đều đã trả hết lúc mua.”

Camera đại ca: “Cậu đi môi giới nhà ở à?”

Sau đó ống kính lia đến cái ổ nhỏ của Giản Ái, Giản Ái ban đầu đang nằm sấp trong ổ, không đợi camera quay tới liền nhảy về phía Uông Hạo Diên, Uông Hạo Diên bưng Giản Ái lên, sau đó kéo khóa kéo xuống nhét mèo vào trong áo, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ của Giản Ái. (Ôi trời tưởng tượng cảnh này yêu quá huhu)

Camera đại ca: “Mèo của cậu rất dữ, cậu biết không?”

Uông Hạo Diên: “Đã hai ngày rồi đáng lẽ phải hết dỗi rồi chứ nhỉ, cùng ba ba chào hỏi mọi người nào.”

Camera đại ca: “Đây là giống mèo gì?”

Uông Hạo Diên: “Tôi cũng không rõ, trong lúc quay «Hành Chí Thiên Minh» nhật được, lúc đó lạnh lắm nên ôm nó theo, hẳn là không phải dòng thuần chủng gì, nhưng mà chúng mình rất đẹp nhỉ, phải không Giản Ái?”

Camera đại ca: “Vì sao lại gọi là Giản Ái?”

Uông Hạo Diên nghĩ nghĩ một chút: “Quả là vậy! Đáng yêu thế này! Giản, Ái.” (8)

Quay phim xong còn phải chụp ảnh cho trang web, vội vàng xong xuôi mọi chuyện đã hết một ngày, đồ ăn vật Kinh Tinh đem tới được chia ra hết, Uông Hạo Diên nhìn cảnh trước mắt, quyết định mời toàn bộ staff ăn cơm.

Giản Tân bị Tân Hủy đuổi đến tham gia tiệc liên hoan của khoa, cậu khẳng định đến đó sẽ phải uống rượu nên không lái xe. Đến nhà hàng ngoài trừ một vị bác sĩ vì đứa nhỏ ở nhà đang bị ốm không thể tới, căn bản đều đã tới đông đủ.

Ngoài liên hoan còn chúc mừng bài luận văn nghiên cứu khoa học của chủ nhiệm khoa, từng người trẻ đều phải kính rượu, tùy là ly rượu không lớn, nhưng mà cứ kính trên kính dưới rượu uống vào vẫn rất nhiều.

Giản Tân bình thường không uống rượu, bởi vì không thích, kính rượu qua ba lần đã ngà ngà say, mặt đỏ bừng, cười cười tà mị.

Mọi người tán gẫu với nhau nói đến cả chuyện tình yêu nam nữ, Giản Tân yên lặng dùng bữa, ăn mấy đĩa lại lặng lẽ uống một chút, đầu óc cậu mơ màng, cảm thấy uống say cũng rất thoải mái.

Hai thực tập sinh còn trẻ, bắt quái với nhau, nói đến chuyện hâm mộ idol, Giản Tân nghe các cô nói chuyện, luôn nghe được tên Uông Hạo Diên.

“Gần đây tớ cực kỳ thích anh ấy, còn mèo ảnh nuôi cũng moe nữa.”

“Tớ cảm thấy anh ấy thực sự là nam chính trong phim thần tượng, điều kiện tốt gia cảnh tốt, muốn quay phim có ngay tài nguyên, lại còn đẹp trai.”

“Tớ thích nét Tây của Uông Hạo Diên với Hứa Dương lắm, nhưng mà thích Hứa Dương hơn, Hứa Dương rất đáng yêu á.”

Giản Tân buông đĩa ra khỏi phòng, cậu cảm giác mình cận thị rồi, bởi vì nhìn đồ đạc xung quanh không rõ ràng lắm, xem ra thực sự đã uống nhiều. Bước vào nhà vệ sinh, tìm một gian đi vào khóa cửa lại, Giản Tân ngồi trên bồn cầu ngẩn người.

Ngày hôm sau buổi họp phụ huynh, trong lớp thảo luận sôi nổi việc Uông Hạo Diên có một người mẹ là diễn viên, tìm trên mạng biết thêm Uông Hạo Diên con có một người ba là nhà sản xuất.

Một đồng người hỏi Uông Hạo Diên sau này có làm diễn viên không, Uông Hạo Diên nói: “Có chứ, kí tên cho cậu nhé? Đợi tôi thành ảnh đế rồi có thể bán lấy tiền.”

Giản Tân uống sữa đậu nành bỏ thêm đường nhưng lại không thấy mùi vị gì, ghé lên bàn hỏi: “Cậu thực sự muốn làm ngôi sao hả?”

Uông Hạo Diên nằm sấp lên bàn mặt đối mặt mặt với cậu nói: “Tôi nghĩ tôi muốn chúng ta cùng vào đại học hơn, sau đó cùng nhau trốn tiết, lại cùng nhau tốt nghiệp, cuối cùng cùng nhau mua một căn hộ, mỗi ngày cùng nhau ngủ một giấc.”

Giản Tân quay đầu sang phía khác, vành tai ửng đỏ.

Uông Hạo Diên không phải diễn viên nhỏ, không ai dám quẩn anh, cho nên anh chỉ tượng trưng uống có hai ly. Mọi người đều là người trong giới, tán dóc cũng chỉ toàn chuyện trong giới, anh không có hứng nghe.

Di động vang lên, tên Giản Tân hiện trên màn hình, Uông Hạo Diên nói xin lỗi rồi ra ngoài nghe điện thoại, bắt máy rồi nhất thời không có tiếng động gì, Uông Hạo Diên nghĩ do sóng điện thoại không tốt, liền đi dọc theo hành lang.

“Giản Tân, có nghe được không?”

“Giản Tân? Làm sao vậy?”

Giản Tân còn chưa nói, Ông Hạo Diên đã sốt ruột, anh vừa định tiếp tục hỏi, rồi cuộc cũng nghe được thanh âm của Giản Tân.

“Ông Hạo Diên, đồng nghiệp của em lúc nào cũng bàn luận về anh, anh có phải rất nổi tiếng rồi không?”

Có người đi qua hành lang, Ông Hạo Diên hướng toilet đi đến, vừa đi vừa hỏi: “Em uống rượu sao? Em đang ở đâu?”

“Nếu như anh không nổi tiếng, vậy anh có hối hận đã chọn con đường này không?”

Giản Tân đầu óc choáng váng, ý thức không sáng suốt, cứ như hỏi đi hỏi lại: “Anh có hối hận không? Anh ở trong chương trình sao cũng nói không hối hận, tại sao anh lại không hối hận...”

Ông Hạo Diên đứng ngoài cửa toilet, rất muốn cúp máy, Giản Tân uống say cứ chất vấn anh, anh không có dũng khí để đối mặt.

“Giản Tân, mở cửa.”

Giản Tân mở cửa, Ông Hạo Diên chui từ bên ngoài vào, cậu ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ buông tay điện thoại rơi xuống đất phát ra tiếng động không nhỏ.

Ông Hạo Diên luồn tay qua nách Giản Tân nâng Giản Tân đứng lên, sau đó ôm lấy thật chặt, tựa như vỗ về vuốt vuốt lưng Giản Tân, dỗ dành: “Bảo bối, chúng ta về nhà thôi.”

Giản Tân men say ngày càng đậm, ngửa đầu nhìn xung quanh, đột nhiên kịch liệt vùng vẫy, dùng sức đẩy Ông Hạo Diên, Ông Hạo Diên sức lớn hơn, đem Giản Tân dán lên vách cửa, không cho cậu lộn xộn.

“Anh buông em ra!” Giản Tân trở nên kích động, yết hầu bỏng rát, hô: “Buông ra! Anh lại muốn ở trong nhà vệ sinh làm em sao?! Anh cút!”

Ông Hạo Diên như bị giáng đòn, anh buông lỏng tay, cảm thấy Giản Tân bởi vì hết sức cũng không còn giấy dựa nữa, Giản Tân vùi đầu vào cổ anh, run nhè nhẹ.

“Anh là tên lừa đảo, anh đã muốn cùng nhau ngủ một giấc, anh gạt em.”

(1) 2B chỉ những người có suy nghĩ và hành vi không bình thường so với người bình thường, hay làm chuyện ngu ngốc khiến người khác coi thường.

(3) cái trắng nhỏ xiaobaicai chỉ người đơn thuần, ngây thơ

(4) “Oan Đậu Nga” là vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện oan khuất “Đông Hải Hiếu Phụ” trong “Liệt Nữ truyện”. Truyện kể Đậu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phán tội chém đầu một cách oan uổng. Trong vở kịch có một màn cảm động lòng người sâu sắc, Đậu Nga trước khi bị hành hình đã phát ra ba lời thề như đinh đóng cột với quan giám trảm: 1. Nếu tôi bị oan, thì “đao chém qua đầu một giọt máu nóng cũng sẽ không rơi xuống đất mà sẽ bắn lên trên dải lụa trắng kia”; 2. Nếu tôi bị oan, thì “sau khi thân chết, trời sẽ giáng tuyết dày ba thước, đắp lên thi thể tôi”; 3. Nếu như tôi bị oan, sau khi tôi chết thì “từ giờ trở đi, Sở Châu này sẽ hạn hán trong suốt 3 năm liền”. Lời thề của Đậu Nga ngay sau đó đều đã ứng nghiệm: Máu bắn lên dải lụa trắng, tuyết rơi tháng 6, vùng Sở Châu đại hạn 3 năm.

(5) Kinh Tinh nói “Yêu hận trong nháy mắt.” Ôn Hạo Diên đáp “Nâng chén đối trăng, tình tựa trời cao.”

Đây là lời bài hát Tân Quý phi túy tửu do Lý Ngọc Cương trình bày.

(6) Ước phao chỉ việc quen biết trên mạng, khi gặp nhau sẽ có thể phát sinh quan hệ, những người như vậy gọi là phao hữu.

(7) Bìa cứng phòng hay còn gọi là thành phẩm phòng, gian phòng này đòi hỏi sự tinh xảo và dung hợp, đồng thời thể hiện được địa vị, cá tính của chủ phòng. Bìa cứng phòng chú trọng từng chi tiết, từ tổng thể không gian kết cấu, phong cách trang trí, đến từng con đinh ốc nhỏ. Cho nên bìa cứng phòng thường là lựa chọn của những con người thích hưởng thụ. Tiếng anh là Deluxe Room:))

(8) jiǎnzhí: quả là, dứt khoát, quyết định. kě'ài: khả ái, đáng yêu, dễ thương. Hợp lại thành jiǎn'ài: Giản Ái.

15. Chương 15

Giản Tân ý thức mơ hồ, tự chống tay đi ra ngoài. Ôn Hạo Diên nửa ôm nửa kéo cậu đi, lúc này cửa bị đẩy ra, có hai người tiến vào, Ôn Hạo Diên sợ bị người khác nhận ra liền buông Giản Tân ra, cúi đầu làm bộ trở vào trong toilet.

Giản Tân đột nhiên mất đi người đỡ thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cậu lão đạo đứng vững lên, cười khỏ nhìn thoáng qua bóng lưng của Ôn Hạo Diên, sau đó đẩy cửa quay lại phòng ăn.

Ôn Hạo Diên hận bản thân hèn nhát, nhưng lại lo lắng, theo ở phía sau xác định Giản Tân vào phòng rồi mới đi.

Tổ chương trình chơi đùa cũng sắp xong, Kinh Tinh chào mọi người ra về, bởi vì nhiều người đi sẽ gây chú ý, nên Ôn Hạo Diên nán lại một chút mới đi.

Kinh Tinh đưa tất cả mọi người trở về, nhìn Ôn Hạo Diên ngồi ngẩn người, hỏi: “Đi chưa? Chị đưa cậu

về nhà ngủ sớm một chút, sáng ngày mai năm giờ ngồi máy bay về lại tổ phim.”

Ông Hạo Diên khoác thêm áo khoác đi ra ngoài: “Chị về đi, không cần đưa em về.”

Kinh Tinh chặn ở cổng: “Không được để rượu điều khiển! Không được uống nhiều!”

Ông Hạo Diên phiền, ném chìa khóa xe cho Kinh Tinh, anh đi thẳng đến phòng ăn của nhóm Giản Tân, sau đó đội nón lên gõ cửa.

Mấy nữ sinh đã ra về trước, chỉ còn lại nhóm đồng nghiệp nam uống với nhau, Ông Hạo Diên liếc mắt thấy Giản Tân đang cầm ly rượu, ánh mắt mê man lại mang nét tiêu tan.

“Tôi là bạn của Giản Tân, cậu ấy uống say rồi, thuận đường đưa cậu ấy về, quấy rầy mọi người rồi.”

Giản Tân hướng phía anh cười ngây ngô: “Lại tình cờ gặp anh rồi.”

Đồng nghiệp cũng không biết nhà Giản Tân ở đâu, nhìn hai người quả thật có quen nhau liền để Ông Hạo Diên mang người đi. Kinh Tinh lái xe đến cổng chờ, nhìn Ông Hạo Diên đỡ một người đi ra mà hoảng sợ.

“Ai đây? Không phải người công ty à?”

“Chị đừng quan tâm.” Ông Hạo Diên đem Giản Tân nhét vào ghế sau, sau đó vòng qua bên kia lên xe, “Lái xe chậm chút, đừng quay đầu nhìn.”

Giản Tân dựa đầu lên cửa xe, cảm giác lạnh lạnh rất thoải mái, muốn đem cả khuôn mặt dán lên cửa kính, bị Ông Hạo Diên một tay túm lấy đầu đặt lên vai anh, cậu vươn tay ôm lấy thắt lưng Ông Hạo Diên, đem mặt vùi vào ngực Ông Hạo Diên.

Ông Hạo Diên cứng ngắc không dám cử động, mở miệng muốn nói chỉ có một con bướm bay ra. (Có lẽ là nói không nên lời nhỉ)

Giản Tân hoàn toàn say, không biết đang ở đâu, cũng không biết năm nào tháng nào, chỉ nhận ra mình đang ở bên cạnh ôm lấy Ông Hạo Diên, vậy cũng tốt.

Ông Hạo Diên vỗ nhẹ nhẹ lên mặt Giản Tân: “Khát không? Có muốn uống nước không?”

Giản Tân hí hóp nói: “Em lại quên học văn rồi, phải học cho xong.”

Kinh Tinh tò mò muốn chết, cô dựng lỗ tai lên nghe ngóng, nhưng mà âm thanh nhỏ quá nghe không rõ.

Uông Hạo Diên trái lại nghe rõ mồn một, anh nhìn ánh đèn nê ông chớp nhoáng chạy ngược ngoài cửa sổ, cảm giác mạch máu cũng chảy ngược lên.

Ôm chặt lấy Giản Tân, môi dán vào tai Giản Tân: “Nói thêm câu nữa.”

“Anh rút cuộc đến khi nào mới hỏi em có thích anh không hả, em chờ lâu lắm rồi đó.”

“Đồ chó Nhật, anh thử giành bóng của em nữa đi, em đem ngòi bút chì trộn vào cơm của anh.”

“Thầy Uông, về sau cùng nhau mua nhà sẽ trang trí như thế nào đây?”

“Uông Hạo Diên, anh thích em không nhiều bằng em thích anh đâu.”

...

Uông Hạo Diên trước đây nói anh còn oan hơn Đậu Nga, lúc này thế mà lại ôm lấy Giản Tân không ngừng gật đầu, Giản Tân nói không sai, không sai một chút nào, Giản Tân thích anh thật sự rất rất nhiều

Đến ngã tư dừng đèn đỏ, Giản Tân vùng ra khỏi Uông Hạo Diên muốn mở cửa, Uông Hạo Diên vội vàng đem cậu giữ lại, nói: “Sắp tới rồi, đợi một lát thôi, chúng ta sắp về tới nhà rồi.”

Giản Tân gắt gao chụp lấy ghế lái xe, la hét: “Tài xế, về số 30 Tây Miên! Nhanh lên!”

Kinh Tinh mượn cơ hội quay đầu hỏi: “Rốt cuộc đi chỗ nào đây...”

Số 30 Tây Miên Uông Hạo Diên quá đỗi quen thuộc, trước kia mỗi ngày đều đưa Giản Tân về nhà nhắm mắt lại cũng biết đường đi, anh dễ dàng: “Hôm nay muộn rồi, cô chú đều đã ngủ rồi, chúng ta về nhà mình thôi.”

Giản Tân ra sức lắc đầu: “Em không về mẹ sẽ không ngủ! Nhanh lái đi!”

Kinh Tinh chưa tiêu hóa hết “Chúng ta về nhà mình thôi” là ý tứ gì, vội vàng khuyên nhủ: “Gì chứ, về nhà cậu ta cũng tốt mà, uống sau người trong nhà có thể chăm sóc, cậu ngày mai năm giờ bay ba giờ phải chuẩn bị đồ đạc các thứ, cậu nói xem...”

Tiểu khu nhà Giản Tân đã rất cũ rồi, cũng không có chỗ để xe, xe tất máy đậu ở dưới lầu, Uông Hạo Diên bảo Kinh Tinh tự đón xe về nhà trước đi, Kinh Tinh lo lắng: “Vậy cậu thì sao? Cậu về nhà đừng có ngủ quên, Nguyên ca bảo gặp ở sân bay, đừng quên.”

Cửa xe thổi vào một trận gió lạnh, mặt mũi Giản Tân đỏ ửng đang làm tổ trên ghế mà ngủ, không khỏi run lên một trận, Ônng Hạo Diên cởi áo khoác đắp lên cho cậu, sau đó túm cánh tay cậu xoay người đặt lên lưng.

Nhà Giản Tân ở lầu ba, đứng bên dưới nhìn lên thấy đèn vẫn còn sáng, anh từng bước một công Giản Tân lên lầu, bên tai vọng đến tiếng hít thở của Giản Tân.

Đêm khuya tĩnh lặng, Ônng Hạo Diên nhẹ gõ cửa, trong phòng tựa hồ vọng ra tiếng TV, nhưng không có ai ra mở cửa. Ônng Hạo Diên lại gõ hai cái, vẫn là không ai ra đón.

Nghĩ muốn đem người hạ xuống tìm chìa khóa, Giản Tân nửa mê nửa tỉnh trượt xuống, Ônng Hạo Diên sợ cậu ngã sắp xuống đành phải ôm vai cậu. Lấy chìa khóa trong túi áo khoác ra mở cửa, Giản Tân cảm nhận được ánh sáng trong nhà, chậm rãi mở mắt.

Tân Hỷ một mực trong phòng khác chờ Giản Tân về, nhưng bà đi lại không tiện, nghe tiếng gõ cửa phải từ sô pha ngồi lên xe lăn, mất rất nhiều thời gian.

Ônng Hạo Diên đỡ Giản Tân vào nhà, vừa mới đặt một chân vào liền sững sờ tại chỗ.

“Dì, dì sao lại?!”

Tân Hỷ đứng ở huyền quan, kinh ngạc nhìn Ônng Hạo Diên, bà phát âm không rõ ràng bắt đầu kêu la, kêu ra tiếng nhưng không thành chữ.

Giản Tân tỉnh táo phân nửa, nhưng bước đi vẫn hự nhuyển, cậu đẩy Ônng Hạo Duyên ra, tiến đến trước mặt Tân Hỷ, cố gắng làm Tân Hỷ bình tĩnh lại: “Mẹ, mẹ! Không có chuyện gì, thật sự không có chuyện gì đâu...”

Ônng Hạo Diên lòng nóng như lửa đốt: “Giản Tân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

“Anh đi mau đi! Đi đi!”

Tân Hỷ động tác vụng về, dùng hết sức gạt mặt Giản Tân qua một bên, nóng giận tát cậu một cái, Giản Tân lại không cảm thấy đau lắm. Cậu đẩy Ônng Hạo Diên ra khỏi cửa, đóng cửa lại liền dán lưng lên cửa trượt dần xuống, trên mặt đỏ ửng một dấu tay.

Ônng Hạo Diên đứng ở ngoài cửa, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt.

Giản Tân co gối ngồi cạnh cửa, ánh mắt đại ra, cậu cách một cánh cửa có thể nghe thấy tiếng chân Ônng Hạo Diên rời đi. Tân Hỷ rất mệt mỏi, thân thể bà không chịu được kích thích quá lớn này.

Không biết bao lâu sau, Giản Tân mới đứng lên, sau đó bước đến sau xe lăn đẩy Tân Hủy về phòng ngủ. Đạp chân cho Tân Hủy rồi, Giản Tân vẫn khom lưng, Tân Hủy đau đớn gọi cậu một tiếng, sau đó khó khăn vươn tay đến.

Đôi tay yếu ớt vuốt khuôn mặt cậu, Tân Hủy hỏi: “Đau, không?”

Giản Tân lắc đầu, mà sau đó lại quỳ rạp xuống bên giường nghẹn ngào nói: “Mẹ, con rất khó chịu.”

Yếu đuối đến như thế.

Hai giờ sau Tân Hủy rút cuộc cũng ngủ, Giản Tân vẫn cứ ngồi ở bên giường. Chỉnh lại mền rồi tắt đèn, Giản Tân lê hai chân tê rần đi tắm rửa.

Tóc ướt khiến gối đầu ướt một mảng, Giản Tân cuộn tròn trong chăn, nhấn số Ônng Hạo Diên.

“Ônng Hạo Diên, anh đừng đùa giỡn em nữa.”

Ônng Hạo Diên bên kia im lặng, thanh âm nghe được đặc biệt rõ ràng, anh nói: “Anh chính là thích em, em biết rõ điều đó.”

Giản Tân như kể chuyện cũ, rất nhẹ rất nhẹ: “Trước đây em nghĩ trên thế giới này chúng ta xứng đôi nhất, thế nhưng mà càng về sau em phát hiện chúng ta không có bất kì một điểm chung nào cả. Anh rất thông minh, sẽ nói rất nhiều chuyện làm rất nhiều thứ để bày tỏ sự thích của anh, nhưng mà em rất dằn dặt, em chỉ biết anh nói cái gì em sẽ tin cái đấy, anh bảo em làm gì em sẽ đều đáp ứng.”

“Lúc chúng ta cùng nhau anh cái gì cũng không bị ảnh hưởng, còn em đã phải lo nghĩ rất nhiều, anh có thể thành thạo che giấu mọi thứ, nhưng mà em chỉ nhớ đến anh thôi cũng sẽ cười.”

“Trước khi tốt nghiệp anh hay xin nghỉ phép, bạn bè đều nói anh muốn làm diễn viên, chắc là đi quay phim rồi, em một chút cũng không tin, còn cãi nhau với người khác, bởi vì anh nói chúng ta phải cùng nhau vào đại học, cùng nhau tốt nghiệp, cùng nhau làm việc, cùng nhau sống chung một nhà. Nhưng mà em không thể nói ra, khi đó em mới phát hiện hai đứa con trai ở cùng một chỗ hóa ra là một tương lai không có ánh sáng như vậy. Giống như tối nay anh ở trong toilet đã buông em ra vậy.”

Ônng Hạo Diên động động môi, nói lại không được.

Từ nhỏ đến lớn Ônng Hạo Diên nghe được nhiều nhất chính là chuyện tương lai của anh, sau này anh có bước vào giới giải trí hay không, anh vào giới có thể nổi tiếng hay không, mà cuối cùng mọi người đều khẳng định chắc chắn sẽ rất thành công, ai bảo anh có một người ba là nhà sản xuất cùng mẹ là một ngôi sao.

Giống như không thành công thì thật có lỗi với danh tiếng của cha mẹ, lại giống như thành công rồi cùng

là dựa vào danh tiếng của cha mẹ.

Uông Hạo Diên không có hoạch định cho tương lai của mình quá sớm, từ trước đến giờ anh muốn cái gì liền có cái đó, tướng mạo tốt, cũng chưa bao giờ bài xích chuyện đi diễn, anh không hề phải trải qua bất cứ bất lợi nào, cho nên anh nghĩ muốn thử xem, thử một lần không dựa vào cha mẹ mà có thể thành công hay không.

Trước khi tốt nghiệp thường xuyên xin nghỉ phép, tham gia đủ mọi khóa học diễn xuất, tham gia thử vai, Uông Hạo Diên giành được vai diễn đầu tiên trong đời, nhưng trong lòng anh khẳng định Uông Vĩ Quốc đã âm thầm đứng sau.

Có khoảng thời gian anh bộn bề nhiều việc mệt muốn chết, mỗi ngày phải tiếp xúc với một thế giới mới, anh không thể trò chuyện với Giản Tân, thậm chí còn nghĩ như vậy còn có thể không quấy rầy Giản Tân học tập.

Thực ra Giản Tân đã sớm cơm nước nuốt không trôi, cậu thật sự rất hoảng sợ, một phần vì không biết Uông Hạo Diên đang làm cái gì, một phần vì cha mẹ cậu cứ cãi nhau mãi.

Ba của Giản Tân Giản Dật Thu công tác ở Tô Châu, vốn cùng Tân Hỷ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hai người bởi vì chuyện công việc và gia đình mà mâu thuẫn rất nhiều. Giản Dật Thu không chịu thôi việc làm xa, hơn nữa còn muốn chăm sóc bà nội của Giản Tân, Tân Hỷ cũng không nhượng bộ.

Giản Tân như thường lệ tan học về nhà, không có Uông Hạo Diên đưa về nên về sớm hơn những hai mươi phút. Ở nhà không có ai nấu cơm, hành lý của Giản Dật Thu đặt trong phòng khách, so với mọi khi nhiều hơn một cái vali.

“Ba, ba muốn trở về sao?”

Giản Dật Thu vẽ mặt bình tĩnh trừng cậu, sau đó lấy gạt tàn trên bàn ném về phía cậu, Giản Tân không kịp quần áo, ôm bụng ngồi bệt xuống đất.

Tân Hỷ từ phòng ngủ lao tới, mắt như vừa khóc, vừa đỏ vừa sưng. Giản Tân bị bà xốc dậy đánh đá liên tục, chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Giản Tân rút cuộc chịu không nổi, giãy dụa ra liền thoáng thấy hộp sắt nằm trên sofa, cậu sợ hãi nhìn về phía Giản Dật Thu, trong mắt tràn đầy cầu xin.

Trong hộp sắt có ảnh cậu chụp chung với Uông Hạo Diên, có quà Uông Hạo Diên tặng, còn có những tờ giấy Uông Hạo Diên không ngừng gửi cho cậu trên lớp. Giản Tân mặc cho Tân Hỷ đánh chửi, giống như bị lột xác, tất cả mọi thứ đều bị vạch trần.

Tân Hỷ không đánh cậu nữa, ôm cậu khóc rống, bà cất giọng khàn đặc: “... Mà muốn chọc tức chết mẹ

mày sao! Không bằng giết tao đi!”

Giản Tân chờ đợi nói: “Con thực sự rất thích cậu ấy.”

16. Chương 16

Giản Dật Thu tức giận không nói nổi, cố gắng kiềm chế không động thủ với Giản Tân, bằng không chỉ sợ đem Giản Tân đánh bị thương, ông đứng lên kéo Giản Tân trong ngực Tân Hủy ra một bên, kìm nén cơn thịnh nộ nói: “Ngày mai tao chuyển trường cho mày, mày theo tao về Tô Châu!”

Giản Tân triệt để luống cuống, cậu không ngừng hướng về phía Tân Hủy nhận sai, hy vọng Tân Hủy có thể giữ cậu lại. Tân Hủy lại nói: “Mày cùng ba đi thôi, đừng ở lại làm tao thêm ghê tởm.”

Giản Tân ngốc ra, Tân Hủy nói cậu ghê tởm, mẹ cậu dùng từ ghê tởm nói về cậu?

“Chiều nay, chúng tao đã ly dị rồi.”

Uông Hạo Diên bởi vì bận rộn nhiều việc xin nghỉ, trường học không muốn anh bị chậm trễ bài vở nên chỉ duyệt cho nghỉ nửa tháng, cho nên hai tuần ít nhất phải đi học một ngày.

Anh vẫn không nói cho Giản Tân biết mình bận rộn cái gì, thứ nhất bởi vì chuyện quay phim kia còn chưa xác định, thứ hai là sợ Giản Tân nghĩ ngợi nhiều ảnh hưởng học tập. Nhưng mà anh sắp phải nhập tổ phim rồi, không nói với Giản Tân không được.

Gửi mấy cái tin nhắn không thấy trả lời, gọi điện thoại cũng không nghe, Uông Hạo Diên cả đêm không ngủ, lo lắng nghĩ Giản Tân dần phai nhạt với anh rồi.

Giản Dật Thu đáng lẽ ban đêm ngồi máy bay quay về Tô Châu, nhưng bởi vì chuyện của Giản Tân nên không đi, Tân Hủy ngồi trong phòng ngủ khóc, cậu ngồi trên sofa cả đêm.

Giản Tân không làm tập, ngăn người ôm lấy hộp sắt, giấy nhấn và quà đều bị xé vụn ném đi, chỉ có tấm hình kia may mắn còn lại.

Cậu từ hoang mang biến thành hoảng sợ, lại hóa chết lặng, nhìn khuôn mặt tươi cười của Uông Hạo Diên trong ảnh, cậu dường như cảm thấy không có việc gì đáng sợ nữa. Uông Hạo Diên từng nói muốn cùng cậu vào đại học, cùng nhau làm việc sinh hoạt, chuyện của bọn họ chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Giản Tân nghĩ, cậu có chết cũng không cùng Giản Dật Thu quay về Tô Châu, nếu không ngăn được sẽ đi tìm hiệu trưởng, không được nữa sẽ báo cảnh sát, cậu không nghĩ ra biện pháp gì hơn, chỉ nghĩ rằng cậu

thích Ông Hạo Diên như thế, không thể tách khỏi Ông Hạo Diên được.

Sáng sớm hôm sau, Giản Dật Thu muốn theo Giản Tân đến trường làm thủ tục chuyển trường, sau khi đến trường trực tiếp lôi Giản Tân đến phòng hiệu trưởng. Thầy chủ nhiệm của Giản Tân nghe tin, cùng hiệu trưởng khuyên nhủ.

“Đã sắp thi đại học, bây giờ chuyển trường sẽ rất ảnh hưởng đến tình trạng của đứa nhỏ, hơn nữa Giản Tân ở trường học tập rất tốt, các giáo viên rất coi trọng nó, vì sao lại muốn chuyển trường chứ?”

Giản Tân không ngừng kêu la không muốn chuyển trường, khiến Giản Dật Thu hết sức tức giận, Giản Dật Thu nắm cổ áo cậu nói: “Mày không muốn giáo viên và bạn học biết chuyện của mày thì đừng cứng đầu nữa! Thành thật theo tao về Tô Châu!”

Giản Tân biết Giản Dật Thu đang hù dọa cậu, nhưng cậu vẫn chính là không có gan chống lại.

Chuyển trường không phải chuyện ngày một ngày hai, còn phải giải quyết vấn đề hộ khẩu, hiệu trưởng để Giản Tân về lớp học trước, sau đó tiếp tục làm công tác tư tưởng cho Giản Dật Thu.

Trong lớp đã bắt đầu đọc bài, Giản Tân từ cửa bước vào, còn chưa bước đến chỗ ngồi đã thấy Ông Hạo Diên.

Ông Hạo Diên nhìn chằm chằm Giản Tân vào cửa, nửa tháng rồi anh không gặp Giản Tân, trong lòng gấp muốn chết, xúc động quá khiến anh không chú ý tới khác biệt của Giản Tân. Chờ Giản Tân đi tới ngồi xuống, anh trước hết mò tay xuống dưới bàn nắm lấy tay Giản Tân.

“Nhớ tôi không?”

Giản Tân cúi đầu, khe khẽ gật gật.

“Khoảng thời gian học tập có chút thụt lùi sao? Lên lớp không tập trung hả?”

Giản Tân lắc đầu.

“Không có? Lâu như vậy không gặp tôi mà lại không có tí ưu tư nào? Tôi giận đó.”

Giản Tân rút cuộc cũng quay đầu nhìn Ông Hạo Diên, cậu vừa muốn nói gì, Ông Hạo Diên nắm chặt tay cậu: “Sao lại lạnh thế này? Đã là mùa hè rồi, tôi làm ấm cho cậu.”

Ông Hạo Diên vén đồng phục lên nhét tay Giản Tân vào, còn giả bộ bị lạnh làm run cầm cập. Giản Tân rút tay lại, nói: “Ông Hạo Diên, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì?” Ông Hạo Diên vừa nói xong chuông vào lớp vang lên, mọi người chuẩn bị vào tiết, anh hạ giọng nói với Giản Tân: “Tôi cũng có chuyện này muốn nói với cậu, tan học nói sau.”

Lâu ngày không gặp, Ông Hạo Diên như bị bệnh dính người giai đoạn cuối, kéo Giản Tân tới xó xỉnh nào đó ở sân vận động, hờn giận nói: “Phải ôn thi thời gian học thể dục đều bị chiếm, đáng ghét.”

Giản Tân nghịch hờn đá dưới chân, không trả lời.

Ông Hạo Diên kéo Giản Tân đứng lên vào nơi khuất gió, tra hỏi: “Sao lại mất hứng rồi? Không nói chuyện? Có phải thay lòng đổi dạ rồi không?”

Giản Tân trừng mắt nhìn Ông Hạo Diên: “Thúi lắm.”

“Tôi sai rồi tôi sai rồi,” Ông Hạo Diên bắt nạt người trước mắt, nắm cầm Giản Tân, “Bảo bối, tôi đặc biệt muốn khi dễ cậu, muốn từ rất lâu rồi.”

Giản Tân hé miệng do dự một chút, sau đó hôn lên khóe miệng Ông Hạo Diên.

“Hôn chút vậy thôi sao, nhiều nhiều nữa đi, cái này không tính.”

Giản Tân không để ý, lo lắng hỏi: “Những lời cậu nói đều chắc chắn sao?”

Ông Hạo Diên vẫn không nhận ra lo lắng của Giản Tân, nghĩ rằng Giản Tân đang làm nũng với anh, nói: “Đừng đánh trống lảng nha, tôi để ý hôm nay cậu có lệ với tôi lắm, tôi tổn thương.”

Giản Tân cả ngày tinh thần không tốt, Ông Hạo Diên đoán do áp lực thi cử quá lớn, cũng không trêu cậu nữa.

Sau khi tan học thầy chủ nhiệm gọi Giản Tân ra ngoài, nói: “Ba em khẳng khẳng bắt em chuyển trường, nhưng mà thủ tục xong xuôi ít nhất phải một tuần, vốn nghĩ sẽ khuyên được ông ấy, nhưng mà giữa chừng ông ấy có điện thoại nên đi trước, nói là công việc có chuyện gấp phải trở về lập tức.”

Giản Tân khẩn thiết nói: “Thầy, em không muốn chuyển trường, nhà trường có thể giúp em không?”

Chủ nhiệm bắt đầu dĩ: “Trường học không quyết định thay phụ huynh được, vài ngày tới có thể làm người ngoại địa một chút, dù sao hiện tại chuyển trường cho em không có lợi, rốt cuộc do nguyên nhân gì phải chuyển trường thế?”

Giản Tân không có cách trả lời, cậu không nói được cha mẹ đã ly hôn, càng không nói được chuyện kia.

Trở lại lớp học, trực nhật sinh đã quét tước xong xuôi, Ưông Hạo Diên thấy cậu quay về liền nói với trực nhật sinh: “Các cậu về đi, tôi bổ sung bài tập xong sẽ khóa cửa.”

Trực nhật sinh phun tào: “Đem Giản Tân về luôn đi, chờ cậu bổ sung bài của nửa tháng phải mất mấy tiếng.”

Người đi rồi, Giản Tân đem bút trong tay Ưông Hạo Diên rút ra, cậu biết rõ Ưông Hạo Diên ở đây không để bổ sung bài tập, cậu muốn nói tình hình cho Ưông Hạo Diên biết.

Tâm trí của Ưông Hạo Diên lại mơ màng nơi nào, anh nhìn đến bức bội, túm Giản Tân đi ra ngoài: “Đi vệ sinh với tôi, trời tối quá tôi sợ.”

Trường học không còn ai, hành lang nhà vệ sinh được quét dọn sạch sẽ xong đã tắt đèn, đen kịt một mảnh. Ưông Hạo Diên mở đèn trong góc khuất nhất, sau đó kéo Giản Tân vào buồng vệ sinh.

“Tôi không đi...” Giản Tân mờ mịt không biết nguyên nhân, chưa nói xong đã bị Ưông Hạo Diên ép lên cửa căn môi, cậu theo phản xạ rên rỉ một tiếng, sau đó nghiêng đầu né tránh.

“Giản Tân, đừng sợ.”

Giản Tân hồi hộp muốn chết: “Có người thì sao? Chúng ta đi thôi...”

“Không có ai đâu, nhắm mắt lại.”

Ưông Hạo Diên nói thế nào cậu liền theo thế đấy, môi bị mút lấy, sau đó đầu lưỡi Ưông Hạo Diên luồn vào trong miệng cậu. Giản Tân không nhìn được vòng tay ôm lấy cổ Ưông Hạo Diên, hai gò má cùng hai vành tai đỏ bừng.

Hai tay Ưông Hạo Diên nắm thắt lưng Ưông Hạo Diên trượt xuống dưới, mở thắt lưng đem quần của Giản Tân kéo xuống ngang hông, Giản Tân đưa tay ngăn lại bị Ưông Hạo Diên một tay bắt lấy cổ tay.

“Không được... Tôi không muốn...”

Giản Tân có chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn là khổ sở, cậu có rất nhiều điều muốn nói với Ưông Hạo Diên, nhưng mà Ưông Hạo Diên cứ không cho cậu cơ hội, một lần nữa chặn môi cậu, đồng thời đưa tay bao lấy vật nhỏ giữa hai chân cậu.

Ưông Hạo Diên dày vò Giản Tân, chờ Giản Tân có cảm giác liền nhanh tay hơn, lòng bàn tay không ngừng ma xát đỉnh vật nhỏ, cơ thể ngây ngô của Giản Tân không chịu được mà run rẩy, sau đó bắn ra lòng bàn tay Ưông Hạo Diên.

“Bảo bối, muốn đem lần đầu tiên cho cậu.”

Uông Hạo Diên nói xong đem dịch trắng trên tay với đến mặt sau của Giản Tân, đem người ôm lấy hơi nâng mông Giản Tân lên, Giản Tân bám bả vai Uông Hạo Diên, bối rồi tiếp nhận đụng chạm của Uông Hạo Diên.

Địa phương chưa từng bị chạm qua kia khép chặt, Uông Hạo Diên thử đẩy một ngón tay vào hết sức khó khăn, anh hôn nhẹ lên tai Giản Tân hỏi: “Có đau không?”

Giản Tân rất đau, nhưng lại dỗi lòng lắc đầu.

Ngón tay gia tăng lực đạo khiến cậu càng đau hơn, đôi mắt Giản Tân ửng đỏ ngập nước, lúc cậu chịu không nổi nữa, Uông Hạo Diên lập tức rút ngón tay ra.

Cậu cảm nhận được thứ kia của Uông Hạo Diên đặt ngay mông cậu, cậu cố gắng thả lỏng, cắn lên bả vai Uông Hạo Diên.

Mặt sau được mở rộng hơn, Giản Tân đau muốn chết, Uông Hạo Diên gắt gao ôm cậu, vuốt ve cậu thực hiện lần đầu tiên của bọn họ. Mồ hôi ròng rã, Giản Tân run rẩy một thoáng, Uông Hạo Diên tăng tốc ra vào bên trong cậu, cuối cùng rút ra bắn ở bên ngoài.

Uông Hạo Diên thở dốc một lát, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của Giản Tân, sau đó giật nước xả bồn cầu.

“Giản Tân, ngày mai tôi phải quay phim, có thể đến ngày thi mới gặp lại.”

Hai hàng nước mắt vừa được hôn đi của Giản Tân lại chảy xuống, cậu buông tay ra, tự mình mặc quần, không biểu tình nói: “Hóa ra lời mọi người nói đều là sự thật, chỉ có tôi ngu ngốc.”

“Vẫn chưa nói với cậu, là tôi không tốt.” Uông Hạo Diên sửa lại quần áo, nhìn không được hôn hôn cậu: “Cậu thì sao? Muốn nói với tôi chuyện gì?”

“Không... có gì.”

Muốn nói với cậu, gần đây mỗi ngày tôi đều phải về nhà một mình, rất cô đơn.

Ba mẹ ly hôn rồi, tôi rất đau lòng.

Chuyện của chúng ta ba mẹ đã biết, muốn đưa tôi đi.

Hóa ra lời cậu nói trước kia không chắc chắn, cho dù là cậu có thích tôi.

Trong nhà chỉ còn lại Tân Hỷ, Giản Tân bỏ cặp sách xuống đến bàn ăn ngồi xuống ăn cơm, hạ thân cậu rất đau, đau đến chảy mồ hôi lạnh.

Tân Hỷ không nói lời nào, qua một đêm bà tiêu tụy đi rất nhiều, bà yêu Giản Tân, nhưng không thể chấp nhận được chuyện kia, cho nên thà để Giản Tân đi còn hơn để Giản Tân tiếp tục sai lầm.

Giản Tân ăn cơm xong nói: “Mẹ, con đồng ý đi theo ba.”

Di động nóng dần lên, Giản Tân cuộn người trong chăn không tiếng động mà khóc, gổ đầu không biết do dính nước hay do nước mắt mà ẩm ướt, Ưông Hạo Diên ở bên kia trầm mặc thật lâu, không cách nào dỗ dành.

Anh rất cuộc cũng hiểu lời nói của Giản Tân có ý gì, hoặc có thể nói anh rất cuộc cũng nhớ tới những lời nói của chính mình. Cùng nhau thi đại học, cùng nhau trốn tiết, cùng nhau tốt nghiệp, cùng nhau mua một căn hộ, lại cùng nhau ngủ một giấc.

Lời anh nói, nửa phần thật lòng, nửa phần trêu cậu, anh nghĩ cậu sẽ nhận ra, nhưng cậu lại đem từng câu từng chữ tin tưởng thành sự thật.

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ưông Hạo Diên ngồi trong xe tròn một đêm, mở mắt đến khi trời sáng.

Ngoài cổng tiểu khu có một bà lão bày bán bánh rán, bởi vì còn sớm nên không có người xếp hàng mua. Giản Tân trước đây thường xuyên vì để ăn một cái bánh rán mà hy sinh chút giờ lên lớp, giờ đọc bài buổi sớm còn tranh thủ hút vài ngum sữa đậu nành.

“Bán cho hai cái, không hành không cay.” Ưông Hạo Diên mặc áo khoác đội nón lên, trên mặt chỉ lộ ra hai con mắt, nhìn qua phi thường suy sụp.

Lão bà nói: “Mời vừa tan ca đêm sao, hình như chưa bao giờ thấy cậu, cậu sống ở đây sao?”

Ưông Hạo Diên hướng bà lão cười cười, không trả lời, hỏi: “Bà buôn bán có được không? Bây giờ hình như không nhiều người đến.”

Lão bà đáp: “Thứ bảy ai cũng dậy trễ, tôi bày sạp cũng trễ.”

Bánh làm xong đưa tới tay, Ưông Hạo Diên thấy trên xe có thùng giữ nhiệt, “Đây là sữa đậu nành sao? Thêm đường nhé.”

Tân Hỷ sáng sớm đã thức dậy, sau đó yên tĩnh nhìn trần nhà, đầu giường bà có treo một cái chuông gió, để bà thuận tiện gọi người, đã chín giờ rồi Giản Tân còn không có động tĩnh, Tân Hỷ lắc chuông gió vang lên âm thanh không nhỏ.

Mí mắt Giản Tân như dính chặt lại, thân thể cũng tựa như dính vào giường. Cậu đã tỉnh rồi, nhưng mà quá mệt mỏi muốn nằm tiếp, nghe thấy tiếng chuông Tân Hỷ gọi cậu, bèn ngo nguậy trèo xuống giường.

“Mẹ, có đói bụng không?” Giản Tân tóc tai bờm xờm, mắt sưng sưng, giọng nói cũng khác thường khàn khàn, “Con chuẩn bị một chút rồi đi mua đồ ăn, con cũng đói rồi.”

Phí Nguyên ở sân bay chờ Ông Hạo Diên chờ đến sông cạn đá mòn, điện thoại để chế độ thư thoại, hoàn hảo lỡ mất chuyến bay về tổ phim, chạy về nhà cũng không tìm thấy người. Sau đó hỏi Kinh Tinh mới biết được, Kinh Tinh vô cùng nhức óc: “Em chỉ sợ cậu ấy chậm trễ công việc! Em thật sự đã dằn dò mấy lần!”

“Hai người hôm qua đã gặp ai? Đưa người ta về rồi cậu ta vẫn chưa về nhà?”

Kinh Tinh không chắc chắn nói: “Nhìn như bác sĩ Giản ấy, nếu em nhớ không lầm, bắt quá địa chỉ em nhớ rõ, hay là bây giờ em chạy qua xem?”

Phí Nguyên trong lòng thở dài: “Không cần, để anh xử lý.”

Giản Tân thay một bộ đồ thể thao, ra huyền quan tìm chìa khóa cả nửa ngày, tìm mãi không thấy, nhớ lại hình như hôm qua không phải cậu mở cửa.

Cầm chìa khóa dự phòng, vừa bước một chân ra cửa liền thấy trên tay nắm cửa có treo một túi to, bên trong có bánh rán cùng sữa đậu nành nóng.

Giản Tân cầm túi đồ quay về phòng, sau đó giúp Tân Hỷ rửa mặt, đến lúc ăn bánh rán đã nguội mềm hết cả, cậu nhịn không được nhìn về phía ban công.

“Nhìn, cái gì, ngoài đó?” Không nhắc tới chuyện hôm qua, bởi vì Tân Hỷ thật sự không có tinh thần.

Giản Tân nhanh chóng thu lại ánh mắt: “Không có gì, dự báo nói hôm nay trời mưa, trông có vẻ... cũng rất âm u.”

Không lâu sau, ngoài trời vang lên tiếng sấm, Tân Hỷ ở trong phòng ngủ xem TV, nghe cuộc nói chuyện của đôi nam nữ trong phim, con chó bên nhà hàng xóm không ngừng sủa, trên lầu cũng có tiếng bước chân lui tới.

Giản Tân ở phòng khách ngẩn người, mắt cứ nhìn ra ban công mãi.

Người nọ cả đêm không rời đi, hiện tại chắc đã đi rồi nhỉ.

Đã đi chưa nhỉ?

Đi chưa nhỉ.

Mưa lớn đến ba giờ chiều mới nhỏ lại, nước mưa dày đặc rơi xuống, Giản Tân chậm rãi đi ra ban công, muốn liếc mắt nhìn qua bên dưới một chút, nhưng lại không biết mình muốn nhìn cái gì.

Tiếng TV không còn, Tân Hỷ có lẽ đã đi ngủ, Giản Tân ướm sừng không mục đích đứng ở ban công, mặc áo khoác, mang giày, xong lại ngồi ngẩn người trên sofa.

Lại qua nửa giờ, mưa không có dấu hiệu nhỏ hơn, Giản Tân hít sâu một hơi, vào phòng bếp cầm lấy túi rác.

Ông Hạo Diên vẫn ngồi ở trong xe, xe tắt máy không có chút độ ẩm, cả người anh rét run.

Giản Tân mang theo túi rác đứng trên bậc tam cấp ở cổng, mưa lớn quá, dưới lầu không có ai, xe của Ông Hạo Diên đậu ở xa xa đối diện cậu, nhìn không rõ người trong xe lắm.

Ông Hạo Diên nghĩ mình nhìn lầm rồi, hai chân tê dại không nghe lời, giây phút mở cửa xuống xe hoàn toàn không nghĩ ngợi gì, hoàn toàn theo bản năng.

Anh chạy ào dưới mưa to, dừng lại bên ngoài cổng, cách Giản Tân nửa thước.

Giản Tân nhìn lớp râu mỏng dưới cằm Ông Hạo Diên cùng đôi mắt đỏ ngầu, mũi lên men: “Sao anh còn chưa đi?”

Ông Hạo Diên động đậy môi: “Anh cũng không biết.”

“Hôm qua em nói còn chưa rõ ràng sao?”

“... Rất rõ ràng,” Ông Hạo Diên của người ướt đầm, mưa như trút nước, không mở nổi mắt, “Rõ ràng anh là một tên khốn nạn.”

Anh tiến về phía trước, Giản Tân không né tránh nhưng nghiêng đầu qua một bên, Ông Hạo Diên chìa tay cầm lấy túi rác, sau đó lui trở vào trong mưa: “Anh phải về tổ phim, tạm thời sẽ không về nhà, em cứ yên tâm ở nhà... đừng...”

Ông Hạo Diên không nói nên câu “Đừng đi”, anh lẳng lặng nhìn Giản Tân một hồi, hốc mắt nóng lên, trái tim như bị hung hăng bóp lấy.

“Giản Tân, thật xin lỗi.”

Xoay người đi, nước mưa lạnh leo tạt lên mặt xen lẫn hai hàng nước mắt nóng hổi.

Ông Hạo Diên vội vã trở về Đông Bắc quay phim, bên kia bởi vì anh tới trễ nên kế hoạch quay xáo trộn cả lên, cho nên việc đầu tiên khi đến tổ phim chính là bị đạo diễn mắng.

Đạo diễn cũng Ông Vĩ Quốc cũng có chút quan hệ, đối với anh cũng xem như nể tình là bậc trưởng bối, mắng xong vỗ vỗ bả vai anh, mới phát hiện quần áo vừa cứng vừa ẩm ướt, “Cậu ướt sũng hay bơi tới đây thế? Cả người lạnh thế này!”

Ông Hạo Diên kỳ thực không cảm giác được gì: “Dầm mưa một chút, không sao.”

“Thế này mà không sao?! Cậu chờ phát sốt lên mới có sao à!” Đạo diễn vốn thái độ tốt bụng bỏ qua vi phạm lần đầu, cũng không tức giận, nhưng giờ thì giận thật rồi, “Mấy tên trẻ tuổi này đúng là không tin được!”

Phí Nguyên khoanh tay đứng ở xa nhìn, nửa câu cũng không nói giúp, chờ Ông Hạo Diên bị mắng xong mới đi theo vào phòng hóa trang.

Ông Hạo Diên thay trang phục diễn sạch sẽ, đôi môi đông cứng cũng từ từ có huyết sắc, Phí Nguyên dựa vào bàn gửi tin nhắn cho Lộ Lộ, Ông Hạo Diên nghiêng người liếc mắt một cái: “Đừng bát quái với Lộ Lộ nữa được không?”

Phí Nguyên đâm anh một dao: “Anh bảo Lộ Lộ hỏi Giản Tân có muốn chuyển nhà không bây giờ.”

Ông Hạo Diên trong lòng nguội lạnh, từng trận hoảng hốt, nói: “Để Lộ Lộ chăm sóc Giản Ái đi, Kinh Tinh không tiện.”

Phí Nguyên cũng không đành lòng, nói xong với Lộ Lộ liền như an ủi mà đâm một quyền lên vai Ông Hạo Diên: “Phấn chấn lên, chỉ cần Giản Tân còn có cảm giác với cậu thì vẫn còn hi vọng, sau này phải biết quý trọng.”

Nói xong thở dài, Ông Hạo Diên nhìn hẩn một cái.

“Còn hơn Lộ Kha Đồng thật sự tạo nghiệt với anh, mấy đứa đều đánh nhỏ cái nhỏ, anh không yêu em ấy theo cách đấy, cái con người đức hạnh như thế đấy.”

Lộ Lộ từ lúc kia vẫn không dám liên lạc với Giản Tân, sợ Giản Tân trách cậu câu kết với Ông Hạo Diên gạt người, lúc này được lệnh đi hỏi thăm, hăng hái không tả được, chưa hết giờ làm đã chạy tới đứng chờ đối diện Nhị viện.

Chờ Giản Tân tan làm đi ra, hai người cùng nhau đi ăn, Lộ Lộ hết sức ngượng ngùng nói: “Xin lỗi nha Giản Tân, em không dừng về phía Ông Ông đâu, em chỉ cảm thấy đáng tiếc cho hai người quá, cho nên mới giúp anh.”

“Anh biết, không trách cậu.” Giản Tân không giống ngày thường, dịu dàng an tĩnh, “Cậu đặc biệt tới tìm anh xin lỗi sao? Vậy bữa này cậu mời nhé.”

Lộ Lộ biết Giản Tân đây chính là tha thứ rồi, sợ Giản Tân không ổn. Cậu chống cằm nói: “Giản Tân, nếu như không có Phí Nguyên, em đã theo đuổi anh rồi, cũng sẽ không có chuyện gì với Ông Hạo Diên nữa.”

Giản Tân tay cầm dưa run lên gấp không nổi rau: “Cậu đừng như vậy chứ.”

“Được rồi, Ông Ông bảo em đem Giản Ái về nhà chăm, sắp tới ảnh phải ở tổ phim không về được, em cảm thấy Ông Ông thật sự biết lỗi rồi, tùy là ảnh phạm lỗi gì em không rõ. Anh xem, ảnh muốn làm hòa với anh đến như vậy, nhưng mà lại không dám quấy rầy anh, haiz nếu như Phí Nguyên trực tiếp khóa miệng em lại thì mọi chuyện không thành thế này rồi.”

“Phốc.” Giản Tân vốn tâm tình thật sự không tốt, nhưng mà lại không nhịn cười nổi.

“Thật ra trước giờ em chưa từng nuôi thú cưng bao giờ, không biết có nuôi nó chết luôn không? Hơi sợ sợ.”

Giản Tân gấp rau, nhẹ giọng nói: “Không cần, anh sẽ chăm nó.”

Mẹ nó quả là công đức ngàn đời, Lộ Kha Đồng quả thực thán phục bản thân, Giản Tân nói vậy không phải sẽ không dọn đi sao, cậu lập tức lấy di động định báo cho Ông Hạo Diên, bởi vì Giản Tân chắc chắn sẽ không liên lạc với anh trai đang bị ai vì tình yêu kia ở Đông Bắc đâu.

Mách chuyện xong, Lộ Lộ rót một ly trà đầy cho Giản Tân, vui vẻ nói: “Như vậy Ông Ông có bệnh cũng không hề hấn gì rồi.”

Giản Tân ngẩng đầu hỏi: “Anh ấy bệnh?”

“Ừm, nghe nói dầm mưa to, đến nơi còn gặp tuyết, người ngợm không khác gì ngồi trên băng, còn không ăn không uống.”

“Ừ.” Giản Tân bình thản ừ hử một tiếng, sau đó cúi đầu ăn cơm, qua được nửa phút cuối cùng cũng chịu hỏi: “Cái kia, có nghiêm trọng không?”

Lộ Lộ thay Ông Hạo Diên hạnh phúc muốn nổi bong bóng: “Mỗi ngày đều phát sốt á, còn phải bị treo lên cao chắc tội nghiệp lắm.”

Ông Hạo Diên đóng vai Ninh Châu quả thực muốn phát điên, thân thể đặc biệt thê thảm, anh gần đây có chút tiêu tụy, trang phục cũng nặng hơn, mỗi lần chụp ảnh đăng lên đều khiến dân mạng bàn tán.

Bất quá anh về tổ phim mới được hai ngày, trang báo giải trí liền đăng một tin tức đùa cợt lớn, nói anh không thể ăn khỗ, vô cớ bỏ bê công việc làm ảnh hưởng quá trình quay «Không thấy Trường An».

Tin tức là do tổ phim đăng, nhằm phóng đại sự việc, hơn nữa Ông Hạo Diên mới tham gia show thực tế cần được quảng bá, nên công ty anh cũng bằng lòng để dân mạng bàn tán nhiều một chút, cho dù là tin tức tiêu cực.

Chờ các phóng viên báo đài tới phòng ban dò hỏi, tổ phim sẽ nói tin tức là sai sự thật, Ông Hạo Diên bởi vì sinh bệnh đến bệnh viện khám nên đến trễ một ngày, hơn nữa trong thời gian mang bệnh vẫn luôn kiên trì, vô cùng chuyên nghiệp.

Ông Hạo Diên bị như vậy ngồi co cục trên ghế cầm tay, thở dài: “Đùa giỡn thật nhanh chóng.”

Phí Nguyên nói: “Cậu đang diễn sâu hay do bệnh quá nặng rồi vậy? Lão tử quên luôn cậu có biết cười không luôn rồi.”

Trong nhà chỉ còn lại một người một mèo, Giản Ái tao nhã đi tới đi lui trong phòng khách, Giản Tân mở TV cũng không xem, đi theo sau Giản Ái chụp hình.

Không khác mấy lúc Ông Hạo Diên ở nhà một mình...

Quảng cáo kết thúc, «Hành Chí Thiên Minh» bắt đầu chiếu, Giản Ái đứng trước TV ngheh cổ tròng mắt nhìn, Giản Tân vật vờ mới đợi được nó đứng im, quỳ gối bên cạnh chụp mấy tấm.

Chụp xong ngẩng đầu lên, màn hình hiện tới cảnh Ông Hạo Diên đang nói chuyện cùng nam chính, hình như đang khuyên nam chính cải tà quy chính.

“Giản Ái, đừng xem nữa.”

Giản Ái bất động, mê muội xem phim. Giản Tân trong đầu nghĩ đây là muốn thành tinh sao, sau đó để Giản Ái ở phòng khách còn mình bỏ vào thư phòng đọc sách.

Thư phòng của Uông Hạo Diên rất nhiều sách, cũng rất nhiều thể loại, sắp xếp chẳng có trật tự. Máy tác phẩm khoa học nổi tiếng xen lẫn với một trăm món ăn tại gia, mấy tiểu thuyết khủng bố trộn lẫn với văn xuôi của Lâm Thanh Huyền.

Giá sách phía dưới là mấy ngăn kéo, Giản Tân do dự kéo ra một chút nhìn, nghĩ thầm nếu là nhật kí gì đấy sẽ đóng tủ lại, kết quả bên trong toàn là sách giáo khoa vừa bản vừa cũ.

Sách giáo khoa đầy đủ từ tiểu học đến đại học, sách tiểu học vẫn còn bao sách, ngay ngắn viết ba chữ Uông Hạo Diên to tướng, sách trung học không có bao, chỉ viết một chữ Uông, sách đại học rõ ràng ngay cả tên cũng không thèm viết.

Giản Tân cầm lên cuốn sách vật lý và chính trị thời trung học, một môn Uông Hạo Diên thích nhất, một môn Uông Hạo Diên ghét nhất, cậu ngồi xuống bàn học, Giản Ái liền từ cửa phòng thò cái đầu vào.

“Xem xong rồi à?”

“Meo.”

“Xem xong rồi ngủ sớm chút, nhảy lên tắt đèn đi.”

“Meo.”

Giản Tân cầm sách bước tới tắt đèn và TV, sau đó quay về phòng ngủ nằm trên giường xem, Giản Ái đi theo cái, cuộn tròn trên cái gối bên cạnh ngủ.

Sách chính trị tương đối còn mới, bởi vì Uông Hạo Diên trừ lúc mang sách lên lớp học thì không hề đụng tới, ở chương văn hóa dân tộc, thiếu nữ trong tranh minh họa còn bị vẽ thành một cái sticker hài hước ¹.

Có một trang sách nhiều chỗ trống, bị vẽ sân bóng đá, bên cạnh ghi tên người chơi, giữa tên của Uông Hạo Diên và tên cậu còn có một mũi tên, ghi là “Chủ công”, Giản Tân nhớ tới mấy lần bị giành bóng, nhin không được cười cười.

Những chỗ khác không có gì đặc biệt, bởi vì tiết chính trị Uông Hạo Diên chủ yếu ngủ.

Giản Tân vuốt vuốt lông Giản Ái, sau đó mở sách vật lý, ghi chép trong sách rất tỉ mỉ, bên cạnh lý thuyết và mấy ví dụ còn vẽ một trái tim.

Chữ kí Uông Hạo Diên ký cho cậu cũng có một trái tim, lẽ nào người này thích vẽ tim? Lòng hiếu kỳ thúc giục, Giản Tân lên mạng search “chữ ký của Uông Hạo Diên”.

“Đi máy bay gặp được Uông Hạo Diên! Xem chữ ký nè!”

“Má ơi idol nhà người ta ký tên thì vẽ tim, idol nhà tui thì vẽ hoa hahahahaha, nội tâm Uông Hạo Diên anh đích thị là màu hồng phấn.”

“Tui nói tui cầm tinh con chó, hôm nay là sinh nhật tui, Uông Hạo Diên liền vẽ cho tui một con Snoopy ²! Ghét quá nha!”

...

Giản Tân xem vài bức ảnh, một bức vẽ tim cũng không thấy, trái tim cậu đập thành thịch, cho rằng tự mình nghĩ nhiều rồi. Màn hình điện thoại dần tối đi, ngay lúc tối đen đi bỗng lại bật sáng còn phát ra tiếng kêu khiến cậu giật mình.

Giản Ái bị đánh thức, uốn éo thân mình hí mắt ra nhìn. Giản Tân do dự không nhúc nhích, sợ điện thoại ngưng đổ chuông nhưng lại không biết có nên nghe không.

Sơn vô lăng, thiên địa hợp, chỉ cần em vẫn còn thích anh.

Cậu còn thích không?

Giản Tân cắn môi dưới nhần nút nghe, Uông Hạo Diên ở bên kia hỏi: “Giản Tân, quấy rầy em nghỉ ngơi sao?”

Uông Hạo Diên không đợi trả lời, anh đoán Giản Tân hẳn là đang không muốn nói chuyện với anh, kỳ thực anh cũng không muốn làm phiền cậu, chỉ là có việc không nói không được, “Công ty điện lực báo phải nộp tiền điện, phiếu ghi điện anh để trong tủ đầu giường, em đi làm không có thời gian, anh sẽ bảo Kinh Tinh qua lấy.”

“Không cần, em có thời gian.”

Nói chuyện xong, Uông Hạo Diên cũng xấu hổ nói thêm: “Xem dự báo thời tiết thấy ở nhà trở lạnh rồi, cẩn thận cảm lạnh, cái kia... Ngủ ngon.”

“... Chờ chút.”

Giản Tân lật sách vật lý, hỏi: “Bên cạnh bài lý thuyết với ví dụ trong sách vật lí của anh, tại sao lại vẽ trái tim?”

Uông Hạo Diên tim còn đang vọt lên tận họng, sợ Giản Tân nói đừng liên lạc nữa hay gì đó, đánh chết cũng không nghĩ tới việc hỏi vì sao trong sách vật lý lại vẽ trái tim.

“... Em nhìn kĩ một chút, chỗ vẽ trái tim là chỗ em hay sai, vẽ ở đó để anh nhớ mà giảng lại cho em.”

“Giản Tân,” mấy ngày nay Uông Hạo Diên thật sự rất áy náy, nhưng lúc này lại có chút ủy khuất: “Anh chưa từng vẽ trái tim cho ai khác.”

Tim rất đặc biệt, đã sớm có chủ rồi.

(1) Nguyên văn là biểu tình bao mình không biết dịch sao, nó là mấy cái này nè:))

(2) Snoopy

好他妈的帅啊！！

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Uông Hạo Diên dốc lòng quay phim, hơn một tháng không thấy mặt, kỳ thực trong lúc đó cũng có vội vã trở về quay show thực tế rồi lại đi, chỉ thỉnh thoảng thật sự nhớ Giản Tân không chịu nổi mới gọi điện cho cậu, có chút cảm giác tu hành khổ luyện.

Giản Tân nói “Đừng đùa giỡn em nữa”, thế nhưng mà Ôn Hạo Diên sẽ không cứ như vậy mà chấm dứt, chỉ sợ khiến Giản Tân không muốn ở nhà anh nữa, anh cũng biết khúc mắc của Giản Tân là gì, bên cạnh việc anh năm đó thực sự là một tên khốn nạn, còn có nguyên nhân là mẹ của Giản Tân.

Lần trước gặp mặt ngắn ngủi đã có thể nhìn ra tình trạng sức khỏe của Tân Hỷ, có thể đã phải trải qua chấn động nào đó rất kinh khủng, cho nên đó là lí do Giản Tân phải chịu đựng áp lực tinh thần rất nặng nề, Ôn Hạo Diên nếu như lại tấn công dồn dập sẽ khiến Giản Tân khó xử.

Giản Tân tăng tiền lương cho dì Nhâm, cậu tạm thời chỉ đến thăm Tân Hỷ vào ban ngày thứ bảy, từ khi Tân Hỷ biết cậu vẫn còn liên lạc với Ôn Hạo Diên, cậu về nhà có hơi lo sợ. Tân Hỷ nói lắp nhưng cứ khuyên cậu mãi, khuyên không được thì mắng chửi, hơn nữa chính cậu cũng thấy không còn mặt mũi nào.

Thời điểm thật thích người kia có thể vì người đó mà chống lại cả thế giới, có thể từ bỏ cả chính bản thân cũng chỉ vì đối phương, tự dối lòng đã buông xuôi đoạn tình cảm này, cứ thế trải qua một năm lại một năm, khi gặp lại mới phát hiện kỳ thực bản thân chưa hề trưởng thành.

Vẫn như cũ động tâm như một đứa ngốc.

«Không thấy Trường An» quay ở Đông Bắc đã sắp kết thúc, còn lại một phân cảnh khác phải đến thành phố khác chọn cảnh, Ôn Hạo Diên đóng vai người yêu của An Mân mới vào nghề không lâu, thường xuyên tìm Ôn Hạo Diên để tập lời thoại hoặc là nhờ Ôn Hạo Diên thỉnh giáo.

Trong cảnh diễn trong đêm, cũng là cảnh nặng nề nhất phim, Ninh Châu một mình bức vua thoái vị, thứ nhất để cứu được ái thiếp của nam chính bị nhốt trong cung, thứ hai là muốn giết chết nam chính vừa được kế vị không lâu. Toàn cảnh là một hồi diễn tranh giành ngôi vị độ khó rất cao, tình tiết cuối cùng nữ thứ vì muốn Ninh Châu cải tà quy chính mà tự sát. Ninh Châu khoanh khắc ấy phát điên, tẩu hỏa nhập ma.

Ôn Hạo Diên đứng ở màn quay phim nhìn kịch bản: “Người chết rồi còn không nương tay cho em sao? Biên kịch nghĩ gì thế?”

Kinh Tinh cời ngoại bào ra dán cho anh miếng dán nhiệt, nói: “Ai biết, nam nữ chính không thể chết được, vậy mấy người phải chết thôi.”

“Trong đây em giết bao nhiêu người rồi?” Ôn Hạo Diên nhíu mày một chút, thật sự nhiều quá đếm không nổi, anh rối rắm nghĩ không biết đóng thể loại tàn bạo như thế này có khi nào bị chửi không, nhưng mà nghĩ tới kết cục rất thảm, khán giả chắc có thể bớt giận đi.

Kinh Tinh đặc biệt lạc quan: “Yên tâm đi! Mỗi lần cậu giết người xong ánh mắt liền thâm tình như nhìn vợ vậy đó, hơn nữa rất đẹp trai nha! Phần lớn khán giả nữ xem sẽ phải tha thứ cho cậu thôi.”

“Khán giả nam thì sao?”

“Đàn ông cũng không xem loại phim thần tượng này đâu, cậu đùa gì vậy, ở Đông Bắc lâu quá rồi biến chất à?”

Ôn Hạo Diên cởi áo lông thay vào ngoại bào, sau đó rút bao tay ra xoa tay, bởi vì trời rất lạnh mà phải cầm kiếm, eo bàn tay anh bị nứt một đường rất dài.

Bậc thềm trước đại điện được dọn sạch chừa ra một lối đi, hai bên đều là tuyết dày, Ninh Châu rút kiếm chậm rãi tiến lên, góc áo đóng đưa giữa trời tuyết. Bên cạnh điều long trụ¹ ở ngoài điện, nam chính khoanh tay đứng nhìn.

Phí Nguyên và Kinh Tinh đứng đằng xa nhìn, chuẩn bị quay phim xong sẽ trực tiếp ra sân bay.

“Hoàng cung ngay cả thị vệ cũng không có, còn phải để vua tự mình động thủ?”

“Biên kịch nói đây là ân oán giữa hai người bọn họ, muốn tự họ vạch ra kết cục.”

“Nữ thứ cứ như vậy chạy đến? Đến sớm chút là thoát không kịp rồi.”

“Nguyên ca, đã ghét như vậy sao còn muốn ảnh đóng...”

Ninh Châu thân hình lay động, bả vai bị kiếm đâm trúng không ngừng đổ máu, thời tiết quá lạnh máu khô nhanh chóng. Tối cảnh nữ thứ đọc thoại và tự sát, nhưng vì lạnh quá An Mân bị lạnh đến chảy nước mũi.

Đạo diễn hô dừng, trợ lý của mỗi nghệ sĩ vội vã chạy đến khoác thêm áo, nhân viên hóa trang trang điểm lại cho An Mân, Ông Hạo Diên húp một hớp trà nóng vào mồm: “May mà cảnh ngâm nước không đóng ở chỗ này, bằng không đoạt mạng người luôn.”

Kinh Tinh nói: “Bởi vì sông chỗ này đóng băng rồi chỉ có thể trượt băng.”

Quay hết cảnh này, Ông Hạo Diên và An Mân có thể tạm thời nghỉ ngơi một chút, cảnh cuối cùng của hai người ngày mai sẽ quay. Ông Hạo Diên thu xếp qua loa một chút liền đi thẳng ra sân bay, sáng mai còn phải quay show thực tế.

Phí Nguyên đưa cho anh danh sách chương trình và công việc: “Ngày đầu tiên sẽ phải quảng bá phim, tuyên truyền trên mạng, quay hình ít hơn.”

“Ít sao? Em cảm giác như mọi khi vậy, còn chưa tính phải phỏng vấn nữa.”

“Người khác quay mười lăm hai mươi phút, cậu tới ba mươi phút, phân nửa phim quay đều là mèo.”

Ông Hạo Diên bỗng dừng gấp gáp: “Đừng nhắc mèo nữa, em nhớ Giản Ái muốn chết.”

Cũng nhớ ca ca của Giản Ái muốn chết rồi.

Hai tiếng sau xuống máy bay, Ông Hạo Diên nóng lòng về nhà mà phóng như mũi tên, đi đường cứ như chó dại. Anh nghĩ lúc này Giản Tân có lẽ đang ngủ, cũng lo lắng không biết lát nữa có làm Giản Tân thức giấc không.

Nhẹ tay nhẹ chân mở cửa vào nhà, cả căn phòng tối thui, Giản Ái phát huy khả năng của loài mèo, nháy mắt từ trong ổ tỉnh dậy. Ông Hạo Diên đổi giày sau đó ôm lấy Giản Ái hôn loạn xạ, sau đó nhẹ bước chân đi đến cửa phòng ngủ.

Giản Tân không khóa cửa, chỉ khép hờ. Ông Hạo Diên thận trọng nhìn kỹ, tuy rằng bên trong tối đen như mực, nhưng mà cảm giác rất an tâm.

Anh chỉ có thể ngủ khoảng hai tiếng, năm giờ sẽ phải rời giường đi tạo hình, Giản Ái bị cưỡng ép phải ngủ cùng, giẫm giẫm lên cơ bụng anh, Ông Hạo Diên bởi vì mệt quá, nên không mấy may cảm nhận được gì. Đây đúng là giấc ngủ ngon nhất suốt một tháng qua.

“Chào buổi sáng mèo.”

Giản Tân thức dậy ghé vào cửa chào Giản Ái, cậu vào toilet đi vệ sinh, vừa mới lấy cái ấy ấy ra liền cảm giác Giản Ái ngồi ở đệm chân nhìn cậu.

“Ngoan nào, bắt lịch sự lắm, không được nhìn.”

Giản Ái không nhúc nhích, Giản Tân bị nhìn chăm chăm mà giải quyết tâm sự. “Mày đói bụng sao?” Giản Tân trước lấy thức ăn cho mèo cho Giản Ái, chờ nó ăn xong sẽ bùng lên trừng trị.

“Mèo.” Giản Ái đứng ở huyền quan, không thèm tới ăn.

Giản Tân ngâm bánh mì đi tới, cúi đầu trông thấy một đôi giày, giày không phải của cậu, vậy là của Ông Hạo Diên rồi. Phòng ngủ đóng cửa, cũng không biết có người hay không, Giản Tân bước nhanh tới cửa, gõ cửa mà không ai trả lời.

Mở cửa nhìn một chút, trong phòng không có ai, chăn gối trên giường loạn xạ không chính tề, bên giường đặt một vali đồ.

Ông Hạo Diên về nhà, lại đi rồi, sẽ trở về nữa chứ? Giản Tân ngồi trong phòng khám ký tên lên bệnh án nghĩ, lúc đi khám các phòng cũng nghĩ, buổi trưa ăn cơm cũng nghĩ, may mà hôm nay không phải phẫu thuật, bằng không có thể gây tai nạn rồi.

Tới giờ tan làm, lúc đi ngang qua phòng hộ sĩ thấy tiểu y tá đang vuốt mông ngựa nhờ thay ca, “Đổi ca với tui đổi ca với tui đi mà, đồ ăn vặt trong ngăn kéo cho cậu cả đấy!” Giản Tân ở một bên viết lời dặn của bác sĩ, nghĩ muốn đi siêu thị, trong nhà hết đồ ăn rồi.

“Tối nay «Trại tập trung nam thần» quảng bá, tui phải đi xem Ông Hạo Diên!”

“Cậu vẫn còn thích anh ta à, lần trước không phải có scandal sao?”

“Đó là tin vịt!” Tiểu y tá kích động, “Tổ phim đã dính chính rồi, anh ấy bởi vì bị ốm nên mới tới trễ một ngày, sau đó vẫn đang bệnh kiên trì đóng phim, đều là bọn dân đen muốn bôi nhọ Ông Hạo Diên thôi.”

Giản Tân không thể hiểu được tình cảm đơn phương sôi trào này, ký tên xong liền đi. Tuy vậy dọc đường đi cậu cứ nghĩ mãi không biết mở cửa nhà có thể thấy Ông Hạo Diên ngồi ở sofa hay không.

Nếu là như vậy cậu nên nói gì đây?

Mãi đến khi mua một túi lớn nguyên liệu nấu ăn cùng đồ ăn vặt về đến nhà, mới biết được nghênh đón cậu vẫn như cũ chỉ có Giản Ái. Một chút động tĩnh của Ông Hạo Diên cũng không có, giống như chưa từng về nhà.

Giản Tân nằm ở sofa xem TV, «Hành Chí Thiên Minh» bỏ qua, bởi vì không thích nam chính Hứa Dương, nhớ tới tiểu y tá nói «Trại tập trung nam thần» đang quảng bá, liền giả vờ cầm điều khiển không mục đích chuyển kênh.

Tập thứ nhất luôn rất có chừng mực, đến giai đoạn sau mới điên cuồng có hiệu ứng, còn chưa tới lúc Ông Hạo Diên lên sân, Giản Tân cũng không biết nam thần này là ai, cậu mở một túi khoai tây chiên vừa ăn vừa xem, còn đem bàn chân lộ ra ngoài rứt vào trong chăn.

“Xin mời đón xem! Mị lực nam thần mang theo sức vật moe moe! Cao lãnh cùng xuẩn manh kết hợp hoàn hảo! Không nghĩ tới một Ông Hạo Diên với bộ dáng thế này! Xin mời quý vị xem tiếp chương trình đặc sắc sau ít phút quảng cáo!”

“Phốc, cái trò gì đây...” Giản Tân ăn xong một bịch khoai chiên, lại ăn sữa chua, “Giản Ái, mày lên TV nè Giản Ái!”

Giản Ái nằm trong phòng Ông Hạo Diên chơi đùa, Giản Tân rửa tay xong ôm nó ra, chờ hết quảng cáo. Giản Ái hẳn là không có hứng thú, đi tới đi lui trên sofa.

“Bắt đầu rồi, đệ đệ.”

Hình ảnh đầu tiên xuất hiện là phòng khách, Giản Tân có cảm giác mình đang theo dõi người ta, quần áo Ông Hạo Diên mặc hết sức tùy tiện, tay áo xắn lên đúng bộ dáng ở nhà, qua năm ba phút cũng không nói mấy câu, cậu phun tào: “Như vậy sao được chứ.”

Sau đó camera đại ca phải đối thoại vài câu với Ông Hạo Diên, hình thức hết sức miễn cưỡng, so với người khác vẫn không khá hơn, đem Giản Ái ra khoe xem như tăng tương tác, thật sự rất moe.

“Bình thường đều tự chăm mèo sao? Trước đây có kinh nghiệm không?”

“Cố gắng tự mình chăm sóc, nhưng mà gần đây đi quay phim sẽ không chăm được.”

“Nghe nói vì để quay chương trình nên cố ý mấy đêm gấp gáp trở về?”

“Đúng, vốn ở lại tổ phim, mọi người ủng hộ «Không thấy Trường An» thật nhiều nhé.”

“Nghe nói đây là lần thứ hai cậu đóng vai phản diện?”

“Haha anh nghe nói nhiều chuyện ghê nha,” Ông Hạo Diên dẫn show thực tế vào quay bên trong phòng, nói: “Tôi vào nghề vai đầu tiên diễn chính là vai phản diện, khoảng bốn năm trước, vừa mới tốt nghiệp đại học.”

Giản Tân đột nhiên giật mình, Ông Hạo Diên lúc ấy nói anh phải đi quay phim, như thế nào bốn năm trước mới xuất đạo diễn vai đầu tiên?

Phí Nguyên còn đang tăng ca ở công ty, vừa lúc rảnh rỗi ăn phần cơm vịt quay đã nguội mất một nửa, điện thoại công tác cả đêm không ngừng reo, điện thoại cá nhân ngược lại rất im lìm. Chuông vừa vang lên, dãy số hiện trên màn hình có chút xa lạ.

“Nguyên ca? Em là Giản Tân.”

“Tiểu Giản? Lộ Lộ cho cậu số đi, có việc gì sao?”

Giản Tân không biết nói thế nào, kiểu như nói thế nào cũng không được tự nhiên: “Em muốn hỏi chút, Ông Hạo Diên bốn năm trước mới quay bộ phim đầu tiên sao?”

“Ừ... Anh xem nào, đúng, là bốn năm trước, nó vừa tốt nghiệp mới quay.”

“Nhưng mà lúc đó, anh ấy rõ ràng toàn xin nghỉ để đi quay phim.” Giản Tân có khúc mắc, lại có gì đó hơi tò mò, “Lúc chuẩn bị thi đại học ấy.”

“Nó không nói với cậu à?” Phí Nguyên có chút giật mình, “Nó lúc đó vốn đã đi quay rồi, nhưng không được vài ngày lại trở lại.”

“Số điện thoại của cậu bỗng thành không tồn tại, nó liên lạc với cậu không được, quay về trường tìm thì cậu đã chuyển trường rồi. Sau đó nó không quay về nữa, cũng không đến trường, mỗi ngày cứ lang thang, đến từng trường trung học tìm cậu.”

Giản Tân đầu óc trống rỗng, trước mắt tựa như hiện ra một bộ dáng sốt sắng của Ông Hạo Diên đi tìm cậu giữa những ngày hè. Lúc này Giản Ái đập lên điều khiển TV, màn hình tối sầm lại cả gian phòng trở nên yên tĩnh.

Di động có tin nhắn tới: Giản Tân, trong vali có đặc sản Đông Bắc, cho em với dì.

Giản Tân kiểm chế cảm xúc, trả lời: Có mật mã, mở không được.

“Anh không nhớ mật mã mất tiêu.” Trong một ngày chạy tới chạy lui quay show thực tế Ông Hạo Diên có phần mất trí nhớ tạm thời, trả lời: “Mật mã chắc toàn là số không.”

“Mở không được.”

“VẬY EM THỬ SỐ MỘT.”

“Mở không được.”

“Em thử số hai vậy.”

“Em không thử.”

“Mật mã cả anh thường là mấy số giống nhau, em cứ lần lượt thử chắc chắn sẽ mở được.”

“Em không mở.”

“...”

Ông Hạo Diên nghĩ Giản Tân bị phiền, cũng không về nhà nữa, quay xong tổ chương trình đang tìm khách sạn qua đêm, những người khác mệt mỏi ngủ gục tại chỗ, chỉ có anh vẫn đang lo lắng với điện thoại.

Lúc xuống xe, Giản Tân nhắn tin lại.

“Ông Hạo Diên, anh về nhà mở đi.”

Cũng may chương trình đã quay xong hết, Ông Hạo Diên lấy cớ trong nhà có chuyện nên rút lui sớm, tài xế mệt nhọc dậy không nổi, tiếng cửa kim loại mở ra đóng vào phát ra xong xe liền tức tốc chạy đi.

Tâm trí anh sớm bay về nhà rồi, cứ băn khoăn Giản Tân sao không được tự nhiên cho lắm, hóa ra không phải bị phiền, mà là muốn anh quay về.

Tả sao cái cảm giác này nhỉ, giống như thi vật lý vậy, nhìn đề không hiểu, công thức cũng không nhớ, chỉ còn một phút nữa là thu bài, thành linh phát hiện mặt trái đề thi là đáp án.

Trái tim mãnh liệt đập thành thịch.

Giản Tân ngủ một đêm, trước khi đi làm đem vali mở ra, lờ như bên trong là dưa chua, để kín lâu sẽ hỏng mất. Nhập vào toàn con số không, vali thật sự mở ra, bên trong là một ít đặc sản miền núi cùng thuốc bổ.

Vài phút nữa là muộn giờ làm, Giản Tân vội vàng ra khỏi nhà, thang may tới tầng mười hai rồi, còn chín tầng nữa.

Di động trong túi áo rung lên, khiến cậu càng thêm sốt ruột, tên Uông Hạo Diên nhấp nháy trên màn hình, lại làm cậu có chút bối rối, bất máy đáp lại, có thể nghe thấy Uông Hạo Diên gọi tên cậu.

“Giản Tân, chúng ta bắt đầu lại nhé, anh một lần nữa theo đuổi em, được không?”

Cậu cầm điện thoại ngẩn ngơ, không nói nên lời, cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra hai bên, Uông Hạo Diên đứng ngay giữa, nghiêm túc nhìn cậu. Từ viền mắt thâm xỉ cùng râu mỏng dưới cằm có thể nhìn ra một mỗi của Uông Hạo Diên, ba ngày làm việc quần quật, chỉ ngủ hai tiếng.

Hai người bọn họ một trong một ngoài, nhìn đối phương bất động. Hơn một tháng không gặp nhau, xa cách như thế khổ sở như vậy, hiện tại chỉ cách nửa thước cũng rất khổ sở.

Uông Hạo Diên giọng nói nhẹ nhàng, nhưng mắt ánh lại thâm tình: “Chào em nè, anh là Uông Hạo Diên.”

“Chào cậu, tôi là Uông Hạo Diên.”

“Xin chào, tôi gọi là Giản Tân.”

“Tôi còn tưởng sẽ phải cùng bàn với một bạn gái chứ.”

“Thời thế khác rồi, trai gái đều như nhau.”

“Cậu có chút hóm hỉnh đó.”

“Tôi có làm thịt bò khô, cậu ăn không?”

“Ăn.”

“Sao cậu lại ăn hết sạch của tôi rồi?”

“Đói bụng, ngày mai trả lại cậu một bịch là được rồi.”

“Thật ra tôi còn một bịch, cho cậu đấy.”

“Vất vả rồi, phải không, Giản Tân?”

“Hả?”

“Không có gì, cảm thấy cậu rất tốt.”

“Cậu tên gì ấy nhỉ?”

“Uông Hạo Diên, có thể gọi tôi là Hạo Hạo hoặc Diên Diên.”

“Đừng gọi tôi là Tân Tân.”

“Tân Tân.”

“...Cút.”

Có những chuyện thật sự không thể quay trở lại, có người vĩnh viễn không được đánh mất. Mãi một lúc sau, đôi môi Giản Tân khẽ động, thanh âm nhẹ nhàng run rẩy.

“Xin chào, em gọi là Giản Tân.”

(1) Điều long trụ

19. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Uông Hạo Diên sau khi về nhà liền vật ra giường ngủ, rèm kéo lại không rõ ngày hay đêm, ngủ qua một buổi sáng nữa, ngay cả trở mình cũng không có. Một lát sau bị đói đến tỉnh, đầu óc thức dậy rồi nhưng mắt mở không nổi.

Cọ giường mất hai mươi phút mới xuống giường, tìm hoài trong nhà chỉ thấy đồ ăn vặt có thể ăn liền, nguyên liệu nấu ăn thì còn phải chế biến, anh sẽ không đụng tới. Mở một hộp óc chó, ăn hai hạt liền không muốn ăn nữa, nhìn đồng hồ vừa lúc giữa trưa, liền muốn gọi điện cho Giản Tân.

“Giản Tân, em ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Ăn cái gì?”

“Tiểu long bao ¹.”

“Anh ngủ bị đói làm tỉnh dậy.” Uông Hạo Diên giọng điệu tiếc nuối, “Trong nhà hôm nay không có cơm thừa.”

“Kêu bên ngoài, ăn mau đi.”

Trong lòng Uông Hạo Diên lại nhộn nhào đứng ngồi không yên, giống như hạn hán lâu ngày gặp được mưa, mưa ào ào, nhẹ giọng nói: “Em quan tâm anh như vậy anh hết đói rồi, có tình yêu uống nước cũng thấy no.”

Giản Tân hết sức bối rối, trả lời: “VẬY anh cứ uống đi.”

Cúp máy không lâu thì Lộ Lộ gọi sang, Ông Hạo Diên nghĩ cậu gọi đến hỏi thăm chuyện tình cảm của mình, muốn báo tin vui, trước kia suốt ngày bị ngược.

Ai ngờ vừa bắt máy câu đầu tiên nghe được lại thế này: “Ông Hạo Diên, Phí Nguyên chết rồi à?”

Ông Hạo Diên bị bức phát phì: “Sao cậu cả ngày cứ nguyên rủa người yêu vậy chứ?”

Lộ Lộ quát: “Mẹ nó! Cái một trận liên liền biến mất, vĩnh viễn nói tăng ca! Anh ta không phải sau lưng anh có ngôi sao nào khác chứ!”

“Đệt...” Ông Hạo Diên không nói không được, “Còn hơn cãi nhau, tôi đề nghị mấy người chiến tranh lạnh đi, còn nữa cậu sắp tới không có chuyện vui thì đừng gọi anh, phá hoại tâm tình xán lạn của anh.”

Lộ Lộ nhanh chóng bắt trọng điểm: “Sao anh lại xán lạn? Giản Tân không chà đạp anh sao?”

“Đệt...” Ông Hạo Diên hoàn toàn quên luôn chuyện dối bụng, “Cho dù Nhĩ Khang có chà đạp Tử Vi, Giản Tân cũng sẽ không chà đạp anh, Lộ Kha Đồng, cậu khiến ảnh đế tương lai đây hết sức tức giận.”

“Ài quên đi quên đi, không thì buổi tối em mời hai người đi ăn?”

Ông Hạo Diên biết thừa Lộ Lộ muốn tìm người cần nhờ, hơn nữa không muốn chờ đợi, đáp: “Buổi tối anh muốn cùng Giản Tân sống một thế giới hai người thôi, cậu đừng phiền tội anh.”

“Ông Ông, huynh đệ tốt ơi, anh bạc bẽo vô tình thế này bộ đang âm mưu chuyện gì sao?”

Ông Hạo Diên chẳng muốn đùa với cậu: “Giờ cái đầu cậu, đưa địa chỉ đây, tối gặp.”

Quay về ngủ thêm một giấc trưa, Ông Hạo Diên tắm xong quần khăn tắm ở trong phòng quần áo chọn đồ, đây là cuộc hẹn đầu tiên sau khi anh và Giản Tân bắt đầu lại một lần nữa, tuy là không phải một lần bắt đầu lại hoàn hảo cho lắm, tuy là còn có bóng đèn, nhưng mà anh thật sự rất mong đợi.

Sắp tan làm, Giản Tân ngồi khám bệnh mấy giờ liền cổ họng có chút đau, uống một ly nước ấm lại quay về phòng khám, một vị bác sĩ khác đã thu dọn chuẩn bị ra về.

“Tiểu Giản, chưa về sao?”

“Vừa nãy có ông cụ đi kiểm tra, tôi đợi xem kết quả cho ông ấy đã, nếu không ngày mai ông ấy lại phải tới đây một chuyến.”

Giản Tân vừa uống nước vừa chờ, không đợi được ông cụ ấy, nhưng đợi được một vị ảnh đế tương lai. Ông Hạo Diên gỡ khẩu trang ngồi xuống ghế bên cạnh bàn, cũng không mở lời.

Giản Tân thấy anh, cảm thấy so với bộ dạng lôi thôi hồi sáng khác xa, bất quá thần thái trong mắt vẫn là dạng đó, có lẽ là còn sâu hơn, hỏi: “Uống nước không?”

“Uống.” Thật ra Ông Hạo Diên không khát, anh nhận ly nước từ Giản Tân uống hai ngụm, cảm thấy thật thoải mái, uống xong hết nói: “Bác sĩ, tôi có chút bệnh.”

Giản Tân theo ý anh: “Bệnh gì?”

“Xem nhẹ cảm nhận của người khác, không đủ quan tâm.” Ông Hạo Diên vươn tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, rất chậm rất kiên định nói: “Còn có, một đường chỉ tay rất xấu, đã quyết định rồi sẽ không đổi ý.”²

Giản Tân rũ mắt nhìn đường chỉ tay trong lòng bàn tay anh, do dự đưa tay định nắm lấy, còn cách vài mili nữa là chạm tới, ông cụ bỗng đi tới, cậu nháy mắt thu tay lại, nhìn thấy bàn tay Ông Hạo Diên vô lực nắm lại, thâm tình sinh sôi bỗng bị đánh gãy.

“Bác sĩ, kết quả xét nghiệm của tôi cậu xem qua một chút với?”

“Được, ông đưa cháu.” Giản Tân kiểm tra nói với ông cụ vài câu, sau đó kê thuốc rồi mới hết việc.

Giản Tân xếp lại bàn làm việc, nhớ tới chuyện Ông Hạo Diên phát bệnh, hỏi: “Anh khỏi bệnh chưa? Không bị lạnh hông người luôn chứ? Hay là đi kiểm tra chút đi?”

Ông Hạo Diên kéo khóa áo cho cậu, nói: “Anh không sao nữa rồi, chỉ tới đón em tan làm thôi.”

“Nhưng mà em đi xe tới.”

“Cho nên anh sẽ lái.”

Địa chỉ Lộ Lộ đưa cách bệnh viện rất xa, hai người dọc đường đi trễ không ít thời gian, cuối cùng ở ngoại ô tìm được nhà hàng kia, tên là Sâm Lâm Tiểu Trúc.

Lúc đi vào Ông Hạo Diên cảm giác mình vô lộn chỗ rồi, bởi vì trong nhà hàng trống không, ngay cả đồ trang trí cũng không có, giống như đang ở giai đoạn mới xây, Giản Tân cũng thấy không được bình thường, nhìn xung quanh thì thấy được bóng người đứng sau quầy bar.

“Lộ Lộ?”

Lộ Lộ từ sau quầy bar đi ra, vô cùng niềm nở: “Đợi các anh nửa ngày, lên lầu thôi, thế nào, chỗ này tìm dễ không?”

Ông Hạo Diên vẫn còn ghét bỏ: “Chỗ này sao mà trụi lủi, phong cách tối giản à? Ít nhất treo vài bức tranh đi chứ.”

“Còn chưa chọn được tranh đẹp, trước gọi hai anh tới thử đồ ăn thôi.” Lộ Lộ báo cho nhà bếp chuẩn bị đồ ăn, đặc ý nói: “Em hao tổn nhiều công sức lắm đó, mau gọi ông chủ Lộ đi, em thích em thích!”

Giản Tân có chút giật mình: “Nhà hàng này cậu mở sao? Sao đột nhiên lại chuyển nghề?”

“Đi làm không công a, như vậy không ai quản được em, dù sao ở nhà ba em² cũng như cây ATM vậy, em không có việc gì làm liền cầm thẻ đi quẹt, nghĩ cứ dứt khoát mở một nhà hàng đi.”

Ông Hạo Diên có chút hả hê: “Ba ba Phí Nguyên của cậu có phải rất phản đối không?”

Lộ Lộ tuổi nhỏ hơn so với bọn họ một tuổi, tuổi thật còn nhỏ hơn nữa, Phí Nguyên lại lớn hơn bọn họ, hơn nữa quản Lộ Lộ như bố quản con trai, lúc nào cũng bị trêu chọc.

“Đã cắt đứt quan hệ cha con rồi.” Lộ Lộ xắn tay áo, “Anh ấy bảo em cứ như vậy có lí do lêu lổng bên ngoài là được rồi, em ngoan như vậy lại bảo em lêu lổng sao? Đó là tiên hỡn.” (Hỡn với ông tiên Lộ Lộ:)))

Đồ ăn lên ba món, ăn thử là việc chính, Ông Hạo Diên đói bụng lắm, nói một câu xong lại ăn thật nhiều, hơn nữa anh ăn cơm rất chậm, đến lúc Giản Tân và Lộ Lộ đều đã ăn xong, anh vẫn còn đang nhai.

Giản Tân hỏi: “Anh cảm thấy tên nhà hàng nghe rất hay, tự cậu đặt sao?”

Lộ Lộ nói: “Đương nhiên rồi, ngũ hành của em thiếu mộc, cho nên mới tên Lộ Kha Đồng, nhà hàng dùng luôn hai chữ Sâm Lâm, rất tốt.” (Sâm Lâm tận 5 chữ mộc cho em vừa lòng:)))

Ông Hạo Diên rốt cuộc cũng ăn xong, đùa giỡn nói: “Khó trách cậu với Phí Nguyên hòa hợp như vậy, bình nguyên có rất nhiều cây nha.”³

Lộ Lộ đảo mắt xem thường: “Anh cùng Phí Nguyên cùng nhau cũng rất tốt, nắm tay nhau đi trên con đường chinh phục ngôi vị ảnh đế, em với Giản Tân cùng nhau, khẳng định mỗi ngày đều hòa thuận vui vẻ.”

“Ai cậu cũng mơ mộng tới.” Ông Hạo Diên khoát tay lên lưng ghế của Giản Tân, nghiêng người nói: “Giản Tân, dạ dày anh khó chịu quá.”

Giản Tân đem trà nóng đưa cho anh: “Anh ăn nhiều quá đấy.”

Ông Hạo Diên uống hết nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Show ân ái là đây? Lớn đầu vậy rồi có cần nhõng nhẽo vậy không? Lộ Lộ đánh gãy anh: “Có thể làm sao đây, chạy nhanh về nhà uống thuốc tiêu hóa đi.”

Giản Ái ở nhà một mình cao quý cuộn tròn, trời tối phải cuộn tròn trên sofa, bởi vì mỗi tối nó đều phải xem TV. Ngoài cửa có tiếng động, Giản Ái nhảy xuống đất, đứng ở huyền quan giữa đầu trông.

Giản Tân mở cửa nhìn thấy liền vui vẻ, khom lưng ôm lấy Giản Ái, sau đó trở vào phòng thay quần áo.

Uông Hạo Diên đi theo sau bị bỏ rơi, nằm ngửa trên sô pha, chờ Giản Tân ôm Giản Ái từ phòng ngủ đi ra mới lẩm bẩm: “Bác sĩ Giản, anh vẫn còn khó chịu.”

Giản Tân biết anh thích như vậy, đi đến bên cạnh sô pha ngồi xổm xuống: “Em ở khoa tai mũi họng, anh đừng tìm em.”

Uông Hạo Diên bắt tay cổ tay Giản Tân: “Ngoan, em xoa xoa cho anh đi.”

Ngoan cái đầu anh... Giản Tân đặt Giản Ái lên bụng Uông Hạo Diên, nói: “Nằm thẳng lên, Giản Ái, đập đập cho ba mày đi.”

Uông Hạo Diên tay còn lại vuốt đầu Giản Ái, sau đó túm luôn cổ tay còn lại của Giản Tân, nghiêng người về phía cơ thể Giản Tân hơi ngẩng đầu, hôn lên mặt cậu.

Động tác quá nhanh, bất ngờ không kịp phòng ngự, Giản Tân im lặng trừng mắt nhìn Uông Hạo Diên.

Uông Hạo Diên cười khiêu khích nói: “Em nhìn cái gì, không phục thì hôn lại đi.”

(1) Tiểu long bao: loại bánh bao nhỏ có nước súp bên trong, rất nổi tiếng nhờ một chuỗi nhà hàng ở Đài Loan nhưng gốc xuất phát là từ Thượng Hải.

(2) Nguyên văn là bạn nào biết chỉ mình nha T.T

(3) Tên anh Nguyên là Nguyên trong : bình nguyên, đồng bằng, hai chỗ này có nhiều cây đáp ứng sự thiếu mộc trong ngũ hành của em Lộ

20. Chương 20

«Không thấy Trường An» còn có vài cảnh phải quay, trong đó có một cảnh nặng nề kết cục của Ninh Châu, mấy ngày nghỉ này Phí Nguyên vẫn không xuất hiện, nhưng vẫn gửi mail đều đều, từ lịch trình hoạt động đến đề xuất gần nhất của người đại diện, khiến cho Uông Hạo Diên mỗi lần lên hộp thư đều có thư mới đến.

Buổi sáng Giản Tân thức dậy sớm, ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, Uông Hạo Diên chỉ mặc quần

ngủ từ phòng ngủ đi ra, đem cơ thể buồn ngủ của mình ra phơi nắng, Giản Tân ngoảnh đầu trông thấy anh: “Mùa đông rồi, anh không lạnh à?”

“Vẫn ổn, bữa sáng có phần anh không?”

Giản Tân vốn chỉ đun nước pha cà phê, đun nước xong lấy bịch sandwich trong tủ lạnh ra, Uông Hạo Diên không thích ăn cái này, nhưng không dám lên tiếng, dù sao đồ ăn trong nhà cũng là Giản Tân mua, hơn nữa anh cũng sẽ không làm thức ăn.

Một tay chống đầu, một tay khảy bánh mì làm rơi vài vụn bánh mì ra bàn, Giản Tân nhú mày nhìn anh: “Anh mấy tuổi rồi? Không ăn thì đi mặc quần áo vào đi.”

Uông Hạo Diên vội nhét bánh mì vào miệng nhai nhai, nói: “Mới sáng sớm em đã chửi anh, buổi tối anh không thêm về nhà.”

Giản Tân ngẩng mạnh đầu, như là phản xạ có điều kiện, cậu bỗng lại cúi đầu tiếp tục ăn, làm bộ như không có chuyện gì. Uông Hạo Diên sững sốt vài giây, từ phía đối diện bàn ăn đi đến ngồi cạnh bên Giản Tân.

“Bảo bối, anh sai rồi.”

Một tay sờ sờ ót Giản Tân, Uông Hạo Diên nửa ôm lấy đối phương, thấp giọng giải thích: “Về sau sẽ không nói không quay về gì gì nữa, vừa nãy em như thế làm anh đau lòng chết đi được.”

Giản Tân chỉ cần quay mặt một chút là có thể chạm vào da cổ của Uông Hạo Diên, cậu cảm giác man mát, vội vàng đẩy Uông Hạo Diên ra: “Lập tức mặc quần áo, mặc xong thích làm gì thì làm.”

“Anh quen rồi,” Uông Hạo Diên không thả lỏng tay, “Hôm nay phải đi quay hai cảnh nữa, phải xuống nước đó.”

Giản Tân giật mình nhìn anh, hỏi đi hỏi lại mấy lần để xác nhận: “Lạnh thế này phải ngâm nước? Bị lạnh hỏng luôn thì ai chịu trách nhiệm? Không thể không xuống nước sao, hơn nữa anh còn vừa bệnh xong.”

Uông Hạo Diên: “Không sao, trước kia bởi vì em không cần anh nữa nên anh mới bệnh, em hiện tại nói em không cần anh nữa, anh có thể lập tức chết cho em xem.” (Sến vừa thôi ba:)))

“Tin được cái miệng của anh à.” Giản Tân ăn xong chuẩn bị đi làm, trước khi ra cửa hỏi: “Buổi tối rốt cuộc có về không?”

“Có thể, anh sẽ cố gắng hết sức.”

Giản Tân nhớ tới bộ dạng mệt mỏi suy sụp của Ông Hạo Diên khi vừa quay phim suốt mấy đêm liền liền chạy về nhà, nói: “Khuya quá thì không cần về, ầm ĩ em không ngủ được.”

Nửa tiếng sau Phí Nguyên đến đón Ông Hạo Diên, hắn đã vài ngày ngủ không được, mắt đen xì như tới tìm kẻ thù. Ông Hạo Diên nhìn kịch bản một lúc, hai người đàn ông không nói lời nào, thật sự nhàm chán, bèn mở một chút giai điệu quen thuộc lên nghe.

“Hôm đó ăn cơm ở chỗ Lộ Lộ thấy cậu ấy có vẻ rất quyết tâm.”

Phí Nguyên không trả lời, yên lặng châm thuốc, hút sau vài cái liền nhả đầy khói. Ông Hạo Diên bị khói làm khó chịu, mở cửa sổ nói: “Cậu ta mở nhà hàng kia cũng không tồi, anh ủng hộ một chút đi.”

Phí Nguyên hừ lạnh một tiếng: “Tiểu vương bát đản ấy mua chuộc cậu rồi?”

“Mua chuộc em làm chi, chỉ là cảm thấy cậu ấy cũng không làm gì sai.”

“Em ấy định quyết tâm không chơi đùa gì nữa cũng không sao, dù sao cũng là do anh cứng chiều mà ra, nhưng mà biết rõ ba em ấy muốn chia rẽ tụi anh, mẹ nó còn không biết đường tránh xa chút, lại còn muốn mở nhà hàng để người ta bắt chẹt, cái này không phải liều lĩnh quá sao.”

Ông Hạo Diên khuyên nhủ: “Dù sao cũng là người ta thân thiết với cha thôi.”

“Cậu nói đúng, lúc trước nếu không vì người cha thân yêu này cũng sẽ không tốn công lên kế hoạch quyến rũ anh, anh có khả năng kiếp trước thao cả nhà người ta rồi.”

“Có thể đó,” Ông Hạo Diên đặc biệt khâm phục tình yêu bất chấp số mệnh này của bọn họ, cãi nhau ầm ĩ như thế vẫn có thể giữ tình cảm với ông già sát thủ kia, “Em gọi điện hỏi cậu ta một chút.”

Mở loa ngoài, âm thanh rất rõ ràng: “Lộ Lộ? Đang ở đâu?”

“Đang ngủ nè... Chưa mười giờ mà...”

“Phí Nguyên vẫn chưa để ý cậu sao? Tự kiểm điểm lại đi.”

“Hừ, đồ khó gần, ngày mai làm anh ta không tự cao nổi.”

“Làm gì phải thế, cậu nói xem hai người cùng mở nhà hàng có phải tốt không, cậu thiếu suy nghĩ thế này một mình làm mệt lắm đó.”

“Anh mới thiếu đó!” Lộ Lộ xem chừng đã hết buồn ngủ, lớn giọng: “Em đương nhiên muốn cùng anh ấy làm, hơn nữa nửa số tiền cũng là anh bỏ ra, mẹ nó vừa nghe có ba em hỗ trợ anh liền tỏ thái độ!”

Uông Hạo Diên quả thực tiếc rên sất không thành thét: “Vậy mới nói làm gì cứ phải mở nhà hàng ở sứ quán khu, bằng không cũng đâu cần nhờ ba cậu hỗ trợ!”

Lộ Lộ hít hít mũi: “Không phải nghe sẽ rất ngầu sao.”

Bọn họ đã lên đến đường cao tốc, Phí Nguyên tăng tốc, không nói lời nào. Uông Hạo Diên cảm thấy mình làm diễn viên quả là đáng tiếc, nếu làm biên kịch sẽ đem bất hòa của hai người này viết tới một trăm tám mươi tập.

“Phí Nguyên đang lái xe, có muốn nói chuyện với người ấy không?”

Lộ Lộ ngừng chốc lát, có chút không nỡ nói: “Không muốn.”

“Không muốn thật sao?”

Lộ Lộ đột nhiên nóng nảy: “Lái xe thì nói cái gì mà nói! Anh cũng im lặng đi để anh còn lái xe! Đừng nói với anh những gì em nói đó! Cúp đây!”

Nói xong chỉ còn một hồi chuông, Phí Nguyên như cũ mặt không biểu tình.

Tới chỗ quay phim, Uông Hạo Diên xách đồ xuống xe, vừa xuống xe liền chạm mặt An Mân cũng vừa xuống xe. An Mân không trang điểm, không giống những lúc quay phim, nhưng mà vẫn rất xinh đẹp, một vài fan đến nghe ngóng tiến trình quay phim đứng cách đó không xa hướng về phía bọn họ gào thét.

Nơi này là khu nghỉ dưỡng mới xây ở ngoại thành, bởi vì mùa đông không có khách, liền cho tổ phim thuê để quay phim, có một hồ nước mặc dù không quá lớn, nhưng xanh biếc trong veo.

Cảnh quay này là sau khi bức vua thoái vị, ái thiếp đã chết, Ninh Châu bản thân trọng thương sau đó liền sụp đổ hóa điên rồi, nam chính tha cho hắn một mạng, hôm sau hắn ôm thi thể của ái thiếp đi xuống hồ, kết liễu đời mình.

Uông Hạo Diên và An Mân ở phòng hóa trang chuẩn bị, người ngoài nhìn vào bất luận trang phục hay nhan sắc đều rất xứng đôi, Uông Hạo Diên chuẩn bị xong, hỏi: “Cô không có diễn viên đóng thế sao? Tự mình đóng?”

An Mân cũng không hề muốn xuống nước, dù sao cũng thật sự bị giày vò, nhưng vì cảnh quay ở gần, đạo diễn yêu cầu không dùng thế thân, cô trả lời: “Có thể, dùng thế thân tôi sợ hiệu quả không tốt.”

Uông Hạo Diên gật đầu không đáp, anh chẳng qua chỉ muốn xác nhận một chút, bởi vì dùng thể thân thời gian quay phim sẽ lại phải kéo dài, hỏi xong liền rời đi, không phát hiện biểu tình có chút mất mát của An Mân.

Phí Nguyên còn đang ngồi trên xe, hắt lạnh nhạt với Lộ Lộ mấy ngày, đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, tức giận ư? Vẫn còn tức giận. Chính là tức giận thì có thể làm gì? Không thể làm gì cả.

Kéo số điện thoại của Lộ Lộ ra khỏi danh sách đen, nhấn phím gọi.

“Lộ Kha Đồng, tỉnh ngủ chưa.”

Âm thanh của Lộ Lộ to đến mức muốn thủng màng nhĩ: “Tôi đệt đại ca luôn anh còn cần tôi hay không đây! Anh không phải muốn tôi phải chọn lựa sao?! Tôi mẹ nó chọn anh chọn anh chọn anh! Bị lừa có một lần mà mẹ nó mười năm rồi vẫn không tin tưởng tôi!”

Phí Nguyên nhu nhu mi tâm: “Dậy rồi ăn chút gì đi, đừng ăn đồ lạnh.”

Lộ Lộ nháy mắt mềm mại: “Có thể tham ban người đại diện không, muốn cùng anh ăn gì đó.”

Dì Nhâm bình thường rất ít liên hệ với Giản Tân, trừ phi Tân Hủy có chuyện gì, cho nên khi có điện thoại dì gọi đến Giản Tân vô cùng lo lắng. Gần đây không về nhà, lại lén lút ở chung với Uông Hạo Diên, trong lòng cậu ấy vậy.

“Alô? Dì Nhâm, mẹ con có chuyện gì sao?”

“Tiểu Giản, mẹ con sáng nay bị ói, sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì, hơn nữa lúc nào cũng đổ mồ hôi, dì nghe nói sau khi xuất huyết não có khả năng phát sinh những triệu chứng này, nhưng dì cũng không chắc.”

“Con biết rồi, con về ngay.” Giản Tân cúp điện thoại xin phép nghỉ, một lòng khẩn trương.

Dọc đường đi hận không thể vượt mấy cái đèn đỏ, về đến nhà thở hồng hộc mãi, Tân Hủy nằm trên giường rên rĩ, nhìn cậu vào nhà âm thanh lập tức nhỏ đi hơn rất nhiều.

Giản Tân ngồi chồm hổm bên giường lau mồ hôi trên mặt Tân Hủy: “Mẹ, mẹ thấy thế nào?” Nâng Tân Hủy dậy cho bà uống nước, dì Nhâm ở bên cạnh vuốt lưng cho bà thuận khí.

“Cả ngày hôm nay cứ thế này sao?”

“Mấy ngày nay bà ấy ăn uống không tốt, tâm tình cũng không tốt, hôm nay cơm còn chưa ăn, đã ói ra. Tiểu Giản, mẹ con con đang giận nhau sao?”

Giản Tân để Tân Hủy vào gối: “Dì Nhâm, dì làm chút bánh canh đi, con ở đây trông chừng.”

Chờ dì Nhâm đi ra ngoài, Giản Tân lại cầm lấy khăn mặt lau mồ hôi trong lòng bàn tay Tân Hủy, cậu cúi đầu không dám nhìn vào mắt Tân Hủy, thanh âm cũng không có sức lực: “Mẹ, con sợ mẹ nhìn thấy con sẽ nhớ tới chuyện tối hôm đó, con, con cùng anh ấy không có chuyện gì hết... Thực sự, đã cắt đứt rồi.”

Mũi Giản Tân đau xót, buông khăn mặt cầm tay Tân Hủy: “Tụi con không như thế kia nữa, về sau thứ bầy nào con cũng về với mẹ, đừng trách con nữa.”

Cuối cùng uy bà ăn một chút bánh canh, Tân Hủy như nhai cả một ngày đau khổ, mệt mỏi không chịu được ngủ thiếp đi. Giản Tân ngồi ở bên giường, khó chịu đến mức hít thở không thông.

Mùa đông trời tối sớm, cảnh quay này phải quay xong trước khi trời tối, Uông Hạo Diên ôm An Mân quay đi quay lại mấy lần, nước hồ lạnh như băng đến mức hai người không kiểm soát được biểu cảm của mình, An Mân thậm chí có mấy lần kêu lên.

Sau khi kết thúc công việc lúc trời chạng vang, diễn viên cùng nhân viên chịu lạnh cả một ngày đều về nghỉ ngơi trong biệt thự, Uông Hạo Diên ngâm mình trong bồn nước nóng, nhưng mà đi đứng vẫn cứ mang theo đau đớn chết lạnh.

Phí Nguyên bị Lộ Lộ bắt chạy đi, để lại anh một mình ở chỗ tù đày này.

Từ bồn tắm đứng dậy lấy điện thoại trong túi ra, gọi điện cho Giản Tân, Uông Hạo Diên nghĩ chỉ cần Giản Tân than buồn chán, anh bị giữ chân cũng phải chạy về.

Giản Tân đóng cửa phòng ngủ mới bắt máy: “Alô?”

“Anh vừa xong việc, em ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

Nghe thấy tâm tình không tốt, Uông Hạo Diên nhíu mày hỏi: “Sao còn chưa ăn? Tăng ca sao?”

“Không có,” Giản Tân tránh được dì Nhâm, đi đến ban công, “Tối nay anh vẫn về nhà chứ?”

Uông Hạo Diên mang ý cười trong mắt: “Nhớ anh sao, anh lập tức quay về.”

Giản Tân hít sâu một hơi: “Không cần, em ở chỗ mẹ, anh nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ? Sao đột nhiên lại trở về? Dì có chuyện gì sao?”

“Không có gì, hôm nay mẹ có chút khó chịu.”

Uông Hạo Diên vẫn lo lắng: “Có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết, đừng tự mình chịu đựng khó chịu, biết chưa?”

“Ừm, biết rồi.”

Giản Tân nhớ tới lời cậu đã nói, Uông Hạo Diên và cậu không có quan hệ gì hết, đều đã cắt đứt, cậu vì gạt Tân Hỷ mà tự trách, lại cảm thấy như vậy đối với Uông Hạo Diên không công bằng mà áy náy.

Dì Nhâm nhìn cậu cứ đứng bên ban công, nhin không được đi lại hỏi: “Tiểu Giản, tối nay con có về không?”

Giản Tân thu lại tâm tình: “Không về, đi đi ngủ đi, con ngủ ở sô pha, ban đêm có chuyện gì con lo là được.”

Nước trong bồn tắm nguội dần, Uông Hạo Diên cũng không ngâm nữa, đứng lên quần khăn lông ra ngoài, thay quần áo dự định về nhà. Tình hình Giản Tân một chút cũng không tốt, có thể cơm cũng sẽ không ăn, anh lo lắng.

Vừa mở cửa vừa lúc gặp người đại diện của An Mân, đối phương mang theo bình giữ nhiệt nói: “Tiểu Mân kêu tôi đưa sang cho anh chút nước gừng nóng, hôm nay xuống nước lạnh lâu rất tổn hại sức khỏe, anh tranh thủ lúc còn nóng uống nhé.”

Uông Hạo Diên tiếp nhận: “Khách sáo quá, thay tôi cảm ơn cô ấy.”

Đặt bình giữ nhiệt lên bàn, sau đó mặc áo khoác vội vàng rời đi. Mỗi bước đi bàn chân đều thấy đau, đến khi lên xe mở hệ thống sưởi mới khá hơn chút, Uông Hạo Diên liếc mắt nhìn đồng hồ đo, so với tốc độ chạy của Phí Nguyên còn nhanh hơn.

Giản Tân lui trong chăn nằm trên sô pha, cảm giác một hồi rung ở sau lưng, di động bị kẹt trong khe ghế vang lên, tốn sức lắm mới lấy ra được.

“Alô?”

“Giản Tân, xuống dưới.”

Giản Tân thực sự đã chạy xuống dưới, chạy thẳng đến hiên nhà mới dừng, xe của Uông Hạo Diên ở ngay trước mắt, Uông Hạo Diên dựa vào cửa xe chờ cậu. Nhìn thấy cậu chạy đến, liền từ vali lấy ra mấy thứ đi tới chỗ cậu.

Giản Tân hô hấp chưa thông: “Sao anh đã về rồi?”

“Em nói xem,” Ông Hạo Diên kéo cậu lùi vào trong hiên một chút, dè nặng âm thanh nói: “Anh về nhà một chuyến, đem ít đặc sản Đông Bắc về trước, đều là ít thuốc và nhân sâm các thứ, xem xem dì có thể dùng không.”

Giản Tân nhìn anh không nói gì, ngơ ngác.

“Em ăn cơm chưa? Anh tiện đường ghé mua đồ ăn khuya, chốc nữa cầm lên nhà ăn rồi ngủ tiếp.”

“Ông Hạo Diên.”

“Làm sao vậy?”

Giản Tân khẽ cắn môi, miệng mở ra lại khép lại, sau đó chậm rãi nói: “Mẹ em lúc ấy nói em ghê tởm, em không muốn hiểu, em chỉ là thích anh, em cảm thấy anh tốt đẹp như vậy, em thích anh tại sao lại thành ra ghê tởm.”

“Mẹ không cần em, bắt em và ba rời đi, em có chết cũng không muốn. Sau đó anh làm em đau lòng em mới đồng ý đi, bởi vì em một mình đau lòng, nhiều năm như vậy đều không hề tận hiếu... Hai năm trước mẹ bị bệnh em mới trở về, em như thế này sẽ khiến mẹ...”

“Em trách em, cũng trách mẹ, nhưng mà lại thấy có lỗi nhiều hơn.” Giản Tân còn chưa nói hết, Ông Hạo Diên đưa tay che miệng cậu.

“Đừng nói nữa, anh hiểu, về sau luôn có anh cùng một chỗ với em, biết chưa?”

Ông Hạo Diên đem đồ đặc nhét vào tay Giản Tân, sờ sờ khuôn mặt cậu: “Đừng nghĩ nhiều nữa, lên nhà ăn chút gì rồi ngủ đi, có việc nhất định phải nói cho anh biết, nghe lời, lên đi.”

Thời tiết quá lạnh, tâm tình Giản Tân đã kém, Ông Hạo Diên không muốn cậu lại để tâm vào chuyện vụn vặt, nói xong liền xoay người đi. Ngực Giản Tân nóng lên, Ông Hạo Diên vừa xoay người liền túm lấy tay áo anh.

Ông Hạo Diên đưa tay ra sau lưng nhẹ nhàng bắt lấy tay cậu: “Làm sao vậy?”

Giản Tân như van xin mà nói: “Ôm em một chút rồi hẵng đi.”

21. Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Em làm anh lo chết mất.” Ông Hạo Diên nắm ngón tay cậu vuốt ve, ngữ điệu không biết phải làm sao, “Em như vậy anh không an tâm được, lên xe đi, anh ở lại với em một lát.”

Hai người nhanh chóng ngồi lên ghế sau, Giản Tân dựa vào cửa sổ, cánh tay Ông Hạo Diên khoác lên ôm lấy vai cậu, xe tắt máy không có tiếng động gì, rất thích hợp để tâm tình.

“Em dựa vào vai anh đi chứ.”

Giản Tân không lên tiếng, trực tiếp nghiêng đầu sang, Ông Hạo Diên dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu cậu, tóc bị ma xát dựng hết lên, Cậu bỗng dừng ngẩng đầu hỏi: “Anh quay cảnh dưới nước rồi à?”

Ông Hạo Diên cup mắt nhìn Giản Tân, nửa ngày không phản ứng, Giản Tân giục: “Anh câm rồi hả?”

“Anh đang xoắn quẩy chứ sao.” Ông Hạo Diên cuối cùng cũng chịu nghiêm túc mà nói, “Không gạt em thì chính là xuống nước rồi đó, nói xong sợ em thương anh chết mất.”

“Hừ, em không hề.”

Ông Hạo Diên nghĩ thầm, không có mà em ôm anh chặt hơn đây, nhưng anh không nói ra, chỉ giữ trong lòng để chịu này.

Đồ ăn khuya mua dọc đường đã nguội cả rồi, mở nắp ra mùi đồ ăn lập tức tản ra khắp xe, Giản Tân tâm tình tốt hơn chút cũng thấy đói bụng, đem một chén canh thịt bò lớn uống sạch.

Ông Hạo Diên khoét nhân xíu mại ra ăn, chừa lại một đồng vỏ bánh, anh vốn muốn hỏi bệnh tình cụ thể của Tân Hỷ như thế nào, phải chữa trị làm sao, nhưng mà Giản Tân mới vừa thoải mái hơn một chút, anh không muốn phá tâm tình cậu.

Giản Tân ăn no xong dựa vào cửa xe hỏi: “Trợ lý của anh có phải biết chuyện tụi mình rồi không, em nhớ lần trước uống say đúng là cô ấy lái xe tới.”

“Không sao, chị ấy biết hay không cũng không có việc gì.” Ông Hạo Diên nhớ tới ngày đó Giản Tân say rượu, “Nhớ được chị ấy lái xe sao? Vậy có nhớ ngày đó em nói gì không?”

Giản Tân bỗng quay đầu nhìn anh: “Mắng anh?”

Ông Hạo Diên nhìn cậu: “Em nói chờ anh tỏ tình lâu lắm rồi, nói nếu còn giành bóng của em em sẽ hạ độc anh, còn hỏi anh mình sẽ cùng nhau trang trí phòng như thế nào.”

Giản Tân liếc mắt sang chỗ khác, cảm thấy xấu hổ muốn chết.

“Bảo bối, bảo bối ơi.” Ông Hạo Diên biết mồm miệng mình lại ba hoa rồi, tự nhiên nhắc lại hôm đó làm gì, “Những lời này trước kia em chưa hề nói với anh, em im lặng mong đợi rất nhiều đúng không?”

“Em không có, em chỉ... Ài anh đừng hỏi em.” Xem ra tâm tình Giản Tân đêm này phập phồng rồi.

Ông Hạo Diên với tay kéo khóa áo lên cho Giản Tân: “Không hỏi nữa, hỏi nữa em giận lên anh lại phải dỗ. Trở về ngủ đi, ngày mai liệu dậy đúng giờ được không? Gọi điện cho em nhé?” (Tui thích mỗi khi bạn Ông gài áo cho bạn Giản quá T.T)

“Dậy được.” Giản Tân mở cửa xuống xe, chậm chạp chưa chịu đóng cửa, do dự nói: “Cũng không chắc... Gọi cho em đi.”

Ông Hạo Diên cong môi cười, hạ cửa sổ xuống nằm úp sấp nhìn theo Giản Tân. Giản Tân đi vài bước xoay người lại, vừa đi lại hai bước, “Cơm tối ngày mai anh muốn ăn gì?”

“Em đừng để tâm nhiều như vậy có được không?” Ông Hạo Diên nhe răng cắn môi dưới, trong lòng đặc biệt không có tư vị gì, Giản Tân lúc hỏi từ về mặt đến giọng nói đều rất nhỏ nhẹ, cái điệu bộ muốn bù đắp này. Người này cứ ngốc như vậy, dễ dàng đem mình ngồi ở một vị trí nhỏ bé.

“Giản Tân, em không cần như thế này với anh.”

“Cho dù em nói với dì em với anh không có quan hệ gì, nói em thấy anh phiền em chán ghét anh cũng không sao, không cần áy náy, thật sự.”

“Trước đây anh đặc biệt đui mù, trước đây em đặc biệt ngốc, hiện tại anh không mù nữa, nhưng em vẫn cứ ngốc như vậy.”

Thật sự rất đui mù, trân trọng từng chiều em từng li từng tí như vậy, lại không nhìn thấy những mong chờ của em. Hết lần này đến lần khác em cứ ngốc nghếch đối tốt với anh mà chính mình lại không biết, chỉ biết chỉ có anh đối tốt với em, sau đó lặng lẽ cho đi càng nhiều.

Giản Tân giữ thể diện: “Anh chê em ngốc? Em còn chưa chê anh lằng lằng.” (couple ngốc lằng haha)

“Được được.” Ưông Hạo Diên cười gật gật đầu, “Em đối với anh, cứ tự nhiên là được rồi.”

Đương nhiên, không nhẽ một chút thì càng tốt.

Công tác trang hoàng Sâm Lâm Tiểu Trúc ngừng hai ngày, ông chủ cả ngày không biết ở đâu, triệt để giấu mặt, đồ trang trí chất đống ở lầu một, cũng không ai quản.

Sáng sớm công ty Ưông Hạo Diên mở cuộc họp, nhỏ nhỏ thôi mà tính chất là để phê bình, bởi vì mấy tập show thực tế không được hoan nghênh, không có cảm giác tồn tại, không ủng hộ không phản đối mới là đáng sợ nhất, mơ hồ làm phí hoài công sức.

“Lúc trước không phải không có người thích hợp sao, em chỉ là người thay thế, đừng đòi hỏi quá cao.”

Phí Nguyên cùng Hắc lão đại đồng ý kiến, cho Kinh Tinh một ánh mắt, Kinh Tinh là người phát ngôn, mài dao nói: “Chính là nỗ lực và thu hoạch mất mát rất nhiều, cậu vất vả chạy tới chạy lui giữa hai đầu, bị giày vò nhiều như vậy, kết quả tuyên truyền chương trình xong lại không được hưởng ứng nhiều lắm, đều là bàn luận về người khác, cậu nói xem phải không?”

Ưông Hạo Diên suýt tí nữa tẩy não cho cô, không kiên nhẫn nói: “Phải cái gì chứ, mấy người cho em là vì danh tiếng gì đó tham gia sao? Pha trò thôi.”

Anh rõ ràng là vì muốn về nhà nhìn bạn trai mới tham gia, một chút cũng không mệt.

Phí Nguyên vẫn bình thường, không giống như Kinh Tinh cứ cằn nhằn như thế, nói thẳng: “Tập tiếp theo cậu xem chưa? Chủ nhà phải dẫn bạn bè về, sau đó cùng hai người cùng nhau chơi trò gì đó, anh liên hệ với bên đại diện của Hứa Dương rồi, cậu ấy có thời gian.”

“Hứa Dương? Em với cậu ta thân nhau? Ưông Hạo Diên biết bởi vì «Hành Chí Thiên Minh» cùng màn diễn trong tiết mục tổng hợp lần trước khiến hai người bọn họ có vẻ thân nhau, nhưng trên thực tế thật sự không nói chuyện với nhau, thứ nhất cái gọi là giao tình trong giới giải trí rất giả dối, thứ hai hiện tại đề tài nam nam anh không thích.

“«Hành Chí Thiên Minh» sắp chiếu tập cuối, lúc này hẳn tới là thích hợp nhất, hơn nữa biểu hiện của cậu ta trên chương trình kia, hẳn là nên vui vẻ với cậu một chút.”

Ưông Hạo Diên trong lòng muốn chửi thề: “Cậu ta so với em hồng hơn, em cũng không thể giành của người ta.”

Phí Nguyên nghiêm túc phân tích: “Chuyện đó không có đâu, địa vị của ba cậu như thế kia, bao nhiêu người muốn nịnh bợ cậu chứ, cậu ta cũng thế, cho nên quần chúng nhìn vào, thế lực ngang nhau, xứng đôi muốn chết.”

Xúng cái con mẹ anh, Ưông Hạo Diên ho nhẹ một tiếng: “Kinh Tinh, cho em ly cà phê.”

Chờ sau khi Kinh Tinh rời khỏi, Ưông Hạo Diên đá bàn làm việc của Phí Nguyên một cước: “Anh giả ngu à? Anh không biết em có vợ có mẹ rồi sao? Đừng mẹ nó phá hoại hạnh phúc gia đình của em được không?”

“Thôi đi,” Phí Nguyên cười đến gập người, “Hứa Dương không được, vậy thì An Mân. Ai cha anh nghe nói An Mân mang nước gừng đến cho cậu, uống ngon không?”

Đệt con mẹ nó anh ở đây chờ đợi phép màu gì đây, An Mân với anh trong phim diễn vai yêu đương cùng sống cùng chết, fan cũng thông qua bát quái mà bắt đầu soi mói tin tức của hai người, Ưông Hạo Diên hai ngày nay không lên mạng, đã xảy ra cái gì cũng không biết.

Phí Nguyên cho anh xem tin mạng, hóa ra là lúc người đại diện đến đưa nước gừng bị chụp lại, còn vô cùng rõ nét, tổ phim đã bác bỏ bảo là nhân viên công tác, thế nhưng trong hình An Mân đăng weibo ban đêm có một bình giữ nhiệt y chang, sau đó lại xóa ảnh đi càng khiến mọi chuyện thêm giấu đầu lòi đuôi.

Ưông Hạo Diên nói: “Giới giải trí chết hết rồi sao? Ngoài hai người này không còn ai?”

“Hai người này thành trọng tâm câu chuyện sẽ có hiệu quả cao, mấy đứa cùng một chỗ rất đáng đón xem đó.”

“Trọng tâm cái gì chứ, trên mạng không phải vẫn cứ bình luận về em với An Mân đó sao? Ưông Hạo Diên phiền muốn chết, nếu như lúc này Giản Tân tới hỏi anh làm diễn viên có hối hận không, anh nhất định sẽ ôm lấy Giản Tân khóc thét, thực con mẹ nó hối hận.

Phí Nguyên nhìn đồng hồ: “Nếu cậu muốn cùng cô ta tiếp tục hâm nóng chuyện này, thì mời cô ta, cô ta là người mới khẳng định sẽ cam tâm tình nguyện, nếu không muốn, thì tìm Hứa Dương.”

Ưông Hạo Diên hết sức hiểu Phí Nguyên, hỏi: “Anh nhìn đồng hồ làm gì?”

“Hẹn Hứa Dương và người đại diện ăn cơm.”

“Vậy anh còn hỏi em cái rắm!”

Cũng coi như phù sa không chảy ruộng người khác, Ưông Hạo Diên từ xa trông thấy mấy chữ Sâm Lâm Tiểu Trúc liền thấy phục đôi cầu nam nam này, xuống xe đóng cửa hỏi: “Trang trí còn chưa xong đã mời người đến, để xem lát nữa mặt anh có héo đi không?”

Phí Nguyên cười cười không trả lời, lập tức bước vào nhà hàng. Mấy người công nhân đi theo nhà thiết kế sắp xếp đồ trang trí, Lộ Lộ khom lưng ở đằng sau quầy bar chơi game, cậu ngẩng đầu liền thấy Ưông Hạo Diên và Phí Nguyên, nhếch mép cười: “Không phải nói có đại minh tinh tới sao?”

Ưông Hạo Diên không ứng: “Cậu mù à? Không thấy anh đây sao?”

“Anh là đại minh tinh đó hả? Vậy em mù rồi.” Lộ Lộ liếc nhìn Phí Nguyên, “Em đặc biệt mang theo tripod¹, còn muốn cùng đại minh tinh chụp một tấm ảnh treo trên tường, anh sớm nói là anh ta em đã không phí sức vậy rồi.”

Ưông Hạo Diên duỗi cổ nhìn màn hình máy tính: “Cậu đi chơi trò gỡ mìn trí chướng này à, đang hiềm khích với ai đấy!”

Lộ Lộ tắt máy tính: “Bởi vì không có mạng thôi, sao anh cứ cáu kỉnh thế.”

Hứa Dương cùng người đại diện thông dong đến trễ, cậu ta cho dù mặc đồ giản dị cũng tỏa ra mười phần hương vị ngôi sao, vài người chiếm cả một sảnh tầng hai, tình cảnh giống như lần trước đến cùng Giản Tân vậy.

“Duyên ca, trên đường đến kẹt xe một đoạn, thật ngại quá.”

“Không sao, hiểu mà.” Ưông Hạo Diên đem thực đơn đưa cho Hứa Dương, “Nhìn xem muốn ăn gì, ở đây là bạn tôi mở, tiện nếm thử đồ ăn luôn, thoải mái cho ý kiến.”

Lộ Lộ cầm hai bình rượu tới cho bọn họ, nói: “Thật sự là Hứa Dương sao! Tôi vô cùng thích xem phim anh đóng, lát nữa có thể chụp một tấm hình với anh không?”

Hứa Dương lễ độ đáp ứng “Đương nhiên, tôi rất vinh hạnh.”

Phí Nguyên và người đại diện của Hứa Dương không làm sao ăn được, một mực bàn chuyện quay chương trình, Ưông Hạo Diên cũng không ăn được, anh chờ buổi tối về ăn nhiều một chút, Giản Tân hỏi anh muốn ăn cái gì khẳng định chính là hôm nay sẽ về nhà.

Hứa Dương kính anh một ly: “Duyên ca, chương trình lần này có gì phải chú ý không?”

Uông Hạo Diên nhấp môi, nói: “Cứ tự nhiên là được, tôi cũng không am hiểu, này không phải phiền cậu giúp đỡ sao.”

“Duyên ca khách khí rồi.” Hứa Dương xán lạn cười, lộ ra hàm răng trắng đều đặn. Uông Hạo Diên cũng cười lại một cái, không biết đối phương có phải không được tự nhiên với anh hay không.

Nhị viện như thường lệ vẫn đông người, bác sĩ các khoa họp xong tách nhau ra trở lại phòng khám bệnh, lúc đi qua phòng điều chế thuốc nghe thấy y tá trưởng đang giáo huấn, mọi người thành thói quen, cũng không cảm thấy gì.

Tách ra có người đến phòng khám, có người chuẩn bị đi phẫu thuật, Giản Tân trở về đúng lúc gặp y tá trưởng từ phòng điều chế đi ra, “Ai lại chọc cô tức giận thế?”

Y tá trưởng quay đầu trừng mắt với tiểu y tá: “Đi làm không mang theo đầu óc!”

Y tá trưởng vừa đi, tiểu y tá bưng khay dụng cụ đi về phòng phẫu thuật, nhỏ giọng oán trách: “Mãn kinh rồi à, cái gì cũng đổ cho tôi, ngược gió gây án.”

Giản Tân cười nói: “Lại không tập trung rồi đó.”

“Em không kiềm chế được mình luôn đó!” Tiểu y tá sầm sập, “Thần tượng em cứ hư hư ảo ảo yêu đương, yêu đương cái gì chứ? Gần như là bí mật kết hôn á! Em không còn lòng dạ nào đi làm nữa!”

Giản Tân có chút chia buồn nói: “Thần tượng không phải Uông Hạo Diên sao? Từ khi nào đổi người rồi?”

Tiểu y tá nói: “Là ảnh chứ à! Anh không biết sao bác sĩ Giản, ảnh cùng An Mân quay phim sinh tình, quá nửa đêm người đại diện của An Mân còn đem nước gừng qua cho ảnh, sau đó còn xóa weibo, fan thăm dò còn chụp được ảnh bọn họ chào hỏi nhau lúc đến phim trường.”

Giản Tân suy nghĩ một chút: “Anh ấy không uống, ảnh ghét nhất là gừng.”

“Thật sao? Sao anh biết?” Tiểu y tá lại vui vẻ. Giản Tân thấy mình lỡ mồm rồi, nói bừa: “Lần trước anh ấy nằm viện, tôi nghe thấy ảnh nói với trợ lý, ừm.”

“Ấy bác sĩ Giản sao anh đi nhanh thế! Tiểu Triệu bên nội khoa là bạn học của em, thích Hứa Dương, so với em còn tức giận hơn!”

Giản Tân dừng lại hỏi: “Thích Hứa Dương thì tức giận cái gì?”

Tiểu y tá có chút ngưng ngững: “Này anh có thể không hiểu đâu, chính là rất nhiều người cảm thấy Uông Hạo Diên với Hứa Dương đặc biệt có love line, hiện tại có cảm giác Uông Hạo Diên đang cảm thấy có lỗi với Hứa Dương.”

Giản Tân kinh ngạc đến ngây người: “... Có bệnh!”

Buổi tối Uông Hạo Diên đầy mong chờ về đến nhà, kết quả bàn ăn trống trơn cơm cũng chẳng có, Giản Tân cầm bình nước từ ban công đi vào, chắc là vừa tưới cây.

“Cơm tối ăn cái gì? Không thì đi ra ngoài ăn lẩu nha? Trời lạnh như vậy.”

Giản Tân buông bình nước, ngồi xổm nghịch mèo, nói: “Mình anh đi đi, em ăn ở căn tin bệnh viện rồi.”

Uông Hạo Diên dùng giác quan thứ sáu của một nam nhi không thẳng phổng đoán Giản Tân chắc đã nhìn thấy tin tức trên mạng rồi, chậm chạp đi tới trước mặt Giản Tân ngồi xổm xuống, cùng cậu chọc con mèo, chậm chậm nói: “Giấm chua của con gái thôi đừng ăn nữa, anh né cái tin đồn đại này rồi.”

Giản Tân ngẫm thấy cũng có lý, ôm mèo xem TV, quảng thêm một câu: “Cơm trong lò vi sóng, hâm năm phút, canh trong nồi cơm, cứ thế mà ăn.” (Bạn Giản đừng cơm canh sao ngược đời vậy:)))

Uông Hạo Diên quên nỗi đau, bưng bát đến bàn trà ngồi ăn, nói: “Buổi trưa mời Hứa Dương ăn cơm, không ăn được mấy miếng, anh đói muốn chết.”

Vừa nói xong «Hành Chí Thiên Minh» bắt đầu chiếu, đêm nay tập cuối, khuôn mặt đẹp trai tức giận của Hứa Dương xuất hiện, chiếm lấy cả màn hình. Giản Tân không chút biểu tình hỏi: “Tại sao lại mời cậu ta ăn cơm?”

Ông Hạo Diên hồn nhiên chưa phát giác ra: “Show thực tế muốn mời khách đến, nên tìm cậu ta.”

Nói xong vừa lúc TV hiện đến mặt Ông Hạo Diên, anh diễn vai nam ba, Giản Tân mất hứng nói: “Đã tập cuối rồi, anh sao vẫn còn sống.”

Ông Hạo Diên cuối cùng cũng nhìn ra, chùi chùi miệng leo lên sofa, nói: “Lập tức nè, lập tức sẽ chết.”

Sau đó, một tiếng súng vang lên, Ông Hạo Diên ôm ngực chậm rãi quỳ rạp xuống đất, hai mắt mở to chết không nhắm mắt. Anh cũng thừa cơ thẳng đơ người, bùm ngực ngã lên đùi Giản Tân, hô: “Éc, anh chết rồi.”

Giản Tân không để ý anh, anh lại lầm bầm hai tiếng: “Éc, xã hội này sao hờ hững quá.”

Giản Tân vẫn không để ý anh, Ông Hạo Diên nghiêng người ôm thất lưng Giản Tân, “Em sao lại thế này, hạ mắt xuống, nhìn anh tội nghiệp quá nè.”

“Em làm sao?” Giản Tân buông mắt nhìn anh, cảm thấy một chút xiu cũng không hề tội nghiệp.

Một hồi lâu, Ông Hạo Diên suy xét xong xuôi, nhin cười nói: “Em đang ăn giấm của con trai sao? Phải hông, phải hông?”

Giản Tân không phủ nhận, còn gật đầu, giống như khiêu khích.

(1) Tripod

22. Chương 22

Tỉ suất xem đài của «Trại tập trung nam thần» vẫn tạm được, nhưng không đạt tới đỉnh cao, bởi vì chịu chỉ trích của khán giả quá mạnh mẽ, không phải khách quý theo ý fan thì sẽ không quá hứng thú, tổ chức trình diễn nghệ nhân vật dẫn theo khách, kỳ thật chính là muốn tìm viện trợ, hơn nữa vừa lúc phải quảng bá cho Tết nguyên đán, tranh thủ một chút.

Trong lúc sắp xếp chuẩn bị quay «Hành Chí Thiên Minh», Uông Hạo Diên cùng Hứa Dương cũng không giao lưu nhiều lắm, phương thức liên lạc của nhau cũng không đụng đến, Uông Hạo Diên vốn không quá chơi bời với người trong giới, Hứa Dương anh cũng không biết.

Kinh Tinh có thời gian rất lâu không tới nhà Ông Hạo Diên bàn việc công, sớm kiếm chế không được, nhất quyết muốn rình xem vị sống chung thần bí kia. Giả vờ cầm tài liệu đến gõ cửa, còn thuận đường mua bữa sáng.

Ông Hạo Diên ngậm bàn chải ra mở cửa, lơ mơ nói: “Đồ ăn để lại, chị về đi.”

“Đừng nha!” Kinh Tinh lách người vào nhà, “Phải bàn chuyện ghi hình, xong rồi phải lấy lồng tiếng cho phim, ài cậu ăn sáng đi, chị dọn dẹp phòng cho cậu!”

Mới vừa để bữa sáng lên bàn, Giản Tân liền từ phòng bếp đi ra.

Kinh Tinh trong bụng “Đột” một tiếng, phản ứng thái quá: “Bác sĩ Giản là tới xem bệnh sao?”

Giản Tân có chút mất tự nhiên, nhưng mà cậu nhớ tới Ông Hạo Diên nói Kinh Tinh có biết cũng không sao, liền hào phóng nói: “Tôi xem như là khách thuê phòng đi, ăn sáng chưa? Cùng ăn đi.”

Ông Hạo Diên rửa mặt ngồi xuống ăn, túm túm cánh tay Giản Tân nói: “Em xem Giản Ái có phải lại ngủ không, cảm giác nó không động đây.”

Giản Tân đem Giản Ái từ trong mũ áo Ông Hạo Diên ra, sau đó ôm về ổ mèo. Kinh Tinh kéo ghế ngồi xuống, mang theo hứng thú nói: “Giản Ái là theo họ bác sĩ Giản à.”

Ông Hạo Diên không chú ý nghe, đang xem bình luận trên weibo, kể từ ngày truyền ra scandal với An Mân, số lượng bình luận và inbox tăng vọt, không ít người chửi anh.

“Sao mấy người để avatar Hứa Dương lại chửi em? An Mân là bạn gái cậu ta à?”

Kinh Tinh: “Bọn họ nghĩ cậu là bạn trai Hứa Dương.”

“Để avatar An Mân cũng chửi em, nói em sợ không dám lên tiếng, khiến bên cô ta phải chịu công kích của fan.”

Kinh Tinh: “Cậu cũng đừng lên tiếng, qua hai ngày người ta quên thôi.”

Ông Hạo Diên quay đầu nhìn ra phòng khách, nghĩ thầm tui không thèm để ý cô, vốn ban đầu chỉ là sắp đặt, lỡ như có người tin thì làm sao bây giờ, mấy năm nay anh không có scandal với nữ nghệ sĩ, thì mẹ nó lại đi hoài nghi tính hướng của anh, cũng không thể mẹ nó khiến người thấy hấn dị tính luyến được, như vậy về sau nhiều rắc rối.

“Giản Tân, cháo nguội rồi, em nhanh chút!”

Giản Tân mặc áo khoác chuẩn bị đi làm, loại quan hệ này của bọn họ trước mặt người khác vẫn là có chút không được tự nhiên. Đi đến huyền quan liếc mắt nhìn Uông Hạo Diên một cái, Uông Hạo Diên hiểu được, cầm mấy cái bánh bao kim sa đi tới.

“Vậy em đến bệnh viện ăn nhé, lái xe cẩn thận.”

“Ừ,” Giản Tân nhận lấy, dặn đi dặn lại: “Quay chương trình đừng để bị thương, còn có đừng... trêu cậu ta.”

Uông Hạo Diên: “Hả?”

Kinh Tinh mở nick clone quét bình luận cho Uông Hạo Diên, bỗng dưng cảm nhận được một bóng ma, quay đầu xem, Uông Hạo Diên vẽ mặt cau có đứng sau lưng người ta, hỏi: “Anh trêu người khác bao giờ?”

“Ai chứ?”

“Hứa Dương đó.”

“Show tổng hợp lần trước của mấy người đó, cậu ta không phải nói anh trêu cậu ta sao.”

“Đệt,” Uông Hạo Diên ủy khuất chết mất, thoát khỏi weibo liền nhắn cho cậu một cái tin nhắn. Giản Tân lái xe không xem, đến bệnh viện mới mở ra xem, cách màn hình cũng có thể cảm nhận được bất mãn của Uông Hạo Diên.

“Anh không phải loại Uông đó!!!”

Show thực tế quay ở trung tâm thể dục thể thao của thành phố, Uông Hạo Diên trừ một giày đinh màu xám bạc ra thì không mang theo gì nữa, Kinh Tinh suy nghĩ nói: “Cũng không phải thi đấu thật, lỡ cậu làm khách mời bị thương thì sao?”

Uông Hạo Diên ghét bỏ nói: “Chị đừng nghĩ mấy chuyện này nữa được không? Kỹ thuật của em chỉ có thể đá bình thường hoặc đá cho chết luôn, không có đá cho bị thương. Mang đồ uống thể thao lại đây cho em.”

Tài xế đón bọn họ đi đến trung tâm thể thao, trường quay còn đang bài trí, khách mời đều ở phòng nghỉ ngơi, đợi lát nước lúc quay sẽ lại tiến vào, làm bộ như mới đến.

Hứa Dương đã tới rồi, mặc một bộ đồ thể thao nhạt màu, đặc biệt phơi phơi thanh xuân, lại kêu vài tiếng “Duyên ca”, Uông Hạo Diên cảm giác mình già mất rồi.

Luật chơi là mỗi vị khách mời chọn vài học sinh của trung tâm lập thành một đội, hai bên thi đấu, hơn nữa phải do chính khách mời tự đá vào khung thành mới tính điểm, trọng điểm là, khách mời được yêu cầu

phải leo lên lưng bạn mình mà đá.

Vừa ra bên ngoài lập tức rừng mình, Hứa Dương bị lạnh mặt đều đỏ lên. Ông Hạo Diên hướng Kinh Tinh hất hất cằm, sau đó Kinh Tinh nhanh chóng đưa cho Hứa Dương một ly trà nóng.

“Cảm ơn Duyên ca.”

“Không có gì, cậu mặc ít quá đó.” Ông Hạo Diên nói xong liền ngừng lại, nhớ lại không được rảnh rồi đi trên người.

Trò chơi lập tức bắt đầu, Hứa Dương leo lên lưng Ông Hạo Diên, bên cạnh một đội cổ vũ nữ sinh, còn có nam sinh, cho nên coi như bằng nhau, không bên nào hơn bên nào.

Ông Hạo Diên chạy vài chục bước, cảm thấy thể lực không thành vấn đề. Hứa Dương khẽ hỏi: “Duyên ca, em có nặng không?”

“Không nặng, cậu hẳn là người nhẹ nhất rồi.”

“Hôm đó nhận kịch bản em liền ăn uống điều độ, sợ nặng quá, quay xong Duyên ca mời em ăn cơm đi?”

“Ăn béo lên đại diện của cậu lại trách tôi.” Ông Hạo Diên trả lời như thế, không nói đáp ứng, nhưng cũng không có từ chối thẳng thừng, cũng không có cách nào từ chối ngay bây giờ được, dù sao vốn là mình mời người ta giúp đỡ.

Lưng công người vốn vô cùng không linh hoạt, giành bóng và phòng thủ luôn trở nên bất tiện hơn, nhưng mà Ông Hạo Diên rất giỏi giành bóng, trước kia giành bóng của Giản Tân có biết bao nhiêu thuận lợi.

Anh công người trên lưng tiến lên, chắn hết một tổ khách mời, cameraman ở hai bên quay phim chiếm mất một khoảng không gian. Ông Hạo Diên lách người tạo đường đi giả, không hề tốn sức đem bóng đá về phía sân bạn.

Lúc rê bóng tới khung thành có đội đối phương cản đường, một đường bóng liền vượt người chuẩn mất, lúc này Hứa Dương thừa lúc thân thể cậu có hơi nghiêng liền dùng sức xoay lại.

Ông Hạo Diên cảm thấy mất thăng bằng, giấy tiếp theo cùng Hứa Dương ngã sập xuống sân cỏ.

Kết thúc một vòng, hai người toàn thân đầy mồ hôi, đi ra khỏi sân bóng, Ông Hạo Diên hỏi: “Không sao chứ? Bị thương nhớ nói.”

Hứa Dương lắc đầu: “Không sao, thật ra vừa rồi là em cố ý.”

Uông Hạo Diên trong lòng biết rõ, anh không phải chưa từng công ai, người trên lưng dùng lực thể nào đều cảm nhận được rõ rệt, liền nói tiếp: “Tôi biết, đá cầu quá nhanh thắng trước trận đấu sẽ kết thúc sớm, thời lượng phát sóng sẽ ít đi, cậu muốn vì tôi tranh thủ thêm chút thời gian trên ống kính.”

Hứa Dương cười cười không nói chuyện, sau đó yên lặng rút điện thoại ra chơi.

Trước kỳ nghỉ Tết nguyên đán dồn lại một đồng ca phẫu thuật, mọi người trong khoa mỗi ngày lao lực muốn chết, Giản Tân tăng ca buổi trưa xong, buổi chiều lại phải phẫu thuật trước thời gian dự định, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không đủ.

Đại học Y khoa phân tới thực tập sinh còn chưa quen hoàn cảnh, cả ngày khẩn trương như vậy, trên bàn phẫu thuật quan sát học tập còn lộn xộn, Giản Tân ngược lại không bức mình, mi mắt không nâng lên một lần nữa tiến hành khử trùng.

Phẫu thuật liên ba ca thì đã qua giờ tan tầm, trong viện cấp cho mỗi khoa tiền thưởng, chủ nhiệm trưng cầu ý kiến mọi người, việc phân tiền chính là cùng nhau xài vào cái gì đi.

“Đi ăn đi, mấy ngày nay tôi mệt về nhà cũng không muốn nấu cơm.”

“Tôi cũng vậy, để chồng đưa đứa nhỏ về nhà nội rồi, bằng không về nhà lại phải hầu hạ bọn họ.”

“Đi ăn được đó, lần trước tôi không đi, đợt dịp này đã lâu rồi haha.”

Chủ nhiệm vung bàn tay to lên: “Được, có gia đình nhớ báo một tiếng, không cần chờ cơm.”

Nói xong Giản Tân yên lặng đến cầu thang gọi điện thoại báo cho Uông Hạo Diên. Uông Hạo Diên bên kia chưa xong, anh coi như cũng bận ba cả ngày trời, trời tối đen còn đang phải làm nhiệm vụ ở trung tâm thương mại, bị người qua đường vây lại xem.

Điện thoại không gọi được, chờ sau khi quay xong mới có thời gian rảnh, Uông Hạo Diên khẩn trương quay lại xe gửi tin nhắn cho Giản Tân, câu đầu tiên đã kể khổ: “Giản Tân, hôm nay anh mệt quá à.”

“Hôm nay em cũng mệt, đứng phẫu thuật ba ca liên, còn phải dẫn theo thực tập sinh.”

“Thầy Giản nhà ta khỏe như thế, gọi anh có chuyện gì.”

“Anh nói chuyện đàng hoàng chút.” Giản Tân cùng đồng nghiệp đã đến nhà hàng rồi, “Khoa tụi em buổi tối ăn liên hoan, có thể về trễ.”

Uông Hạo Diên tỉnh cả ngủ: “Nhắn anh địa chỉ, ăn xong anh đến đón em.” Giản Tân nói không cần, anh

còn muốn phát giận: “Không cần cái gì mà không cần, lịch sử lần trước của em kêu em uống em có thể không uống sao? Uống nhiều rồi làm sao về nhà?”

Đang nói, Hứa Dương thay quần áo xong rồi đi lại hỏi: “Duyên ca, cùng đi ăn cơm đi?”

Bên kia Giản Tân nháy mắt sửa miệng: “Em nhấn địa chỉ cho anh, đến sớm chút.”

Uông Hạo Diên trong lòng buồn cười, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh nói: “Thật không khéo, tôi còn có chút việc, hôm khác nhất định mời cậu, xin lỗi nhé.”

“Ui? Không sao không sao, vậy hôm nào hẹn nhé.” Hứa Dương phát phát tay với anh, sau đó ngồi xe người đại diện rời đi.

Di động vẫn đang yên lặng, màn hình sáng lên hiển thị có tin nhắn, là Giản Tân gửi địa chỉ nhà hàng tối, phát hiện còn có một tin chưa đọc, nhìn thời gian là gửi buổi sáng.

“Duyên ca, kỳ thực em muốn được anh cõng trên lưng thêm lát nữa.”

Uông Hạo Diên run tay thiếu chút nữa ném luôn điện thoại, không ngờ lúc đó Hứa Dương ở trên xe chơi điện thoại là gửi anh tin nhắn này. Anh đeo tai nghe ngồi lên ghế lái, sau khi khởi động xe liền nhấn số Phí Nguyên.

Dứt khoát hỏi: “Hứa Dương không có kim chủ à?”

Phí Nguyên bên kia yên lặng một chốc: “Không có, hồi trước vừa bị đá, mấy nhóm kim chủ cùng không giữ người lâu dài, nâng cậu ta hồng như thế coi như không phụ lòng rồi. Vả lại, không thấy quay xong «Hành Chí Thiên Minh» tài nguyên đến rất ít sao, cùng nhân khí cũng không tương ứng.”

“Cậu ta là đồng chí?”

Phí Nguyên cười một tiếng: “Làm sao anh biết, cậu ta gạ cậu à? Bình thường thôi, bám trên người cậu không lo không có tài nguyên, cậu lại còn đẹp trai.”

“Đi chết đi!” Uông Hạo Diên nhấn mạnh ga, trực tiếp chui vào bãi đỗ xe của nhà hàng, tắt máy xong ngồi trên xe tối om nói: “Giúp em lộ tin này với cậu ta đi.”

“Tin gì?”

“Em mẹ nó có chủ rồi.”

23. Chương 23

Sau khi Giản Tân nghe từ trong điện thoại hai tiếng “Duyên ca” liền không yên lòng, sau đó vì loại không yên lòng này uống liền mấy ly, vài bác sĩ nữ tán gẫu chuyện quần áo con cái, nam nhân bọn họ ngồi thổ tào tâm sự trong công việc.

“Tiểu Giản, hôm nay cậu phẫu thuật ba ca liền quá mệt rồi, uống vài ly đề.”

Bác sĩ Từ trong khoa nói, con trai cô ở nước ngoài, bình thường hay nói tính cách Giản Tân với con trai cô rất giống nhau, cũng đặc biệt chiều cô Giản Tân. Chủ nhiệm nói: “Cô không hiểu rồi, đàn ông chúng tôi ấy, mệt mỗi cũng uống rượu, tâm tình tốt cũng uống rượu, không tốt cũng uống, không gì có thể ngăn chúng tôi uống hết.”

Mọi người một trận cười vang, tiếng tin nhắn đến chìm trong tiếng ồn, ăn hơn nửa rồi Giản Tân mới nhìn thời gian mở điện thoại xem, là Ưông Hạo Diên nhắn anh đã tới rồi, ở bãi đỗ xe chờ cậu.

“Mọi người ăn trước, tôi hơi chóng mặt, đi rửa mặt đã.” Giản Tân đứng dậy đi ra ngoài, ở cuối hành lang gọi điện cho Ưông Hạo Diên, “À lô, em không có nghe chuông, anh còn ở bãi đỗ xe không?”

Ưông Hạo Diên như mới tỉnh ngủ: “Ừ, anh vừa lúc nghỉ ngơi một lát, em xong cứ xuống dưới là được.”

“Anh ăn cơm chưa.”

“Anh chưa đói.”

Giản Tân đoán anh hẳn là rất mệt, không nói gì trực tiếp cúp máy, gọi một người phục vụ đi ngang qua, nói: “Gói cho tôi hai món mang về để dưới sảnh nhé, thêm một cháo dưa gang, đợi lát nữa tôi sẽ xuống lấy, cảm ơn.”

Trở lại phòng ăn ngồi không được năm phút, Giản Tân liền cầm áo khoác đứng dậy, xin lỗi nói: “Cái kia, bạn tôi có chút chuyện, tôi phải qua xem, tôi đi trước, ngại quá.”

Bác sĩ Từ cực kỳ nhạy bén hỏi: “Gấp thế, có phải người yêu không? Đi nói chuyện yêu đương sao?”

Giản Tân đã đi tới cửa, cậu có chút khấn trương gật đầu: “Ừ, tôi đi trước đây.”

Những người khác đùa giỡn nói: “Đi đi đi đi, đầu năm nói chuyện yêu đương không dễ dàng, ngày mai đến nói cho nhóm y tá kia đừng nhớ thương Tiểu Giản của chúng ta nữa!”

Giản Tân đến sảnh cầm đồ mang về, cấp bách đi vào nhà xe. Ông Hạo Diên che mũ lưỡi trai trên mặt ngủ, trong xe gió lùa vào mát mẻ, cảm giác có chút lạnh.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân, mới ngồi thẳng dậy vừa lúc gặp Giản Tân mở cửa xe nhìn anh, Giản Tân ngồi vào ghế phó lái đóng cửa lại, đem đồ ăn đặt lên kệ trước xe.

Ông Hạo Diên với tay cọ cọ hai má Giản Tân: “Hôm nay không uống nhiều sao? Mặt vừa đỏ vừa nóng.”

“Có uống, không nhiều bằng bữa đó.” Giản Tân mở túi đồ ra, lấy ra hộp cháo, hỏi: “Anh đói chưa? Không thì ăn chút cháo đi.”

Ông Hạo Diên đã khởi động xe, nói: “Về nhà rồi ăn, em không phải nghe anh nói chưa ăn liền tới đây đó chứ? Em như vậy anh sẽ nghĩ em rất nồng nhiệt với anh đó.”

Ánh mắt Giản Tân nhẹ nhàng thả ngoài cửa sổ: “Dẹp đi, em ngồi năm phút mới đi.”

Về nhà mở cửa là có thể trông thấy Giản Ái đang nằm trên sofa, mở to hai con mắt. Ông Hạo Diên đi tới ngồi xổm xuống đối mặt với Giản Ái, thở dài: “TV không có tự bật đúng giờ được? Về sau mở sẵn cho nó nhé, em xem nó đợi lâu thấy thương chưa nè.”

Giản Tân vào phòng bếp hâm đồ ăn, lúc này mới nhớ, lại hô lên: “Hôm nay anh ghi hình thể nào?”

Ông Hạo Diên nghĩ thầm đây là đang tra hỏi sao, liền rề rề đến tựa vào cửa bếp khoanh tay nói: “Không thể nào cả, đá bóng thôi, lâu ngày không đá anh vẫn còn ghiền đây, nhưng mà phải công người trên lưng, bị ngã.”

“Ngã sao?” Giản Tân ánh mắt như một cái máy, đem Ông Hạo Diên quét từ đầu tới chân một lần, xác định không bị thương mới oán trách một câu: “Đá bóng còn công người làm gì, có bệnh.”

Bọn họ trước đây đá bóng biết bao nhiêu lần, đừng hỏi có công hay không, ngày đó đội nào cũng thiếu người, làm sao được chứ.

Ông Hạo Diên nhìn tay Giản Tân xếp đồ lên bàn, phỏng chừng đi làm phải đứng mệt lắm, anh đi qua tắt bếp, túm cánh tay Giản Tân xoay người, dùng chút lực trực tiếp đem Giản Tân công lên lưng.

Giản Tân hoảng sợ, nhưng không giãy dụa đòi xuống, “Anh nhanh ăn cơm đi, không sẽ đói đó.”

“Cho em xem lúc đó anh ngã thế nào,” Ông Hạo Diên đi đến phòng khách, Giản Ái trông thấy bọn họ như thể liền từ sofa nhảy lên bàn trà, rồi lại từ bàn trà nhảy xuống đèn đặt ở dưới đất.

Giản Tân chưa phản ứng gì, liền cảm giác Uông Hạo Diên đột nhiên tăng tốc chạy tới bên xô pha, sau đó thân thể mất thăng bằng, cậu trực tiếp bị quăng xuống, Uông Hạo Diên cũng ngã theo lên xô pha.

Choáng váng.

“Đại khái là như vậy,” Uông Hạo Diên dè nặng cậu, trán cọ cọ trán cậu, thanh âm rất thấp rất vững vàng: “Nghe thấy mùi rượu của em rồi, trên quần áo.”

Nói xong dùng chóp mũi vẽ dọc khuôn mặt của Giản Tân, vùi đầu vào cổ Giản Tân ra sức ngửi, thân thể Giản Tân tê dại, cảm thấy lại muốn say rượu, đưa tay đẩy mạnh.

“Anh còn không mau đi ăn?! Em tắm rồi ngủ đây!”

Uông Hạo Diên trở mình ngửa mặt nằm ở xô pha, cười đến hư người, cười đủ rồi, mới không nhanh không chậm mà đi ăn cháo.

Giản Tân mở vòi nước, tiếng nước giấu đi tiếng thở dốc của cậu, bồn tắm được xả đầy, hơi nóng dày đặc hun lên làm cả người cậu như nhũn ra, cậu nhắm mắt dựa vào thành bồn, lỗ chân lông được thư giãn cảm thấy ngày càng nóng, không biết do uống rượu hay bởi vì Uông Hạo Diên ghẹo cậu.

Chậm rãi cong hai chân, sau đó duỗi tay xuống dưới.

Uông Hạo Diên vốn ăn cơm chậm, ăn xong rồi Giản Tân còn chưa ra khỏi phòng tắm, anh đi vào phòng ngủ cầm áo ngủ thật dày, gõ cửa phòng tắm: “Giản Tân, sao còn chưa xong, đang ngủ sao?”

Không ai trả lời, “Anh vào nhé.” Uông Hạo Diên sợ cậu ngủ nhiễm lạnh, vặn cửa tiến vào.

Bên trong hơi nước mờ mờ bao phủ, Uông Hạo Diên bước đến bên cạnh bồn tắm, trông thấy Giản Tân rũ mí mắt như đang ngủ, anh ngồi xổm xuống kêu một tiếng, mới nhìn rõ Giản Tân nghiêng đầu liếc anh, hô hấp loạn nhịp.

Mặt nước lặn tẩn gọn sóng, lộ ra hai đầu gối, Uông Hạo Diên một tay nắm lấy sau gáy Giản Tân, hỏi: “Em làm gì đó?”

Giản Tân như nửa tỉnh nửa say lắc đầu, hầu kết Uông Hạo Diên nhấp nhô, bàn tay phủ lên đầu gối cậu, cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo, thuận tay trượt xuống dưới, làn da ngâm trong nước ấm vừa mềm vừa nóng.

Mồ thẳng tới giữa hai chân Giản Tân, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy thứ đang dựng thẳng.

“Hợp đồng thuê nhà quên không viết, không cho phép khách thuê đánh máy bay.”

Giản Tân khó chịu hừ một tiếng, tay cũng vô lực mà buông ra, “... Vậy anh muốn em ghen chết à?”

Rào một tiếng, Uông Hạo Diên khom người luôn cánh tay dưới chân đối phương, đem Giản Tân từ trong nước ôm lên, vừa đi vào phòng ngủ vừa nói: “Chủ nhà đích thân giúp em.”

Ôm người ngồi ở bên giường, Giản Tân bị lạnh ở trong ngực anh run rẩy một hồi, anh kéo chăn qua bao lấy Giản Tân, bàn tay không ngừng vuốt ve lưng Giản Tân, lực đạo ngày càng mạnh.

Hai chân nhẹ nhàng cọ xát, hai má bị hôn tới tấp, nhiệt độ cơ thể Giản Tân tăng trở lại, cả người đều choáng váng mê man. Đột nhiên nơi đó bị bao lấy, cậu vô thức thở dài một hơi, kêu một tiếng Uông Hạo Diên.

Ngón tay tăng tốc vuốt ve, ngón tay cái đặt trên lỗ nhỏ trên đỉnh thangka bé vừa ấn vừa ma sát, Giản Tân bắt đầu túm lấy áo anh khẽ kêu, sau đó không chịu nổi vòng tay gắt gao ôm lấy cổ anh.

Một tay dính dính, sau khi bắn Giản Tân không lên tiếng, mềm mại ghé vào vai Uông Hạo Diên.

Lực tay vuốt sau lưng dần nhẹ đi, đến khi bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đặn, Uông Hạo Diên hôn lên sườn mặt và khoe mắt Giản Tân, sau đó đem người thả xuống đi rửa tay.

Giản Tân mệt nhọc ngủ rất say, cuộn người trong chăn cũng không thêm gối đầu, Uông Hạo Diên trong toilet ổn định tinh thần mới đi ra, sau đó xốc chăn lên nằm xuống bên cạnh.

“Có đồng ý cho anh ngủ chung với em không? Đồng ý thì hừ một tiếng.”

Nói xong vắt tay lên eo Giản Tân, Giản Tân đang ngủ nhú mày hừ một tiếng, Uông Hạo Diên nhắm mắt lại khẽ cười: “Em đã đồng ý rồi, anh ngủ nha.”

Phỏng chừng là một đêm mộng đẹp.

24. Chương 24

Tâm nguyện được qua nhà Uông Hạo Diên ăn kế lẩu của Lộ Lộ cuối cùng thành hiện thực, lập tức hẹn ngày nghỉ Tết tây, ngoại trừ Phí Nguyên ở công ty có hơi bận, Giản Tân ở bệnh viện cũng hơi bận, Uông Hạo Diên từ chối hoạt động cho phép mình nghỉ ngơi, nhân rồi ở nhà kéo khách đến ăn cơm...

Hai người đàn ông cùng nhau đi siêu thị có chút kỳ quái, cũng may Phí Nguyên luôn phải nói chuyện điện thoại, Lộ Lộ tự đẩy xe hàng đi loạn xạ.

“Ông Hạo Diên đúng là một con trym tâm cơ, mời người ta ăn cơm còn phải tự đi mua nguyên liệu.” Phí Nguyên nói xong đi đến bên Lộ Lộ, phàn nàn một câu.

Lộ Lộ đang chờ mẻ thịt dê nóng hổi được xắt ra, nói: “Vậy anh đừng đi là được.”

“Em lại kiếm chuyện với anh cái gì?” Từ khi khai trương nhà hàng của Lộ Lộ, hai người bọn họ không nói chuyện bao nhiêu, không phải vì khi hấn đi làm rồi Lộ Lộ vẫn còn ngủ, mà là lúc ngủ rồi Lộ Lộ vẫn chưa về.

“Ai kiếm chuyện với anh, tránh ra tránh ra, em muốn thịt dê của em.”

Lộ Lộ đẩy xe dọc quầy hàng tươi sống, Phí Nguyên khoanh tay cách hai bước đi theo sau, càng đi bước chân Lộ Lộ càng chậm, đang đợi hấn. Phí Nguyên không nhúc nhích, Lộ Lộ có chút gượng gạo cầm lấy hộp bánh trôi nước, hỏi: “Anh ăn nhân gì?”

Phí Nguyên chưa bao giờ ăn bánh trôi nước, hấn nhin cười, tiến lên đem bánh trôi bỏ xuống, sau đó một tay đẩy xe một tay nắm bả vai Lộ Lộ đi qua hàng rau, “Chịu thua nhanh như vậy không phải phong cách của em nha.”

“Em có phong cách gì chứ? Em có bảy mươi hai phép thần thông.” Lộ Lộ nghênh cái cổ, đồ ăn không thèm nhìn cứ chất đầy vào xe.

Mười ngón tay không dính nước mùa xuân của Ông thiếu gia bày được một bàn ăn, bày xong mệt quá liền úp sấp trên giường chơi game, cánh tay tê rần bèn trở người rồi đánh chết một tên, nhớ tối đêm trước ngủ say quá, bị đối thủ giết không còn giọt máu.

Giản Tân trước giờ luôn ngủ rất nông, nhưng có lẽ hôm qua quá mức mệt mỏi lại say rượu làm cậu ngủ say hơn bình thường, sáng sớm cậu tỉnh trước, mơ mơ màng màng cảm giác bên gối có tới ba bàn tay, hai bàn tay của mình, một bàn tay khác nắm cổ tay mình, khớp xương ngón tay rõ ràng, mu bàn tay còn nổi gân xanh.

Sau đó cảm giác mình không mặc gì, Giản Tân trong đầu bốc lửa.

Ông Hạo Diên giật giật, tay cầm lấy cổ tay Giản Tân buông ra một chút lại nắm chặt lại, lung tung đè ngực Giản Tân lại, trì độn một lát bỗng mở to mắt, nhỏ giọng kêu lên: “Giản Tân, phải đi làm rồi, dậy đây.”

Giản Tân vẫn không nhúc nhích: “Dậy rồi.”

“Sao tai em đỏ thế?” Ông Hạo Diên chống tay ngồi dậy phía trên Giản Tân, cười hề tiện: “Em có nhớ hôm qua chúng ta làm gì không?”

Giản Tân mặt cố gắng bình tĩnh: “Hắn là không làm gì hết.”

Uông Hạo Diên nhướn nhướn mày, cúi đầu cọ mặt Giản Tân: “Em chắc không?”

“Chắc,” Giản Tân liếc anh, âm thanh thấp hẳn: “Em thấy không đau.”

Uông Hạo Diên cạn lời, im lặng một lúc lâu rồi xuống giường mang quần áo đến cho Giản Tân, Giản Tân ngồi dậy liền để lộ ra một dấu hôn bên hông, anh đưa ngón tay nhẹ nhàng xoa, lòng rất áy náy nói: “Lần đó có phải em rất đau không?”

Giản Tân gài nút áo, nhẹ phủ tay anh ra: “Em cũng không nhớ rõ, anh đừng hỏi.”

“Không hỏi nữa không hỏi nữa,” Uông Hạo Diên biết đề tài này nhạy cảm, “Chúng ta tối qua cùng ngủ cũng rất tốt, về sau cùng nhau ngủ được không?”

Giản Tân lườm anh một cái: “Không được, em đóng tiền nhà cho nguyên một giường, ngủ có một nửa không phải lỗ sao.”

Uông Hạo Diên phát điên: “Thối tiền cho em! Em lấy lại tiền được chưa!”

Giản Tân vui vẻ, không nói gì chuẩn bị đi làm, Uông Hạo Diên không bị cự tuyệt cũng vui vẻ theo, quyết định mời Lộ Lộ và Phí Nguyên ăn lẩu ăn mừng.

Chuông cửa vang lên nửa ngày cũng không nghe thấy, Uông Hạo Diên nằm trên giường lăn qua lăn lại đã rồi mới đi mở cửa. Lộ Lộ ôm một thùng bia đứng ở cửa muốn khóc thét: “Anh bị lãng tai à? Mau bảo Giản Tân khám cho anh đi!”

Phí Nguyên xách ba túi to theo sau, hùa theo nói: “Truyền nhân của người điếc đích thị là cậu.”

Mấy người ở nhà ngoài lầu không ăn cái gì khác, cũng không nấu cơm, Uông Hạo Diên lại quay về phòng ngủ chơi game, Phí Nguyên vào bếp rửa rau, hướng ra phòng khách gọi Lộ Lộ, không ai trả lời.

“Lộ Kha Đồng, lại đây rửa rau!”

Lộ Lộ ngồi chồm hổm trước ổ mèo: “Em đang chơi với Giản Ái! Đừng phiền em!”

“Lộ Kha Đồng, anh đếm đến ba, một,” Phí Nguyên đếm một xong dừng vài giây, mở miệng nói hai Lộ Lộ liền xắn tay áo vào bếp. Cau mày cầm lấy hành tây đánh người, “Anh không để em nghỉ ngơi nào!”

Phí Nguyên giơ tay búng nước vào cậu: “Không cần em rửa, đứng đây với anh.”

Lộ Lộ hít hít mũi ném hành đi, ngửa đầu hôn Phí Nguyên một cái, sau đó đứng đằng sau ôm lấy lưng Phí Nguyên: “Đứng không không vui, em ôm anh nha.”

Khó thấy khi nào Giản Tân tan tầm sớm về nhà ăn cơm, bốn người vây quanh bàn ăn so với bình thường náo nhiệt hơn rất nhiều.

“Kinh Tinh nói cậu từ chối hai hoạt động vào Tết tây hết à?”

Uông Hạo Diên uống hết một lon bia: “Ừ, hai ngày đó em muốn nghỉ ngơi.” Giản Tân đuổi đũa vào trong nôi, gương mặt trông thấy Uông Hạo Diên đang nhìn cậu, vẻ mặt sáng ngời.

Gắp một con tôm vào bát Uông Hạo Diên, như nói cho mọi người nghe: “Tết tây em phải về với mẹ.”

Ánh mắt Uông Hạo Diên bỗng tối sầm, anh biết rõ chuyện này rất bình thường, nhưng mà không nhận được mắt cả khẩu vị, trả lời: “Em cũng phải về với mẹ.”

Lộ Lộ ngẩng đầu khỏi bát: “Em đây cũng sang Mỹ thăm mẹ.”

Phí Nguyên thâm sâu nhìn chòng chọc cậu: “Em thì có chuyện gì, yên lành ở nhà đi.”

“Chẳng lẽ anh không về nhà sao?” Lộ Lộ không hài lòng, nhà Phí Nguyên cũng ở thành phố, bình thường công việc bận rộn không thường về nhà, nhưng dịp lễ Tết nhất định phải về. Quả nhiên Phí Nguyên trả lời: “Về chứ.”

“Vậy anh quản em đi đâu làm gì!”

Phí Nguyên dựa ghế cười: “Cùng em về nhà, làm sao?”

Lộ Lộ sững sốt, vừa ngốc vừa sượng nói: “Em đây ngày mai đi cắt tóc, ba mẹ anh thích cái gì? Nếu có cho em tiền lì xì em có thể nhận không?”

Mẹ nó hai con người này còn không biết xấu hổ, chuyện gì nên nói thì nói không nên nói thì thôi đi chứ, anh với Giản Tân một đôi uyên ương số đại khổ đây này, hai con người kia bắt đầu tính tới chuyện tới cửa nhà phụ huynh luôn rồi.

Giản Tân vỗ bàn: “Dừng, hai người còn nói nữa Uông Hạo Diên khóc thét lên mất.”

Lặng lẽ lâu khô nước mắt chính là vị ảnh để tương lai, Uông Hạo Diên vì tình bi thương mà điên cuồng luyện cấp, thấy ai nickname không vừa mắt liền giết chết, cả đêm ngồi trong phòng không hề đi ra.

Tối ngày nghỉ lễ, Lộ Kha Đồng nhất quyết đi gặp phụ huynh, sốt ruột muốn chết.

Chu Uyển đã lâu không gặp con trai, cư nhiên lại không hề nhiệt tình, Uông Vĩ Quốc vốn sẽ không nhiệt tình, Tân Ba lại càng không để ý người, Uông Hạo Diên đặc biệt bi thương, cảm giác bị toàn thể giới này quay lưng.

Chụp khuôn mặt ngọc ngà của Tân Ba đăng weibo, còn có người dám bảo anh tự sướng, mẹ nó tức giận.

Chu Uyển cùng đi giúp việc trong nhà làm sủi cỏ, Uông Hạo Diên kéo ghế ngồi xuống, sai bảo: “Đem chăn mền của con ra vườn phơi nắng đi, tối nay con không đi.”

Chờ đi giúp việc đi, anh cầm lấy vỏ bánh giúp đỡ: “Mẹ, sao mẹ không thêm để ý con?”

“Trông con rất khỏe mạnh, mẹ rất yên tâm.”

“Mẹ không quan tâm chuyện yêu đương của con sao, con hai mươi mấy rồi cũng không thấy mẹ thúc giục.”

“Giục cái gì, vừa rồi không phải con có scandal với nữ diễn viên sao, không có lửa làm sao có khói.”

“Lời này hệt như đang chửi con, con với người ta không có gì hết.” Uông Hạo Diên buông sủi cỏ, làm bộ lơ đãng nói: “Kỳ thật con đối với nữ diễn viên không có cảm giác, chắc là con không giống những người khác.”

Chu Uyển đâm anh một đao: “Người ta đối với con cũng thế thôi.”

Uông Hạo Diên khô hạn lời, nói sang chuyện khác: “Mẹ, mẹ nhớ bàn cùng bạn hồi trung học của con không? Học rất giỏi, lớn lên rất đẹp, mẹ cậu ấy cũng rất xinh đẹp.”

“Con tốt nghiệp trung học đã bao nhiêu năm, mẹ làm sao nhớ được.” Chu Uyển nghĩ nghĩ, “Hình như có chút ấn tượng, làm sao?”

“Lần trước con có gặp lại cậu ấy, hóa ra cấp ba cậu ấy quay về Tô Châu, bây giờ mẹ cậu ấy ngã bệnh, cậu ấy quay lại đây rồi. Hồi đó tụi con vô cùng thân nhau, hiện tại cũng rất tốt.”

Chu Uyển bị anh là cho sốt ruột: “Biết rồi biết rồi, cậu ấy tốt con cũng tốt.”

Giản Tân ở nhà cũng không thật vui vẻ, Tân Hủy ngược lại đã khỏe hơn, nhưng mà tiểu khu lại nhận được

thông báo quy hoạch thành phố, bọn họ nhìn tờ thông báo mà muốn xé nát, sắp tới cậu lại phải đi tìm nhà rồi. Hơn nữa Giản Dật Thu hỏi cậu cuối năm khi nào về Tô Châu, cậu còn chưa có kế hoạch gì, nhất thời tâm phiền ý loạn.

Uông Vĩ Quốc vào bếp hỏi cơm xong chưa, Uông Hạo Diên kéo ông lại ghế ngồi, khoác vai, nói: “Ba, gần đây ba làm mẹ tức giận sao? Sao mẹ lại chĩa mũi súng vào con rồi?”

“Con bận sắp mặt không hề về nhà, còn dám hỏi, đừng xiết, gãy xương bổ mày!”

Uông Hạo Diên xem ngày: “Hôm nay không phải ba mẹ có hội họp lão bang phái sao, sao còn chưa đi?”

“Không đi,” Uông Vĩ Quốc quăng cho anh một ánh mắt triu mến, “Phim của Khổng đạo chưa tìm được người thích hợp, hẳn đang dòm ngó khắp nơi.”

“Sao người không nói sớm vậy phụ thân!” Uông Hạo Diên xách áo khoác bỏ chạy, Khổng đạo là tổng đạo diễn của Chuông cổ dưới lầu», trước đây anh cứ dây dưa với kịch bản này mãi kết cục lại bị công ty cắt bỏ, vẫn cứ không cam lòng đến giờ.

Khổng đạo bọn họ gặp mặt ở một phân khu quân đội, trước đây là một tòa dinh thự cũ được xây lại, Uông Hạo Diên trình giấy tờ xong được cho vào, dọc đường đi nhớ lại câu chuyện cổ xưa rành mạch trong kịch bản.

Cả đêm cũng không bàn bạc nhiều lắm, Khổng đạo cũng không có quyết định rõ ràng, chỉ nói cần phải cân nhắc, Uông Hạo Diên trước đó định ứng vào vai một nhân vật kia, hiện tại giữa phim cần có một vai diễn khách mời, nhưng mà vai diễn rất có chiều sâu, cũng rất hút mắt nhìn.

“Khổng đạo, tôi đặc biệt thích kịch bản này, lúc trước tôi muốn thử vai nhân vật đó lời thoại đều đã học thuộc rồi, hôm nay vừa nghe nói ngài còn thiếu người tôi lập tức tới đây, nếu như xem xét thấy tôi thích hợp mong ngài cho tôi một cơ hội, không thích hợp cũng cứ nói thẳng.”

Đáp ứng hai ngày sau sẽ trả lời, Uông Hạo Diên cũng không lưu lại nữa, chào hỏi những người khác rồi rời đi, mới đi một đoạn trên hành lang liền gặp thoáng qua một người, anh không để ý.

“Duyên ca?”

Xoay người lại thấy rõ là Hứa Dương, ánh sáng mờ mờ, Hứa Dương trang điểm đậm, trên người còn nặng mùi rượu, anh đáp: “Thật khéo, lại gặp nhau rồi?”

Hứa Dương mang theo giọng mũi: “Tết rồi, Duyên ca sao lại đi một mình thế?”

Thật là, anh đã tuyên bố có chủ rồi, Uông Hạo Diên cười một tiếng: “Cho nên tôi phải đi ngay đây, quá

mười hai giờ về nhà sẽ không cho lên giường.”

Không quan tâm Hứa Dương phản ứng thế nào, anh nói xong liền rời đi, không có gì ngoài trong lòng có chút khó chịu, anh còn cảm thấy không vững tâm.

Anh xem như có chủ cái gì cơ chứ, ngay cả tình cảm bí mật này cũng không tính là có.

Đúng là cùng Giản Tân hòa hợp rồi, nhưng không hài hòa như lúc ban đầu, trước đây bọn họ mới thật sự là người yêu, hiện tại lại không xác minh được mối quan hệ của bọn họ là gì. Uông Hạo Diên đập mạnh ga, nện một quyền lên vô lăng.

Thế này không được, anh phải khiến Giản Tân triệt để đóng dấu chính chủ lên người.

25. Chương 25

Lời tác giả: Giản Tân nói chuyện dời đi nơi khác – Uông Hạo Diên âm thầm mua nhà – Tân Hủy tái khám xung đột – Giản Tân bị thương – Uông Hạo Diên nói rõ mọi chuyện – H nhẹ.

Dì Nhâm mấy ngày lễ được nghỉ, Giản Tân vừa muốn nấu cơm vừa muốn chú ý những mệt nhọc của Tân Hủy, cậu có cảm giác Tân Hủy ít nói hơn trước đây, căn bản không nói, có thể do nói chuyện không rõ ràng nên không nói, hoặc có thể do vẫn còn giận cậu.

“Thịt gà đã đủ mềm chưa? Con thái không được mỏng lắm.” Giản Tân dứt cơm cho Tân Hủy, thử nói chuyện với bà.

Tân Hủy chậm rãi nhai, cũng không lên tiếng. Giản Tân dứt bà ba muỗng tự mình ăn một muỗng, cuối cùng cũng dứt xong, ăn xong dọn dẹp sạch sẽ, cậu ra ngoài ban công mở cửa sổ, tranh thủ gọi điện.

Lúc ăn cơm điện thoại để trong túi rung lên, cậu sợ là Uông Hạo Diên nên không nghe, hóa ra là Giản Dật Thu. Cậu có chút mất mát, hai ngày nay Uông Hạo Diên cũng không có động tĩnh, không biết có phải vẫn còn dối không.

Giản Dật Thu vẫn cứ hỏi cậu khi nào quay về, nói muốn đi ăn một bữa cơm đoàn viên, Giản Tân biết điều, trả lời: “Việc trong khoa còn chưa sắp xếp được, dù sao cũng phải đến năm sau, ba và bà nội thế nào rồi?”

“Chúng ta rất tốt, bà nội con nhớ con lắm, năm mới bệnh viện không cho nghỉ sao? Bên đấy lạnh, sớm quay về.”

“Nghỉ lễ con phải về chăm mẹ, thế nào cũng phải để sang năm.”

“Mẹ con vẫn khỏe chứ? Con chăm sóc không nổi thì tìm một viện dưỡng lão đi, đừng quá vất vả, xác định được thời gian liền báo cả nhà một tiếng, cứ vậy đi.”

“Dạ, con cúp đây.” Giản Tân muốn nói Tân Hỷ không tốt lắm, nhưng Giản Dật Thu cũng không thật muốn biết, sau khi cắt đứt quan hệ vợ chồng liền tách ra như vậy, dù cho đã cùng nhau sống mười mấy năm, dù cho đã có với nhau một đứa con. Một khi tách ra, tất nhiên không còn để nhau ở trong lòng, cũng là, có để ở trong lòng cũng sẽ không đi tới bước ly hôn.

Chuẩn bị thuốc xong liền trở lại phòng ngủ, Giản Tân nhấp môi thử nước ấm, sau đó đưa đến bên miệng Tân Hỷ, “Mẹ, uống thuốc nào.” Nói xong, Tân Hỷ nâng tay cự tuyệt, chạm mạnh nước bị đổ một chút, Giản Tân vội rút khăn giấy lau đi, nước thấm vào quần áo, ẩm ướt.

“Ăn, cơm.”

Động tác trên tay Giản Tân ngừng lại, trong lòng hơi hoảng, ngẩng đầu hỏi: “Sao cơ?”

“Ăn, cơm.”

Giản Tân nháy mắt sợ hãi đứng lên, cậu lần nữa dứt thuốc vào miệng Giản Tân, hồng: “Uống thuốc trước đã, uống xong rồi ăn.” Đặt Tân Hỷ nằm xuống giường ổn thỏa, Giản Tân đóng cửa lại ngồi trên sofa, ngón tay bấm điện thoại run rẩy.

“Triệu chủ nhiệm, tôi là Tiểu Giản, muốn nhờ ngài giúp một việc.”

Liên hệ chuyện tái khám xong trong lòng Giản Tân tạm thời thả lỏng một chút, bởi vì phải chờ đến sau lễ, cậu dự định trước hết phải tự mình chăm sóc tốt cho Tân Hỷ, mà cuối năm khi nào về Tô Châu có khả năng phải dời lại.

Sau Tết tây Ônng Hạo Diên sẽ đi thử vai, nói cách khác anh chỉ có một hai ngày để tìm hiểu toàn bộ nhân vật, cho nên mặc dù tập «Trại tập trung nam thân» phát hành đầu năm nhận được phản hồi rất tốt, anh cũng không có biểu hiện gì.

Theo lời Kinh Tinh mà nói, đáng lẽ phải bị cắt thời lượng luôn.

Cả ngày làm tổ ở thư phòng không nhúc nhích, cuối cùng vẫn là bị tiền lì xì từ Lộ Lộ chọc phá, bao đầu tiên ghi “Yêu thương ngôi sao cô đơn”, Ônng Hạo Diên yên lặng nhận lấy cũng không trả lời.

Lộ Lộ lại phát một bao “Hôm nay Ônng Ônng rơi lệ rồi sao”, Ônng Hạo Diên lại lặng lẽ nhận.

Bao thứ ba “Làm con rể hờ cũng rất tốt”, Ônng Hạo Diên nhận xong hết hắng giọng hét to, “Mẹ nó Lộ Kha Đồng cậu xong chưa? Gặp phụ huynh xong cậu lợi hại hơn nhỉ.”

Lộ Lộ thả cho một bao nữa “Chớ đại muốn cắn người”, sau đó giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Phí Nguyên nói anh muốn đi thử vai, chuẩn bị tới đâu rồi, có phải không có thời gian xem tin tức không?”

Ông Hạo Diên ù ù cạc cạc: “Xem tin gì, cậu xem rồi hả.”

“Hôm đó em qua nhà Phí Nguyên, cùng ba anh ấy xem TV, nói khu Tây Miên có thông báo phải đập bỏ, em nghe quen tai lắm, mới nhớ nhà của Giản Tân có phải ở đó không?”

“Đúng, số 30 Tây Miên.” Ông Hạo Diên quăng kịch bản, có chút bực dọc, “Em ấy hai ngày nay phải chăm mẹ chắc rất mệt, chờ em quay về anh hỏi một chút.”

“Anh xem xem nên làm sao, ài còn không biết cảm ơn em?”

Ông Hạo Diên trực tiếp vứt qua một bao lì xì “Cô vợ Phí gia thật nhiệt tình.”

Mùng bốn «Không thấy Trường An» có một buổi tuyên truyền, các tổ đều bắt đầu chuẩn bị từ sáng sớm, Ông Hạo Diên làm tóc trang điểm, trong lúc đó còn phải livestream cho fan.

Giữa buổi lấy cớ đi toilet để nghỉ ngơi một chút, Kinh Tinh đưa bản thảo buổi tuyên truyền cho anh học thuộc, lải nhải: “Sắp bắt đầu rồi, bây giờ cậu mới học? Có được không?”

“Mấy bản thảo tuyên truyền này cũng hao hao nhau, không học cũng nói được.”

“Không biết phóng viên có hỏi mấy câu hỏi về phân đoạn phim không, nhưng chắc chắn sẽ hỏi scandal của cậu và An Mân, cậu nghĩ tốt chưa?”

“Không cần nghĩ, cô ta không tới, em tùy tiện nói thôi.”

Kinh Tinh khổ não, nghĩ thầm cô cũng không quản nhiều được, đại diện An Mân lên tiếng nói cô phát sốt, không thể tham dự, nhưng mà một ngày trước còn đăng ảnh chơi bowling lên weibo, làm giới truyền thông suy đoán là cố tình né tránh Ông Hạo Diên.

Quả nhiên đến lúc phóng viên đặt câu hỏi, câu đầu tiên chĩa vào anh chính là “An Mân hôm nay không tham dự có phải do xấu hổ quan hệ của hai người không? Anh có muốn nói gì với An Mân không?”

Ông Hạo Diên: “Uống nhiều nước ấm.”

Một nhà truyền thông quan hệ không tồi tới công ty bọn họ đưa ra câu hỏi: “Lần này anh đóng vai Ninh Châu là một nhân vật thể nào? Đối với anh mà nói có là một thách thức không?”

“Thách thức khẳng định có, bất luận vai diễn mới nào cũng là một thử thách. Ninh Châu đầu tiên là một kẻ xấu, cho dù có một điểm sáng giả chính là hấn đối với ái ân hết sức thâm tình, nhưng hấn lại là một kẻ thực sự xấu, rất cố chấp, bụng dạ nham hiểm.”

“Vậy vai diễn không có ưu điểm nào khác sao?”

Uông Hạo Diên cười: “Có chứ, đẹp trai a.”

Không khí dần sôi động, vẫn đáp diễn ra êm đẹp, sắp kết thúc thì một phóng viên tuần san hỏi nam nữ chính có khi nào diễn giả làm thật, duy trì tình cảm trong lúc quay, sau đó chuyển hướng mũi dùi chĩa về hướng Uông Hạo Diên, hỏi: “Trước kia An Mân đêm khuya đưa nước gừng đến cho anh, mọi người đều sôi nổi bàn tán rằng hai người phim giả tình thật, bên đại diện của các anh cũng không phủ nhận, xin hỏi hai người vẫn đang kết giao sao?”

“Kỳ thật trước đây trong một lần phỏng vấn tôi đã nói không thích là mùi gừng, cho nên cũng không uống nước gừng Tiểu An tặng, nói ra với mọi người thực xấu hổ quá, không nghĩ tới không nói thì mọi người đến bây giờ vẫn nghi ngờ, thật xin lỗi Tiểu An, mong cô ấy sớm khỏe.”

Sau khi kết thúc Kinh Tinh vui vẻ nói: “Hahahahahahaha đúng là rất xấu hổ, ngay cả bạn trai không thích ăn gì cũng không biết.”

Uông Hạo Diên cài dây an toàn: “Đừng vui vẻ nữa, mừng sáu em thử vai, buông tha chị một ngày đó.”

Kinh Tinh vỗ tay: “Tôi đột lại càng vui hơn!”

Về đến nhà đèn vẫn sáng, ở cửa có thêm một đôi giày, xem ra Giản Tân đã về nhà, Uông Hạo Diên ném chìa khóa lên bàn trà phát ra tiếng kêu không nhỏ, ra hiệu mình đã về.

Giản Tân từ phòng ngủ đi ra, trên tay còn cầm quần áo, hỏi anh: “Hôm nay anh có công việc? Chưa ăn cơm phải không?”

Anh quả thật chưa ăn, cởi áo khoác đi qua, nhìn thấy trên giường có mấy chồng quần áo, “Xếp quần áo làm gì, sao mới về nhà đã làm việc rồi.”

“Không phải, em trở về lấy vài bộ quần áo, mấy ngày sau tạm thời không về nhà.”

Uông Hạo Diên quả thật bày không nổi vẻ mặt dễ chịu, xoay người quay về phòng ngủ, lưng hướng về Giản Tân nói: “Anh đã ăn rồi, về phòng nghỉ chút đây.”

Giản Tân xếp xong quần áo, Giản Ái còn vô cùng thích thú mà nhảy vào vali nằm, thu xếp xong đem vali đặt bên sofa, lại đem đồ ăn trên bàn bỏ vào tủ lạnh, cuối cùng nhìn phòng ngủ của Uông Hạo Diên, im

Ắng thế này có lẽ đã ngủ rồi.

Ông Hạo Diên làm sao ngủ được, ánh đèn đầu giường yếu ớt, anh nhắm mắt lại, lỗ tai vẫn dựng thẳng nghe ngóng động tĩnh.

Cửa mở, có tiếng bước chân rất nhẹ đi đến, sau đó dừng lại bên giường, anh biết Giản Tân đang nhìn anh. Chấn bị chĩnh một chút, còn có tiếng loạt xoạt của giấy.

Trên môi đột nhiên có cảm giác ẩm ẩm mềm mềm chạm vào... Mẹ nó!

Ông Hạo Diên đầu óc trống rỗng đang tiêu hóa, mở mắt ra Giản Tân đã đóng cửa ra ngoài, anh bóc miếng dán trên đầu giường xuống, đập vào mắt là nét chữ xấu òm đặc trưng của Giản Tân: Bảo bối, ngoan ăn cơm đi.

Chân dài duỗi xuống giường, dép lê cũng không mang, vừa ra khỏi phòng ngủ đã thấy Giản Tân đang khom lưng đổi giày, đi nhanh đến túm lấy cánh tay người nọ, vừa ôm vừa kéo tới sofa, khóa chặt người vào ngực, tư thế giống hết đêm đó.

Giản Tân bất ngờ không kịp phản ứng, cậu mặc áo lông chớp mũi đỏ mồ hôi.

Ông Hạo Diên vươn ngón tay lau mồ hôi trên mũi cậu, hỏi: “Em vừa rồi đùa giỡn lưu manh với anh phải không?”

Giản Tân không trả lời, anh lại giơ tờ giấy dán kia lên nói: “Chứ như chó cào thế này ai mà đọc được? Đọc xem nào.”

“Em viết là, bảo bối ——”

Ông Hạo Diên trong mắt bốc lửa, nắm lấy cằm Giản Tân hôn xuống, cảm xúc vừa mềm vừa ẩm như anh tưởng tượng, Giản Tân gơ cánh tay vòng qua cổ anh, mặc anh khi dễ.

“Buổi tối hôm đó em ở trong lòng anh vừa lẩm bầm vừa gọi tên anh ngoan ngoan như thế này này.”

Đôi môi Giản Tân ướt át: “Anh không giận hả?”

Ông Hạo Diên cúi đầu liếm liếm nước bọt trên môi Giản Tân, nhưng mà càng liếm càng ướt, “Anh giận bao giờ, anh muốn làm em chú ý thôi, để em coi trọng anh một chút.”

“Không hề không coi trọng anh, đừng liếm nữa mà... Hai ngày tới em đưa mẹ đi bệnh viện khám, cho nên không về nhà hai ngày, đỡ phải chạy đi chạy về.”

Dùng ngón tay lau khô môi Giản Tân, Uông Hạo Diên hỏi: “Dì làm sao vậy?”

“Không được tốt, em tìm chủ nhiệm nội khoa, mừng sáu đưa mẹ đi khám, thật ra em có hơi sợ.” Giản Tân nói xong ôm chặt lấy anh.

Mùng sáu, Uông Hạo Diên khẽ vuốt lưng Giản Tân: “Hôm đó anh không việc gì, có chuyện gì lập tức nói anh biết, biết chưa?”

Giản Tân gật đầu, phải đi nhưng lại luyến tiếc, cuối cùng nhen ra một câu, vừa kì cục vừa ngại, “Anh có mệt không, không mệt thì đưa em đi đi.”

“Mệt chết rồi.”

“Vậy anh nghỉ sớm đi, đến đây, hôn em cái nữa.”

Náo loạn thêm chút nữa vẫn đưa Giản Tân đi, Uông Hạo Diên cố tình lái thật chậm, Giản Tân im lặng ngồi ở ghế phó lái, đến hiên cửa Giản Tân định xuống xe, Uông Hạo Diên nhớ tới cái gì liền hỏi: “Đúng rồi, chỗ này sắp phải phá bỏ?”

“Ừ, cục quy hoạch đã phát thông báo rồi.”

Nhìn Giản Tân lên lầu xong, Uông Hạo Diên lái xe về nhà, trên đường về gọi điện cho Phí Nguyên hỏi nhà cửa chỗ Thanh Viên lộ bọn họ như thế nào, Phí Nguyên bảo mới ngủ lại có một lần, có gì hỏi Lộ Lộ.

“Lộ Lộ, nhà ở Thanh Viên lộ kia là của cậu hả.”

“Đó là của cả chung trước khi kết hôn, làm chi?”

Uông Hạo Diên vỗ vô lăng: “Tư vấn nào tư vấn nào, không chừng sau này chúng ta là hàng xóm đó.”

26. Chương 26

Sau kỳ nghỉ bệnh viện lại tiếp tục đông người, các chuyên gia khoa thần kinh nội bệnh tựu tủa, các bác sĩ trẻ được xếp kín lịch phẫu thuật, Giản Trước xin phép khoa nghỉ ba tiếng đồng hồ, rời phòng khám cũng chưa thay quần áo, trực tiếp đưa Tân Hủy đi kiểm tra.

Hai năm trước Tân Hủy xuất huyết não, sau khi khôi phục tình trạng cũng khá ổn, chức năng ngôn ngữ bị hao tổn nhưng vẫn có thể nói, năng lực hành vi bị hao tổn nhưng cũng không bị liệt hoàn toàn, hơn nữa

thần kinh vẫn bình thường. Hôm đó vừa ăn xong Tân Hủy lại đòi ăn tiếp khiến Giản Tân có chút hoảng, sợ bà sinh bệnh mất trí.

Triệu chủ nhiệm nhìn thấy bọn họ tiến đến, hô: “Đến, Tiểu Giản.”

Giản Tân giúp Tân Hủy đi qua: “Triệu chủ nhiệm, ngài là chuyên gia phương diện này, bệnh thể này còn phiền tới ngài, thật xin lỗi.”

“Cậu khách sáo quá, đều là đồng nghiệp với nhau, chúng ta tiết kiệm thời gian, nói tình hình mẹ cậu tôi nghe một chút.”

“Là thể này, mẹ tôi hai năm trước xuất huyết não, lúc ấy tôi không ở bên cạnh cũng không có khả năng kịp thời chăm sóc.” Giản Tân nhìn Tân Hủy, chỉnh tấm chăn trên chân bà, “Lần trước bà ăn không ngon miệng, tâm tình cũng kém, ăn cái gì cũng nôn. Sau đó từ từ tốt lại, hai ngày trước chúng tôi vừa ăn cơm xong bà lại nói phải ăn lần nữa, tôi sợ trí nhớ bà có chút vấn đề.”

“Ừm, tình hình này gần đây mới xuất hiện?”

Giản Tân trong lòng áy náy, cũng không nói rõ, đáp: “Trước kia trong nhà có chút chuyện, về sau không được tốt lắm.”

Triệu chủ nhiệm bảo y tá đưa Tân Hủy đi kiểm tra, lưu lại Giản Tân, nói: “Tiểu Giản, cậu là bác sĩ, kiến thức phổ thông chắc chắn đều biết. Xuất huyết não vốn tỉ lệ tử vong rất cao, hơn nữa sau khi bị bệnh, cấp cứu thành công cũng sẽ để lại di chứng nặng nhẹ thất thường, người bệnh ngoài đau đớn thân thể ra, tâm lý khẳng định cũng bị tổn thương, dù sao theo cá nhân tôi liệt cũng đã liệt rồi, không còn cách nào khác, còn sống được bao nhiêu năm cũng không biết, cứ như vậy từ từ kiệt quệ.”

Lời này quá trực tiếp, nhưng lại rất chính xác, Giản Tân khẽ gật đầu, cậu không có gì không chịu đựng được, lúc trước từ Tô Châu trở về, bác sĩ còn nói thẳng thừng hơn, cấp cứu có thể thất bại, thành công thì cũng thành người thực vật, liệt gì đó vẫn còn tốt.

“Triệu chủ nhiệm, mẹ tôi tình hình thể này, có cần lập tức nhập viện không?”

“Bởi vì cậu nói bà vừa ăn xong lại không nhớ, lần đầu như vậy tôi đề nghị nằm viện theo dõi một thời gian, còn nữa phải tránh dả kích tâm trạng của bà.”

Sau khi có kết quả kiểm tra, Triệu chủ nhiệm sắp xếp cho Tân Hủy nhập viện, Giản Tân không có khả năng phân thân, liền để dì Nhâm chăm sóc, vội trở về phòng khám thay quần áo làm việc.

Uông Hạo Diên được Không đạo cho một cơ hội thử vai một mình, chỉ một lần duy nhất, nhưng anh đã nói với Giản Tân, có việc phải báo cho anh ngay. Đêm qua ngủ không ngon, lo lắng cho mẹ vợ tương lai, sáng sớm thức dậy cảm giác tình hình mình không ổn, suy nghĩ quá độ.

Một buổi sáng mở điện thoại mấy lần cũng không có ai gọi đến, thử vai kết thúc mới thở phào nhẹ nhõm, lấy xe về nhà, trên đường đi gọi điện cho Giản Tân hỏi thăm tình hình.

“Kiểm tra xong bác sĩ nói thế nào?”

Giản Tân nói “Đợi chút,” sau đó ra ngoài phòng khám, trả lời: “Không có việc gì, bác sĩ bảo nằm viện theo dõi vài ngày, em với dì Nhâm thay phiên chăm sóc, có thể sẽ không về nhà.”

Uông Hạo Diên nghe điện thoại thay đổi hướng chạy, Giản Tân vẫn đậm phong khinh mà gạt anh, nhưng anh không dễ dàng bị gạt đâu. Nửa tiếng sau chở Kinh Tinh đến bệnh viện, anh đến phòng khám, Kinh Tinh tự đến khu nhập viện.

Vốn ban đầu có thể nghỉ ngơi cả ngày, đang ăn gà rán xem truyền hình, Kinh Tinh đúng là xúi quẩy, theo lệnh Uông Hạo Diên đi làm thủ tục, may thay nghiệp vụ của cô là giao thiệp với người khác, vô cùng tự nhiên mà nói: “Hôm nay buổi sáng có bệnh nhân tên Tân Hủy mới nhập viện nhỉ, tôi họ Kinh, là cháu gái bà ấy, đến làm một thủ tục, chuyển bà ấy tới phòng bệnh cao cấp.”

Y tá nói: “Cô chờ ở đây, tôi liên hệ với bác sĩ Giản một chút.”

Giản Tân nghe điện thoại nội tuyến, y tá bên kia nói: “Bác sĩ Giản, có vị tiểu thư họ Kinh nói là chị họ của anh, muốn chuyển phòng điều trị.”

“Chị họ của tôi?” Giản Tân chưa tiêu hóa kịp, vừa định nói không biết liền có một bệnh nhân gói ghém kín đáo đi vào, chờ bệnh nhân vắt đôi chân dài ngồi xuống, Giản Tân cũng biết chị họ họ Kinh kia là ai.

Uông Hạo Diên tháo mũ áo lông xuống, tự nhiên cầm lấy ly nước của Uông Hạo Diên uống vài ngụm, thành thật nói: “Anh bảo Kinh Tinh đi, em mau mau đồng ý, bằng không bà chị ở bên kia khóc lóc om sòm cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.”

Giản Tân nhìn ra cửa: “Sao anh lại tới đây, em không phải nói không có việc gì rồi sao, người ta nhận ra anh thì sao.”

Sắc mặt em kém thế này còn bảo không có việc gì? Uông Hạo Diên oán thầm trong lòng cố tình đùa cợt: “Sao mắt đỏ thế, khóc?”

Giản Tân miễn cưỡng cười cười: “Khóc cái gì, anh tới làm gì, trễ việc của em.”

Kinh Tinh ở khu nhập viện thực hiện xong thủ tục chuyển phòng, sau đó thông báo cho Uông Hạo Diên.

“Phòng bệnh cao cấp hai mươi bốn giờ đều có y tá chuyên môn chăm sóc, buổi tối không cần người nhà ở bên, em làm việc cả ngày đến tối còn phải đến chăm sóc, nghĩ kĩ chưa?” Uông Hạo Diên nói xong đứng dậy,

muốn đưa Giản Tân đến phòng bệnh xem thử.

Tân Hỷ chống đỡ không ngủ trưa, chờ Giản Tân tới mới bình tĩnh lại, thanh âm bà cho chút yếu ớt: “Khi, nào, về nhà?”

Uông Hạo Diên ở phòng khách nhỏ bên cạnh hé cửa, trông thấy Giản Tân nằm ở bên giường nói: “Hai ngày sau sẽ về, sắp ba giờ rồi, mẹ ngủ một chút, buổi tối con cùng mẹ ăn cơm.”

Chờ Tân Hỷ ngủ Giản Tân ra khỏi phòng, Uông Hạo Diên theo cậu ngồi ở sô pha, hỏi cậu bác sĩ rút cuộc đã nói gì.

“Nói không thể chịu được đả kích.” Giản Tân cảm thấy Uông Hạo Diên không chớp mắt nhìn cậu, giả vờ như thoải mái nói: “Anh có biết phòng cao cấp bệnh viện tụi em bao nhiêu tiền một đêm không? May mà phải dời nhà đi chỗ khác, có thêm được chút tiền.”

Uông Hạo Diên vẫn nhìn cậu: “Anh không thể giúp em cùng chăm sóc, vậy đành hiểu thảo thanh toán viện phí cho mẹ tụi mình thôi.” Anh nói xong đột nhiên ôm Giản Tân vào lòng, môi cọ cọ vành tai Giản Tân.

“Bảo bối, hôm nay em cười không đáng yêu chút nào, em không muốn cười thì đừng cười, trong lòng không thoải mái thì nói ra, vì sao lại gạt anh sang một bên tự mình gánh vác chứ?”

Giản Tân rốt cuộc cười không nổi, gục đầu lên vai Uông Hạo Diên, buồn bực nói: “Mẹ em nghiêm trọng hơn trước đây, tâm tình mẹ không tốt, không chịu ăn gì, còn nhớ chuyện hôm đó, em không thể lại đả kích mẹ nữa.”

Đả kích này là do hai người bọn họ, bắt đầu từ đêm đó Uông Hạo Diên đưa Giản Tân về nhà. Uông Hạo Diên khẽ vuốt sau gáy Giản Tân, trong người không còn sức lực, trước kia Giản Tân dựa vào một câu nói yêu đương có thể chống đối lại ba mẹ, thế nhưng hiện tại không giống như thế nữa.

Giản Tân trưởng thành rồi, mà Tân Hỷ già cả lại yếu ớt, cậu gánh vác quá nặng nề, nếu như tình yêu và tình thân đối đầu nhau, Giản Tân sẽ chọn bên nào, Uông Hạo Diên cũng không thể ép buộc cậu.

“Dì phản đối, em liền thuận theo bà, không cần cảm thấy có lỗi hay áy náy gì cả, cứ nghỉ sớm muộn gì cũng có ngày được chấp nhận là được rồi, chỉ cần em,” Uông Hạo Diên dừng vài giây, “Chỉ cần em, đừng rời khỏi anh.”

Giản Tân ngẩng đầu, lần này mắt thật sự đỏ lên.

27. Chương 27

Uông Hạo Diên hỏi chuyện nhà cửa xong muốn đi xem, nếu thích hợp sẽ chuyển đến luôn, Tân Hùy nằm viện khiến Giản Tân bận đến nỗi chân không chạm đất, phỏng chừng chuyện tìm nhà cũng quên rồi.

Lộ Lộ lần trước gạt Giản Tân bây giờ lại một lần nữa làm trung gian cho thuê nhà, để được ngủ nhiều thêm chút, một ngày trước cậu đã đến Thanh Viên lộ, sáng sớm Uông Hạo Diên đến, cậu dẫn anh đi xem.

“Căn này với nhà cậu không giống nhau lắm nhỉ?” Uông Hạo Diên vào cửa liền nhìn thấy một căn phòng làm việc hình tròn, anh nhớ nhà Lộ Lộ không có cái này.

Lộ Lộ quét một vòng: “Căn này to nè, nhưng vẫn chưa có vật dụng trong nhà?”

“Căn này diện tích lớn nhất, văn phòng hình tròn nằm ở giữa, các phòng ở hai bên bố trí đối xứng, trong phòng cũng cân đối, toàn bộ khu nhà ở đây rất an toàn, đặc biệt yên tĩnh.”

Người giới thiệu liên tục giới thiệu tỉ mỉ, Uông Hạo Diên không thật sự lắng nghe, anh không quá để ý những thứ đó. Quan chức lớn sống ở đây không ít, an ninh trật tự tốt, mỗi ngày đều có võ cảnh đi tuần tra, anh khá hài lòng.

Lộ Lộ hỏi: “Giản Tân biết anh mua nhà chưa?”

“Tiền của bốn thiếu gia muốn mua gì thì mua cái đó, không nói với em ấy.” Uông Hạo Diên dự định ký hợp đồng với người phụ trách, nghiêm túc liếc mắt nhìn Lộ Lộ, “Giữ miệng cho kín, không được phiền em ấy.”

Gần đây ngoài quay show thực tế, Uông Hạo Diên cũng không có hoạt động gì khác, một vài hoạt động không quan trọng lắm có thể từ chối thì từ chối, chờ vai khách mời của «Chuông cổ dưới lầu», còn chờ ngày phát sóng «Không thấy Trường An».

Giản Tân mỗi ngày về nhà đều đã khuya, có y tá chăm sóc giản lược được rất nhiều chuyện, cậu tan tâm liền đến thăm Tân Hủy vài tiếng, hai mẹ con cùng ăn cơm, cậu đợi Tân Hủy ngủ rồi sẽ rời đi.

Uông Hạo Diên mấy ngày phòng không gối chiếc tuy rằng trong lòng tịch mịch cô đơn, nhưng mà vừa nghe thấy Giản Tân trở về liền lập tức chơi game, làm bộ mình ở nhà cũng rất có chuyện làm, cố gắng không phiền người ta.

Giản Tân tắm rửa xong cũng không thấy anh nói chuyện gì, chỉ có Giản Ái ở trên giường cậu đào bới, rót ly nước ấm đến gõ cửa thư phòng, Uông Hạo Diên ngẩng đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Anh khát rồi, uống nước.”

Mình có khát hả? Ông Hạo Diên mắt nhìn Giản Tân tiến vào, sau đó nhận ly nước uống hết một phần ba. Giản Tân đứng bên cạnh ghé dựa, kiểm chuyện: “Mấy ngày nay anh chơi cái gì vậy?”

Ông Hạo Diên bỏ máy xuống, đáp: “Võng du đặc biệt thú vị, một ngày không chơi sẽ thấy khó chịu.”

Ngón tay Giản Tân xoa bóp vai anh: “Vây cũng nên nghỉ ngơi đi.”

Ông Hạo Diên cực kỳ nghe lời, tắt máy cùng Giản Tân đi nghỉ, tới cửa phòng ngủ, anh khê đẩy lưng Giản Tân, nói: “Ngủ ngon.” Giản Tân đi vài bước, xoay người lại nhìn anh.

“Lại làm sao đó?”

“Không có hôn chúc ngủ ngon sao?” (Sao lại thành bạn Giản mặt dày rồi:)))

Đây là lại uống cạn nước sông Hằng rồi sao? Ông Hạo Diên bị khiêu khích bùng lên lửa giận, hết sức bực bội, cổ tình bày ra bộ dạng bức bách, dứt khoát nói: “Không có.”

Giản Tân thấy anh cũng không nói gì nữa, sau đó quay người đi vào. Ông Hạo Diên suy nghĩ xem cậu đang giận hay xấu hổ, đang nghĩ xem có cần đi vào dỗ không, Giản Tân lại ôm gối đi ra.

“Gần đây xài tiền nhiều quá, thuê không nổi một giường, em tính thuê nửa giường thôi, ngài xem được không?”

Ông Hạo Diên nhìn cậu chăm chăm, tiến đến một phen vứt đi gối đầu, túm cậu trở về phòng mình. Cậu bị quăng lên giường, Ông Hạo Diên bổ nhào lên người cậu gặm cắn, vừa hung tợn vừa nặng nề.

Hôn môi đủ rồi, Ông Hạo Diên lần theo quai hàm Giản Tân hôn đến cằm cổ, tay cũng luồn dưới vạt áo ngủ không ngừng vuốt ve, anh khàn giọng hỏi: “Bảo bối, có muốn ô mai không?”

Giản Tân không đẩy anh ra: “Không được... Sẽ bị nhìn thấy...”

“Ồ, không nhìn thấy là được.” Giản Tân chợt thấy ngực mát lạnh, áo bị xốc lên, Ông Hạo Diên nói xong liền gặm dọc theo ngực cậu, sau đó ngậm lấy đầu ngực bên trái, mạnh mẽ hút vào.

Giản Tân chưa bao giờ chịu qua loại kích thích nào, lập tức hoảng sợ thở dốc một tiếng. Ông Hạo Diên kiềm nén, cười cười kéo chăn qua, sau đó ôm lấy cậu tắt đèn đi ngủ.

Hồi lâu sau, trên mặt vẫn ửng đỏ chưa tan, lúc này Giản Tân mới giải thích: “Em chỉ là, em chỉ là cảm thấy lúc anh ôm em ngủ, em có thể ngủ ngon hơn bình thường, không, không muốn làm cái khác.”

Uông Hạo Diên hừ nhẹ: “Thật không, anh còn nghĩ hôm nay em hít cần chứ.”

«Không thấy Trường An» sắp lên sóng, tổ phim sắp xếp một buổi lễ tuyên truyền long trọng, toàn bộ thành viên phải tham dự, có trò chơi có vấn đáp có biểu diễn ca nhạc, kế hoạch ban đầu là cùng An Mân một đôi nam nữ cùng hát, có điều bị Phí Nguyên đổi thành Ninh Châu đơn ca một bài tình ca.

Uông Hạo Diên đã lâu không mang Giản Ái đi nhìn việc đời, một tay ôm mèo ở phòng nghỉ ngơi, nói với Phí Nguyên: “Cảm tạ tình cảm khuynh thành của Nguyên ca quản lý, đợi lát nữa nhất định kín đáo chiếm lấy ống kính, cướp đất diễn nhiều chút.”

Phí Nguyên hỏi: “Thu âm hát chưa?”

Uông Hạo Diên cả kinh: “Đột, không phải hát trực tiếp sao?”

“Em đã nói rồi nha! Thiệt là!” Kinh Tinh phản ứng kịch liệt, “Em gửi mail cho cậu ấy rồi, nghĩ đã biết rồi chứ.”

Ca hát là phần giải lao, anh hát thứ hai, nam nữ chính sau cùng. Uông Hạo Diên không hề lo lắng, anh thật ra hát không ra cái gì, nhưng được cái tự tin.

Kinh Tinh cầm di động ở dưới sân khấu chụp ảnh, chụp xong dùng nick phụ tung ra, ai không biết còn tưởng cô là master-nim fanclub.

Kết thúc đã hơn mười giờ, Uông Hạo Diên cuối cùng cũng thở phào, scandal của anh và An Mân lại bị lôi ra bàn tán, hai người đều có chút xấu hổ, hết lần này đến lần khác nói đỡ cho nhau một muốn chết.

Xong việc mọi người cùng đi ăn khuya, anh hết sức tăng tốc đến trình độ ăn nhanh trung bình, ăn no còn đóng gói mang về, khi mọi người vẫn đang uống rượu nháo nhào liên viện cớ không thoải mái đi trước.

Giản Tân không biết anh mang theo Giản Ái đi, đến giờ không thấy động tĩnh gì, khẳng định vẫn đang ở bệnh viện, Uông Hạo Diên tuy trong lòng hơi lo sợ, nhưng chân ga vẫn không giảm tốc độ.

Bên ngoài phòng bệnh cũng im ắng, anh mang theo đồ ăn khuya đẩy cửa vào, ở phòng khách nhỏ chạm mặt dì Nhâm đang đợi, dì Nhâm hướng anh nhẹ giọng bắt chuyện: “Là bạn của Tiểu Giản đi, cậu ấy ở bên trong thôi, để tôi đi gọi.”

“Không cần, dì nghỉ ngơi đi.” Uông Hạo Diên lễ phép cười, sau đó đi tới cửa đẩy ra một chút. Nhìn Giản Tân đang ngồi trên ghế đấm bóp tay chân cho Tân Hủy, Tân Hủy mặt không biểu tình cũng không nói chuyện, chỉ có một mình Giản Tân nói.

“Khu nhà chúng ta sắp bị đập đi rồi, chờ được cấp nhà mới cũng phải một năm sau, con nghĩ nên lấy tiền

bồi thường, bởi vì nhà mới hằng định vị trí bị lệch, không bằng chọn mua một căn mới.”

“Phải mua một căn lớn chút, hiện tại ít phòng quá, bình thường dì Nhâm ở một phòng, con không có chỗ ở lại.”

Nếu như có phòng cho cậu vậy có phải sẽ quay về đó ở luôn không, Uông Hạo Diên vừa nghe thấy có chút nghèn nghẹn, tay cũng không chú ý, lỡ tay đẩy cửa ra thêm, phát ra âm thanh.

Tân Hủy và Giản Tân đồng thời theo tiếng động quay lại, anh căng thẳng thở không nổi, chờ cậu và Giản Tân nhìn ra, Giản Tân trông thấy vẻ mặt cũng hoảng sợ.

“Ai, vậy.”

Giản Tân thất thần, cậu đã chuẩn bị tinh thần về bệnh tâm thần của Tân Hủy rồi, Tân Hủy lại hỏi: “Không, phải, bác sĩ, ai, đó.”

Uông Hạo Diên nhớ tới Tân Hủy không còn nhớ chuyện gì, nhưng không ngờ ngay cả anh cũng không nhớ rõ, anh thử thăm dò bước đến hai bước, mỉm cười: “Dì, con là bạn rất tốt của Giản Tân, đến thăm dì.”

Giản Tân tỉnh tỉnh, đứng lên kéo ghế ra: “Ngồi, ngồi đây đi.”

Em tính giết chồng sao... Uông Hạo Diên mỗi bước tiến lại gần đều sợ hãi, đến khi ngồi xuống đã muốn sụp đổ, anh không sợ Tân Hủy nhớ lại sẽ đánh chết anh, chủ yếu rất sợ Tân Hủy không chịu nổi.

Giản Tân rót nước cho anh, nhỏ giọng nói: “Đừng sợ.”

Uông Hạo Diên nhận lấy uống một hơi cạn sạch, bình tĩnh không ít, hỏi: “Đã trễ thế này, dì sao vẫn chưa nghỉ ngơi?”

Giản Tân nói: “Mấy ngày ngủ không được, cho nên em ở lại một lúc nữa.”

“À,” Uông Hạo Diên vẫn cầm đồ ăn khuya, kín đáo đưa cho Giản Tân nói: “Em ăn chút gì đi, anh xoa bóp cho dì.”

Tân Hủy nhìn về phía cậu: “Không, cần.”

Uông Hạo Diên trong lòng lộp độp một chút, sau đó Tân Hủy nói: “Hai đứa, đều, quay về. Đều, nghỉ ngơi.”

Lúc này dì Nhâm đi vào, cũng bảo bọn họ quay về, sắp rạng sáng rồi. Bà nói xong cúi người niết cánh tay

Tân Hủy, nói: “Bạn của Giản Tân đã tới cả buổi, sợ phiền hai người nên cứ đứng ngoài cửa.

Tân Hủy gật gật đầu, không nói gì.

Dọc đường về nhà Ônng Hạo Diên cũng rất ủ rũ, Giản Tân như nựng cún con gãi gãi cầm anh, đùa: “Dọa sợ cục cưng rồi, xem ra phé mất phân nữa rồi.”

Ônng Hạo Diên một tay cầm vô lăng, tay kia cầm tay Giản Tân, nói: “Tuy là đi không nhớ rõ anh, nhưng mà mặt không biểu tình mà nói chuyện, anh vẫn hơi run.”

“Đừng run, mẹ không biểu cảm được, chỉ có thể như thế.” Giản Tân nói xong nhìn ra ngoài cửa sổ, Tân Hủy mấy ngày nay trị liệu không có tiến triển, đêm nay chính là minh chứng rõ ràng nhất, nhưng mà cậu không muốn Ônng Hạo Diên nhìn ra bất an của cậu.

Trước khi ngủ Ônng Hạo Diên thoáng thấy Giản Tân đang xem tin tức, anh mới nhớ tới lúc bị lỡ tay, một phen đoạt lấy điện thoại của Giản Tân, nói: “Em tính mua nhà nhiều phòng, có chỗ cho em ở phải không?”

Giản Tân gật gật đầu, chắc nịch nói: “Em mua nhà phải có chỗ cho em chứ? Đến em còn thấy rõ ràng phải thế.”

Ônng Hạo Diên lại hỏi: “Vậy có phải sẽ không thuê phòng nữa không, thỉnh trả lời.”

Giản Tân lấy lại di động xem tiếp, cũng không ngần đầu lên nói: “Đương nhiên, em nghĩ chính là vậy, tiền em tiết kiệm và tiền bồi thường đủ để mua một căn rộng rãi, nhưng mà vừa đủ ở là được, đường sá với điều kiện xung quanh cũng khá quan trọng.”

Ônng Hạo Diên không nói gì, lại bắt đầu ủ rũ, Giản Tân còn lên kế hoạch: “Mẹ em với dì Nhâm ở mỗi người một phòng, hôm đó em về đều phải ngủ sofa, hơn nữa chỉ có một phòng khách, ngày cả bàn ăn cũng không đặt vào được.

Không muốn nghe nữa, anh định mua đồ rồi trang trí đơn giản xong sẽ đưa Giản Tân đến xem, không nghĩ tới người này tự lên kế hoạch cụ thể như vậy, hơn nữa không cần đến anh, Ônng Hạo Diên kéo chăn nói: “Anh mệt rồi.”

Giản Tân mới không ngốc, nằm úp sấp lên người anh, nói: “Em muốn mua nhà lớn một chút, như vậy sau này anh tới nhà ăn cơm, sẽ chiêu đãi tốt hơn.”

Ônng Hạo Diên mắt đang nhắm lại mở ra, vòng tay ôm chặt lấy Giản Tân, không biết tâm tình như thế nào, cũng không biết nói gì.

Tựa hồ như nói cái gì cũng không tốt đẹp bằng Giản Tân.

28. Chương 28

Sáng sớm khi Giản Tân đi làm, Uông Hạo Diên vẫn ngủ say như chết, giữa trưa tan làm đến phòng bệnh đã thấy Uông Hạo Diên ngồi bên giường gọt táo cho Tân Hỷ.

Lúc ăn cơm dì Nhâm ở trong đút cho Tân Hỷ, Giản Tân kéo anh ra ngoài, có chút không rõ ràng: “Anh làm gì thế? Còn nữa không sợ người khác nhận ra anh sao?”

“Tầng này có mấy người đâu, yên tâm đi.” Uông Hạo Diên nhìn Giản Tân cười, “Hiện tại dì không nhận ra anh, anh không phải có thể cùng em chăm sóc dì sao, còn có thể thừa cơ gây ấn tượng tốt.”

Giản Tân thở dài, bưng mặt anh nói: “Lỡ mẹ em bắt chợt nhớ ra, em sợ anh nguy hiểm tới mạng sống luôn.”

Uông Hạo Diên cọ trán mình vào trán Giản Tân nói: “Mạng sống rất đáng quý, tình yêu càng đáng quý hơn.”

Cho nên mới nói bình thường mình tinh đi chỗ nào bị chụp chỗ đó tám chín phần là muốn bị chụp được, bằng không nhiều mình tinh đến thế, không bị chụp được chẳng lẽ mỗi ngày đều ở nhà sao. (?)

Ở bệnh viện chăm sóc Tân Hỷ hơn nửa ngày, mấy lúc sợ bà không được tự nhiên bèn ra ngoài phòng khác nhỏ ngồi chờ lệnh, Uông Hạo Diên cảm thấy nếu như để Chu Uyển biết, chắc chắn sẽ để mặc Tân Hỷ dày vò anh.

Giản Tân trong lòng có chút băn khoăn, tan ca liền đến căn tin mua cơm, đẩy ắp một bàn, nói với Tân Hỷ: “Mẹ, chúng ta cùng Uông Hạo Diên ăn đi, nếu không anh ấy về nhà phải tự nấu.”

Hạo Diên ấy à, Hạo Diên sắp siết gãy cái thìa rồi.

Tân Hỷ lắc đầu: “Con cùng, bạn, ra ngoài, ăn, cảm ơn, người ta.”

Uông Hạo Diên vội vàng nói: “Không cần không cần, tội con bồi dì ăn, Giản Tân gần đây rất mệt, con chính là muốn giúp cậu ấy gánh vác một chút, tình cảm của tội con rất tốt, dì ngàn vạn lần đừng khác khí với con.”

Ăn sắp xong, Uông Hạo Diên theo kế hoạch hỏi: “Dì, hôm nay con có thể đưa Giản Tân về sớm một chút không? Con giúp cậu ấy tìm nhà, muốn đưa cậu ấy đi xem thử.”

Giản Tân cái gì cũng không biết, trước giải thích với Tân Hỷ: “Con nói với anh ấy chuyện chuyển nhà,

anh ấy... vẫn còn để tâm.”

Thành công dẫn người đi, Uông Hạo Diên cũng không tiết lộ nhiều, Giản Tân nghĩ anh chính là nghĩ tới thế giới của hai người, căn bản không nghĩ cái khác. Một mạch chạy đến Thanh Viên lộ, mới cảm thấy không đúng.

“Thật sự đưa em đi xem nhà hả?”

“Gạt em em là công.”

“Vậy anh mau mau gạt em đi.” Giản Tân xuống xe theo ở phía sau, nhìn thấy tất cả đều là biệt thự, cậu đuổi kịp yếu ớt nói: “Thật ra tiền bồi thường cũng không nhiều đến thế, hơn nữa em nói lớn một chút, chỉ là lớn hơn, một chút thôi.”

Hai hôm nay Uông Hạo Diên muốn đến công ty ảnh thị quay phim, anh dự định chuẩn bị nhà sớm làm Giản Tân bất ngờ một chút, bằng không cứ im ỉm ngốc bạch ngọt với Giản Tân trong căn nhà mua trước kia, đợi anh xong việc có lẽ nhà cũng mua xong rồi.

Không nói gì, mở cửa ra đẩy Giản Tân vào trong, mới lạnh lùng nói: “Em xem qua trước đi.”

Thật ra trong lòng cũng có chút lo lắng, sợ Giản Tân không vừa ý. Giản Tân ở tầng một nhìn sơ qua, phòng hơi nhiều, hơn nữa vẫn còn trống không khiến cậu không hiểu lắm.

Cậu trở xuống có hơi thú vị, trở về căn phòng hình tròn ngay cửa ra vào, hỏi: “Đây là nhà anh à?”

Uông Hạo Diên thăm dò đứng cách xa ở cửa nói: “Đây là nhà chúng ta.”

“Để nhà ở trung tâm thành phố kia cho di ở, phòng vẫn còn mới, đồ vật cũng đầy đủ. Chúng ta dọn đến đây, về sau sẽ là nhà chúng ta, tiền của em để lại đưa đi khám bệnh và dưỡng lão. Nơi này trang trí ra sao tùy em, điều kiện tiên quyết là sau này lỡ có tức giận hay cãi nhau với anh, cũng không được chia phòng ngủ.”

Uông Hạo Diên nói một hơi dài, Giản Tân có chút giật mình.

“Anh chuẩn bị những thứ này khi nào?”

“Sau khi biết khu nhà kia bị phá bỏ,” Uông Hạo Diên tiến về trước hai bước, “Vốn nghĩ chuẩn bị kĩ hơn nữa mới đưa em đi xem, bây giờ trụi lủi sợ em không thích, nhưng là người nào đó đôi khi hành động tự lập quá, anh sợ ngày nào đó em tan làm xong liền trực tiếp nói với anh đã mua nhà xong rồi.”

Giản Tân nhìn anh, không chớp mắt: “Anh còn gì để nói không? Vẫn muốn nghe.”

Uông Hạo Diên cúi đầu xuống rồi lại ngẩng lên: “Xin em hãy nuông chiều anh, yêu anh, nhưng mà không cần chiều hư anh đâu, anh với Giản Ái thì phải thiên vị anh hơn. Có thể ăn dấm chua của đàn ông, phụ nữ thì bỏ đi, xã hội bây giờ đối với phụ nữ đã rất khó khăn rồi. Yêu anh thì nói yêu anh, đừng đợi anh nói trước rồi mới nói, buổi tối phải ngủ trong lòng anh, sáng dậy không được đổ cho anh túm em qua.”

Uông Hạo Diên nói xong: “Em không muốn đáp ứng anh hả?”

Giản Tân giữa phòng, cổ họng chua xót nghẹn lại không nói nên lời, môi khẽ nhúc nhích: “Em chỉ muốn đáp lại ba chữ, anh lại hỏi em một câu.”

Thở dài, Uông Hạo Diên hỏi: “Giản Tân thân ái, bằng lòng sống chung với anh cả đời không?”

Hốc mắt Giản Tân ẩm ướt: “Em bằng lòng.”

Hai người xem phòng xong xuôi quay về, dọc đường đi không nói chuyện, hiện tại mới đúng là như hồi xưa, hoặc có lẽ tốt hơn, tim Giản Tân đập còn nhanh hơn lúc này, cảm môi yên lặng.

Uông Hạo Diên trầm mặc phóng xe, cảm thấy mình soái khốc muốn chết.

Về đến nhà, Giản Ái ngựa bưng nằm trên giường như chết, Giản Tân nằm úp sấp bên cạnh nghịch, cũng không thay quần áo. Uông Hạo Diên vò vò tóc cậu, nói: “Chơi chút rồi đem nó về ổ đi, anh đi tắm.”

Nếu như bình thường thì cũng không có gì, nhưng bây giờ tim Giản Tân cứ đập thành thịch, chờ Uông Hạo Diên vào phòng tắm, cậu cầm móng vuốt Giản Tân nói: “Anh ấy đi tắm rồi.”

“Lát nữa tụi tao sẽ đi ngủ.”

“Thầy Uông thật đẹp trai, thật thích ngủ với thầy Uông.”

Uông Hạo Diên tắm xong đi ra Giản Tân vẫn đang nghịch mèo, anh đi qua dựng Giản Tân ngồi dậy, nói: “Nên thay ca rồi.”

Giản Tân đỏ mặt, không nói gì liền đi tắm. Uông Hạo Diên nằm trên giường mới nhận ra, bình thường Giản Tân đều dùng phòng tắm ở ngoài, hôm nay lại tắm trong phòng anh.

Cắm đầu chui vào phòng tắm, quần lót cũng quên lấy, trên tường chỉ treo mỗi áo ngủ của Uông Hạo Diên. Cậu tắm xong lấy tay lau đi hơi nước đọng trên gương, thoáng nhìn thấy trên kệ có một lọ nhỏ màu xanh.

“Ông Hạo Diên!”

Ông Hạo Diên không đáp lại, trực tiếp đi tới tủ quần áo tìm quần lót, sau đó mới gõ cửa: “Quần lót đúng không, anh vào nha.”

Giản Tân mặc áo ngủ của anh dựa vào bồn rửa tay, cổ áo rộng thùng thình để lộ xương quai xanh, Ông Hạo Diên đến gần, chống tay hai bên người cậu, thấp giọng hỏi: “Có muốn giúp em mặc vào không?”

Giản Tân ngoắc ngoắc anh lại nhìn, giơ cái lọ nhỏ màu xanh lên hỏi: “Cái gì đây?”

Lọ bôi trơn này anh mua từ hồi nào, đã quên mất tiêu, không nghĩ tới bị Giản Tân nhìn thấy. Anh mặt không đổi sắc trả lời: “Dầu cơ thể, cấp nước làm ẩm da.”

Giản Tân mặt dần dần đỏ lên: “Anh bôi em xem.”

Ông Hạo Diên thu cánh tay lại, nâng mông Giản Tân lên ôm lấy cậu, vừa đi vừa nói chuyện: “Chúng ta lên giường bôi.”

Áo ngủ vốn rộng, miễn cưỡng che một vài nơi, còn lại phơi ra ma sát vào da thịt anh, Ông Hạo Diên để Giản Tân tựa ở đầu giường, sau đó gập hai chân Giản Tân lên, thắt lưng dán đến bên hông cậu.

Giản Tân trừng mắt không biết nhìn chỗ nào, Ông Hạo Diên khẽ hôn môi vờn cậu, sau đó hôn xuống phía dưới. Giản Tân hơi hé miệng thở dốc, anh khẽ gặm cắn rồi mút lấy, ôn nhu đến tận cùng.

“Lần đầu tiên hôn em là lúc nào?”

Giản Tân vịn bả vai anh: “Quên rồi...”

Bàn tay giữ lấy ót, cánh môi mềm mại tăng độ đàn vật, Ông Hạo Diên như trừng phạt nói: “Nhớ cho ra.”

Một tay anh theo cổ áo lần vào tìm kiếm điểm nhô lên trước ngực, vuốt ve vài cái rồi trượt xuống thào thắt lưng ra, Giản Tân không nghĩ tới lại phải trần trụi lần nữa, phản xạ có điều kiện siết đôi chân quanh thắt lưng Ông Hạo Diên.

“Nhớ ra rồi?”

Giản Tân bị hôn không thở nổi, tựa đầu vào vai Ông Hạo Diên hít thở, bàn tay đang giữ ót cậu dọc theo lưng vuốt ve, đụng mới thắt lưng và mông cậu.

Uông Hạo Diên đã nhìn lâu lắm rồi, nhưng mà lần đầu tiên của bọn họ khiến Giản Tân rất đau, không có nửa phần vui sướng, cho nên anh muốn thật tận tình dịu dàng.

Bàn tay phủ lên cánh mông Giản Tân xoa nắn, cảm giác được Giản Tân hơi hơi cứng người, anh đùa nói: “Gầy quá, mông cũng không vênh.”

Anh nói cái gì Giản Tân cũng cho là thật. Từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, tự mình thẹn thùng sờ sờ, Giản Tân không tự tin lắm phản bác: “Cũng được mà... Anh sờ lại đi.”

Uông Hạo Diên sắp nhìn không nổi, dùng sức nhào nặn mông cậu, sau đó ngón tay chen vào khe mông khẽ ấn: “Chỗ này, có sợ không?”

Dầu bôi trơn đã bị vớt sang một bên, Giản Tân đưa tay với lấy, nói: “Không sợ anh làm.”

Uông Hạo Diên hôn cậu một cái, bóp dầu bôi trơn từng giọt nhỏ xuống mông cậu, chất lỏng vừa dính vừa lạnh lạnh trơn trượt làm ẩm ướt mặt sau, còn có một chút chảy dọc theo bắp đùi.

Ngón tay xoa nhẹ da thịt xung quanh, làm cậu thả lỏng một chút, chờ Giản Tân mềm nhũn thất lực nằm trước ngực anh, thuận tiện đưa vào một ngón tay. Giản Tân hít thật sâu, lắc đầu tỏ vẻ không đau.

Chỉ là mở rộng một chút đã hơn nửa tiếng đồng hồ, ba ngón tay đẩy sâu vào bên trong, vừa đau vừa trướng, Uông Hạo Diên rút tay ra, ôm thất lực Giản Tân dịch cậu nằm lên cao một chút, cúi đầu ngậm lấy đầu ngực cậu, dùng lưỡi cọ xát nơi da dẻ mẫn cảm nhất.

Giản Tân bật ra tiếng rên rỉ, lực chú ý bị dời đi. Cái thứ cứng rắn ấm nóng nào đó đặt ở mông cậu, chậm rãi tiến vào, Uông Hạo Diên cảm thấy đỉnh dương vật bị hút lấy, bao vây lấy, cánh tay không khỏi siết chặt, suýt đem Giản Tân khảm vào trong ngực.

“Bảo bối, có đau không?”

Cơ thể ngây ngô của Giản Tân được yêu thương hết mực, cậu lắc đầu, vùi đầu trên vai Uông Hạo Diên khẽ ngâm nga, cảm giác phía sau không hình dung được, đau đến tận tận khiến bắp đùi đều run rẩy.

Uông Hạo Diên rút trở ra, kéo Giản Tân nằm thẳng ở trên giường, nhẹ nhàng tiến vào lần nữa, Giản Tân lập tức rên rỉ một tiếng, ngưng ngừng che miệng lại.

“Bảo bối, gọi tên anh.”

Giản Tân che miệng gọi: “Uông Hạo Diên.”

“Gọi lần nữa.”

Lực đạo đâm vào dần tăng lên làm cậu thất thần, tay cũng vô lực buông ra, cậu chảy nước mắt lúng túng nói: “Hạo Diên...” Ông Hạo Diên cúi người hôn cậu, bàn tay càng nắm chặt bắp đùi cậu.

Giản Tân hết hoảng, giống như trở về chín năm trước, Ông Hạo Diên thương cậu như thế, đủ tư cách là một bạn trai nhỏ tốt, bọn họ ở phòng học, ở sân thể dục, ở quán ăn gần trường học, ở dưới lầu nhà cậu.

Đột nhiên thân thể bị hung hăng xỏ xuyên, khoái cảm không tả được từ phía sau lan dần ra khắp cơ thể, Giản Tân sụp đổ khóc thành tiếng, vịn vịn cơ thể muốn chạy trốn, Ông Hạo Diên đè nặng cậu, ham muốn trong đáy mắt tăng lên.

“Giản Tân, ném qua mùi vị em một lần, anh nhớ thương tròn chín năm.”

29. Chương 29

Ngày đó là tháng năm, thời tiết ôn hòa, cô giáo Anh văn trang điểm đẹp đẽ đã thay thành một chiếc váy ngắn, sau đó là Ông Hạo Diên đồm dáng đã thay một chiếc áo ngắn tay và tự cho mình thật sự rất đẹp trai.

Vì muốn khoe khoang, Ông Hạo Diên vào lớp học liền cởi áo khoác ra đút vào trong học bàn, lười biếng duỗi thắt lưng, làm như sợ người ta không thấy anh có bao nhiêu soái khốc.

Giản Tân như một kẻ mù, ngồi bên cạnh không thèm nhìn, vất cho Ông Hạo Diên sốt ruột một cái gáy, Ông Hạo Diên hỏi: “Nhìn bạn cùng bàn của cậu một cái được không?”

Giản Tân quay đầu, khuôn mặt nhỏ không to bằng cái bán rán cỡ bự, cắn một miếng nói: “Làm sao vậy bạn cùng bàn, tôi phải nhanh ăn xong còn sửa bài.”

Ông Hạo Diên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà túm lấy cuốn vở, bắt đầu sửa bài cho Giản Tân, vừa viết vừa kéo kéo áo, hỏi: “Cậu xem hôm nay tôi có punk không?”

Giản Tân gật gật đầu: “Rất punk.”

“Có phải mê chết cậu rồi không?” Ông Hạo Diên hình như không ăn sáng, mỗi ngày đùa giỡn vài câu với Giản Tân là no rồi.

Buổi chiều hẹn bọn Phí Nguyên đi đá bóng, kết quả ra sân vận động có mỗi Lộ Lộ đến, một lát sau cả tổp người chiếm lấy sân, ba người họ không mục đích ngồi trên khán đài.

Lộ Lộ nói: “Đám cóc kia cứ nhiên không nhớ hôm nay tổ chức lễ trưởng thành, giờ thì hay rồi, cả khu chật kín người.”

Tuy rằng Lộ Lộ còn nhỏ tuổi, nhưng cùng cấp với Phí Nguyên, theo quy định vẫn có thể tham dự, Giản Tân hỏi cậu: “Sao cậu không đi?”

“Không có tinh thần, em không muốn nghe lãnh đạo phát biểu.” Lộ Lộ nói xong, bổ sung: “Có mời phụ huynh em tới, nhưng họ không tới.”

Uông Hạo Diên thọc vào điểm yếu: “Cậu là thấy ba mẹ Phí Nguyên nên quá căng thẳng đi.”

Lộ Lộ bị ghen không phản đối được, nhìn về phía Giản Tân, muốn Giản Tân giúp cậu báo thù, Giản Tân ngầm hiểu, móc ra trong túi mười đồng đưa cho Uông Hạo Diên: “Khát rồi, muốn uống nước ngọt.”

Đánh trống lảng cái gì chứ, một đám không trông mong vào ai hơn, đợi lúc Uông Hạo Diên đi mua nước ngọt, Lộ Lộ ghé vai tai Giản Tân hỏi: “Giản Tân, anh với Uông Uông cùng một chỗ bao lâu rồi?”

Giản Tân ôm bóng có chút mắc cỡ: “Thiên trường địa cửu! Hỏi chi!”

“Không làm chi cả,” Lộ Lộ tà mị cười, lại hỏi: “Vậy anh có khi dễ ảnh bao giờ không?”

Giản Tân còn tưởng mình nghe lầm: “Tại sao phải bắt nạt cậu ấy? Tôi không bắt nạt cậu ấy.”

Lộ Lộ giả bộ rất có kinh nghiệm, nói: “Là loại bắt nạt đó đó, không phải kiểu bình thường đâu, anh không nghĩ đến việc khi dễ Uông Hạo Diên đến khóc nháo luôn sao? Em thường xuyên khi dễ Phí Nguyên như vậy đó.” (Ý em Lộ là ‘ấy ấy’ á:)))

Giản Tân tam quan run rẩy, cậu thật sự chưa từng nghĩ tới!

Uông Hạo Diên mua nước ngọt trở về, nói: “Lộ Lộ đâu, đi rồi? Hôm nay xem ra không đá bóng được, đợi lát nữa tụi mình cũng ra ngoài thôi.”

Giản Tân nhìn anh, nuốt nước miếng.

Uông Hạo Diên đem nước ngọt dán lên mặt Giản Tân hỏi: “Mặt cậu sao đỏ thế?”

Giản Tân lắc đầu, thầm nghĩ hay là chờ Uông Hạo Diên trưởng thành đi.

Chậm rãi mở mắt ra, trông thấy một cái cảm với yết hầu, lại chậm rãi nhắm mắt lại, nghĩ muốn quay về

trong mơ chờ trưởng thành rồi sẽ tỉnh. Bên hông bị nhéo nhéo, nghe được Uông Hạo Diên nói: “Bác sĩ Giản, chưa đi làm sao?”

Mẹ nó đáng ghét, Giản Tân cuối cùng cũng tỉnh táo, nhưng mà vẫn ôm lấy người ta không có dấu hiệu muốn rời giường.

Uông Hạo Diên hôn tóc cậu, hỏi: “Người nào đó ăn no rồi như mèo vậy, trước kia có phải nghĩ muốn bị anh khi dễ không?”

Ngài cũng thật biết lựa cái để hỏi, Giản Tân hắng giọng nói: “Có nghĩ tới, em khi dễ anh.”

Uông Hạo Diên đầu đầy dấu chấm hỏi: “Đùa cái gì thế???”

Lúc mặc quần áo mới phát hiện Uông Hạo Diên mặc rồi, hóa ra anh đã sớm thức dậy chuẩn bị xong cả, chờ Giản Tân tỉnh giấc. Trên bàn cơm bày bữa sáng, Giản Ái nằm trên miếng lót chén.

“Anh cũng biết nấu cơm à?”

“Chỉ là nấu yến mạch thôi, đừng có khen anh.” Uông Hạo Diên không cho Kinh Tinh tới, tự mình đi tới đi lui xếp đồ. Giản Tân không dời mắt, nhìn chăm chăm đối phương.

Thấy túi du lịch trên sofa: “Anh lại ra ngoài sao?”

Chân tay cậu rụng rời, nghiêng người dựa vào lưng ghế, Uông Hạo Diên đi tới ngồi chồm hổm trước mặt cậu, nói: “Đi qua công ty ảnh thị quay phim, vài ngày sẽ về.”

“Ba ngày?”

“... Bảy tám ngày lận.”

“Có diễn yêu đương không?”

Uông Hạo Diên phải đi quay «Chuông cổ dưới lầu», diễn vai nhân vật khách mời, căn bản không có cảnh yêu đương, nhưng anh cố tình nói: “Có chứ, yêu đương thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã thích người ta.”

Giản Tân từ từ nhắm hai mắt ngây ngô cười.

Uông Hạo Diên hỏi: “Ha, em vui về cái gì?”

“Không có gì,” Giản Tân mở mắt ra cười hai tiếng, “Ai đóng vai em, chắc phải đẹp lắm.”

Không sai, Uông Hạo Diên đứng dậy hôn cậu một cái, sau đó cầm lấy áo khoác chuẩn bị đi. Đến huyện quan, Giản Tân ngồi tại chỗ hướng anh khoát tay.

Anh dặn dò nói: “Tâm đừng lớn như vậy, nhớ mỗi ngày phải gọi điện tra hỏi anh.”

Trong khoa cuối cùng cũng có lịch sắp xếp ca làm vào kì nghỉ Tết âm lịch, bác sĩ Từ muốn ra nước ngoài thăm con trai, đang lo không tìm được người thay ca, Giản Tân dù sao cũng phải ở bệnh viện chăm sóc Tân Hỷ, liền giúp đỡ.

Đến phòng bệnh án ký tên, lúc đi ngang trạm y tá trông thấy bác sĩ thực tập cùng nhóm y tá đang nói chuyện phiếm, gõ gõ bàn, đưa đơn thuốc cho y tá phụ trách điều chế, nói: “Giường số 11 đổi thuốc, buổi sáng 9 giờ một lần, buổi chiều 4 giờ một lần, một lát đừng cho anh ta uống nữa.”

Nói xong nhìn hai bác sĩ thực tập, Giản Tân hỏi: “Hội nghị kết thúc rồi, còn trò chuyện tri thức cao siêu gì đó?”

“Bát quái đó mà,” tiểu y tá đeo khẩu trang đi đến phòng điều chế, mặt mũi hớn hở hóng chuyện: “Bác sĩ Giản có phải sắp đến phòng bệnh không, đợi em lấy thuốc rồi cùng đi.”

Bình thường phòng bệnh có tám giường, hai cái TV, TV ban ngày căn bản mở suốt, không muốn xem thì kéo màn che lại. Tiểu y tá đưa mỗi giường một toa thuốc, nói: “Này cũng lớn tiếng quá rồi, mọi người cũng không ngại ầm ĩ sao.”

Thanh niên giường 20 khinh người nói: “Tụi tui tai nghe không được tốt, bằng không đến khoa tai mũi họng làm gì.” Nói xong cầm điều khiển chuyển kênh, cả buổi sáng chẳng có chương trình gì hay ho.

Giản Tân kiểm tra cho một cụ già vừa phẫu thuật xong, đang dặn dò người nhà, bỗng nghe thấy tiểu y tá hô lên: “Á xem cái này xem cái này!”

Nói xong cậu ngẩng đầu nhìn theo, kia không phải Uông Hạo Diên nhà cậu sao.

“Phim này hôm qua vừa chiếu liền đứng top, hay hết sức!” Tiểu y tá tinh thần hoạt bát gấp trăm lần. Giản Tân nghĩ, đây là cái phim đóng đôi với An Mân đi, trên màn hình chiếu Uông Hạo Diên tà khí vũ vũ, không giống một tẹo nào lúc bình thường.

Phải qua phòng tiếp theo rồi, Giản Tân rút tay trong túi áo đi ra ngoài, lưu luyến ngoảnh đầu nhìn TV mấy lần, trước khi rời đi còn không đầu không não nói với ai không biết: “Diễn cũng hay đó.”

Tân Hỷ vẫn là bộ dạng kia, nhưng ăn tốt hơn một chút, phòng bệnh cao cấp thanh tịnh, nhưng cũng rất

nhằm chán. Dì Nhâm muốn đẩy Tân Hủy ra vườn hoa một chút, nhưng Giản Tân không cho, thời tiết lạnh quá sợ bị cảm.

“Mẹ, còn một tuần nữa là lễ mừng năm mới rồi, chúng ta năm nay gói sủi cảo nhân gì đây?”

Tân Hủy nói: “Nấm.”

Giản Tân thích ăn nhân nấm nhất, cậu chống khuỷu tay lên giường, chống cằm thăm dò: “Mẹ, bạn của con ấy mẹ còn nhớ không? Chính là người hai hôm trước tới thăm mẹ ấy.”

Tân Hủy gật đầu: “Cảm ơn, người ta, chưa?”

Còn hơn cảm ơn ấy chứ, lấy thân báo đáp luôn rồi, Giản Tân vẫn có chút chột dạ, ánh mắt nhìn chần mèn nói: “Cảm ơn như nào đây, không thì lễ mừng năm mới mời anh ấy tới nhà ăn bữa cơm đi?”

Tân Hủy hừ một tiếng, như là chê cười cậu, Giản Tân lập tức khấn trương không xong, không ngờ Tân Hủy nói: “Vây, bảo, dì Nhâm, nấu cơm.”

Dì Nhâm tưởng gọi bà, tiến vào hỏi chuyện gì, Giản Tân nói với bà, bà rất cao hứng hỏi: “Vây là cuối năm sẽ ra viện sao? Cũng còn vài ngày nữa thôi.”

Hai mẹ con cũng quên mất chuyện này, không ai nói lời nào. Giản Tân quan sát vẻ mặt Tân Hủy, muốn trấn an vài câu, nhưng lại không biết nói thế nào. Chứng mất trí của Tân Hủy có càng ngày càng nghiêm trọng hay không, Giản Tân chìm đắm trong hạnh phúc chung sống hòa bình với Tân Hủy và Ưông Hạo Diên, quên mất vấn đề này.

“Muốn, về nhà, mừng, năm mới.”

Giản Tân nhìn Tân Hủy, vô cùng đau lòng, không có người bệnh nào không muốn về nhà, huống chi tình trạng ngày ngày chịu cực khổ này, ở đâu cũng phải chịu cực, ai thích vào bệnh viện chứ.

Suy nghĩ một lát, cậu nhẹ giọng nói: “Chủ nhật tuần sau nếu không có việc gì nữa chúng ta sẽ xuất viện về nhà.”

Ưông Hạo Diên đến tổ phim quay phim, bởi vì «Chuông cổ dưới lầu» là một bộ phim xưa, vì để phù hợp với hình tượng, vừa đến liền cắt tóc anh, Lộ Lộ cầm di động điên cuồng chụp ảnh, cười trên nỗi đau của người khác.

“Sao người không phận sự lại chui vào đây được vậy? Người đại diện có quản không?”

Phí Nguyên tượng trưng nói một câu: “Chụp vé vào là được.”

Lộ Lộ cất điện thoại, nói: “Mấy anh bận rồi, em đi loanh quanh tổ phim đây, bên cạnh hình như có phục chế bến Thượng Hải, em đi xem xem Phùng Trình Trình có xinh đẹp không.”

Rất nhiều người đang ở đây, Phí Nguyên không thể nói gì, lạnh lùng liếc Lộ Lộ một cái, chặn cậu lại, nhỏ giọng nói: “Không có xinh đẹp gì hết, đợi ở đây.”

“Đệt, em đến xem minh tinh, em cũng không phải trợ lý.”

Uông Hạo Diên cắt tóc ngắn một chút, bắt đầu trang điểm, dặn dò nói: “Tiểu Lộ à, rót cho ta một chén trà Phổ Nhĩ 82 tuổi, ta nhuận giọng đối kịch nào.”

Lộ Lộ rong chơi ngày, vây xem mỗi tổ phim một lần, ảnh chụp chắc phải hơn trăm tấm, thu dọn đồ đạc chuẩn bị quay về, trước khi đi đến trường quay tìm Uông Hạo Diên.

Uông Hạo Diên mặc áo bông ngồi dưới gốc cây, trông như thanh niên lao động cường tráng miền núi, Lộ Lộ cầm một cái ghế qua ngồi bên cạnh: “Em phải về thành phố rồi, ngài có cái gì muốn mang về không?”

“Cậu còn muốn thay mặt người miền núi đi mua sắm à,” Uông Hạo Diên liếc mắt một cái, “Phòng anh có mấy vali đặc sản, cậu mang về cho Giản Tân giúp anh, em ấy gây khó dễ cho cậu, cậu đừng có chạy.”

Lộ Lộ chắc chắc hai tiếng: “Anh còn biết em một sao! Cảm ơn!”

Uông Hạo Diên ngáp: “Ai biết cậu có mệt không, anh biết Giản Tân thích ăn đồ ở nhà hàng cậu, cậu mời em ấy đi ăn ngon chút.”

Phí Nguyên xách đồ của Lộ Lộ đi tìm cậu, Lộ Lộ trừng mắt quát hấn: “Minh tinh nhà anh thối không cần mặt mũi!”

“Đừng quậy,” Phí Nguyên quả thật cả ngày phát sầu, nói: “Cuối năm cũng không biết có thể xong việc chưa, nếu như chưa xong em cũng đừng chờ anh.”

“Em đến nhà anh một mình sẽ ngại lắm đó.” Nhìn vẻ mặt lại chẳng có chút ngượng ngùng, ngược lại rất cao hứng.

Uông Hạo Diên đứng lên chuẩn bị quay, nói: “Nào nào, để yên cho siêu sao đơn côi lao động nào.” Anh nếu như không thể quay về sẽ rất thảm, có điều cho dù về nhà, Giản Tân chắc chắn phải chằm Tân Hủy vào lễ mừng năm mới, năm sau còn phải quay về Tô Châu, anh sẽ còn thảm hơn.

Hơn nữa cho dù Tân Hỷ không nhớ rõ anh, anh cũng không thể không biết ngược mà nói muốn cùng nhà người ta ăn tết, hai tên bên cạnh anh còn đứng đây bàn bạc, phiền chết đi được.

Buổi tối quay xong quay về khách sạn, Uông Hạo Diên gọi điện cho người nhà, Chu Uyển và Uông Vĩ Quốc đều bận bận tụ họp xã giao cuối năm, căn bản không chú ý đến anh.

Cúp rồi lại vô vị nhìn điện thoại, không vui nha, đã bảo phải gọi tra hỏi mình mà.

Học thuộc lời thoại một chút rồi ngủ quên, hôm nay anh cũng rất mệt, đang mơ mơ màng màng, điện thoại trên tủ đầu giường không ngừng rung lên. Bằng cảm giác nhấn nút nghe, là ai cũng không nhìn.

“Có chuyện mau nói.”

Giản Tân sững sốt, trả lời: “... Nếu không anh cứ làm việc xong đi?”

Uông Hạo Diên thức dậy, bật đèn bàn lên xoay người ngồi dậy, hắng giọng hỏi: “Sao trễ thế này còn gọi đến, có phải có chuyện gì không?”

“Cũng không có gì, em xem phim với mẹ đến lúc ngủ, nên gọi trễ.” Giản Tân tâm tư còn muốn cho Uông Hạo Diên một bất ngờ, nói: “Em muốn hỏi một chút, lễ mừng năm mới anh có rảnh không?”

Uông Hạo Diên biểu tình u oán, lúc ngủ vốn đã quên sạch rồi, anh nghĩ Giản Tân muốn nói sang năm phải ở bên bồi Tân Hỷ, sợ Giản Tân áy náy liền đáp: “Bên này quay xong là cuối năm rồi, còn có hợp thường niên ở công ty, tụ họp gia đình, bận chết anh luôn.”

“Giao thừa thì sao?”

“Giao thừa cũng bận, bận lắm.”

Giản Tân hệt hắng, giận dữ nói: “Anh muốn đón Tết muộn à?”

Uông Hạo Diên nghe ra ngữ khí không đúng lắm, bối rối nói: “Em làm sao vậy? Anh ngoan vậy mà.”

“Ng ngoan cái rắm á,” Giản Tân ghen nín một lúc, không nhịn được nói: “Em nói với mẹ qua năm mới mời anh tới nhà ăn cơm, dì Nhâm chuẩn bị thực đơn chu đáo lắm rồi.”

Trái tim Uông Hạo Diên kịch liệt đập bang bang, khẩn trương nhảy nhót, anh vẫn chưa nói gì, sợ Giản Tân đã giận phát hỏa rồi, cân nhắc làm sao để dễ dàng vị này, còn phải cứu vớt cơ hội cọ cơm nữa.

Giản Tân ở bên kia thế nhưng lại yếu ớt: “Vậy sau năm mới được không? Chỉ muốn anh tới ăn cơm thôi.”

30. Chương 30

«Chuông cổ dưới lầu» đã quay được năm ngày, bởi vì đạo diễn và diễn viên chính đều là trình độ chuyên môn cao, cho nên bất kì phương diện nào cũng yêu cầu rất cao, cho dù là diễn viên khách mời. Uông Hạo Diên áp lực cũng không nhỏ, thời gian nhàn rỗi cơ bản đều thỉnh giáo các bậc tiền bối.

Khi mới đến Phí Nguyên chỉ dẫn theo vài người trợ lý, nhưng không đợi quay về, phía công ty đã phái sang một đoàn mới, chuyên môn phụ trách lộ trình gần đây của Uông Hạo Diên.

“Gần đây có vài thứ cần cậu làm đại diện cậu xem đi, đều là sang năm mới quay, có mấy thương hiệu quảng cáo hi vọng cùng An Mân làm đại diện.”

Uông Hạo Diên nhìn một chút, hỏi: “Do diễn tốt hay do nổi tiếng?”

Sau khi anh nhận vai diễn khách mời này về sau không còn quan tâm lắm xu hướng trong giới nữa, lúc trước Phí Nguyên nói «Không thấy Trường An» rất có khả năng sẽ tạo bất ngờ, anh cũng không rất để tâm, hiện tại hiệu quả đón xem từ nhà đầu tư đến thương hiệu quảng cáo, tất cả đều là mong muốn của công ty.

Diễn viên này được, đều là đánh giá qua số liệu thực tế, mà những con số này, đều do các tác phẩm và vị trí trong giới đại diện cho trình độ nghiệp vụ, còn tiền thu được từ các thương hiệu quảng cáo và nhà đầu tư đại diện cho giá trị thương mại.

Phí Nguyên đáp: “Diễn cũng khá, đã nằm trong dự liệu cả rồi, Ninh Châu quả thật là một con hắc mã ¹, thời gian đó không phải cậu gầy đi không ít sao, mấy diễn viên khác khuôn mặt tương tự cậu trông còn to hơn.”

Uông Hạo Diên xuyết hân: “Anh nói ít thôi, đó là do kế sách và kĩ xảo tốt, đương nhiên em cũng soái bức người rất chuyên nghiệp.” (Mọi người thông cảm nhưng mình dịch bậy lắm vì chưa dịch thể loại giới giải trí bao giờ T.T)

Quay xong việc bên này liền vội vã bay trở về, phải theo công ty đại diện bàn chuyện đi ăn một bữa cơm, xong xuôi đâu ra đấy liền giao thừa rồi, nếu không trực tiếp đẩy lùi lịch quay với An Mân, phỏng chừng xong việc phải đến mừng năm.

Tối hôm qua ăn xong, đáng lẽ phải tới bệnh viện nhìn Giản Tân, nhưng mà uống nhiều rượu quá không có cách nào gặp người. Còn nhớ rõ chưa cởi quần áo đã ngủ một đêm, buổi sáng thức dậy chỉ còn cái quần lót.

Giản Tân đã đi làm rồi, để lại một tờ giấy nhắn. Uông Hạo Diên thở dài, chữ viết của Giản Tân thật sự

phản tự nhiên, đều đã nói có thể không viết thì đừng viết, viết thế này anh cũng không đọc được.

Tuy rằng không đọc ra, nhưng vẫn cầm lấy nhìn hơn nửa ngày, bảy tám ngày không gặp, nhớ muốn chết, rốt cuộc trở về rồi vẫn bận bịu không thấy được mặt.

Bệnh viện chỉ có bác sĩ trực ban, thật ra rất nhân hạ, Giản Tân trong lòng lo lắng Uông Hạo Diên có tự lo liệu được không, cầm điện thoại nhìn mãi.

Cuối cùng có điện thoại gọi đến, Giản Tân gần như là nhận ngay: “Anh tỉnh rồi?”

“Ừ, hôm qua em cởi đồ cho anh à?”

Giản Tân đáp: “Sáng sớm em về thấy anh ngủ như chết, cởi đồ xong đã mặc áo ngủ cho anh rồi.”

Uông Hạo Diên đánh răng, phát âm không rõ ràng: “Trễ vậy sao? Đúng rồi, hôm nay đi xuất viện hả?”

“Con trai và con dâu dì Nhâm đã về rồi, nên cho dì ấy nghỉ trước, em ở lại đợi thêm một lát, hơn nữa,” Giản Tân dừng một chút, nói: “Là buổi chiều xuất viện, buổi tối chúng ta cùng ăn cơm đi?”

Uông Hạo Diên hỏi vặn lại: “Hơn nữa cái gì?”

“Không có gì đâu.”

Uông Hạo Diên bám lấy không tha: “Nói mau.”

Giản Tân đành phải nói: “Hơn nữa anh bận không có về nhà, em khi không ở nhà ngồi không có ý nghĩa.”

Tưởng tượng ra dáng vẻ ngồi thu lu một mình đáng thương, Uông Hạo Diên cười khê: “Đã biết, chiều anh đến đón hai người.”

Uông Hạo Diên chải chuốt xong mang Giản Ái qua nhà ba mẹ, Chu Uyển và Uông Vĩ Quốc sắp ra ngoài, anh ngồi trên sofa cùng Tân Ba, Giản Ái làm con chó Tây Tạng to tướng này sợ quá chùng, chưa từng nề nếp như vậy.

Chu Uyển cầm hai cái khăn choàng từ trên lầu xuống, hỏi: “Hạo Hạo, con xem cái nào đẹp hơn?”

Uông Hạo Diên tâm hồn không hề có thẩm mỹ vẫn thẳng thắn nói: “Có gì khác nhau?”

“Quên đi, y chang cái đức hạnh của ba con.” Chu Uyển tự mình chọn, vừa lên lầu vừa nói: “Sinh nhật chú Thúc của con, ba mẹ đến nhà ông chơi, con đi không? Không đi ở nhà làm bạn với Tân Ba, đừng chạy loạn để nhà báo nó chụp.”

Uông Hạo Diên không tính giấu diếm, đứng dậy theo sau, lấy trong hộp trang sức một cái ghim cài áo đưa cho Chu Uyển: “Mẹ, mẹ mang cái này đẹp nè.”

Nhìn Chu Uyển đẹp dễ vui vẻ, anh nói tiếp: “Hôm nay con đến nhà bạn ăn cơm, đã nói rồi mà.”

“Bạn bè gì, có phải nói chuyện yêu đương không?”

Uông Hạo Diên dựa tường, mắt nhìn sàn nhà, chậm rãi nói: “Chính là bạn cùng lớp với con trước đây, gọi là Giản Tân, với lại, con không thể nói chuyện yêu đương sao?”

Uông Hạo Diên đứng trước người xoay người lại còn chưa nói, Uông Vĩ Quốc ló người ở cửa thúc giục: “Đổi xong chưa? Phụ nữ ra ngoài phiền phức thế đấy.”

Uông Hạo Diên hòa theo nói: “Chính là, vẫn là đàn ông bớt phiền toái hơn.”

Lúc xuống lầu không biết đã xảy ra chuyện gì, Giản Ái ra dáng tiểu công chúa nằm trên lưng Tân Ba, chắc là cảm thấy thoải mái hơn ổ mèo, Uông Hạo Diên dở khóc dở cười, đành phải để dì giúp việc chăm luôn hai đứa.

Lái một chiếc xe khác đi, dọc đường chờ đèn đỏ lì xì cho người làm thuê Kinh Tinh một cái bao đỏ chót, Kinh Tinh lập tức cảm tạ ông chủ cảm tạ trời xanh, anh truyền mệnh: “Mau chóng tìm người thiết kế và công ty trang trí, có phòng cần dùng gấp.”

Tối bệnh viện mới là giữa trưa, Giản Tân đang thu dọn đồ đạc.

“Dì,” Uông Hạo Diên ở bên ngoài tháo khẩu trang và mắt kính, đẩy cửa vào trong gọi Tân Hủy một tiếng, “Con hỏi bác sĩ bảo thủ tục xuất viện đã làm xong rồi, chốc nữa Giản Tân thu dọn đồ xong chúng ta có thể về nhà rồi.”

Tân Hủy gật đầu nói: “Tiểu Uông, phiền, cậu.”

Đôi mắt Giản Tân sáng ngời nhìn anh: “Qua đây giúp em.”

“Đừng, sai, người ta.”

Uông Hạo Diên sắp đến, anh biết Giản Tân không phải muốn anh giúp, mà là nhớ anh, hơn nữa anh chỉ

chào hỏi Tân Hủy, người này cảm thấy mình bị bơ rồi.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Giản Tân đẩy Tân Hủy đi, Ông Hạo Diên chờ ở bãi đỗ xe. Ra ngoài đường, Giản Tân giúp Tân Hủy ngồi ở phía sau, Ông Hạo Diên ở phía trước lái xe, qua kính chiếu hậu nhìn về ghế sau.

Trời có chút âm u, báo hiệu có tuyết, trong xe lại vô cùng ấm áp.

Nhớ tới lần trước ẩm ỉ như gặp quỷ Tula, bây giờ lại được cùng nhau ăn cơm tất niên. Đưa Tân Hủy ngồi lên sofa, Giản Tân đến phòng bếp làm cơm, Ông Hạo Diên xem TV cùng bà một lúc, nhin không được cứ khấn trương miết.

Theo vào nhà bếp, Giản Tân quay lại nhìn anh: “Dì Nhâm sốt ruột về nhà chăm cháu trai, chỉ có em chiều đãi anh thôi.”

“Chiều đãi anh cho tốt,” anh tiến đến dán sát vào lưng Giản Tân, cúi đầu dùng môi cọ xát vành tai Giản Tân, “Thời gian này có nhớ anh không? Thỉnh dùng vài câu thơ bày tỏ tình cảm của em nào.”

Thật ra cũng chỉ vài ngày thôi, vành tai Giản Tân đỏ bừng, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Hồng đậu sinh Nam quốc, xuân lai phát kỷ chi, nguyên quân đa thả hiệt ——”²

Ông Hạo Diên nhón miếng cà chua trong bát dứt vào miệng Giản Tân, cười nói: “Thơ ca của sinh viên y khoa càng lúc càng như học sinh tiểu học thế, thế làm sao để hái² thật nhiều đây, hửm?”

Giản Tân xấu hổ, đẩy Ông Hạo Diên ra ngoài. Ông Hạo Diên hài lòng trở lại phòng cùng Tân Hủy tiếp tục xem TV, cẩn trọng rót trà, còn kém bóp vai bóp chân nữa thôi.

Buổi tối bàn ăn biến thành một bữa tiệc tất niên, không ai để ý tiết trời âm u, Giản Tân tốn sức bận rộn làm một bàn đồ ăn, Ông Hạo Diên ăn thật no.

Tân Hủy quan tâm nói: “Tiểu Ông, làm, công việc, gì?”

Ông Hạo Diên đành phải nói: “Con là một ông chủ bận rộn a.” Nói xong liếc mắt nhìn Giản Tân, ý bảo cậu đừng khấn trương, nghĩ rằng câu hỏi của Tân Hủy quá khó lường, cứ nói thẳng thôi.

“Gia đình con làm ăn trong thành phố, ba mẹ cũng rất bận rộn, giao thừa cũng không có ai quản con, con... không hút thuốc lá, thỉnh thoảng xã giao mới uống rượu, không có ham mê xấu, thích động vật nhỏ, bằng cấp chính quy.”

Giản Tân “khụ khụ” hai tiếng, hoảng hồn nhìn Ông Hạo Diên.

Tân Hủy theo dòng suy nghĩ, hỏi: “Có, người yêu, chưa?”

“Mẹ!” Giản Tân bưng bát ngậy người, vội vàng kêu một tiếng. Uông Hạo Diên vẫn thong dong như thế, đáp: “Có, thích em ấy mười mấy năm rồi, chính là người nhà không đồng ý.”

Nói xong bị Giản Tân ở dưới bàn đá một cái.

“Người nhà, yêu cầu, rất cao.”

Nơm nớp cơm nước xong, Giản Tân bảo Uông Hạo Diên đi rửa chén, tạm thời không được nói chuyện với Tân Hủy, nếu không tim cậu chịu không chịu nổi mất. Uy Tân Hủy uống thuốc xong, Giản Tân vờ như vô tình nói: “Mẹ, Uông Hạo Diên giúp con tìm nhà, bên này phá đi sẽ đưa mẹ qua đó.”

Tân Hủy thở dài nói: “Tiểu Uông, giúp, nhiều lắm. Đừng, mắc nợ, người ta.”

Giản Tân rũ mắt, khẽ gật đầu.

Uông Hạo Diên rửa chén xong muốn xem phòng Giản Tân, trước đây anh đưa Giản Tân về nhà, nhưng chưa có nhìn qua nhà cửa, chứ đừng nói là phòng Giản Tân.

Phòng ngủ rất sạch sẽ ngăn nắp, trên nóc tủ sách đặt một chậu lục la, dây leo có dây rũ xuống, có dây quấn lên giá treo quần áo bên cạnh. Giản Tân đẩy cửa đi vào, nói Tân Hủy đi nghỉ một lát rồi.

Uông Hạo Diên nhìn trên bàn học: “Tinh chất chống lão hóa?”

“Của dì Nhâm, bình thường dì ngủ ở đây.”

“À,” Uông Hạo Diên vẫn cảm thấy mới mẻ, xoay người dựa vào mép bàn, “Bạn học Giản Tân trước đây chính là tại cái bàn này vừa học bài vừa nhớ anh nè, chính là nằm trên cái giường kia vừa nghỉ ngơi vừa nhớ anh nè.”

Giản Tân đi tới trước mặt anh, đột nhiên bám lấy anh, sau đó hôn lên môi anh. Uông Hạo Diên không kịp phản ứng, một tay nắm thắt lưng, một tay giữ gáy Giản Tân đảo khách thành chủ, thậm chí xâm nhập vào giày vò khắp khuôn miệng đối phương.

Sau khi tách ra, Giản Tân hơi thở hồng hển: “Uông Hạo Diên, mẹ em không biết có thể tốt hơn không, cũng không biết còn bao nhiêu thời gian, anh đến, chúng cùng nhau ăn cơm cùng nhau nói chuyện, em cảm thấy rất vui rất hạnh phúc, nhưng mà cũng rất nhần tâm, em gặt mẹ, em sợ mẹ nhớ ra sẽ không khỏe lại được nữa.”

Uông Hạo Diên ôm cậu trong lòng, thấp giọng dỗ dành cậu: “Dì nhớ lại sẽ chỉ không vui thôi, cứ như thế này cũng tốt, có những chuyện em không chống đỡ không nổi, nhưng cũng đừng tự làm mình thêm phiền muộn, biết chưa?”

Giản Tân chậm rì rì, Uông Hạo Diên ở lại với cậu thêm một lúc.

Nhanh đến đêm khuya, nếu không đi về thì thật hết nói nổi, anh mặc áo khoác vào chuẩn bị rời đi, Giản Tân đưa anh đến cửa, còn muốn theo xuống lầu, anh chặn lại nói: “Bên ngoài hình như tuyết rơi, em đừng ra ngoài.”

Giản Tân dặn dò: “Anh lái xe cẩn thận.”

Lần này đổi thành Uông Hạo Diên đôi mắt sáng ngời: “Tôi đây phòng không gối chiếu, khi nào ngài mới trở về cưng chiều tôi?”

(1) Hắc mã: Ý chỉ những điều vốn không được xem trọng, nhưng cuối cùng lại trở thành nhân tố bất ngờ dẫn đến sự thành công.

(2) Trích “Tương tư” của Vương Duy.

Hồng đậu sinh Nam quốc,

Xuân lai phát kỉ chi.

Nguyên quân đa thải thiết,

Thử vật tối tương tư.

Dịch nghĩa:

Đậu đỏ sinh ở phương nam,

Mùa xuân đến, nảy bao nhiêu cành.

Xin chàng hãy hái cho nhiều,

Vật ấy rất gợi tình tương tư.

Hồng đậu có hạt hình tròn, màu sắc tươi hồng, hình dạng đáng yêu, thường làm trang sức trên mái tóc phụ nữ. Người xưa lấy cây này biểu tượng cho tình yêu nên mới có tên là cây “tương tư”. (thivien.net)

31. Chương 31

Kinh Tinh từ lúc chia tay tra nam tới giờ vẫn độc thân, Tết âm lịch vốn muốn đi xem mắt, nhưng mà Ưông Hạo Diên phát bao lì xì không đúng lúc, giao cho cô một đống việc.

Công việc bên ngoài, còn có việc tư, qua năm mới cô biết đi đâu để tìm người thiết kế chứ, công ty trang trí cũng nghỉ tết rồi. Ban đầu hẹn buổi trưa gặp mặt bây giờ phải hẹn lại buổi tối, còn chưa xong hẹn đã có điện thoại đến làm phiền.

“Thật xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại.” Đứng dậy rồi đi, chuyển thành giọng điệu căm hận nói: “Thiếu gia! Cậu có biết tôi đóng cho Trung tâm Tình yêu và Hôn nhân bao nhiêu tiền không?! Thật vất vả lắm mới gặp được một tình anh nam, có thể để chị đùa vui với người ta chút không!”

Ưông Hạo Diên quay quảng cáo xong về nhà, trợ lý khác anh chưa quen, nói: “Em trước chuẩn bị người trợ lý khác rồi, chị nhàn rồi đi trêu ghẹo người ta thì nhớ tìm cho em một hộ tá có kinh nghiệm, tốt nhất là y tá về hưu ấy.”

Kinh Tinh khó hiểu nói: “Gần đây chị chỉ liên lạc với stylist của cậu, huấn luyện viên thể hình các thứ thôi, bây giờ cậu đòi nhà thiết kế còn cả hộ tá, chị theo không kịp luôn.”

“Trả lương cho chị gấp bội, có thể theo kịp chưa?”

“Yên tâm yên tâm, mẹ nó chị không còn tâm tư hẹn hò nữa rồi, đầu óc bị tiền lấp đầy.”

Dặn dò xong, tài xe cũng đưa Ưông Hạo Diên về tới nhà. Ưông Vĩ Quốc và Chu Uyển ở trên lầu nghỉ ngơi, anh chưa thay quần áo đã đi tìm Giản Ái, không biết có bị bắt nạt không.

Chu Uyển bị đánh thức, đi ra giáo huấn anh: “Còn mặt mũi sao? Vào phòng mà tìm Tân Ba!”

Tân Ba tuy lớn lên xấu xí, nhưng mà luôn được sủng ái, Ưông Hạo Diên cầm đồ chơi cho mèo đẩy cửa đi vào, quả nhiên thấy được Giản Ái. Tân Ba chưa bao giờ để ý anh, nằm tại chỗ không thèm ngó.

Ôm Giản Ái đi ra ngoài, Tân Ba kéo cái thân ục ịch theo sau.

“Mày đi theo tao làm gì, biến biến biến.”

Chu Uyển còn chưa về phòng, ở trên lầu hô: “Nó là đi theo con mèo nhỏ, đừng nghĩ mình có sức hút với con chó này.”

“Mẹ, qua năm mới rồi mà cứ tổn thương cốt nhục của chính mẹ là thế nào.” Uông Hạo Diên chưa cởi áo khoác, dứt khoát về nhà, Tân Ba theo tới cửa, nếu như thành tinh sẽ rất muốn hát “Dừng chân tiễn biệt” luôn, “Quên đi, mang theo mây luôn cho rồi.”

Mùng bốn, Giản Tân ở bệnh viện trực ban, mùng tám chính thức đi làm cậu mới được nghỉ, phòng khám hiếm thấy vắng vẻ, mọi người không nói chuyện phiếm thì cũng ngồi nghỉ uống trà, một năm chỉ có một cơ hội trải nghiệm chức vụ nhân hạ.

Giản Tân sắp xếp lại bệnh án, muốn chuẩn bị tốt cho năm mới, nhìn thoáng qua thấy có người tiến vào, liền dừng lại chuẩn bị xem bệnh. Thấy rõ người tới, mới ngạc nhiên nói: “Chị Kinh?”

“Là tôi là tôi, bác sĩ Giản gọi tên tôi là được, cậu đang bận sao?”

“Không bận, chị có chỗ nào không thoải mái sao?”

Kinh Tinh cười: “Không có, Uông Hạo Diên nói trong nhà cậu có người cần chăm sóc, bảo tôi đi tìm hộ tá, vốn tìm được cậu ấy sẽ tự đến nói với cậu, nhưng mà gần đây công việc cậu ấy nhiều lắm, hơn nữa lúc nào cũng có phóng viên đi theo.”

Uông Hạo Diên thực sự rất bận, cũng quên phải nói trước với Giản Tân, Giản Tân tiêu hóa vài giây, không hỏi gì, lại nói: “Anh ấy nhiều việc, phiền chị chăm sóc anh, vất vả rồi.”

“Không đâu không đâu,” Kinh Tinh nói, “Dì hộ tá là y tá về hưu của bệnh viện quân y, trước để dì ấy làm việc hai tháng, không thích hợp tôi sẽ tìm người khác, hôm nay tan làm muốn tới nhà luôn, có thể chứ?”

Giản Tân đáp ứng xong không thể nói gì hơn ngoài cảm ơn, cậu biết Kinh Tinh chỉ là đang làm nhiệm vụ được giao, người dụng tâm chăm sóc cậu chính là Uông Hạo Diên. Nhưng đã mấy ngày rồi cậu không gặp được người kia, thời gian của hai người luôn không khớp.

Trước khi đi Kinh Tinh nói thêm một câu: “Bác sĩ Giản, cậu ấy nói vài ngày nữa cậu phải về Tô Châu, nếu không về nhà chuẩn bị đồ từ giờ sẽ không kịp mất.”

Giản Tân suýt phì cười, chuẩn bị đồ gì mà tới ba bốn ngày, cũng đúng, dù sao cũng không thể nói với người ta là “Em nhớ em ấy lắm rồi, nhanh nhanh bảo em về nhà.”

Chờ Kinh Tinh đi rồi, cậu có hơi khó hiểu, nói thẳng là được rồi, làm gì còn phải nhờ người ta nói bóng gió.

Uông Hạo Diên ở nhà chơi với một mèo một chó, ngạo kiều lắm, dạo nay nổi tiếng lên cũng không diễn

nhiều nữa, chính là không chủ động không làm ầm ĩ, vờ như chính mình nội tâm hết sức yên bình.

Buổi tối về nhà kể lại kỹ càng tỉ mỉ với hộ tá là dì Tần về tình hình của Tân Hỷ, đối phương rất có kinh nghiệm, ở phương diện ăn uống lập tức có thể lập ra một chế độ chăm sóc.

“Mẹ, con đi làm không có thời gian, để dì Tần và dì Nhâm thay phiên đến, dì Tần rất có kinh nghiệm, mẹ có chuyện gì hay không thoải mái chỗ nào liền nói cho dì ấy.”

Tân Hỷ nói: “Rất, phiền.”

Giản Tân hiểu rõ ý bà, nói: “Dì Tần là do Ông Hạo Diên tìm giúp, cũng là tâm ý của anh ấy, mẹ, mẹ xem anh ấy như con trai, yêu thương anh như yêu thương con, được không?”

Nói xong mới phát giác viền mắt mình cay cay.

Chiều hôm sau về sớm hơn hai tiếng, Giản Tân đi mua thật nhiều đồ, muốn về nhà làm chút đồ ăn ngon cho Ông Hạo Diên vui vẻ, người này yên tĩnh như thế, rõ ràng là có ưu tư.

Không biết sao Ông Hạo Diên không ra ngoài, cứ ở nhà chơi game.

Mở cửa ra, Giản Ái phản ứng nhanh nhất, thò mặt ra ngoài nhìn, Tân Ba không phản ứng, dù sao chỉ số thông minh của chó ngao xếp tận 70 trên 100. Ông Hạo Diên nuốt nuốt nước miếng, cảm giác như đang lên chơi game bị cha nghiêm khắc bắt gặp.

Giản Tân đứng ở cửa nhìn ba thanh niên này, sững người nói: “Sao lại... có hai tên Ông?” (Tại vì bạn học Ông hay bị gọi là Ông Ông /wangwang/ nghe giống tiếng chó sủa bên Trung, thế nên bây giờ có thêm một con chó nên coi như hai con chó:)))

Ông Hạo Diên đá đá đít Tân Ba, ôm máy tính đi về phòng, vừa đi vừa nói: “Nói chuyện yêu đương còn không bằng nuôi một con chó.”

Giản Tân dở khóc dở cười, cơ cũng không làm, ôm lấy Giản Ái đi tới cửa phòng, cậu phát hiện Ông Hạo Diên đang lé mắt nhìn cậu: “Cám ơn anh đã tìm hộ tá, em nói với mẹ là do anh tìm giúp.”

Ông Hạo Diên không phản ứng, Giản Tân lại hỏi: “Buổi tối muốn ăn gì nè?”

Vẫn không phản ứng.

Chưa chịu thôi đúng không, Giản Tân ôm Giản Ái ngồi xổm xuống, Tân Ba chạy tới chỗ cậu, cậu vuốt đầu Tân Ba nói: “Hồi mày đó, tối này muốn ăn gì đây?”

Ông Hạo Diên quay đầu: “Ăn em!”

Thả Giản Ái xuống đất, Giản Tân nghịch nó, Tân Ba ở bên cạnh chen chúc với cậu, Ông Hạo Diên nghiêng đầu nhìn, cậu ngẩng đầu lên cười nói: “Con chó này bám em nè.”

Ông Hạo Diên oán thăm, cái nhỏ trắng tốt đẹp đi đâu cũng bị đeo bám.

Giản Tân cuối cùng thả hai thanh niên bốn chân đi, đi đến sau lưng Ông Hạo Diên cúi người ôm lấy cổ anh, nói: “Gần đây anh hồng quá ha.” Ngón tay Ông Hạo Diên lướt trên bàn phím dừng lại một hồi, sau đó tiếp tục chơi.

“Em đang nói chuyện với anh đó.”

Ông Hạo Diên qua loa nói: “Ừ, tự nhiên hồng như vậy, có chút phô trương.”

Vành tai nóng lên, động tác trên tay Ông Hạo Diên rối loạn, Giản Tân nghiêng đầu nhẹ nhàng cắn lấy tai anh, mang theo tiếng hít thở vụn vặt và hơi ấm.

Anh quay đầu vừa muốn bắt lấy môi, Giản Tân lại đứng thẳng lên né.

Tân Ba và Giản Ái còn đang nô đùa ngay đấy, gương mặt nhìn theo hai người một trước một sau ra khỏi phòng. Giản Tân về phòng ngủ thay đồ, vừa mới cởi áo khoác đã bị Ông Hạo Diên đẩy dựa lên tủ quần áo.

Bàn tay Ông Hạo Diên lần vào trong áo Giản Tân, bóp bóp eo cậu rồi dán hạ thân của mình tới, Giản Tân xoay người ôm vai anh, thò tay vỗ lên địa phương nhô lên giữa hai chân anh.

“Bác sĩ Giản, hôm nay em có hơi phóng túng nha.”

Quần Giản Tân đã bị tụt tới bắp đùi, phía sau cũng bị chà xát không ngừng, cậu hôn lên tai Ông Hạo Diên: “Ái phi, ta tới cùng chiều nàng nha.”

Ông Hạo Diên đem cậu tới giường, xấu xa dày vò không cho người ta vui sướng, Giản Tân da mặt mỏng đã sớm không nhìn được, khó nhìn cũng chỉ dùng ánh mắt cầu xin, nói không ra lời.

“Bảo bối, nói vài câu êm tai nghe nào.”

“Nói cái gì mà nói, anh đừng phiền phức.” Mặt sau bị đỉnh dương vật tinh tế ma xát, Giản Tân cong ngón chân, mi mắt tinh tế chớp chớp, “Thầy Ông, em nghe lời...”

Rốt cuộc vẫn yếu ớt hơn chút.

Uông Hạo Diên ăn no, ôm Giản Tân trong ngực nghỉ ngơi, qua một lúc, tỉnh lại cũng không biết mấy giờ đêm rồi.

Giản Tân cử động, áo sơ mi trên người cậu còn chưa cởi, nhớ tới cái gì đó từ trên giường đứng lên, cả người bủn rủn rời giường. Uông Hạo Diên sợ cậu già, cũng xuống giường theo sau.

Mắt nhìn thấy quả thực không kiềm chế nổi, hai chân trần trụi và bấp dùi phiếm hồng đều thực sự rất hút mắt, Giản Tân đứng ở tủ quần áo không biết tìm cái gì, Uông Hạo Diên tới gần muốn đem người lật lại làm thêm một lần.

“Tìm được rồi.”

Giản Tân xoay người vừa vặn bị ôm lấy, hai tay cậu như đang nộ lên cái gì. Uông Hạo Diên cúi đầu nhìn, trong tay là một cuốn sổ tiết kiệm.

“Cái này là tiền em tiết kiệm trước kia, nhà chúng ta dùng tiền này trang trí đi.”

Uông Hạo Diên trong lòng nóng lên, siết lấy gáy cậu, hỏi: “Tiền lương sao? Có phải muốn giữ tiền làm của riêng không?”

Giản Tân giả hoạt nhìn anh: “Lỡ như ngày nào đó anh hết thời, tiền riêng còn có thể cho anh ăn ngon mặc đẹp chứ, chờ em lên chức chủ nhiệm khoa, về sau lương hưu cũng đủ nuôi hai đứa mình.”

Mới vừa nổi tiếng đã nghĩ đến chuyện hết thời, Uông Hạo Diên đùa giỡn hỏi: “Em đang chờ đến ngày anh hết thời à?”

“Không có, đừng lo.” Giản Tân đập đập cuốn sổ tiết kiệm lên ngực anh, “Dù sao anh cũng sẽ cùng em đến hết đời, trước sau gì cũng phải hết thời thôi.”

32. Chương 32

Liên hệ với kiến trúc sư cùng đi xem phòng trước, hai ngày nữa Giản Tân về Tô Châu, nếu chờ cậu về lại mới làm thì chậm trễ công việc người ta, trước cùng người ta nghiên cứu một chút, cũng không làm trễ việc bên công ty trang trí nữa.

Thế nhưng Giản Tân có chút lưỡng lự: “Nếu không thì mình anh đi thôi, không thì kỳ lắm, lỡ đâu hấn lên mạng nói anh cùng đàn ông trang trí nhà cửa, vậy không phải là tin sốc sao.”

Ông Hạo Diên đã đổi giày: “Đừng lo, đã ký hợp đồng rồi, nếu không thì em nói là em trai anh.”

Tới Thanh Viên lộ, Kinh Tinh và người thiết kế đang đợi, bởi vì trước đó chưa được nhìn qua, người thiết kế cũng không vẽ được gì.

“Ông tiên sinh, phong cách tổng thể ngài có xu hướng nào không?”

Ông Hạo Diên đung đung cánh tay Giản Tân, chuyển qua hỏi: “Em trai, em thích phong cách gì?”

Giản Tân sững sốt, quên mất ban nãy đã bàn, nói tiếp: “Cứ đơn giản là được, bằng không dọn dẹp một chút.”

Cậu nói xong, Ông Hạo Diên nhìn sang cậu, cậu cũng không biết Ông Hạo Diên nhìn cái gì, nhạt nhẽo quá, ánh mắt ra hiệu đối phương tiếp tục nói chuyện với người thiết kế đi, nhưng mà Ông Hạo Diên vẫn cứ nhìn cậu.

Anh là to nhất, hiểu rồi, Giản Tân bổ sung: “Nghe theo anh đi, anh giai.”

Từ tổng thể đến chi tiết cụ thể đều theo ý chủ nhân, nhà thiết kế dùng dụng cụ nhanh chóng phác thảo ra vài bức vẽ, Kinh Tinh đi mua cà phê quay lại, nhìn thấy thiếu chút nữa phun ra.

“Thiếu gia, cậu có biết cái này gọi là phong cách gì không?”

Ông Hạo Diên cầm lấy cà phê đưa cho Giản Tân: “Phong cách ngôi sao.”

Kinh Tinh bắt bẻ anh: “Cái này gọi là phong cách nhạt nhẽo, khó trách cậu chưa bao giờ muốn tạo scandal.”

Ông Hạo Diên túm Giản Tân lên sân thượng, hỏi người ta: “Bác sĩ Giản, tính nhạt nhẽo này có thể chữa không, chữa cho anh thành cái dạng một đêm bảy lần đi.” Cà rồn xong lại cầm mấy tấm vẽ lên xem.

“Anh thấy rất đẹp mà.”

Giản Tân gật đầu phụ họa: “Em cũng thấy rất ưa nhìn.”

Hai người này phỏng chừng dùng hết trình độ thường thức của mình mà nhìn trúng nhau rồi.

Quay về Tô Châu trước một đêm, Giản Tân vừa xếp hành lý vừa xem TV, vé máy bay của cậu là chiều hôm sau, muốn tạt qua chỗ Tân Hỷ trước, sau đó từ đó đến thẳng sân bay.

Uông Hạo Diên trả chó cho Chu Uyển, bắt cóc Tân Ba có hai ngày, mẹ anh cứ nằng nặc đòi lại như đòi nợ.

Anh về nhà trông thấy vali bên cạnh sô pha, bất mãn nói: “Em mang bao nhiêu thế, định di cư luôn à?”

“Quần áo mùa đông dày đó,” Giản Tân mệt như nằm bất động trên sô pha, hướng phía Uông Hạo Diên lắc cổ tay, bảo đối phương kéo cậu ngồi dậy, “Mau xem nè, anh sắp thành thân rồi.”

TV chiếu «Không thấy Trường An», Ninh Châu một thân y bào đỏ sậm, đứng ngoài hành lang đẩy cửa tiến vào phòng tân hôn, ánh sáng trong phòng chập chờn, tân nương cầm khăn tay ngồi bên giường.

“Sơ Tinh.” Ninh Châu dừng lại, trong mắt đọng đầy tình cảm gọi tân nương một tiếng.

Xem phim mình diễn cứ là lạ, Uông Hạo Diên ôm Giản Ái thưởng thức, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn phản ứng của Giản Tân. Ánh mắt Giản Tân tập trung lên màn hình, mặt không biểu tình.

Vén khăn voan lên, tân nương ngượng ngùng quay đầu đi, không dám nhìn Ninh Châu. Ninh Châu lại đột nhiên duỗi tay nắm lấy eo tân nương, dùng lực kéo người vào trong ngực.

Uông Hạo Diên nghe thấy Giản Tân hít một hơi.

Tân nương bám lấy vạt áo Ninh Châu, chậm rãi nhắm hai mắt, Ninh Châu cúi đầu, lộ ra đường cong sườn mặt đẹp đẽ cùng quai hàm, sau đó nhẹ nhàng hôn lấy ái ân trong lòng.

Giản Tân dụi dụi mắt, chắc bị cay mắt, sau đó hô một tiếng dậy về phòng ngủ. Uông Hạo Diên vút Giản Ái qua một bên, túm lấy Giản Tân nói: “Chỉ là do góc quay thôi, bảo bối, góc quay!”

Giản Tân dừng lại, có chút đăm chiêu hỏi: “Vậy nụ hôn đầu của anh là với ai?”

“Mẹ nó, với em đó!” Uông Hạo Diên hăng hái, nói: “Hồi trước học trung học anh là một cái máy học đó, ai không cho anh học anh liền quậy!”

Giản Tân không nhin cười nổi, Uông Hạo Diên không để yên: “Lần đầu cũng là với em, có điều lần đầu chỉ có mình anh làm à!”

Trong nhà lại chỉ còn lại một mèo một chó, người đại diện Phí Nguyên xách hai bình hồng rượu đến tìm siêu sao uống giải sầu, Giản Ái nằm trên ban công ngựa đầu nhìn ra cửa sổ, chắc đang nhớ Tân Ba. (Ừ vậy bạn học Uông thành chó thật rồi:)))

Uông Hạo Diên lấy mấy túi đồ ăn vặt ra nói: “Anh tới mà không mua đồ ăn gì hết à? Còn phải để em hầu hạ anh?”

Phí Nguyên mãnh liệt, nói: “Uống rượu mà ăn cái gì chứ, anh tính chỉ uống thôi.”

“Haiz, Giản Tân về Tô Châu rồi, Lộ Lộ qua Mỹ rồi,” Ônng Hạo Diên diệt sạch một ly, “Hèn chi muốn tìm người bản địa, làm như vậy thật sự không tốt.”

Phí Nguyên bật TV xem bóng đá: “Lộ Kha Đồng giống Giản Tân sao, Giản Tân còn phải đi làm sẽ quay về, chờ xem, Lộ Lộ ít nhất phải chơi đùa đủ một tháng.”

Trên đệm sofa toàn là kịch bản, còn có đủ loại kế hoạch, Ônng Hạo Diên xem từng quyển từng quyển, sau đó mới có thể bắt đầu chọn lọc, anh bóp bóp mi tâm: “Em cũng muốn phát điên, nửa tháng là đủ rồi.”

“Đẹp cậu đi, không bắt cậu làm việc liên tục là may rồi.”

Hiện tại nhân khí anh đại trưởng, chính là thời điểm mấu chốt, nếu như không phải anh không chịu nghe theo kế hoạch, bây giờ đã sớm qua vùng khác quay phim mới rồi, hơn nữa còn có một đồng show tổng hợp cần phải tham gia.

“Bây giờ Kinh Tinh đang bận rộn tìm bạn trai, cũng đừng bắt chị ấy theo chạy tới chạy lui, để em giám sát lắp đặt đồ trang trí là được.” Ônng Hạo Diên lật ra một quyển kịch bản bị viết vẽ qua, nói: “Cái này đi, khai máy trễ nhất, em thích.”

Phí Nguyên nhìn một chút: “Anh kiến nghị cậu trước đừng đóng phim nữa, chạy theo củng cố show tổng hợp một chút, hiệu quả sẽ nhanh hơn.”

Ônng Hạo Diên không cự tuyệt, tuy là anh tham gia show tổng hợp có cảm giác nát bấy muốn chết, nhưng mà cứ đơn giản hoàn thành công việc, cũng không có vấn đề gì, hơn nữa trước kia công ty có cuộc họp anh đã nghe được, Phí Nguyên hình như bàn chuyện đóng phim của anh.

Thói quen của người này chính là trước khi ăn chắc được mọi chuyện sẽ không tiết lộ ra, như vậy cũng tránh việc làm không được rồi thất vọng.

Giản Tân một năm không trở về, bà nội cậu và Giản Dật Thu đều rất nhớ cậu, Giản Dật Thu sẽ không biểu hiện ra ngoài cái gì, nhưng mà vội trước vội sau đều có thể nhìn ra.

“Yếm Yếm gầy, chắc hẳn ăn cơm tạm bợ, lần này trở về sẽ đãi con một trận bồi bổ.” Lão thái thái vẫn hay gọi nhũ danh của Giản Tân, một năm không gặp cháu trai liền không cho cậu đi nữa, “Nếu không thì, không đi nữa?”

Giản Tân từ bé ngoan ngoãn, nhưng nội tâm từ trước đến giờ đối với bà nội có hơi bất mãn, bởi vì trước kia bà nội cứ khăng khăng bắt Giản Dật Thu dẫn cậu về sống ở Tô Châu, Giản Dật Thu hiểu thuận, liền cùng Tân Hủy càng ngày càng khắc khẩu.

Cậu nói: “Khó mà được, còn có công việc nữa, về sau con sẽ thường quay về thăm bà nhé.”

Giản Dật Thu tiếp lời: “Chính là, quay về đi, bạn học ba làm ở bệnh viện quân y, tìm ông ấy giúp đỡ, chuyện việc làm không khó gì.”

Giản Tân nghe vậy dứt khoát cầm miệng, cậu không muốn cãi cò với bà nội và Giản Dật Thu, công việc bất quá là lấy cớ, nguyên nhân lớn nhất là Tân Hủy. Trong lòng rõ ràng biết chuyện này, Giản Dật Thu lại làm như không biết.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Giản Tân gọi điện cho Tân Hủy, chủ yếu là Tân Hủy nghe cậu nói, sau đó cậu lại nghe dì Tân nói qua tình hình của bà. Yên tâm rồi, mới nằm xuống tìm tư thế thoải mái gọi điện cho Ưông Hạo Diên.

“Giản Tân, đã ngủ chưa?”

Vừa mới quay số lại bị tắt đi, Giản Dật Thu đi vào. Giản Tân lại ngồi dậy, xem ra muốn nói chuyện gì, cậu ngoan ngoãn, chờ ba cậu mở lời.

Giản Dật Thu ngồi xuống hỏi: “Mẹ con thế nào rồi?”

“Mới vừa nói chuyện điện thoại xong, vẫn ổn.” Cậu nói xong, lại nghĩ nghĩ nói thêm: “Thật ra kém hơn hai năm trước, gần đây bị mất trí.”

“Xuất huyết não là thế đấy, không mấy lạc quan.” Giản Dật Thu nhin không được thở dài.

Hai cha con trò chuyện chốc lát, Giản Tân chung quy cảm thấy ba cậu có chuyện muốn nói, nhưng một mực nói chuyện gia đình, cuối cùng cũng chỉ nói cả nhà cùng nhau tụ họp, không nói gì thêm.

Đã rất khuya rồi, Giản Tân nghĩ vẫn là không kiềm chế được quấy rầy Ưông Hạo Diên.

“Alô, Giản Tân à.” Âm thanh Ưông Hạo Diên ỉu xìu, giống như đang ngủ, sau đó lại nói với ai không biết: “Ài cái con người này, đè chân em nặng quá.”

Đầu óc Giản Tân “âm” một cái, cậu trèm chần lên đầu, quát: “Đồ chó Nhật! Làm gì vậy!”

Ưông Hạo Diên khốn khổ đi ra ngoài: “... Anh với Nguyên ca uống hơi nhiều, trèo lên giường ngủ, anh đã muốn qua phòng khác rồi, không cho phép kẻ nào đụng tới băng thanh ngọc khiết anh đây.”

Giản Tân nhẹ nhõm: “Vậy anh ngủ tiếp đi, em cũng ngủ, mơ thấy anh.”

Vừa này bị mơ hồ đánh thức, Phí Nguyên trở mình một cái, mở mắt ra nhìn di động, tin nhắn hay cuộc gọi gì cũng không thấy, trên mạng xã hội có thông báo mới, thấy có ảnh chụp của Lộ Lộ và bạn, cười vừa xinh đẹp vừa ngốc nghếch.

33. Chương 33

Bình thường dịp Tết qua mừng năm là bắt đầu nhạt vị, bất quá hiện tại bây giờ đã mừng tám rồi, Tết nguyên tiêu lại tới, mọi người vẫn còn ưa náo nhiệt, đường phố lại khôi phục không khí vui mừng.

Mọi người nhà họ Giản tụ họp, tiện thể cho Giản Tân mời khách phương xa đến dùng cơm. Cậu và Giản Dật Thu hai người, hai nhà bác cả bác hai, còn có anh chị họ dẫn theo cháu trai cháu gái, còn có bà nội, cả phòng không ít rôm rả.

Cả đoàn đi tới nhà hàng, Giản Tân ôm cháu gái ngồi ở trong góc, thức ăn còn chưa dọn lên, cháu trai chạy giỡn lung tung suốt chút nữa va phải. Bác hai túm cháu trai đến bên cạnh dạy dỗ, Giản Tân và cháu gái nhỏ nhìn có chút hã hê.

“Đề Yếm Yếm gọi món trước, gọi nhiều món nó thích.” Lão thái thái ý bảo đưa thực đơn cho Giản Tân trước, tất cả mọi người ồn ào vẫn chính là cháu trai có địa vị nhất.

Cậu gọi vài món ăn nhẹ nhàng thanh đạm, để lão thái thái và trẻ nhỏ ăn dễ tiêu. Chờ đồ ăn được mang lên hết, mọi người bắt đầu cùng nhau kính rượu, Giản Dật Thu buồn bực uống một ly, trong lúc ăn uống vẫn cười cười, nhưng không nói gì.

Giản Tân trong bụng hiểu rõ, mọi người trong gia đình vui vẻ, con cháu đầy đàn, hai cha con bọn họ đơn phương. Cũng khó trách Giản Dật Thu ba phiên bốn bận muốn cậu quay về, thường ngày có một mình một nhà, hẳn là rất cô đơn.

Giản Tân nâng ly rượu đầy: “Ba, con kính ba một ly.”

Giản Dật Thu gật đầu, chỉ nói một câu “Con vất vả rồi”, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Rượu qua ba vòng, mọi người không ăn uống nữa, chỉ ngồi tán gẫu chuyện trong nhà đến chuyện học tiểu học của cháu trai, chị họ nói lúc thầy chủ nhiệm của cháu trai kết hôn, phụ huynh bọn nhỏ đều nhân cơ hội tặng lễ vật cho thầy giáo.

“Xã hội bây giờ thế đấy, phụ huynh khác đều tặng mà mình không tặng thì không hay lắm.” Bác cả gái bắt đầu nói, nói xong chuyển đề tài, thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, Giản Tân có người yêu chưa? Cũng đến tuổi kết hôn rồi, ba con sốt ruột chờ đấy.”

Bỗng nhiên bị gọi tên, Giản Tân chưa phản ứng kịp, đành ngây ngô cười trề mồm. Bác cả nói: “Nhìn dạng này chắc chưa có rồi, cũng là, tìm người yêu ở vùng khác về sau sẽ khó quay lại đây, vẫn là quay về Tô Châu tìm đi.”

Nói thế này đều nhớ tới chuyện trước đây của Giản Dật Thu và Tân Hỷ, nhất thời không khí có phần gượng gạo, Giản Tân cũng không nở nụ cười nữa. Bác cả gái trề mồm liếc bác cả, bác cả tự động giảng hòa nói: “Không sao, có người thích hợp bác sẽ giới thiệu cho Giản Tân, yên tâm đi.”

Lão thái thái bổ sung nói: “Người bình thường quá không được, không xứng với Yếm Yếm.”

Ở bên kia đang phải chạy xô kiếm tiền, Phí Nguyên sắp xếp show tổng hợp cho Uông Hạo Diên đều là loại thi đấu thể thao ngoài trời, bởi vì tham gia show chẳng có cảm xúc gì nên phải lấy thần kinh vận động bù lại.

“Sao cô trang điểm cho tôi trông ác thế?”

Người trang điểm còn đang bới tóc cho anh, nói: “Nguyên ca phải có cảm giác của Ninh Châu, tạo cảm giác ngằm ấy.”

“Không tạo,” Uông Hạo Diên nhú mày, kiểu gì cũng không chịu, bất bẻ nói: “Tôi quay xong còn phải đi chúc Tết trưởng bối, làm kiểu này trông không được đứng đắn, làm kiểu đơn giản cho tôi.”

Từ lúc nhân khí tăng lên chưa có chính thức ra ngoài, quay tiết mục trong nội thành cứ phải chạy trốn người khác, xem chút nữa dọa khóc Uông Hạo Diên, người qua đường và thông tấn tới bao quanh, vây lấy anh cùng cameraman không di chuyển được.

Uông Hạo Diên lo liệu cuộc gặp mặt sắp tới xong, bắt đầu ký tên cho fan, mặt mũi lại cực kì mất hứng: “Anh sẽ thua thôi, so với người ta anh chậm chạp lắm.”

“Ký tên cho tụi em quan trọng hơn hay là thắng trận đấu quan trọng hơn a?”

Tụi đệ này là fan kiểu gì vậy, Uông Hạo Diên ra sức ký tên, trong lòng thật sự tủi thân rồi. Fan được ký tên thét chói tai, khoe chữ ký của anh với người khác, chữ đẹp muốn chết luôn.

“Anh giai, «Không thấy Trường An» chiếu mười bốn tập rồi, anh đã giết ba mươi lăm người rồi á.”

“Phát điên luôn rồi, người ta đi ngang qua liếc nhìn vợ anh một cái anh liền giết.”

“Ngày càng thích anh đó anh ơi!”

Chạng vạng tối thì xong việc, vì để tránh phóng viên, Uông Hạo Diên và Phí Nguyên đổi xe, sau đó đi thẳng đến Tây Miên thăm Tân Hủy. Anh rất tự giác, Giản Tân không có nhà liền vội vàng gánh vác trọng trách gia đình.

Tân Hủy đang ăn cơm với dì Tần, anh vào bằng cửa sau tự nhiên ngồi xuống chờ được lấy thêm bát đũa: “Dì, lễ mừng năm mới cũng chưa chúc Tết dì, hôm nay tan làm con tới đây cộ cơm, hihi.”

Tân Hủy nói: “Àn, nhiều chút. Bạn, sao?”

“Cũng được, mấy ngày nay dì thấy thế nào? Giản Tân không có nhà, có chuyện gì cứ bảo con là được, dì Tần chăm sóc dì đã quen chưa?”

Tân Hủy gật đầu, bà không ăn được nhiều, liền ngồi nhìn Uông Hạo Diên ăn.

Chín giờ dì Nhâm tới đổi ca, dì Tần không có ai đưa về, Uông Hạo Diên chào tạm biệt Tân Hủy rồi tiện đường đưa dì Tần về, trên đường đi dì Tần nói: “Tôi nghĩ hai người là thân thích đi, hiện tại con cái hiếu thảo thế này không nhiều.”

Uông Hạo Diên không muốn để lộ cái gì, nói sang chuyện khác: “Dì từ bệnh viện quân y tới, lương hưu khẳng định không ít, sao còn phải vất vả làm việc như vậy.”

Dì Tần cười cười: “Cậu cấp tiền lương nhiều lắm, rất có giá nha. Hơn nữa ông nhà tôi không còn nữa, bọn nhỏ cũng không nghe lời, tôi tìm chút việc làm cho đỡ phiền tâm.”

Dì Nhâm ổn định cho Tân Hủy nghỉ ngơi, như nhớ tới cái gì: “Đứa nhỏ Tiểu Uông kia, hình như là ngôi sao đó, gần đây tôi ở nhà cùng cháu xem TV đã nhìn thấy cậu ấy.”

Tân Hủy nói: “Không phải, đâu, Giản Tân, làm sao, quen, ngôi sao.”

“Không phải ngày xưa hai đứa học chung sao, bắt quá cũng là, Tiểu Uông không có tự cao tự đại chút nào.” Dì Nhâm đáp mền cho Tân Hủy, đứng dậy nói: “Hôm nào xem thử tìm tên mấy diễn viên, được rồi, bà ngủ nhé.”

Đưa dì Tần về tới nhà, chạy được nửa đường nhận được điện thoại của Giản Tân, Uông Hạo Diên tắt nhạc trên xe đi, dồn tinh thần nghe Giản Tân kể lễ khó chịu.

“Hôm nay lì xì cháu trai cháu gái, cháu trai em đặc biệt lì lợn, đốt một cây pháo nhỏ, muốn nổ nhà.”

Uông Hạo Diên giảm tốc độ chờ đèn đỏ: “Hồi bé em có lì không?”

“Không hề, từ bé em đã rất ngoan, bà nội em thương em nhất, mỗi lần bà đi dạo với các cụ khác đều khoe khoang về em, Yếm Yếm nhà tôi chưa bao giờ quậy phá, không cho chạm vào phích cắm sẽ không chạm, không cho sờ vào ấm nước nóng liền tránh đi thật xa.”

“Yếm Yếm?”

Giản Tân cười khờ dại một tiếng, bán đứng tình trạng hơi ngà ngà say của cậu: “Nhũ danh của em đó.”

Đèn xanh rồi, Ưông Hạo Diên mạnh mẽ nhấn ga phóng đi, trong lòng ngứa ngáy, sao anh lại không biết Giản Tân có nhũ danh moe thế này, anh còn tưởng nickname của Giản Tân cùng lắm là Tân Tân thôi.

“Này? Anh vẫn đang nghe chứ?”

“Nghe đây, em nói đi.”

Giản Tân mơ mơ màng màng nói: “Hôm nay em bị ép kết hôn.”

“Cho nên?”

“Cho nên, anh nhanh gả cho em đi.”

Ưông Hạo Diên đánh tay lái đậu sát bên đường, bóng đêm đen kịt nhìn không thấy xe, người cũng bị nhấn chìm trong bóng tối, thanh âm mềm mại dính người của Giản Tân như đang quần quýt bên tai,

Trong nhà một mảnh vắng vẻ, Phí Nguyên đeo headphones chơi game, di động bên cạnh sáng lên, không ngủ được sẽ chờ tên vương bát đản vô tâm vô phế kia gọi tới, cầm lên nhìn thì không phải.

“Chuyện gì?”

Ưông Hạo Diên ở bên kia nói: “Đặt vé máy bay qua Mỹ đi, em đặt giúp anh.”

Phí Nguyên đen mặt: “Cậu có bệnh à.”

Ưông Hạo Diên nhẹ cười thành tiếng: “Đang có chương trình mua một tặng một, tặng em vé đi Tô Châu đi.”

“Cậu mẹ nó,” Phí Nguyên hiểu ra, mắng: “Yêu đương hại nước!”

34. Chương 34

Tưởng rằng bác cả chỉ nói qua thôi, không nghĩ tới thật sự giới thiệu đối tượng cho Giản Tân, Giản Tân một mực từ chối, Giản Dật Thu khuyên nhủ: “Bác cả đã điện thoại cho con gái của đồng nghiệp, hẹn xong cả rồi, sao có thể từ chối?”

“Con không đi, mọi người ôm vào người thì tự xử lý.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tân cúi gằm, hỏi: “Mọi người cảm thấy con có thể ở đây yêu đương sao? Vẫn là muốn con nhanh chóng tìm một người, rồi ở lại đây không đi nữa?”

Giản Dật Thu cả giận: “Đừng có tùy hứng! Cho dù người nhà muốn con trở về cũng là yêu thương con, không lẽ lại làm hại con? Nếu như là bạn của ba thì có thể từ chối, bác cả con và đồng nghiệp đã bàn xong rồi, con không đi làm sao bác cả còn gặp mặt người ta được nữa?”

Đang nói, bác cả gái cắt lời, Giản Tân trong lòng ghen nín còn phải ra vẻ hiểu chuyện, thương lượng nói: “Con chưa muốn yêu đương, vẫn là không nên gặp, cũng sẽ không làm lỡ thời gian của người ta.”

“Nghe con nói kia, gặp một lần làm bạn bè cũng tốt mà.” Phụ nữ trung niên mồm miệng đúng là đại bác, bác cả gái nói: “Con bé này làm việc ở cục thuế, mặt mũi cũng xinh đẹp, cũng tốt nghiệp nghiên cứu sinh như con, ba con bé lại là đồng nghiệp của bác cả con, người tốt lắm.”

“Ba con và ba nội tuy không nói nhưng chắc chắn rất sốt ruột đó, con coi như dỗ dành bọn họ, gặp mặt nhau tâm sự một ngày, cùng lắm thì không hợp, nếu không sẽ cứ bị nhắc mãi đến năm sau đấy.”

Không còn cách nào, cuối cùng chỉ có thể đáp ứng, Giản Dật Thu cao hứng, kiềm chế nói: “Gặp thì tốt, gặp thì tốt.”

Giản Tân thở ra, trong lòng cậu đã rõ ràng, Giản Dật Thu muốn cậu trở Tô Châu cũng không phải vì không còn tình nghĩa với Tân Hủy, cũng không phải là đau lòng cậu vất vả, Giản Dật Thu là sợ, sợ cậu lại phạm phải lỗi lầm trước kia.

Khuyên cậu đi xem mắt cũng thế, Giản Dật Thu muốn được yên tâm: cậu cùng con gái phát triển, “bệnh” của cậu sẽ khỏi thôi.

Buổi chiều Ưông Hạo Diên đến Tô Châu, để đồ ở khách sạn xong liền thuê xe đi ngay, anh không có mục đích gì, chỉ nghĩ phải làm sao xuất hiện cho thật bất ngờ, tạo một kinh hỉ lớn.

Gọi điện cho dì Tân bảo Tân Hủy nghe máy, anh hỏi: “Dì, con đến Tô Châu công tác, muốn hỏi địa chỉ bên này của Giản Tân, di động của cậu ấy cứ bận suốt, con cũng không biết đi như thế nào.”

Sau khi Tân Hỷ vất vả nói ra địa chỉ, bà nói: “Bảo nó, đưa con, đi chơi.”

Biết địa chỉ rồi, Ông Hạo Diên liền lái xe về trước, dựa theo hướng dẫn quẹo trái quẹo phải một tiếng đồng hồ, thấy được tiểu khu muốn tìm. Còn hai mươi mét nữa là đến, bóng dáng thân thuộc kia từ trong đi ra, leo lên một chiếc taxi.

Ông Hạo Diên lặng lẽ đi theo, cảm thấy mình có hơi biến thái.

Giản Tân xuống xe trước một quán cà phê, sau đó đi đến vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống, cởi áo khoác quan sát chờ người đến. Ông Hạo Diên dừng xe cách xa cửa sổ, tắt máy đợi.

Bảo bối của anh bộ dáng chờ người xem mắt thế này, làm anh rất nóng ruột.

Chỉ một lát, một người con gái xuất hiện chào hỏi với Giản Tân, sau đó ngồi xuống trước mặt Giản Tân. Có thể nhìn ra hai người rất cẩn trọng, cười vừa rập khuôn vừa khách khí.

Cái cảnh này cứ quái quái thế nào, Ông Hạo Diên nhú mày thật sâu, nhin không được cầm lấy di động.

“Thật xin lỗi, tôi nghe điện thoại.” Giản Tân nhìn thấy tên gọi tới cảm thấy một trận chột dạ, nghe máy: “Alô, sao thế?”

Ông Hạo Diên như nhìn chăm chăm con mồi: “Có người buồn chán, nhớ em, em đang làm gì?”

“Em đang gặp bạn, tối sẽ gọi cho anh, được không?”

“Không được,” Ông Hạo Diên ưu phiền, tối hôm đó còn bảo anh phải gả cho cậu, bây giờ còn muốn cúp điện thoại, anh mất hứng hỏi: “Em không nhớ anh?”

Giản Tân cong môi, hướng về phía cô gái ngượng ngùng cười cười, sau đó đứng dậy đi xa vài bước mới nói: “Nhớ.”

Ông Hạo Diên xem như thấy rõ ràng, mẹ nó đây là đang đi xem mắt đó, anh trực tiếp cúp máy, nhớ cái gì mà nhớ,

Giản Tân sững sờ, vội vàng quay lại, lúc chỉ còn nghe thấy tiếng điện thoại báo bận nhất thời lo lắng, không biết Ông Hạo Diên giận cái gì.

Căn bản cậu không đồng ý đi xem mắt, lúc này lại càng không muốn xem nữa, đối phương hẳn là cũng bị cha mẹ thúc giục gặp mặt, vì thế hai người gượng gạo hàn huyên vài câu rồi lập tức về nhà.

Uông Hạo Diên vẫn cứ tắt máy, Phí Nguyên cũng tắt máy, Giản Tân nằm trong phòng không có tâm tình, sau đó dứt khoát tra lịch bay, muốn mua vé về nhà.

Màn đêm buông xuống, Uông Hạo Diên đoán uống cà phê xong rồi cùng đi ăn tối chắc cũng xong rồi, anh tắm rửa đứng bên cửa sổ nhìn cảnh đêm, kỳ thật nhìn không vào cái gì, tức giận.

Mở di động, không nói bất cứ gì, chỉ nhấn cho một cái địa chỉ.

Giản Tân từ trên giường bật dậy, nhét chìa khóa vào túi áo, lão thái thái và Giản Dật Thu ở phía sau gọi cậu, cậu nói đi gặp bạn rồi tông cửa xông ra.

Mừng rỡ như diên chính là thế này, cậu nghĩ trước đó Uông Hạo Diên giả vờ có tâm sự, sau đó bây giờ lại cho cậu một kinh hỉ. Trước đó cậu nghĩ, mình bị ép đi xem mắt, cảm thấy mình cần phải quay lại nơi thuộc về mình.

Sau khi đến khách sạn, ra khỏi thang máy chạy chậm chậm tìm số phòng, Giản Tân dừng lại sửa sang y phục và đầu tóc, sợ mình bối rối. Sửa soạn xong hơi thở còn chưa đều lại, liền vội vàng đập cửa.

Uông Hạo Diên như đã đợi sẵn sau cửa, gần như ngay lập tức mở cửa mạnh mẽ túm cậu vào trong, còn chưa kịp gọi tên đã bị ép lên cửa cản vành tai.

Dọc theo vành tai cản lên hai má, Giản Tân hít thở còn chưa thông, hơi thở lại càng trở nên gấp gáp, cậu nghĩ Uông Hạo Diên hết sức nhớ nhung cậu rồi, vì vậy lập tức vòng tay lên ôm vai đối phương, môi dán sát vào đôi môi người kia.

Không có những cái hôn dịu dàng của Uông Hạo Diên, anh cởi áo khoác của Giản Tân ra ôm người lên, trong lúc đi đến phòng ngủ dùng răng cời hai nút áo sơ mi của cậu. Anh ném Giản Tân lên giường, đè lên người cậu hôn lung tung, thô lỗ xé rách quần áo Giản Tân.

“Làm sao em về được...” Quần áo của Giản Tân cái thì rách cái thì nhăn nhúm, cậu liếc nhìn cái quần bị vút xuống giường hời.

Uông Hạo Diên dày vò hạt đậu trước ngực cậu, lạnh lùng nói: “Không cho đi!” Dứt lời vươn tay đến phía sau của Giản Tân, vuốt ve xung quanh cái miệng nhỏ phía dưới.

Giản Tân bị anh làm cho ý loạn thần mê, nhưng vẫn nghe ra anh đang dối, mới hỏi: “Anh sao thế? Sao lại đột nhiên tới đây?”

Uông Hạo Diên nhập vai Ninh Châu, tà nhỉnh cười: “Không bắt ngờ tới làm sao bắt được tội phạm?”

Hai ngón tay dùng dầu bôi trơn tàn phá phía sau của Giản Tân một hồi, hơi cong ngón tay kích thích đối

phương. Giản Tân cắn môi hết sức đáng thương, cậu giơ tay luồn vào trong áo ngủ của Ưông Hạo Diên, nhẹ nhàng gãi cơ ngực Ưông Hạo Diên.

“Yém Yém, hôm nay em thăm rồi.” Ưông Hạo Diên xoay ngón tay rút ra, cọ tay lên đỉnh dương vật hai cái, sau đó tiến vào.

Giản Tân hé môi kêu lên một tiếng, cánh tay mềm nhũn trượt xuống, chỉ còn vang lên tiếng rên rỉ đứt quãng.

Ưông Hạo Diên xưa nay làm tình không có lý trí, mỗi lần ra vào đều vừa hung hăng vừa mạnh bạo, hạ bộ nóng rực trừa sấp chỗ đó của Giản Tân, không bao lâu cửa động liền đỏ lên, ẩm ướt trơn trượt.

Giản Tân chịu thua, cong lưng hừ một tiếng, sau đó phát tiết lần đầu trong đêm.

Ưông Hạo Diên rút ra khỏi cơ thể cậu, lấy tay bao lấy phân thân vừa phát tiết xùi xuống của cậu, ngón tay cọ sát trên đỉnh một cái, sau đó cúi người ngậm vào miệng.

Dương vật mới vừa phóng thích là lúc mẫn cảm nhất, Giản Tân không kêu lên nổi, nước mắt lập tức rơi khỏi khóe mắt, cậu vô lực dùng bắp đùi trong cọ cọ khuôn mặt Ưông Hạo Diên, làm nũng xin tha.

Ưông Hạo Diên không để ý cậu, đầu lưỡi nút lấy lỗ nhỏ mà giày vò, bàn tay bao lấy hai cánh mông nhào nặn. Giản Tân tiêu hao hết nửa phần sức lực, chỉ có thể hu hu khóc.

Đồ vật trong miệng dần khôi phục độ cứng và hình dạng, Ưông Hạo Diên dùng hết các kỹ năng buộc Giản Tân phải bắn trong miệng mình.

Giản Tân cảm thấy linh hồn như đang bay bổng, cậu ủy khuất nhìn Ưông Hạo Diên, còn đang chảy nước mắt. Ưông Hạo Diên chống tay hai bên, dạy dỗ nói: “Em đi xem mắt?”

Giản Tân thoáng sửng sốt, hiểu ra rồi, nức nở lắc đầu, muốn ôm Ưông Hạo Diên.

Ưông Hạo Diên còn chưa dạy dỗ xong: “Em là độc thân hay góa chồng vậy hả? Bạn trai em ở trên giường làm em đến vừa khóc vừa kêu, còn có sức cùng con gái uống trà nói chuyện phiếm?”

Mặt Giản Tân đỏ bừng: “Em sai rồi...”

Thấy Ưông Hạo Diên bất vi sở động, trong lòng cậu hoang mang hết sức, khàn giọng bày tỏ: “Em yêu anh...”

Ưông Hạo Diên hé ra nụ cười: “Cám ơn.” Nói xong cánh tay vòng qua lưng Giản Tân, tay kia nâng gáy

Giản Tân, lên, đem người nằm trên giường ôm tới, dính sát vào cơ thể mình.

Giản Tân như được tha tội, cuối cùng cũng được ôm, lập tức ôm lấy cổ Ông Hạo Diên, cúi đầu tình tế hôn lên vai Ông Hạo Diên. Bả vai Ông Hạo Diên ngứa ngứa, dục vọng lại tăng vọt, nắm thắt lưng Giản Tân dùng sức nhấn một cái, thẳng tắp tiến vào trong cơ thể mềm mại.

“... Không muốn,” Giản Tân vùi đầu vào cổ đối phương, yếu ớt hít thở: “Không muốn nữa... Biết sai rồi...”

Ông Hạo Diên vẫn cứ động: “Biết sai liền ngoan ngoãn sửa sai, cho nên anh mới thương em đó.”

Cả người Giản Tân ẩm ướt mồ hôi lại yếu ớt, không chịu nổi cuộn tròn trong ngực Ông Hạo Diên tùy ý đối phương xử lý, chẳng biết qua bao lâu, phân thân đang được ma sát tê tê đại đại bỗng bị hung hăng đè lại ngay đỉnh.

“... Ông Hạo Diên!” Giản Tân ngứa đầu khóc gọi tên đối phương, miệng nhỏ phía sau cũng co chặt lại, ngay sau đó cậu cảm thấy một dòng chất lỏng phun vào trong cơ thể, cùng với một tiếng thở dài bên tai.

Ông Hạo Diên hôn cậu, khôi phục toàn bộ ôn nhu: “Yếm Yếm, nhớ kĩ đêm nay.”

35. Chương 35

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giản Dật Thu một đêm không ngủ yên, bởi vì Giản Tân vội vàng rời nhà, không nhắn gì mà cả đêm lại không về nhà. Ông không nghĩ ra bạn bè nào có thể làm Giản Tân kích động đến thế, nghĩ tới nghĩ lui lại thấy mình lo xa rồi, dù sao Giản Tân cũng không phải con nít.

Cửa sổ bị che bởi mấy bức màn, thẳng đến giữa trưa trong phòng vẫn tối mờ không nhìn thấy rõ, Ông Hạo Diên tỉnh dậy trước, rút cánh tay bị đè tê rần rã, sau đó lại đặt lại chỗ cũ.

Giản Tân mơ màng mở mắt, không cự mình cũng không muốn di chuyển, giọng nói và mình mảy đều mệt mỏi đau nhức. Ông Hạo Diên dần đến phía sau lưng, hỏi: “Muốn dậy chưa?”

“Ừ.” Vô lực ậm ừ một tiếng, Giản Tân cảm giác mình như bị phẩy đi.

Ông Hạo Diên cư nhiên rũ bỏ trách nhiệm, tự động xuống giường đánh răng rửa mặt, xong xuôi còn đi lấy sữa chua uống. Giản Tân nghe tiếng hút sữa mà phát phiền, cắn răng dùng sức, gượng ngồi dậy.

“Nào, xuống giường đi hai bước, không sao thì đi thêm hai bước nữa.”

Ông Hạo Diên ngồi xếp bằng trên giường cười đến mức thiếu đánh, cười xong đi rót cho Giản Tân một cốc nước ấm. Giản Tân thoáng nhìn quần áo trên sàn nhà, vốn đã hồng lại còn nhăn nhoe, còn bị Ông Hạo Diên đi tới đi lui giẫm cho mấy đạp.

“Di động em đâu?”

Di động còn đang để trong túi áo khoác, tối hôm qua bị rút ngay cửa, Ông Hạo Diên đi lấy, mở ra liền thấy mấy cuộc gọi nhỡ. Giản Tân gọi lại cho Giản Dật Thu, vừa chột dạ vừa xấu hổ.

“Ba, hôm qua con xem đá bóng với bạn rất ồn, không nghe thấy tiếng chuông, xem xong muộn quá nên ở lại ngủ luôn, làm ba lo lắng rồi.”

“Không sao, lâu ngày trở về đương nhiên phải tụ họp với bạn bè, một lát nữa về sao?”

Giản Tân ngẩng đầu nhìn Ông Hạo Diên, trưng cầu ý kiến. Ông Hạo Diên không chút khách khí lắc đầu, cà rờn, làm sao chịch anh cả đêm rồi bỏ đi được, nghĩ lại mà thấy sợ hãi.

Giản Tân đành phải nói: “Ăn cơm xong sẽ về.”

Áo sơ mi triệt để hồng, nửa tuýp bôi trơn rớt trên quần làm ống quần ẩm ướt, Giản Tân nhắm mắt dựa vào đầu giường, Ông Hạo Diên biết điều đi lục lọi hành lý của mình.

“Anh muốn đi đâu chơi, em đưa anh đi.” Giản Tân tròng áo len vào, áo len cọ vào tóc làm tóc dựng đứng cả lên.

Ông Hạo Diên nói: “Tùy tiện đi dạo thôi, buổi tối anh phải ra sân bay.”

“Hả?” Giản Tân hực hắng, lại nằm úp sấp ra giường, “Vậy còn đi chơi gì nữa, cứ nằm cả ngày cho xong.”

Tân Hỷ ngồi ở phòng khách xem biểu diễn âm nhạc, bà không thích nhạc thịnh hành bây giờ, nhưng hiện tại cũng không hát được, chỉ nghe cho vui.

Dì Nhâm gọt trái cây đưa qua, thường thường dứt Tân Hỷ ăn luôn, hiện tại luân phiên chăm sóc Tân Hỷ với dì Tân, bà cũng được thanh thoi hơn. Nhân lúc quảng cáo xiên một miếng, dì Nhâm cầm điều khiển hỏi: “Đổi kênh nhé?”

Tân Hỷ gật đầu, sau đó dì Nhâm bắt đầu bấm đổi.

“Ngoài chương trình cũ phát lại ra thì toàn là chương trình giải trí, ồn ào thật.” Chuyển hai mươi kênh cũng chưa có kênh nào xem được, dì Nhâm đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, tôi bật cho bà xem phim này, tôi cảm thấy chính là bạn của Tiểu Giản diễn, bà xem xem.”

Tân Hỷ phản ứng chậm chạp nói: “Cái gì?”

Dì Nhâm biết Tân Hỷ không nhớ rõ, vừa đổi kênh vừa nói: “Bạn của Tiểu Giản ấy, đến nhà ta ăn cơm, còn giúp đỡ rất nhiều thứ, có nhớ không?”

“Ừ,” Tân Hỷ nhìn chằm chằm màn hình TV, “Tiểu, Ông.”

“Ai ai, chính là cái này.” Dì Nhâm chỉ vào TV, trên TV, Ninh Châu cùng ái thê ngồi ở hành lang ngắm tuyết, tuy là hóa trang sửa dáng lông mày dán thêm tóc mai mang theo tà khí, nhưng vừa nhìn là có thể nhận ra Ông Hạo Diên.

Tân Hỷ nhìn một hồi, nét mặt không thay đổi, bất quá trong lòng vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ.

“Bộ phim này gần đây rất nổi, cháu trai tôi mỗi ngày đều xem, cầm kiếng nhựa khoa tay múa chân, oe oe la ó. Đúng rồi, Tiểu Giản chúng nó sao lại quen biết nhỉ, bạn học sao?”

Tân Hỷ vẫn đang nhìn lên TV, đầu óc bà trống rỗng, cuối cùng lắc đầu: “Không, biết.”

Ông Hạo Diên ra nhà hàng ăn không tiện, cùng Giản Tân ở khách sạn ăn chút gì mới đi, hai người lái xe tùy tiện rong chơi ở nội thành Tô Châu giết thời gian.

Xe quẹo vào con đường ra ngoại ô, Giản Tân nói: “Đi đâu thế, chỗ này gần nhà em rồi.”

Ông Hạo Diên chạy chậm hết mức: “Đưa em về.”

“Còn sớm mà,” Giản Tân hơi sốt ruột: “Không phải sáng sớm mai anh mới bay sao? Em đưa anh ra sân bay rồi về sau.”

Còn cách cổng vào tiểu khu mười mét, Ông Hạo Diên dừng xe: “Còn phải trả xe.”

“Thật là,” Giản Tân móc ví tiền ra thấy lên đồng hồ xe, nói: “Cho anh tiền, đi tới sáng mai luôn.”

Uông Hạo Diên cười đem ví tiền nhét lại vào túi cậu, lại kéo khóa áo lên cho cậu, nói: “Lái xe không rành còn muốn đưa anh ra sân bay, về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.” (Lần thứ 3 anh Uông kéo áo lên cho bạn học Giản rồi, tui vẫn không hết thích cảnh này được ư ư)

Giản Tân bất động, cũng không tháo dây an toàn. Uông Hạo Diên tháo ra cho cậu, ôm lấy cậu, hỏi: “Mông còn đau không? Bướng bình thể này.”

“Không đau tẹo nào, thích lắm đó, tin không.”

“Thật không, vậy mình chịch lần nữa trên xe.” Uông Hạo Diên làm bộ cởi quần áo cậu, thật sự đang chọc lét cậu.

Giản Tân vừa trốn tránh vừa đẩy anh ra, khanh khách cười, cười xong nghiêng nghiêng vẹo vẹo dựa vào ghế: “Tuy em cũng không muốn đi xem mắt, nhưng em thật sự đã đi, không tìm được lí do gì để không đi hết. Em đảm bảo về sau sẽ không có chuyện tương tự nữa, hi vọng anh vẫn luôn tin tưởng và yêu thương em, Uông Uông Uông.”

“Ngoan,” Uông Hạo Diên nhìn cậu bao nhiêu cũng không đủ, “Không sao, anh không phải cũng có đóng cảnh hôn sao, huề nhau.”

Giản Tân đột nhiên nổi sùng: “Đệt! Không phải anh nói do góc quay sao!”

Vờn nhau đến khi mặt trời lặn mới xuống xe, Giản Tân đứng ở cổng nhìn đuôi xe biến mất không thấy bóng dáng mới đi vào. Vào đến nhà, Giản Dật Thu đang ngồi bên bàn trà bóc vỏ tỏi, lão thái thái nấu bữa tối trong bếp.

“Yém Yém đã về rồi? Làm thịt chừng ¹ cho con nhé.”

Giản Tân nghe vậy để áo khoác lên tay vịn sofa, xắn tay áo lên đi vào phụ, Giản Dật Thu ở phía sau hỏi: “A? Đây là quần áo của con sao?”

Bước chân Giản Tân khựng lại một chút, cố gắng tự nhiên nói: “Không phải, uống bia bị đổ lên người, mặc đồ của bạn.”

“Ồ, ba nói này.” Giản Dật Thu không nghĩ nhiều, “Hỏi bà nội xem bảy tám tếp tỏi có đủ chưa.”

Lão thái thái đang bận rộn, Giản Tân tới giúp đỡ, bà sợ đồ bị nguội liền đưa một chén nhân thịt cho Giản Tân, bảo cậu thêm gia vị rồi lấy tay nhồi, Giản Tân đã sớm đói bụng, bảo làm gì thì làm đó.

Giản Dật Thu bóc tỏi xong phúi tay, nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Giản Tân, từ trong túi áo lấy ra thấy người gọi là dì Nhâm, hô: “Giản Tân, có điện thoại, là dì Nhâm.”

Bởi vì mỗi ngày đều phải báo cáo tình hình, Giản Tân đang đỡ tay nói: “Là dì giúp việc trong nhà, ba nghe giúp con đi, không có việc gì theo cúp.”

“Được,” Giản Dật Thu bắt máy, nói: “Alô?”

Bên kia không trả lời ngay, năm ba giây sau mới chậm chạp truyền đến mấy chữ: “Là, mẹ.”

Nhiều năm không liên lạc, chỉ lúc Tân Hỷ mới ngã bệnh mới đi thăm một lần, Giản Dật Thu nhất thời không nói chuyện. Tân Hỷ tựa như không nghe ra không phải Giản Tân, nói: “Con, có, lạnh không, ở nhà, trời mưa.”

Giản Dật Thu lẳng lặng nghe, sợ nói ra Tân Hỷ biết là ông tâm tình sẽ bị ảnh hưởng. Tân Hỷ nói tiếp: “Tiểu Uông, tìm được, con, không?”

“Nó, là, ngôi sao, à.”

Giản Dật Thu hoang mang, ông không nghe rõ là Tiểu Vương ² hay cái gì, nhưng ông nghe rõ Tân Hỷ hỏi có phải ngôi sao hay không, ông cũng biết Uông Hạo Diên trở thành ngôi sao.

Giản Tân từ Tô Châu trở về, ông không phải không từng lo lắng, nhưng lại tự nói với mình đã chín năm rồi, hẳn là đã có thể quên đi chuyện cũ thời thiếu niên đó, hướng chi đối phương đã trở thành người của công chúng rồi, rất khó cùng người thường xuất hiện.

Giản Dật Thu hạ giọng hỏi: “Có phải Uông Hạo Diên không?”

“Đúng vậy, nó, không phải, đi, tìm con, sao?” Tân Hủy tốn sức nói xong, dường như mới phản ứng lại, lại chậm rãi hỏi: “Giản Dật Thu?”

Giản Dật Thu không trả lời: “Tại sao nó lại tìm Giản Tân?”

Tân Hủy đáp: “Tiểu Uông, công tác, chúng nó, là, bạn, tốt ——”

“Tân Hủy!” Giản Dật Thu gầm nhẹ một tiếng, trong lòng lo lắng không yên, ông nhớ Giản Tân nói Tân Hủy không nhớ rõ mọi chuyện, liền không nói gì nữa, cơn thịnh nộ dâng lên trong ngực, bàn tay nắm di động tức giận phát run.

Kích động chạy đi, một đêm không về, đổi quần áo, hơn nữa còn nói dối hết lần này đến lần khác. Ông thậm chí nghỉ ngơi, nguyên nhân không muốn quay về đây, vài phần vì Tân Hủy, vài phần vì người kia.

Giản Tân thấp thoáng nghe thấy Giản Dật Thu gọi tên Tân Hủy, cậu vội vàng đi ra, Giản Dật Thu bình tĩnh mặt không cảm xúc ngồi ở sô pha, đi động ném qua một bên, trong lòng cậu bỗng dưng cũng trầm xuống.

“Ba, dì Nhâm nói thế nào? Mẹ con không thoải mái chỗ nào sao?”

Giản Dật Thu ngẩng đầu nhìn cậu, căn nhắc hỏi: “Người bạn kia của con, có phải họ Uông không?”

Giản Tân đứng tại chỗ, đầu ngón tay còn có giọt nước nhỏ xuống, bên tai vang lên những lời nói suông sã, giống như nhớ tới buổi chiều tan học về nhà chín năm trước, Giản Dật Thu cứ như vậy ngồi trên sô pha chất vãn cậu.

Cậu không có cách nào trả lời.

Giản Dật Thu nhìn cậu không có phản ứng, nhảy mắt tức giận đỉnh điểm, nắm lấy di động hung hăng nện xuống đất, phát ra âm thanh vỡ vụn, ông trừng mắt nhìn Giản Tân, ngữ khí không hề gợn sóng.

“Mày không thay đổi được, phải không?”

Sóng to gió lớn rồi huhu 10 chương nữa sẽ thế nào đây.

- (1) thịt chưng, nhìn hình đoán thể chứ tui không biết
- (2) Uông /wāng/ và Vương /wáng/ phát âm hơi giống nhau.

36. Chương 36

Lão thái thái nghe thấy tiếng động trong phòng khách vội vàng từ bếp đi ra, chỉ thấy con trai khuôn mặt bình tĩnh ngồi trên sô pha, cháu trai ngoan đang đứng như trời trồng bên cạnh ghế không nói lời nào, trên mặt đất còn có điện thoại bị quăng vỡ thành hai mảnh.

“Ồ kìa, làm gì mà tức giận thế, Yếm Yếm bao nhiêu tuổi rồi còn bị con giáo huấn thế này.” Lão thái thái như trấn an vỗ vỗ lưng Giản Tân, “Nói bà nội nghe làm sao thế, bà nội bênh vực cho con.”

Giản Dật Thu nhìn về phía Giản Tân, đôi môi Giản Tân khép chặt, sau một lúc lâu chỉ có thể lắc đầu.

Không cách nào nói, không thể nào nói. Giản Dật Thu chỉ hỏi cậu có phải không thay đổi được không, nếu như bà nội tuổi đã cao biết chuyện, có lẽ sẽ bất tỉnh mất, cảm thấy cháu trai không thể nào bênh vực được nữa.

Nhưng cậu thế này là có bệnh sao? Cậu cần phải sửa sai sao? Có lẽ trong mắt bậc cha mẹ đây chính là bệnh, chính là có vấn đề. Giản Tân không biết trả lời thế nào, cậu trống rỗng nhìn ra ban công qua khung cửa sổ thủy tinh, chỉ muốn biết Ông Hạo Diên đã trả xe chưa, đã về khách sạn chưa, đã sắp xếp hành lý chưa.

Cậu ngồi xổm xuống nhặt di động lên, nắm chặt tay lại, sau đó dưới cái nhìn lom lom của Giản Dật Thu và lão thái thái mà quay về phòng.

Lão thái thái thở dài, xoay người đi bày bàn ăn. Tỏi được bóc xong bị bỏ quên trên bàn trà, Giản Dật Thu buông lỏng, dựa vào sô pha day day thái dương.

Giản Tân mân mê di động một lúc, xác nhận không thể cứu vãn, lại lờ cái di động cũ rách mấy năm trước ra loay hoay. Lão thái thái ở ngoài cửa gọi cậu: “Yếm Yếm, mở cửa.”

Một chén thịt chưng và một chén cháo được bưng đến, lão thái thái nói: “Con ở trong phòng ăn, đừng để ý ba con.”

Giản Tân cúi đầu, hơi nóng trong chén bốc lên hun nóng vành mắt cậu, chờ lão thái thái đi ra cửa, cậu trầm giọng gọi một tiếng bà nội, sau đó càng thấp giọng nói “Con xin lỗi.”

Giản Dật Thu không có tâm trạng ăn cơm, gắp gắp cơm không ăn, lão thái thái bị bọn họ làm mất hứng, qua loa ăn xong liền rời nhà đi tản bộ, ý muốn cho hai cha con cơ hội trò chuyện với nhau.

Điện thoại bỗng bị cắt, Tân Hỷ có phần lo lắng, gọi lại bao nhiêu lần cũng không được, đang lúc sốt ruột, điện thoại vang lên, dì Nhâm nói cuối cùng cũng gọi lại rồi.

Giản Tân ở bên kia cẩn thận hỏi: “Mẹ, hai ngày nay mẹ có khỏe không?”

“Mẹ, rất tốt. Ba con, sao, thế?”

Giản Tân hít một hơi, giả vờ thoải mái trả lời: “Không có việc gì, ban nãy con đang nấu cơm nên nhờ ba nghe hộ, tưởng là dì Nhâm báo tình hình.”

Tân Hỷ nghĩ tới: “Mẹ xem, TV, có, Tiểu Uông. Là, nó sao?”

“Là anh ấy.” Giản Tân không nói dối nữa, sợ hãi trong lòng cậu không thể nào phát tiết được, nói chuyện cũng lung tung: “Tụi con biết nhau nhiều năm rồi, anh ấy rất thích đóng phim, kỳ thực làm gì cũng đều thích, người cũng thế.”

Tân Hỷ lại hỏi cậu mấy ngày nay về đó thế nào, Giản Tân ngơ ngác nhìn tường nhà nói: “Rất vui, sum họp với nhà bác cả và bác hai, đi lòng vòng vài nơi, bà nội làm thịt chửng cho con, con vào giúp bà, hai tay toàn mùi ngũ vị hương.”

Tân Hỷ lắng lắng nghe, không lên tiếng.

Giản Tân nói xong, buông mí mắt: “Mẹ, mẹ nhất định phải nhớ rõ Uông Hạo Diên là người tốt, đối xử với con như người nhà, cầu xin mẹ.”

Đem bát không để sang một bên, nhìn thấy Giản Dật Thu ngồi ở bàn uống rượu, cậu yên lặng dọn bàn ăn, sau đó cầm lấy ly rượu nhỏ trước mắt Giản Dật Thu ngồi xuống.

“Ba, ba cảm thấy thế nào?”

Giản Dật Thu buồn bực uống một ly: “Tao cảm thấy, ghê tởm.”

Từ này thật không hề xa lạ, chín năm trước Tân Hỷ cũng nói cậu ghê tởm. Giản Tân rót cho mình một ly, trong lòng không tức giận cũng không oan ức.

“Con và anh ấy ngồi chung một bàn, anh ấy đặc biệt nói nhiều, con đi học muộn sẽ nói con làm mất điểm thi đua của lớp, con đi học sớm sẽ nói bánh rán nhất định chưa chín rồi, mỗi lần cắt tóc sẽ nói xem có đẹp hay không, phát bài thi ra còn phải giải thích đề bài cho con, cũng không quan tâm con có đồng ý hay không.”

“Lúc con bối rối, người khác cười con, anh ấy không có cười. Lúc thầy giáo phạt con, anh ấy hy sinh giờ nghỉ trưa dạy lại cho con. Tụi con đều thích đá bóng, anh ấy tặng con một trái bóng, lúc đá bóng lại luôn cướp bóng của con.”

“Mỗi ngày đều đưa con về nhà, mỗi ngày đều chép bài của con, mỗi ngày đều nói chữ nghĩa của Giản Tân chúng ta thật xấu. Có lần thi bị điểm kém, ba không có nhà, mẹ con giáo huấn một lúc lâu, anh ấy đem

khuya chạy đến dưới nhà an ủi con, lúc con xuống lầu tựa như phi xuống vậy.”

“Ba mẹ lúc đó luôn cãi nhau, anh ấy nói nếu như không vui hoặc không ngủ được thì hãy gọi điện, anh ấy sẽ đọc sách chính trị thôi miên con ngủ. Còn nói, hai người có con trai đáng yêu như thế lại còn cãi nhau.”

“Trước kia con luôn nghĩ, có phải con là một người thật tốt hay không? Nếu không anh ấy vì cái gì lại đối xử tốt với con như vậy?”

“Về sau rồi đi, chín năm này con cảm thấy con đã sai rồi, con không phải là người tốt, bởi vì không còn ai đối xử tốt với con như anh ấy nữa.”

Giản Tân càng nói lòng càng chua xót, lại rót một ly rượu: “Con luôn trân quý từng giây phút một, trừ lúc chúng ta một nhà ba người, con luôn ở cùng anh ấy. Anh ấy đi đóng phim luôn gửi về cho mẹ con thuốc bổ, chiếu cổ chuyện trong nhà, nửa đêm từ nơi khác trở về chỉ vì tâm tình con không vui, sắp xếp phòng bệnh lại tìm dì giúp việc, có thể gánh vác phần nào đều gánh giúp con. Vậy mà phải đổi lấy một câu ghê tởm?”

“Một nhà ba người hết duyên nợ, con níu kéo anh ấy, không muốn buông tay đoạn tình cảm này, con có sai sao?”

Giản Dật Thu sắc mặt tái nhợt, không phân bua lại vừa áy náy, áy náy với những thiệt thòi của Giản Tân: “Nó đối tốt với con, tình cảm hai đứa sâu đậm rồi, có thể bình thân mà kết hôn không? Có thể chính đáng mà đưa tin không?”

Giản Tân bị chạm trúng điểm yếu, cậu vẫn luôn tránh né những vấn đề này, hai người đàn ông bình thường còn không thể không sợ hãi ánh mắt người đời, huống hồ Ưông Hạo Diên là diễn viên, là một ngôi sao.

“Ba sẽ không hiểu, tụi con ngay cả nhà đã chuẩn bị rồi, tụi con,” Giản Tân từ từ dừng lại, cũng không biết cuối cùng mình muốn nói gì, cậu bối rối, hơi men làm cho đại não hỗn loạn, hô: “Kết hôn thì sao! Chẳng lẽ phải như ba mới được? Ba cũng không phải đã ly hôn với mẹ rồi sao? Trong mắt ba cái gọi là tình yêu bình thường, một đả kích như vậy đã không chống đỡ được, đừng chỉ bảo con phải làm gì nữa!”

Giản Dật Thu thể nhưng yên lặng khác thường, ông nhìn đứa con không kìm nén được, nói: “Thế nhưng con đang lừa dối mẹ con.”

Giản Tân một lần nữa nhụt chí, nằm nhoài bất động trên bàn, lần trước cậu gạt Tân Hủy, gạt bà đã cắt đứt với Ưông Hạo Diên, bây giờ vẫn gạt Tân Hủy, gạt bà bọn họ là bạn tốt.

Nếu như Tân Hủy nhớ ra có sục đồ hay không?

Hoặc là có lỗi với Ưông Hạo Diên, hoặc là có lỗi với Tân Hủy, khoảng thời gian êm ả này đã mê muội cậu, cậu quên mất từ đầu đến cuối tuyệt không có một biện pháp an toàn nào.

Giản Dật Thu không nói nữa, cầm ly đi về phòng, không lâu sau lão thái thái trở về, nhìn thấy Giản Tân ghé vào bàn không biết đang ngủ hay thức.

“Mẹ, mẹ đi nghỉ đi, đừng động đến nó.”

Giản Dật Thu nói xong lại đóng cửa lại, lão thái thái rót một ly nước đặt bên cạnh, sau đó lặng lẽ về phòng không trở ra nữa.

Thẳng đến mười giờ, Giản Tân mới từ trên bàn đứng dậy, trong nhà yên tĩnh như không có ai, cậu dụi mắt, uống hết ly nước lạnh ngắt. Ông Hạo Diên đi chưa nhủ, cậu không nhận được nghĩ tới.

Di động vẫn gọi điện, xem ra còn chưa đi, Giản Tân nhìn chăm chăm mặt bàn, bây giờ mới cảm thấy bất công cũng ủy khuất, cậu nhớ mỗi lần phiền muộn, Ông Hạo Diên đều sẽ nói: “Anh an ủi em nha”.

“Alô?” Ông Hạo Diên đang chờ máy bay, này giờ lên mạng xem có ai mắng anh không, cho đến khi Giản Tân gọi tới, “Nhanh như vậy đã nhớ anh rồi?”

Giản Tân chậm rãi nói: “Nhanh sao, đã mấy tiếng rồi mà.”

“Sao mà uể oải thế?”

“Hơi mệt.” Giản Tân đẩy cái ly ra xa, một lần nữa nằm ra bàn, nhẹ giọng hỏi: “Anh sắp bay rồi hả?”

Ông Hạo Diên nhìn màn hình thông báo: “Ừ, mười phút nữa.”

Bên kia ngưng mười giây, mới nghe Giản Tân nói: “Vậy đi đi, bái bai.”

Ông Hạo Diên mặt không biểu tình lắng nghe thanh âm mệt mỏi bên kia, sau đó nhìn lịch trình bay, còn ba mươi phút nữa, anh gửi tin nhắn cho Kinh Tinh.

“Chuẩn bị tiền vi phạm hợp đồng, có chút chuyện không về được.”

Một tiếng sau, Giản Tân bị điện thoại rung lên làm tỉnh dậy, cậu nhìn màn hình hiện tên Ông Hạo Diên, nháy mắt mũi chua lên, mắt đỏ hoe.

“Nhà em là căn nào? Anh tìm không thấy.”

Giản Tân đẩy ghế chạy ra ngoài, cậu biết rõ Giản Dật Thu chưa nghỉ ngơi vẫn đang nghe ngóng động tĩnh của cậu, biết rõ mở cửa sẽ đánh thức bà nội, cậu lại không thêm suy nghĩ nữa, chỉ muốn chạy thật nhanh

xuống.

Tựa như phi xuống vậy.

Đèn đường cũ rích, ánh điện yếu ớt, Ông Hạo Diên đứng cách vài mét, cách một bậc tam cấp. Giản Tân một mạch chạy tới, tới trước mặt Ông Hạo Diên mới dừng lại.

Ông Hạo Diên cười nói: “Quảng cáo đột nhiên bị hủy, anh không đi nữa.”

Giản Tân mở miệng, không nói được gì, chớp mắt, lặn xuống hai giọt nước mắt. Ông Hạo Diên tiến đến ôm lấy cậu, sau đó sóng vai cùng bước đi.

Cái gì cũng không nói, cái gì cũng không hỏi, liền mang cậu đi.

Bước chân Ông Hạo Diên kiên định, anh nghĩ, quãng cậu làm gì, dù sao vẫn sẽ luôn có anh và em.

37. Chương 37

Tân Hủy xin nghỉ nửa tháng, kỳ thực bà cũng không biết xin nghỉ phép làm gì, một nhà ba người đi mất hai người, bà cũng nguyện ở lại căn nhà này, dù sao đều vắng vẻ như nhau.

Thời tiết rất nóng, bà không có tâm trạng ăn uống, chỉ không ngừng quét tước, mãi đến khi quần áo ướt đầm. Bà không ngừng lo lắng, nóng thể này Giản Tân ăn có ngon không, ngủ có được không.

Từ khi phát hiện ra chuyện kia, cuộc sống của bà trở nên tăm tối không chút ánh sáng, non nửa cuộc đời bà chưa từng thấy qua đồng tính luyến ái gì đó, cũng không được nói cho biết có tồn tại những người như thế, Tân Hủy đi làm, lúc Giản Dật Thu không có nhà một mình bà chăm sóc Giản Tân, dành dụm tiền sau này mua nhà cho Giản Tân lấy vợ, sau đó về hưu sẽ giúp Giản Tân trông em bé, bà đi theo một loại truyền thống như thế.

Loại truyền thống này bất luận con cái có hiểu hay không, đều đọng đầy tình yêu thương và lo liệu của một người mẹ dành cho đứa con.

Để Giản Tân theo Giản Dật Thu về Tô Châu, Giản Tân đồng ý, điều đó chứng tỏ cậu và đứa nhỏ kia có thể đã cắt đứt, đồng thời cũng có nghĩa cậu rời đi khỏi bà. Cho nên dù Giản Tân lựa chọn thế nào đi nữa, Tân Hủy đều rất thông khổ.

Ngày thứ mười, Tân Hủy suốt mười ngày không ra khỏi nhà, không làm gì chỉ lẳng lặng ngồi. Dưới bàn học của Giản Tân có một trái bóng, trái bóng được lau chùi không có một vết bẩn.

Bà đang ngây ngẩn, không nghe thấy tiếng gõ cửa, mãi đến khi tiếng gõ cửa lớn dần mới phản ứng lại. Bà rảo bước đến sau cửa, nhìn qua mắt mèo trông thấy một cậu học sinh.

Là cậu học sinh đứng bên cạnh Giản Tân trong bức ảnh.

Ông Hạo Diên trước kia thường xuyên đưa Giản Tân về nhà, nhưng chưa từng vào nhà, anh ở tổ phim vài ngày không liên lạc được với Giản Tân, trong lòng không yên trở về trường học, liền phát hiện Giản Tân đã chuyển trường.

Anh không biết đã sai ở đâu, tại sao nói không gặp nữa liền không thể gặp được nữa.

Anh đập cửa gọi: “Giản Tân! Em có nhà không?! Giản Tân!”

Tân Hỷ đứng sau cánh cửa: “Cậu tìm ai?”

Ông Hạo Diên nghe thấy người trả lời, vội vàng đáp: “Chào dì, con tìm Giản Tân, con là bạn học của cậu ấy, cậu ấy có nhà không?”

Tân Hỷ hơi ngừng lại, nói: “Bọn họ chuyển nhà rồi.”

Đầu óc Ông Hạo Diên rối loạn, mơ hồ không hiểu rõ mọi sự đột ngột này. Là bởi vì phải chuyển nhà nên mới chuyển trường hay là nguyên nhân nào khác? Nhưng bất luận cái gì, đều không hề nói lí do cắt đứt liên lạc với anh.

“Xin hỏi dì biết nhà cậu ấy chuyển đi đâu không?”

Tân Hỷ dựa vào cánh cửa chậm rãi nói: “Không biết.”

Ông Hạo Diên nói cảm ơn rồi rời đi, anh vẫn muốn tiếp tục tìm, từng trường từng trường một đều đến tìm cậu. Tân Hỷ dựa vào cửa trượt dần xuống, vừa sợ hãi vừa hoang mang.

Giản Tân cũng sẽ như thế nhớ mãi không quên sao? Giản Tân không buông bỏ được đứa nhỏ này, có nghĩ về bà mẹ từ nay về sau sẽ sống một đời đơn độc này không?

Ông Hạo Diên mang Giản Tân trở về khách sạn, thuận tiện kêu đồ ăn khuya, anh chậm rãi ăn, Giản Tân ngồi bên cạnh nhìn. “Em không ăn sao? Tối nay anh chưa có ăn cơm.” Giản Tân lắc đầu, yên lặng nhìn anh.

“Có phải bà nội nấu đồ ăn ngon cho em rồi không, kể xem nào.”

Giản Tân không quá muốn nói chuyện, nghe thật uể oải: “Chính là phía dưới có lớp thịt thật dày, phía trên có trứng chưng, thịt là em giúp bà làm, rất ngon, rưới thêm chút nước tương rồi ăn.”

Ông Hạo Diên chùi chùi miệng: “Học được rồi chứ? Về nhà làm cho anh ăn.”

Giản Tân cúi đầu nói: “Về sau làm gì cũng không bị phát hiện đâu.”

Ông Hạo Diên tự nhiên hỏi tiếp: “Vì sao không bị phát hiện?”

Bởi vì về sau cậu với Giản Dật Thu Hoa Sơn luận kiếm mất rồi (ý là chiến tranh, cãi nhau với nhau). Ông Hạo Diên kéo ghế dựa tới gần hơn, cánh tay khoát lên lưng ghế Giản Tân, nói: “Bảo bối, trước đây nếu em nói ba mẹ biết chuyện của chúng ta, anh nhất định sẽ hê hê đến nhà em chịu tội rồi kết thông gia luôn.”

Giản Tân ngẩng đầu nhìn anh, không hề không tin.

“Lúc đó dì chú bảo em đi, em vì anh lại không muốn đi, rồi lại bởi vì anh mà thương tâm đi mất. Nếu như anh biết thế, anh cũng sẽ không đi đóng phim gì hết, không phải đi tìm hết những trường học, cũng sẽ không khổ nạn như vậy.”

Giản Tân có hơi bất mãn: “Anh trách em đấy à?”

Ông Hạo Diên lắc lắc cậu hai cái: “Không có trách em, chỉ là muốn nói em biết, lúc anh làm chuyện không đúng, phải có trách nhiệm với anh, phải quản anh. Lúc em gặp phải những chuyện này, phải biết rằng còn có anh để ỷ lại, hiểu chưa?”

Tâm Giản Tân khẽ động, nghiêng người ôm lấy anh, ôm cho đủ mới buông tay, nói thẳng: “Ba em đã biết rồi, câu kết với anh, nói dối mẹ, ông ấy biết rồi.”

Ông Hạo Diên không giật mình cũng không lo lắng: “Sau đó mắng em một trận, bảo em chia tay?”

“Ừ, em cãi lại, ông ấy không quản được.”

“Không đến nỗi,” Ông Hạo Diên nói như một vị thần, “Ba em không thể dùng quan niệm của bọn họ để ép buộc em, cũng như em không thể dùng quan niệm của chúng ta để đòi hỏi ông ấy, huống hồ hiện tại không lẽ chỉ có mình bọn họ không ủng hộ sao? Rất nhiều người trẻ cũng không chấp nhận điều đó. Hơn nữa, nếu như ngày nào đó Giản Ái cùng một con mèo nào đó anh không thích chạy đi, anh chắc chắn sẽ tức giận nha, dù sao em cũng là con trai bọn họ nuôi hai mươi mấy năm.”

Giản Tân vừa muốn cười vừa không muốn cười, vừa rối rắm vừa phiền muộn.

Uông Hạo Diên không so sánh nữa, cuối cùng nói một câu: “Em chắc chắn biết, dù cho quan điểm không hợp đến cỡ nào, thuyết phục không thành, thậm chí làm chuyện sai trái đi chăng nữa, nhưng ba mẹ tuyệt đối không có ác ý với con cái của mình.”

Tân Hỷ cho tới hôm ấy không hề nghĩ sẽ gặp lại Uông Hạo Diên trước cửa nhà, lại còn ôm Giản Tân.

Trong nháy mắt bà không kịp chế được, yếu ớt thét chói tai, nghiêng vẹo ngồi trên xe lăn phát chứng cuồng loạn, Giản Tân nhào lại giải thích với bà, hô lên bảo Uông Hạo Diên mau đi đi. Bà tát Giản Tân, từ lòng bàn tay đến trái tim trong ngực đều ần đau.

Bà đánh Giản Tân hai lần, lần đầu tiên là chín năm trước, lần thứ hai là chín năm sau.

Tân Hỷ mạnh mẽ mở mắt, hai chân tê rần không hề hay biết, nửa người trên đã ướt đầm mồ hôi. Bà bình phục hơi thở, trước mắt là một màn quá khứ đau khổ của bà.

Con đau đầu hành hạ bà, thân thể chịu giày vò không nổi càng thêm mệt mỏi, bà một lần nữa từ từ nhắm mắt lại, nước mắt rơi khỏi khóe mắt chảy xuống tóc mai, hơi thở trong bóng tối cũng từ từ mỏng manh.

Giản Dật Thu từ lúc Giản Tân ra khỏi cửa liền đứng ngồi không yên, ông khoác thêm áo đi tới đi lui trong phòng khác, rồi lại ra ban công nhìn xuống dưới lầu, một đêm không ngủ.

Khi trời hửng sáng, ông trông thấy Giản Tân đi về, lão thái thái dọn điểm tâm xong gọi ông, ông vội lấy thêm một cái chén một đôi đũa, không nói gì, chỉ vừa ăn vừa chờ.

Giản Tân mở cửa vào nhà, gọi một tiếng bà nội.

“Đến ăn lúc còn nóng này, chốc nữa là nguội mất.”

“Con không ăn đâu,” Giản Tân sợ lão thái thái buồn, áy náy nói: “Con quay về dọn đồ, một lát nữa con đi.”

Lão thái thái buông đũa: “Sao phải đi rồi? Con đừng để ý ba con, có ủy khuất gì bà nội chịu cho con, vừa về vài ngày sao đã muốn đi rồi.”

Giản Dật Thu từ đầu đến cuối nhìn cái chén, nghe Giản Tân nói: “Bệnh viện bận quá, bảo con phải mau chóng trở về làm việc.”

Lão thái thái ăn cơm không vô, thở dài. Giản Dật Thu đứng lên lặng lẽ nhìn thoáng qua, Giản Tân ở trong phòng gấp quần áo, ông vào nhà bếp lấy vài cái bánh bao vừa mua, đưa cho lão thái thái.

“Mẹ, mẹ đưa cho nó mang đi, nói là mẹ mua.”

Lão thái thái thở dài cầm lấy, đưa cho Giản Tân, “Yếm Yếm, mang theo mà ăn, đều là đồ con thích ăn.”

“Cám ơn bà nội,” Giản Tân xếp đồ vào túi, trong lòng biết rõ. Chỉ có Giản Dật Thu mới không giả mềm giả cứng được, trước đây Tân Hỷ vẫn hay nói thế.

Uông Hạo Diên chờ dưới cổng tiểu khu, Giản Tân xuống lầu bước nhanh ra ngoài, đi hơn mười mét bỗng quay đầu lại.

Giản Dật Thu đứng trên ban công nhìn cậu, không thấy rõ biểu tình.

Dì Tần đến thay ca, thấy Tân Hỷ còn chưa tỉnh giấc, bà vắt khăn lau mồ hôi cho Tân Hỷ, lau xong lại đo huyết áp cho Tân Hỷ. Tân Hỷ mơ hồ tỉnh dậy, nhưng không mở mắt.

Bạn của Giản Tân đến bệnh viện thăm bà, giúp Giản Tân tìm nhà, tới nhà ăn cơm, Giản Tân quay về Tô Châu thì đến nói chuyện với bà. Sau này bỗng phát hiện người bạn đó là một ngôi sao, họ Uông.

Tân Hỷ chậm rãi mở hai mắt, chuyện cũ ngày xưa chồng chéo lên nhau, bà đều rõ ràng.

Dì Tần thấy bà tỉnh lại, liền nói chuyện với bà: “Nghe Tiểu Giản nói nơi này sẽ sớm bị phá hủy, liền đổi đến một căn cao cấp hơn, có thang máy thuận tiện xuống lầu, có thể đẩy bà ra ngoài hít thở không khí.”

Tân Hỷ không có nghe, bà híp mắt nhìn trần nhà, tim đập ngày càng nhanh.

Giản Tân nói cắt đứt rồi là lừa dối bà, hai người đã sớm hòa hợp như ban đầu, mẫu tử ly biệt chín năm không còn ý nghĩa gì nữa, bà nhắm mắt lại, lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Uông Hạo Diên và Giản Tân xuống máy bay vào giữa trưa, Kinh Tinh tới đón bọn họ, một dạng giận mà không nói gì lại rất đau lòng. Uông Hạo Diên cười nói: “Làm công cho ông chủ mà mặt mày cau có thế?”

Kinh Tinh phẫn nộ: “Nguyên ca mắng chị một trận, công ty mắng chị một trận, công ty quảng cáo muốn giết chị luôn, cậu vẫn chỉ cho chị làm chức tiểu trợ lý, mẹ nó hiện tại công việc rất áp lực.”

Giản Tân quay đầu hỏi: “Sao thế?”

Uông Hạo Diên sợ Kinh Tinh nói hớ, vội vàng vu khống: “Chị ấy làm việc không tốt, không liên quan đến anh.”

Hai người đến Tây Miên, sau khi vào nhà Uông Hạo Diên đợi ở phòng khách, Giản Tân không kịp hỏi han tình hình liền vào phòng nhìn Tân Hỷ. Uông Hạo Diên hỏi dì Tần: “Hai ngày nay thế nào?”

Dì Tần kể kĩ càng: “Cả ngày buồn bực đều ở nhà, không có chuyển biến gì tốt, sáng nay dậy cũng muộn, mình mấy còn ra mồ hôi lạnh. Dì cảm thấy tinh thần không được tốt, hơn nữa trước lúc hai đứa về cứ ngủ suốt, nhưng ngủ không yên.”

Ông Hạo Diên cau mày, sau đó nhẹ bước đến cửa phòng ngủ.

Giản Tân ghé vào bên giường nói chuyện với Tân Hỷ, cậu nhìn ra tâm trạng Tân Hỷ kém hơn trước kia, trong lòng lo lắng nhưng không hỏi được gì, đành phải nói chút chuyện vui vẻ.

Tân Hỷ vẫn chỉ nghe, chờ Giản Tân nói xong, bà ngừng một hồi lâu, mới yếu ớt hỏi: “Tiểu Ông, tìm con, đó.”

Lòng dạ Giản Tân lộp bộp một chút, nói: “Dạ, anh ấy vừa lúc đến Tô Châu.”

Cậu quan sát vẻ mặt Tân Hỷ, lại cẩn thận nói: “Tụi con cùng nhau về, anh ấy ở bên ngoài, sợ quấy rầy mẹ nên không vào.”

Tân Hỷ nhìn ra cửa, Ông Hạo Diên lúc này mới tiến vào. Anh gọi một tiếng dì, sau đó ngồi xổm xuống bên giường với Giản Tân, nói: “Dì, con thấy hay là mau chuyển sang nhà mới đi, chỗ này xuống lầu không tiện, dù sao buồn chán cũng không tốt.”

Giản Tân gật gật đầu: “Hạo Diên giúp tìm nhà ở trung tâm thành phố, môi trường tốt lắm, ban ngày có thể đẩy mẹ đi xung quanh một chút.”

Tân Hỷ lại chậm rãi nói: “Đừng, nợ, người khác.”

Ông Hạo Diên cố gắng nhận thức ý tứ của Tân Hỷ, chăm chú nhìn vào mắt Tân Hỷ, ánh mắt không hề giống trước kia, không có nửa phần thân thiết và hòa nhã, nhưng cũng không căm thù và chán ghét như trước kia.

Anh đại khái đoán được, vừa thành khẩn vừa nghiêm túc nói: “Dì, con không phải người khác, chuyện của Giản Tân cũng là chuyện của con, con hi vọng em ấy sống thoải mái một chút, mỗi ngày đều vui vẻ, con có thể làm em ấy vui vẻ, cũng chỉ có con có thể làm vậy.”

Ánh mắt Tân Hỷ thoáng cái trầm mặc, hoặc có thể nói đã hết hi vọng. Bà phi thường đau đớn, nhưng không cách nào tức giận được, bởi vì thanh âm bất lực cầu xin của Giản Tân cứ quanh quẩn bên tai bà không ngừng.

“Mẹ, mẹ nhất định phải nhớ rõ Ông Hạo Diên là người tốt, đối xử với con như người nhà, cầu xin mẹ.”

38. Chương 38

Phí Nguyên cùng ngày từ Mỹ bay về lập tức về công ty nhận phê bình, sau đó cùng Ưông Hạo Diên mời công ty quảng cáo dùng bữa, nhận lỗi và giải thích tường tận lí do, không thể chỉ bồi thường cho xong việc được.

Ưông Hạo Diên đang ở Thanh Viên lộ kiểm tra công tác trang trí nhà cửa, nhận được tin nhắn trong lòng bực dọc, bên đây đang làm rất chu đáo, tiến độ cũng chậm, nhưng mà Tân Hủy tốt nhất là mau dọn đến, tính toán thời gian khó có thể sắp xếp được.

Tan tầm Giản Tân trực tiếp đến Tây Miên, Tân Hủy đã ăn cơm xong, cậu rửa tay đến nói chuyện cùng Tân Hủy, dì Tân ngồi bên cạnh đan áo len.

“Dì Tân, mẹ con hôm nay huyết áp có cao không?”

“Huyết áp bình thường, dù sao vẫn uống thuốc mà.” Dì Tân dừng lại, “Nhưng mà gần đây dì xoa bóp cho bà ấy thấy căng chân và bàn chân bị phù sưng lắm.”

Giản Tân thầm nắm chặt tay, sau đó lại buông ra nắm lấy tay Tân Hủy, nói: “Không sao, hai năm nay mẹ vẫn uống thuốc, nhiều ít có chút tác dụng phụ, về sau mỗi ngày con đều đến xoa bóp chân cho mẹ.”

Cậu nói thế này không biết để làm yên lòng Tân Hủy hay đang vấn an chính mình, Tân Hủy “Ừ” một tiếng, cố gắng nắm lấy tay cậu. Lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi bất tri bất giác siết chặt hơn, khiến bà có thể đoán được tình trạng của mình.

Ưông Hạo Diên và Phí Nguyên một đêm đi ba tầng, hạ thấp mình hầu hạ đám công ty quảng cáo, mẹ nó còn phải nói tiếng Anh, lúc kết thúc vào toilet ới ra hết mới dễ chịu hơn chút.

Tựa vào ghế phó lái nghỉ ngơi, Phí Nguyên ở bên cạnh hút thuốc, Ưông Hạo Diên bực mình nói: “Mẹ nó anh đừng hút, sặc chết em.”

Phí Nguyên nhả khói: “Nóng nẩy bất thường, chịu ủy khuất ở đâu rồi.”

Ưông Hạo Diên không nói, Phí Nguyên một lần nữa nhả khói, nói: “Ngày mốt ký hợp đồng phim mới cho cậu, nên chuẩn bị gì thì chuẩn bị đi.”

Anh mở mắt ra, không lên tiếng thế nhưng trong lòng có suy nghĩ, nhìn thời gian vẫn chưa quá muộn, mở điện thoại gọi dì Tân hỏi thăm.

“Đã ngủ rồi,” Dì Tân ở bên kia nói, “Tiểu Giản trông bà ấy ngủ rồi mới đi, hai hôm nay tinh thần không tốt, huyết áp và các thứ khác vẫn bình thường, nhưng mà chân bị phù sưng.”

Uông Hạo Diên không hiểu nhiều không biết có nghiêm trọng không: “Phù thùng?”

“Ừ, hai bàn chân và cẳng chân đều sưng to, đã nói với Tiểu Giản rồi, Tiểu Giản nói là do tác dụng phụ của thuốc.” Dì Tần thoáng dừng lại, thở dài: “Kỳ thật dì nhìn đã biết, là do tim không tốt.”

Lòng Uông Hạo Diên nặng trĩu: “Giản Tân biết không?”

Dì Tần đáp: “Tiểu Giản chắc chắn biết, than ôi.”

Hai tiếng than thở này như đào trái tim Uông Hạo Diên một lỗ, ném điện thoại đi, giắt lấy điều thuốc của Phí Nguyên rít một hơi. Phí Nguyên ở bên cạnh nghe được đại khái, hỏi: “Mẹ Giản Tân không ổn sao?”

“Không phải không ổn,” Uông Hạo Diên nhả khói, “Là quá sức không ổn.”

Đoán là Giản Tân ngủ rồi nên không về nhà, bằng không một thân toàn mùi rượu khăng định quấy rầy Giản Tân nghỉ ngơi. Phí Nguyên đưa anh đến chỗ Uông Vĩ Quốc và Chu Uyển, lại dặn mấy lần chuyện kí hợp đồng ngày mốt rồi mới rời đi.

Uông Vĩ Quốc và Chu Uyển đã nghỉ ngơi, trong nhà ngoài ánh đèn hành lang ra đều tối om, Tân Ba nghe được động tĩnh từ trong phòng đi ra, trông thấy anh liền yên lặng ngoảnh đầu đi về.

Uông Hạo Diên cực kì mất hứng: “Mày thế này trộm nó cũng thoát được, chỉ biết ăn thôi, ăn xong lại nằm rên.”

Chu Uyển đi xuống uống nước, mới phát hiện anh về nhà, từ trên lầu đi xuống, vừa xuống vừa mắng: “Tiểu tử thối, bình thường không biết về nhà thăm ba mẹ, đêm hôm khuya khoắt quay về phiền hà dân chúng, còn chửi chóc của mẹ.”

Mở đèn lên, Chu Uyển đi tới trước mặt anh, anh nhớ tới bộ dáng Tân Hủy nằm trên giường đau đớn, ngũ vị tạp trần.

“Trời ạ, con uống bao nhiêu rượu thế! Mau đi tắm, sắc mùi ra phòng khách của mẹ rồi!”

Uông Hạo Diên tiến đến ôm lấy Chu Uyển, thấp giọng nói: “Mẹ, con yêu mẹ.”

Kinh Tinh sáng sớm đến nhấn chuông cửa, Giản Tân mở cửa để cô vào, trên lưng cô còn vắt theo một đồng hồ đeo tay, nói: “Tôi mua điểm tâm rồi, bác sĩ Giản ăn đi cho nóng.”

“Cám ơn,” Giản Tân ôm Giản Ái nhìn cô bận rộn, nói: “Uông Hạo Diên không có ở đây, có chuyện gì sao?”

Kinh Tinh lấy tài liệu trong túi ra đặt lên bàn trà, sau đó theo thói quen bắt đầu dọn dẹp, trả lời: “Tôi biết, tối hôm qua thiếu gia cùng Nguyên ca mời bên quảng cáo ăn cơm, Nguyên ca nói cậu ấy uống nhiều về nhà thầy Ưông ngủ, bảo tôi hôm nay mang hợp đồng phim và tài liệu liên quan tới cho cậu ấy xem.”

Giản Tân buồn bã, có chút đùa giỡn hỏi: “Anh ấy phải quay phim rồi?”

“Ừ, vừa mới bàn xong.” Kinh Tinh dùng sức lau bàn, “Bộ này không biết thiếu gia có thích không, bắt quá cậu ấy vừa làm mất lòng công ty quảng cáo, hiện tại công ty bảo làm gì phải làm đó, sửa sai.”

Thả Giản Ái xuống đất, đem cà phê mới pha qua cho Kinh Tinh, Giản Tân dò hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Ui cha cậu khách khí quá,” Kinh Tinh uống một ngụm, “Cậu ấy loảng xoảng loảng xoảng chạy đi Tô Châu, lúc cần về lại không thấy đâu, cũng không biết hôm đó có chuyện gì, trực tiếp nói tôi chuẩn bị tiền vi phạm hợp đồng đi.”

Giản Tân lúc này mới hiểu ra, lồng ngực nóng nóng, vừa chua xót vừa căng phồng.

Kinh Tinh uống hết cà phê đứng dậy chuẩn bị đi, nói: “Bác sĩ Giản, thiếu gia bảo tôi tìm công ty chuyển nhà, nếu như khi nào cần chuyển cậu nói tôi biết là được, cậu ấy còn nói nếu như đồ đạc dọn không xuể, thì kêu thêm mấy người trợ lý sinh hoạt tới giúp đóng thùng.”

Giản Tân thay quần áo đi làm, nghĩ Ưông Hạo Diên uống say chắc chắn sẽ dậy trễ, liền nhẫn nại không gọi điện thoại, cậu đi tới cửa trông thấy Giản Ái đi theo tiễn cậu, ngồi xổm xuống ôm Giản Ái lên hôn một cái.

“Đi nhé, yêu ba ba mày.” (Trời thần ơi tưởng nói yêu mày ai ngờ nói yêu ba ba mày:)))

Buổi sáng có hai ca phẫu thuật, Giản Tân mặc áo phẫu thuật màu xanh đậm không thể rời phòng mổ, cũng không nói lời nào, đến lúc thực tập sinh đến muộn, cậu mới nói một hai câu.

“Xin lỗi thầy, bọn em từ lâu bốn qua, có nhiều người xếp hàng nên bị chặn lại.”

Lầu bốn có phòng siêu âm, mỗi ngày có rất nhiều người đến khám, Giản Tân nhớ tới chuyện Tân Hỷ bị phù thũng, cũng định đưa Tân Hỷ đến kiểm tra một lần.

Phẫu thuật xong thay đồ, gặp phải tiểu y tá đã bị điều sang khoa khác, tiểu y tá chào hỏi: “Bác sĩ Giản về nhà sao?”

“Ừ, buổi chiều nghỉ ngơi.”

Tiểu y tá và cậu quan hệ không tồi: “Ai nha em bị điều đến khoa phóng xạ thiệt chán chết, không có soái

ca, chỉ có tia phóng xạ.”

Giản Tân cười cô: “Trước khi bị điều đi cô còn ngại mệt.”

Về nhà vừa lúc bồi Tân Hủy ăn cơm trưa, dì Nhâm không hiểu nhiều, nhưng có thể cùng bọn họ tán gẫu chuyện nhà cửa, làm Tân Hủy hết buồn phiền.

Uống thuốc xong, Giản Tân mát xa chân cho Tân Hủy, bởi vì bị phù thũng, bóp thịt chỉ cần nhấn một cái liền lõm xuống, Giản Tân nói: “Mẹ, người nhà của nhân viên bệnh viện có thể miễn phí kiểm tra sức khỏe, cuối tuần ít người hơn một chút, chúng ta đi nhé?”

Cơ thể Tân Hủy thế nào chính bà hiểu rõ nhất, nói: “Đừng, đưa mẹ, đi nữa.”

Giản Tân nói không sợ là thật, nhưng cậu sợ nhất Tân Hủy bản thân bà mất đi hi vọng, vội vàng nói: “Coi như ra ngoài hít thở không khí, hiện tại huyết áp và thận các thứ, mỗi ngày đều có người đến khám, hiện tại khám miễn phí cho mẹ, mẹ còn không vui.”

Tân Hủy động môi, Giản Tân liền chặn trước: “Cứ vậy đi.”

“Đúng rồi, mẹ, chuyện chuyển nhà mau làm thôi, con thấy mấy bác hàng xóm cũng bắt đầu dọn đồ rồi.”

Tân Hủy nhìn ra cửa sổ, lắc đầu: “Mẹ, không dọn.”

Giản Tân đem chăn tới, ngồi xuống bên giường: “Mẹ, mẹ đừng như thế.”

Tân Hủy hít sâu một hơi, vành mắt đột nhiên đỏ lên, một giọt nước mắt lăn xuống gối ướt thành một chấm tròn nhỏ. Bà ở nơi này mấy mươi năm, cùng chồng, sau đó cùng con trai, cuối cùng chỉ còn một mình bà.

Những gian phòng này chất chứa cả hạnh phúc lẫn khổ sở của bà, hiện tại nhà sắp mất, nhưng bà còn có thể sống bao lâu? Không bằng cứ như vậy đợi.

Cùng nhau chờ đợi đến cùng.

Giản Tân không cưỡng cầu bà, cũng không nán lại lâu, phỏng chừng ở lại một giây nữa thôi sẽ thành thất lễ. Nhẹ bước chân xuống lầu, cậu ngồi lên xe thu mình lại, rót cuộc ghé vào vô lăng bật ra một tiếng nức nở.

Uông Hạo Diên ngủ thẳng đến buổi chiều, như bị đói làm tỉnh. Chu Uyển thấy anh ăn ngấu nghiến, có chút thương con trai gây đi, hỏi: “Công ty mấy người có phải rất yêu cầu hình tượng không? Nhất định phải dưới bao nhiêu cân, nhất định phải có cơ bụng sáu múi?”

“Là tự mỗi người có yêu cầu riêng được chưa mẹ,” Ông Hạo Diên đáp Tân Ba một đáp, “Con mập này khẳng định không có, ăn thành chó hay heo không phân biệt được.”

Chu Uyển vẫn đang vui vẻ nhìn hai con Ông ganh đua nhau, nói: “Tối qua uống nhiều, nói gì còn nhớ không?”

Ông Hạo Diên dừng lại, lại chúi chúi miệng, còn thật sự nghiêm túc nói: “Mẹ, con yêu mẹ. Ba con đâu rồi? Lão Ông! Con yêu ba!”

Chu Uyển che miệng cười, Ông Vĩ Quốc đang luyện chữ trong thư phòng đi ra hỏi anh nháo cái gì. Ông Hạo Diên bảo dì giúp việc dọn bàn, cùng hai vị lão gia đối mặt.

“Ba, mẹ, mẹ của bạn con bị xuất huyết não nhiều năm, gần đây không được tốt lắm. Con một bên đứng nhìn vô cùng khó chịu, hơn nữa ba mẹ em ấy hồi ỉm học trung học đã ly dị, hiện tại việc gì cũng một mình gánh vác. Con thấy hai người khỏe mạnh an khang, liền cảm thấy con thật sự rất hạnh phúc.”

Chu Uyển nghe được thương tâm: “Đứa nhỏ kia đáng thương quá, con có thể giúp gì thì phải giúp đấy.”

Ông Hạo Diên gật gật đầu: “Con khẳng định sẽ không để em ấy một mình, nhưng con không phải vì thông cảm với em ấy, cũng không phải chỉ vì chúng con là bạn bè.”

Anh có chút khẩn trương, nhưng rất kiên định: “Bởi vì con đau lòng em ấy, càng bởi vì con yêu em ấy.”

39. Chương 39

Ông Hạo Diên không nghĩ Giản Tân ở nhà, mở cửa liền thấy Giản Tân đang ngồi chồm hồm lau nhà, lưng hướng về phía anh. Giản Tân nghe thấy tiếng động cũng không ngoảnh lại, chỉ nói một câu “Về rồi à.”

Thanh âm nghe thế nào cũng không đúng, có hơi khàn khàn, đi lại đem Giản Ái đang nằm sấp bên cạnh đẩy ra, túm cánh tay Giản Tân không cho lau nữa. Giản Tân đứng lên, nhưng vẫn cúi đầu nhìn sàn nhà.

“Mắt sao đỏ thế, khóc à?”

Giản Tân giả ngu: “Khóc cái gì, không có.”

Vắt khăn mặt bằng nước lạnh, Ông Hạo Diên ngồi lên sô pha vỗ vỗ đùi, nói: “Lại đây, anh lau mặt cho.”

Ý anh là bảo Giản Tân nằm xuống, đầu gối lên đùi anh, nhưng mà Giản Tân hiểu sai ý, mặc dù có hơi

không tự nhiên vẫn ngồi lên đùi anh, sau đó dựa đầu vào vai anh.

Ông Hạo Diên một tay lấy khăn che mắt Giản Tân, tay kia ôm lấy người, nói: “Tâm tình không tốt còn đi lau nhà, sao em ngoan thế.”

Giản Tân như người mù vuốt thắt lưng anh, hỏi: “Hôm qua anh không về nhà cũng không nói một tiếng, Giản Ái không ngủ được, lần sau có thể báo trước không?”

Ông Hạo Diên siết chặt cánh tay nhẹ nhàng hôn Giản Tân một cái: “Sao em biết Giản Ái không ngủ được?”

Giản Tân ngẩng đầu hôn lại một cái, hôn dưới cằm anh: “Bởi vì em cũng ——” Giản Tân chưa nói xong đã bị chặn miệng, Ông Hạo Diên hôn nồng nhiệt hơn, không cho cơ hội thở.

Khăn mặt rớt xuống, Giản Tân mở đôi mắt ướt sũng, Ông Hạo Diên nhìn cậu nói: “Chờ đi khá hơn chút, em theo anh về nhà gặp ba mẹ anh được không?”

Giản Tân lộ vẻ vô thố, dứt quãng nói mấy lần được được được mới thôi.

Nói xong thoáng nhìn tài liệu trên bàn trà, cậu nhớ Kinh Tinh nói Ông Hạo Diên vừa vi phạm hợp đồng phải bồi thường, liền đem chuyện của Tân Hỷ nuốt trở về trong bụng, hỏi: “Anh phải quay phim rồi à?”

“Em cao hứng cái gì, không phải mong anh hết thời lắm sao.” Ông Hạo Diên nhìn cậu cười, đáp: “Nguyên ca đã bàn rồi, ngày mai ký hợp đồng, bất quá trước khi ký vẫn có thể đổi ý.”

“Sao lại đổi ý chứ? Anh đừng làm vậy.”

Ông Hạo Diên lại quần chặt lấy cậu: “Vậy em khóc cái gì, dì không ổn sao?”

Giản Tân sợ anh phải đảm đương nhiều quá, nhưng lại sợ anh nhìn ra mình giả vờ không có việc gì, hơi nghiêng người ôm lấy Ông Hạo Diên, nói: “Không có gì, chỉ là mẹ không muốn dọn đi, không nghe lời em.”

“Vậy cứ theo ý dì, dù sao còn hai ba tháng nữa mới bị phá, đừng ép dì.” Ông Hạo Diên vuốt vuốt gáy Giản Tân, “Hơn nữa, không phải còn có anh nghe lời em sao?”

Giản Tân gật gật đầu, dùng cằm gõ gõ bả vai đối phương: “Vậy anh chú tâm đóng phim đi, không cần thay em lo lắng nhiều như vậy. Nhưng mà... có thể hôn giả thì làm, không được hôn thật.”

Ông Vĩ Quốc cầm tờ báo chiều trở mình cả tiếng đồng hồ, không đọc vào cái gì, Chu Uyển ngồi trước bàn trang điểm chọn đồ makeup, chọn xong mới ngẩng mặt nhìn vào gương.

“Bà làm đẹp xong chưa? Cố tình làm tôi sốt ruột chết à!”

Chu Uyển giữ đuôi mắt nói: “Không phải là không cho ông hỏi đó sao? Tôi đây là giúp ông tìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, hiểu không?”

Uông Vĩ Quốc hỏi: “Cái gì mà tìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, con trai đang nói việc trọng đại, tự nhiên bà nói cái gì đầu đầu rồi để hôm khác hẵng nói, đầu tôi không có đau. Con trai lớn thế này đã từng nói thích ai chưa? Bà sao chỉ biết nghĩ cho bà!”

Chu Uyển mở hộp mỹ phẩm ra bắt đầu trang điểm: “Lỡ đâu ông thấy người ta không tốt, hoặc là không tiếp thu nổi thì sao.”

“Bà là tôi à?” Uông Vĩ Quốc cảm thấy Chu Uyển thật sự rất khó hiểu, “Không phải là do áp lực trong nhà đối phương quá nặng nề sao, Hạo Hạo còn giúp đỡ nhiều như thế, xem ra là người ngoài giới, cũng chưa kịp hỏi làm công việc, đều tại bà.”

Chu Uyển nhẹ nhàng nói: “Nếu như công việc không tồi, bằng cấp rất cao, bộ dạng lớn lên cũng đẹp, tính tình tốt, còn đặc biệt thích con trai ông, ông có phải sẽ lập tức lì xì luôn không?”

Uông Vĩ Quốc ngẫm lại thấy không tồi, còn giả bộ khiêm tốn: “Ở đâu có người vẹn toàn thế chứ, hơn nữa Hạo Hạo nhiều tật xấu như vậy.”

Chu Uyển xoay người, dặn dò nói: “Lão Uông, con trai không cần biết tìm về dạng người gì, ông cho dù không vui lòng, cũng không thể trở mặt với nó được, bằng không tôi chịu không nổi, được không?”

Uông Vĩ Quốc cuối cùng cũng bình tĩnh một chút, hỏi: “Bà không phải đang giấu tôi cái gì đó chứ?”

“Tôi không có, tôi chỉ là đang nghi ngờ.” Chu Uyển trong ngực chua xót, nhưng mà chỉ biết giấu trong lòng, “Con trai lớn như vậy, ông có thấy nó từng thích con gái chưa?”

Uông Vĩ Quốc ngần ra, không phản ứng. Chu Uyển còn nói: “Không nói trong giới giải trí, trong công ty có biết bao mỹ nữ, nó từng thích ai? Lão Uông, ông ngẫm lại đi.”

Uông Vĩ Quốc rống lên “Hoang đường”, thiếu chút nữa bất tỉnh nhân sự.

Uông Hạo Diên vẫn đang ôm Giản Tân trên sofa lãng phí sinh mạng, đề con người ta ra hôn hôn sờ sờ. Giản Tân bị hôn cả người đều nóng lên, còn chủ động với tay xuống tháo dây lưng quần ngủ của mình.

Đang ngọt ngào, bỗng một hồi chuông điện thoại chói tai vang lên, Uông Hạo Diên với tay lấy điện thoại trên bàn trà, Giản Tân dựa vào người anh nhẹ thở gấp. Mới vừa bắt máy, Uông Hạo Diên hùng hồn gào to.

“Ba hỏi con, đứa nhỏ là con gái hay con trai?!”

Giản Tân nghe thấy rõ ràng, khẩn trương mở to mắt, cậu không biết Ông Hạo Diên đã nói chuyện với người nhà rồi, càng không biết Ông Hạo Diên nói thế nào, Ông Vĩ Quốc dùng dùng nỗi giận chất vấn, khiến cậu vô cùng hoảng sợ.

Ông Hạo Diên buông ra hai chữ: “Con trai.”

Ông Vĩ Quốc tiếp tục rống lên vài câu, bảo Ông Hạo Diên trở về nhà nhận lấy cái chết gì gì đó, Ông Hạo Diên chen ngang: “Người ta là bác sĩ ở Nhị viện, bằng cấp thạc sĩ, tướng mạo đẹp đẽ, vừa tốt bụng vừa giỏi giang, chưa mười tám đã thích con, bây giờ đã hai mươi tám rồi.”

Giản Tân bịt miệng anh, gấp đến độ không nói nên lời. Ông Hạo Diên nói xong thẳng tay ném điện thoại đi, ôm lấy cậu vào phòng ngủ, đến lúc áp người lên giường anh cũng thôi không động nữa.

Chu Uyển rót cho Ông Vĩ Quốc một chén trà lạnh, sau đó giúp Ông Vĩ Quốc nhuận khí.

“Bà biết hết rồi sao? Còn gạt tôi?”

Chu Uyển nện ông một cái: “Đừng vu khống, tôi vẫn nghi ngờ suốt.” Trong lòng bà cũng không yên ổn, nhưng đã suy nghĩ đủ lâu rồi, “Lão Ông, con trai không mong đợi gì ở ông hết, lúc trước tiến vào tổ phim nói đi là đi, không cần ông giúp đỡ, nhiều năm như thế mới hết khổ, ông phản đối nó, cũng không có ích gì.”

“Vậy cứ mặc nó muốn làm gì thì làm? Hồ đồ!”

“Nó không thích con gái, ông cảm thấy không tốt cũng là do chúng ta sinh không tốt, cũng không hề nói với nó nhất định phải thích con gái, đúng không?”

Ông Vĩ Quốc nản lòng: “Bà lại bắt đầu nói hươu nói vượn rồi, còn nuông chiều nó.”

Chu Uyển biết rõ ông không quá cứng nhắc, hỏi: “Vậy bây giờ làm sao đây? Ông tìm người phong sát nó rồi xích ở trong nhà à?”

“Nhất định không thể cứ như vậy mà xong chuyện được.” Ông Vĩ Quốc lầm bầm hai tiếng, “Hôm nào phải bảo nó dẫn người về cho ông xem, nó thì biết cái gì, hai nam nhân ở cùng một chỗ có chỗ nào đơn giản, không chừng mâu thuẫn một chút sẽ đánh nó đấy.”

Chu Uyển hết sức vui vẻ, trong lòng thầm nói hai tên họ Ông các người thực sự không biết xấu hổ.

40. Chương 40

Uông Hạo Diên ký hợp đồng xong chuẩn bị vào tổ phim, việc trang trí bên Thanh Viên lộ giao cho hai trợ lý sinh hoạt trông coi, Kinh Tinh từ bảo mẫu trở lại thành trợ lý.

“Chị không cần giúp cậu xếp đồ đúng không? Trực tiếp tới sân bay luôn nha?”

Uông Hạo Diên ngồi phía sau ngẩng đầu lên: “Sao lại không cần? Chị khởi nghiệp từ việc thu xếp đồ đạc, đừng quên cội nguồn chứ được không?”

Kinh Tinh làu bàu: “Không phải đã có bác sĩ Giản sao.”

Uông Hạo Diên nghe vậy bật cười: “Nhìn ra rồi?” Đắc ý cho đã lại cúi đầu nghiêm túc nói: “Bác sĩ Giản bận lắm, còn không có thời gian dành cho em.”

Thật vậy, Giản Tân xin nghỉ hai tuần, chuyên tâm chiếu cố Tân Hỷ, chuyên môn so với dì Tân là hộ lý lâm sàng đương nhiên không bằng, thế nhưng bởi vì cậu cứ không yên lòng.

Trong lòng mọi người đều rõ, Tân Hỷ chịu đựng không nổi đến mùa xuân nữa rồi.

Cuối cùng cũng không nhờ đến Kinh Tinh, Uông Hạo Diên tự mình chậm rì rì xếp được một nửa hành lý. Anh khoanh tay dựa vào cửa nhìn những căn phòng xung quanh, bất giác nở nụ cười.

Trước cửa có dép lê của anh và Giản Tân, trên giá áo có áo khoác dài màu trắng của Giản Tân, thư phòng hồi trước loạn thất bát tao những sách bây giờ đã được xếp ngay ngắn, còn có thêm sách y học. Đường như mọi thứ đều giống hệt ngày xưa, một căn nhà thuộc về hai người bọn họ.

Giản Ái ở bên cạnh chén của nó meo một tiếng, gọi anh cho ăn.

Uông Hạo Diên đi đến đồ đồ ăn vào, vỗ nhẹ đầu Giản Ái, nói: “Kế hoạch trước đây không có con, bọn ba vốn chỉ muốn một thế giới hai người đến hết đời.”

Giản Tân rạng sáng mới về nhà, tinh thần mệt mỏi. Uông Hạo Diên trong phòng đã ngủ rồi, chắc là đọc kịch bản mệt rồi ngủ, cuốn kịch bản bị vứt sang một bên.

Tắm rửa xong viết một danh sách đồ đạc, sau đó ở phòng khách kiểm tra hành lý của Uông Hạo Diên, cái gì xếp lộn xộn đem ra xếp lại cho gọn gàng, còn thiếu đồ gì lại đi lấy xếp vào.

Lúc Uông Hạo Diên trở mình thì nghe thấy động tĩnh bên ngoài, lại cảm thấy áo ngủ đang mặc không được thoải mái, mơ màng vài giây liền ngồi dậy xuống giường. Ánh sáng ngoài phòng khách lọt qua khe cửa, cẩn thận nghe ngóng đúng là có tiếng động nho nhỏ.

Lặng lẽ mở cửa, liền trông thấy Giản Tân cầm một tờ giấy đứng cạnh hành lý kiểm tra bổ sung đồ đạc, nhanh nhẹn nhìn tới nhìn lui.

Ông Hạo Diên ho nhẹ một tiếng, Giản Tân lập tức quay đầu, hỏi: “Em đánh thức anh hả?”

“Không có, em có mệt thật hay sao mà nhẹ nhàng thế.” Ông Hạo Diên đi ra, bước đến sau lưng Giản Tân ôm lấy cậu, nhìn chăm chăm vào tờ giấy: “Em chưa ngủ để chuẩn bị hành lý cho anh à? Còn nhiều đồ cần mang thế này?”

Anh đặt cầm lên vai Giản Tân, cọ cọ làm Giản Tân ngứa ngứa, Giản Tân uốn éo: “Tự anh lại không muốn đầy đủ à, trí chướng.”

Ông Hạo Diên nghiêng đầu hôn lên cổ Giản Tân: “Được rồi được rồi, sao lại mắng người nhà thế.”

Giản Tân dùng khuỷu tay bực mình đẩy anh ra, nói: “Hòm thuốc nhà mình em đem từ bệnh viện về có hơi to, hôm trước em có mua một cái nhỏ hơn, vừa lúc để anh mang theo ra ngoài.”

Nói xong cậu lại chạy đi tìm, Ông Hạo Diên dùng sức túm người lại vào ngực, nói: “Những cái đồ tổ phim đều chuẩn bị rồi, em đừng bận rộn nữa, tụi mình nghỉ ngơi đi được không?”

Giản Tân quả thực mệt chết đi, cũng không có tinh thần: “Ừm, vậy...”

“Vậy cái gì?” Ông Hạo Diên nghĩ hay là trực tiếp khiêng người vào phòng cho rồi.

Giản Tân ăn mặc tùy tiện cũng chẳng quan tâm hình tượng, hỏi: “Vậy anh khi nào mới về?”

Anh còn chưa đi mà, Ông Hạo Diên dở khóc dở cười, kéo Giản Tân về phòng ngủ. Vừa nằm xuống lại muốn ngồi dậy, anh xoay người chặn Giản Tân lại, gần như ngay lập tức bị ôm lấy.

“Có phải không muốn anh đi không?”

Giản Tân nhanh chóng lắc đầu: “Không hề không hề.” Nói xong cũng biết không hề thuyết phục chút nào, lại lúng túng nói: “Ngày mai em đưa mẹ đi làm kiểm tra, bà có thể, có thể... Em hơi sợ.”

Ông Hạo Diên có thể cảm nhận được Giản Tân đang gắng sức che giấu sự hoang mang của cậu, anh hôn lên trán Giản Tân: “Anh nghe dì Tần nói rồi, ngày mai anh đi cùng em, buổi chiều mới phải đi làm.”

Giản Tân gật gật đầu, cười trừ: “Cảm ơn.”

Ông Hạo Diên trách cứ hừ một tiếng: “Em còn nói cảm ơn với anh?”

“Vậy không cảm ơn nữa...” Giản Tân ôm chặt anh, nhắm mắt lại nói: “Cực kỳ yêu anh...”

Sáng sớm hôm sau đến đón Tân Hỷ, đưa Tân Hỷ xuống lầu rồi ngồi lên xe, suốt lúc đó Tân Hỷ không có mở mắt, Giản Tân nhẹ giọng nói: “Mẹ, Ông Hạo Diên cũng đến, anh ấy đưa chúng ta đi.”

Kỳ thật lần trước Ông Hạo Diên đã cảm thấy Tân Hỷ đã nhớ ra mọi chuyện cả rồi, bởi vậy trong lòng có chút thấp thỏm. Mà Tân Hỷ chỉ chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt trống rỗng không nhìn ra tâm tình gì.

Tới bệnh viện, đã hẹn trước với phòng khám rồi nên không cần xếp hàng, nhưng mà Tân Hỷ ngồi thôi cũng khó khăn, cho nên việc kiểm tra cũng rất mất thời gian, Giản Tân ôm áo khoác và mũ Tân Hỷ, ánh mắt ngăn ngợ.

Kết quả kiểm tra khoảng một tiếng mới có, liền đưa Tân Hỷ vào nghỉ trong phòng bệnh, Ông Hạo Diên không hiểu y học, nhưng mà anh có thể nhìn ra tay Tân Hỷ đã phù thũng rồi, hơn nữa còn hơi tím bầm.

“Con đi lấy kết quả, nghe bác sĩ nói xong là có thể đi.”

Giản Tân nhận lấy tập hồ sơ, muốn rút ra nhìn lại vừa không dám nhìn, nửa đường cậu dừng lại, chậm rãi rút phim X quang và giấy chẩn bệnh ra, nháy mắt linh hồn như bị hút đi, đồng nghiệp lui tới chào hỏi cậu cũng không nghe thấy.

Kỳ thật đã nghĩ tới rồi, chỉ là không muốn tin thôi. Toàn thân phù thũng, ngón tay xuất hiện những vết đen tím, còn có xuất huyết não, nửa tim bên trái của Tân Hỷ đã suy kiệt rõ rệt, liên lụy đến chức năng của nửa tim phải, dẫn đến toàn trái tim đều suy kiệt.

Ông Hạo Diên trông chừng Tân Hỷ, xoa bóp từng khớp xương ngón tay của Tân Hỷ, đầu ngón tay sưng phù tím ngắt bỗng bắt lấy tay anh, dùng sức khiến đầu ngón tay trắng bệch.

Tân Hỷ bị thương nhìn anh, ngáp ngừng: “Đừng, lừa dối, nó.”

Ông Hạo Diên trong lòng run lên, cả kinh, vành mắt đỏ lên, anh cúi người sát lại, lại nghe thấy Tân Hỷ thốt lên, thanh âm mang theo nỗi cam chịu số phận và thống khổ đến vô tận.

“Đừng, ức hiếp, nó.”

Ông Hạo Diên nắm chặt tay bà gật đầu, vì bà mà rơi một giọt nước mắt, đã từng đúng sai không còn đáng nói nữa, chỉ vì bà yêu con trai mình mà thôi.

41. Chương 41

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cùng Giản Tân đưa Tân Hủy về nhà, Ưông Hạo Diên xuất phát đến sân bay, Gian Tân không nói gì về kết quả khám bệnh, anh cũng không hỏi, đoán một chút cũng biết tình hình không ổn.

Trước khi đi nói với Giản Tân: “Anh nhờ dì giúp việc bên nhà ba mẹ anh qua làm việc nhà cho nhà mình, em đừng quan tâm những chuyện ấy, buổi tối về nhà cứ nghỉ ngơi cho khỏe, biết chưa?”

“Ừ,” Giản Tân không chú tâm, cũng không biết có nghe vào không, “Em đưa anh đến sân bay.”

Ưông Hạo Diên nhìn đồng hồ: “Nguyên ca tới đón anh, em vào chăm dì đi.” Nói xong không đành lòng, ôm lấy Giản Tân hỏi: “Xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

Giản Tân vui đầu trên vai anh rầu rĩ nói: “Nói anh biết.”

Trước khi đi Ưông Hạo Diên lặng lẽ dặn dò dì Tân, nhờ dì chú ý chiều cố Giản Tân và Tân Hủy nhiều một chút. Lúc lên xe rồi, Phí Nguyên nhìn ra tâm trạng anh không tốt, nện anh một cái coi như động viên.

Kinh Tinh ngồi phía sau xem lịch trình và kịch bản, nói: “Buổi tối đến nơi phải cùng mọi người tham gia tiệc rượu khởi động máy, sáng mai có hai ba stylist mới muốn thử trang phục, cảnh đầu tiên quay lúc ba giờ chiều mai.”

Ưông Hạo Diên không có tâm trạng tiệc tùng, nhưng không thể vì tâm tình của mình mà không tham gia được.

Sau khi ăn bữa trưa Tân Hủy nặng nề thiếp đi, Giản Tân nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó đi ra ban công đứng một lát. Ban công không có hệ thống sưởi, bầu trời đầy mây rất lạnh lẽo, cậu nhìn con đường xi măng và bãi cỏ dưới lầu, cảm giác thật quen thuộc.

Trước kia những lúc Giản Dật Thu về nhà, Tân Hủy đều sẽ chuẩn bị một bàn thật nhiều đồ ăn, cậu ghé vào bàn muốn chết đói tới nơi mà vẫn chưa được ăn, bởi vì phải đợi đông đủ mới được ăn.

Tân Hủy sẽ đứng ngoài ban công, lẳng lặng nhìn xuống dưới lầu, chờ đến khi thấy bóng dáng của Giản Dật Thu, liền quay đầu lại hướng về cậu hô: “Đi đón ba đi, ba mang đồ ăn ngon về cho con đấy.”

Giản Tân thu hồi ánh mắt, nghĩ muốn gọi điện cho Giản Dật Thu.

Sau năm mới viện kiến trúc nhiều việc, Giản Dật Thu luôn phải họp hành, ông là kỹ sư có thâm niên trong nghề, bình thường còn phải dẫn theo đệ tử tham gia hạng mục. Lần trước Giản Tân tức giận quay về, hai cha con vẫn không liên lạc.

“Ba, đang bận sao?”

Giản Dật Thu phát tay bảo đệ tử ra ngoài trước, sau đó tháo mắt kiếng xuống bóp trán, đáp: “Cũng tạm, chỉ là trong viện nhiều việc. Con thì sao, hôm nay nghỉ sao?”

“Con xin nghỉ hai tuần, ở nhà chăm sóc mẹ con.”

“Mẹ con, gần đây bà ấy thế nào?” Giản Dật Thu do dự hỏi, bởi vì Giản Tân xin nghỉ chứng tỏ tình trạng của Tân Hủy không xong rồi.

Đứng thật lâu ở ban công, tay chân đều lạnh cóng, Giản Tân không đáp, chỉ hỏi: “Ba, ba có thể trở về thăm mẹ con không?”

Giản Dật Thu gõ gõ ngón tay lên những bản vẽ đặt trên bàn: “Được, chờ hết bận việc này đã.”

Có người gõ cửa thông báo Giản Dật Thu đi họp, sau đó Giản Tân nghe được một tiếng tạm biệt, điện thoại bị cúp, cậu rời ban công về lại phòng. Di Tân ngồi bên bàn ăn đan áo len, tiện lúc nhìn thuốc đang sắc trong bếp.

“Đan cho cháu trai sao dì?”

Di Tân túm sợi len gọn lại: “Ừ, đan một đôi găng tay. Len này dì thấy lúc dọn tủ đồ của mẹ con, bà ấy nói dì cầm lấy mà dùng, để không cũng phí.”

Giản Tân gật đầu không nói, nhớ tới trước đây còn nhỏ Tân Hỷ cũng đan áo len cho cậu.

“Đúng rồi,” Di Tân cười cười, “Trong tủ có một cái sườn xám màu đỏ, vừa mới vừa đẹp, lúc dì thấy thèm thuồng lắm, bắt quá thèm cũng vô dụng, phải đẹp như mẹ con mặc mới đẹp.”

Giản Tân chưa từng thấy Tân Hỷ mặc sườn xám màu đỏ, trong lòng cũng không dám nghĩ bà còn có cơ hội để mặc nữa không.

Nửa tháng sau đến bệnh viện xin nghỉ thêm, tiện đường về nhà lấy quần áo, vừa tới nghe thấy tiếng kêu của Giản Ái, Giản Tân vội vã mở cửa đi vào, rốt cuộc nhìn thấy Giản Ái đang vui vẻ cào Tân Ba.

Cửa vừa mở ra, Chu Uyển nghe thấy liền từ phòng ngủ bọn họ đi ra, còn cầm giỏ xách, chắc là vừa đến.

Giản Tân không nghĩ sẽ gặp mẹ của Ông Hạo Diên, nhất thời tay chân luống cuống, cả giày cũng quên thay. Chu Uyển cũng có chút giật mình, nhưng lập tức dịu dàng chào hỏi: “Chào con, con là bạn của Hạo Hạo phải không?”

Giản Tân vội vàng đi vào trong mời Chu Uyển ngồi: “Con chào dì, con gọi là Giản Tân, là bạn học của Ông Hạo Diên.”

Chu Uyển nhìn cậu: “Là bạn học sao? Nó không nói vậy.”

“Không, không chỉ là,” Giản Tân phát hoảng, lại không biết làm sao cho đúng mực, “... Liền theo anh ấy nói vậy, anh ấy nói đều đúng.”

Chu Uyển bật cười: “Con đừng khẩn trương, dì chỉ ghé qua nhìn, tiện thể mang Tân Ba đến chơi với con mèo nhỏ một chút.”

Giản Tân chưa chuẩn bị tinh thần gặp mặt ba mẹ Ông Hạo Diên, mãi đến khi Chu Uyển đi rồi vẫn còn choáng, cậu muốn báo Ông Hạo Diên một tiếng, nghĩ trước nghĩ sau cảm thấy Ông Hạo Diên biết được sẽ hỏi lại Chu Uyển, đến lúc đó Chu Uyển nghĩ cậu nói nhiều thì phải làm sao.

Cầm theo quần áo trở về Tây Miên, Tân Hỷ đang nằm nghiêng tựa vào đầu giường hết sức mệt mỏi, mỗi ngày chỉ nằm trên giường hoặc đang tỉnh hoặc đang ngủ. TV đang chiếu quảng cáo, làm không khí nặng nề trong phòng náo nhiệt hơn chút.

Giản Tân vắt khăn lau mặt cho bà, từ trán đến sau tai, tay đặt trên tóc bà cảm giác vừa khô vừa cứng, bà đã không hấp thụ được chất dinh dưỡng nữa.

Thở dài, thanh âm có chút run rẩy: “Mẹ, dì Tân nó mẹ có một bộ sườn xám, khi nào mẹ mặc cho con xem.”

Ánh mắt Tân Hỷ chậm chạp di chuyển một chút, né tránh ánh mắt của Giản Tân. Bộ sườn xám kia đã từ nhiều năm, vốn định lúc Giản Tân kết hôn sẽ mặc.

Bà vô lực nói: “Muốn, xem, Tiểu Ông.”

Giản Tân cầm lấy điều khiển đổi kênh, vừa lúc có show tổng hợp quay ngoài trời của Ông Hạo Diên lúc trước, hơn nửa tháng không gặp, cậu nhìn chằm chằm hình ảnh trong TV, ngoài miệng lại nói: “Loại chương trình này đều là nữ sinh xem.”

Nhìn một lúc lại cúi đầu lau cánh tay cho Tân Hỷ, nghe thấy Tân Hỷ nói: “Nói một chút, Tiểu Ông.”

Giản Tân có chút kinh ngạc, sau đó nhin không được lại liếc mắt nhìn Ông Hạo Diên trong TV một cái, nói: “Anh ấy đối xử với người khác rất tốt, nhưng mà đối với con là tốt nhất.”

“Lúc mới quen lúc nào cũng quấy rầy còn, thỉnh thoảng sẽ khen con.” Giản Tân nói xong dừng lại, cậu không biết làm sao nói thật về Ông Hạo Diên, càng không biết phải nói với Tân Hủy thế nào.

Tân Hủy yếu ớt hỏi: “Ồ, cùng nó. Vui, không?”

Giản Tân mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt Tân Hủy, cậu sợ hãi lại hổ thẹn, nỗ lực tìm trong mắt Tân Hủy một tia trách cứ và căm phẫn.

Tân Hủy lại hỏi: “Vui, không?”

Cậu chậm rãi gật đầu, bỏ khăn mặt xuống nắm lấy tay Tân Hủy: “Con rất vui, cùng anh ấy ở một chỗ, con thật sự rất vui.” Tay Tân Hủy đã sưng lên cứng đờ không thể hoạt động, từng đốt ngón tay đều không thể co lại.

Bà nhắm mắt lại, không biết đêm nay có thể ngủ yên không.

Ngày hôm sau rất khuya Tân Hủy mới tỉnh, thân thể bà như bị rút hết sức lực, ngay cả hít thở cũng đau đớn không chịu nổi, cơm và thuốc uống cũng không vào. Giản Tân quỳ gối bên giường cầu xin bà đến bệnh viện, dì Tân lên lau nước mắt, kỳ thực bọn họ đều biết vô dụng thôi, cũng biết đã đến lúc rồi.

Chịu đựng đến giờ ngo, Tân Hủy mở miệng nói: “Mẹ, muốn ăn, đậu tô.”¹

Giản Tân biết Tân Hủy thích ăn đậu tô của một cửa hiệu lâu năm, nghe xong liền ra cửa đi mua, cửa hàng kia rất xa, vừa đi vừa về ít nhất phải hơn bốn mươi phút.

Chờ cậu đi rồi, Tân Hủy nhìn về phía dì Tân nói: “Có thể, rồi.”

Dì Tân cố nén nước mắt, đến gần tủ lấy ra bộ sườn xám kia. Trước đó Tân Hủy nói với bà, nói ra ước nguyện cuối cùng, có thể giúp bà thay bộ sườn xám này, và chải sơ mái tóc.

Ngón tay thâm tím xỏ qua tay áo, ngón tay thon dài đã phù thũng đến biến dạng, dì Tân giúp bà gài chiếc móc ở cổ áo, cười nói: “Yên tâm, bà vẫn rất đẹp.”

Mái tóc xơ xác được búi lên, Tân Hủy ngồi trên xe lăn, chống đỡ từng chút sức lực cuối cùng.

Giản Tân mua đậu tô về chạy vội lên lầu, vừa mới đến huyền quan liền thấy Tân Hủy mặc một thân sườn xám đỏ ngồi thẳng thớm, cậu chậm rãi đi qua, vành mắt đỏ lên nói: “Mẹ, mẹ thật đẹp.”

Ánh mắt Tân Hủy nhìn về phía ban công, Giản Tân hiểu ý, đến sau xe lăn đẩy bà qua. Vừa lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều rọi trên khuôn mặt bà không còn sắc tái nhợt như trước nữa.

Môi bà khẽ nhúc nhích: “Giản, Dật, Thu.”

Giản Tân lấy điện thoại gọi điện cho Giản Dật Thu, nói: “Mẹ, mẹ chờ một chút, ba con nói sẽ trở về thăm mẹ, mẹ đợi vài ngày có được không?”

Giản Dật Thu vừa mới thu xếp xong công việc trong viện, đang xếp hành lý, Giản Tân đột nhiên gọi điện làm ông nhất thời hơi lo lắng, Giản Dật Thu bắt máy: “Giản Tân? Làm sao vậy?”

Giản Tân đặt điện thoại bên tai Tân Hủy, Tân Hủy vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ: “Giản Dật, Thu.”

“Tân Hủy, bà sao rồi?” Âm thanh nhẹ nhàng khiến Giản Dật Thu sốt ruột, ông vội nói: “Tôi đang xếp hành lý, sáng mai sẽ đến chỗ hai người, Tân Hủy, bà làm sao thế? Nói chuyện với tôi có được không?”

Đôi mắt Tân Hủy khép hờ, bởi vì không thở được nên đầu một trận đau nhức, bà cũng không nhớ nhiều về ký ức xưa nữa, chỉ là có chuyện muốn nói thôi.

“Giản Tân, và, đứa nhỏ, kia. Tôi, đồng ý, rồi.”

Giản Dật Thu sửng sốt, ông hiểu ý tứ của Tân Hủy, Tân Hủy cuối cùng muốn nói cho ông chuyện này, bảo ông đừng phản đối nữa, đừng ngăn cản nữa.

Giản Tân sợ hãi chảy nước mắt, quỳ gối bên xe lăn nhìn Tân Hủy.

Ánh tà dương thật sự rất đẹp, mỗi ngày đều muốn có thể ngắm nhìn, nhưng bà đã quá mệt mỏi rồi, mỗi một giây mỗi một lời nói vừa đau vừa khổ, sống chỉ tổ tra tấn bà. Chỉ hy vọng Giản Tân có thể vui vẻ và hạnh phúc, mà bà chỉ mong có thể an yên mà chết đi.

Giản Tân không dám chớp mắt, cậu nhìn Tân Hỷ, nhìn bà chậm rãi nhắm đôi mắt, rốt cuộc không còn âm thanh gì nữa.

Ở nơi có người đang bận rộn kia, Uông Hạo Diên diễn lỗi mấy lần, đạo diễn lôi anh ra giảng đạo, nói xong cho nghỉ ngơi mười phút. Kinh Tinh ở bên cạnh đưa nước trà, hỏi: “Có phải không thoải mái không?”

Uông Hạo Diên cau mày: “Không có gì, tinh thần không tốt.”

Không biết vì sao không thể yên tâm được, khép kịch bản nhắm lại lời thoại, sau đó đặt tách trà xuống thì nước trà đổ ra đất, cái tách cũng rơi xuống vỡ tan.

Kinh Tinh kêu lên một tiếng rồi ngồi xổm xuống dọn dẹp, lúc này di động trong túi rung lên, cô vội vàng đưa qua: “Là dì Tần.”

Uông Hạo Diên bắt máy, nghe thấy dì Tần kêu Tiểu Giản, anh gấp đến độ lập tức đứng lên, làm mấy nhân viên công tác phải nhìn qua.

Giản Tân gối đầu lên đùi Tân Hỷ, thì thào nói: “Uông Hạo Diên, mẹ em đi rồi.”

(1) Đậu tô:

42. Chương 42

Ông Hạo Diên gấp gấp trở về đã là nửa đêm, mọi nhà đã tắt hết đèn đóm, chỉ có cửa sổ nhà Giản Tân còn hắt ra chút ánh sáng. Chạy lên lầu, trên cửa có treo vải trắng, biểu thị trong nhà có đám tang.

Trái tim bị bóp một cái, ngón tay đưa lên gõ cửa cũng nặng nề. Một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng bước chân, cửa mở ra một chút, Ông Hạo Diên muốn vội vàng đẩy cửa vào trong, không ngờ Giản Tân đã mở cửa ra.

Giản Tân đỡ dẫn một mồi, trên mặt loang lổ vệt nước mắt, môi cậu khẽ mở, nhưng không nói ra lời. Ông Hạo Diên dùng sức ôm lấy cậu, không ngừng vỗ về lưng cậu.

Tân Hỷ được đặt nằm trên giường trong phòng ngủ, nhìn qua tựa như đang ngủ.

Phí Nguyên dừng xe xong đi lên nhà, thấy Ông Hạo Diên và Giản Tân ngồi cạnh giường túc trực bên linh cữu, hần trước tiên cúi đầu trước Tân Hỷ, sau đó vỗ vỗ vai Giản Tân rồi ra phòng khách.

Ông Hạo Diên phát hiện dì Tần không có ở đây, ngẫm lại hẳn là Giản Tân đã bảo dì về, dù sao cũng chỉ là người thuê đến chăm sóc. Anh không dám nghĩ, không dám nghĩ Giản Tân làm sao có thể một mình trông Tân Hỷ.

“Em nói chuyện với anh một chút, Giản Tân, nhìn anh này.”

Giản Tân vẫn nhìn chăm chăm Tân Hỷ, hai mắt không chớp, cậu không lên tiếng, chỉ mặc cho nước mắt rơi. Ông Hạo Diên lấy khăn lau mặt cho cậu, lau vài cái không nhận được lại ôm lấy cậu vào lòng.

“Ngày đó ở bệnh viện, mẹ em dặn dò anh hai câu.” Ông Hạo Diên cảm giác Giản Tân hơi giật mình, giọng nói cũng không kiềm chế được mà ghen ngào, “Dì nó, đừng lừa dối em, đừng ức hiếp em.”

Giản Tân từ trên ghế trượt xuống, quỳ bên giường, cậu nhìn khuôn mặt bình thản của Tân Hỷ, đôi mắt rớt cuộc cũng chậm rãi khép lại, gào to một tiếng, không chịu nổi khóc lên thảm thiết.

Cứ như vậy qua một đêm, trời vừa hửng sáng có người đến gõ cửa, Phí Nguyên mở cửa hỏi tìm ai, người nọ không để ý cũng không dừng lại, trực tiếp chạy vào trong phòng ngủ.

Giản Tân chậm rãi quay đầu, ánh mặt lạnh lẽo lại tuyệt vọng, cậu lê hai chân tê rần đi qua, nắm lấy cổ áo đối phương hỏi: “Vì sao bây giờ ba mới tới, vì sao bây giờ mới tới đây? Bà là mẹ con.”

Ông Hạo Diên đi tới gỡ tay Giản Tân ra, dịu cậu đứng bên cạnh. Giản Tân cơ hồ không ngừng lại được, dựa vào anh không ngừng run rẩy, miệng vẫn không ngừng gầm gừ trách cứ.

Giản Dật Thu hai mắt đỏ hoe, khóe mắt đọng đầy nước mắt, ông ngồi xuống bên giường, nhẹ nắm lấy tay Tân Hỷ.

Ông Hạo Diên kéo Giản Tân qua một căn phòng khác, để cậu nghỉ ngơi chốc lát, Phí Nguyên xuống lầu mua đồ ăn sáng, vừa lúc Giản Tân có thể ăn một chút.

“Ra đây một chút.”

Ông Hạo Diên cùng Phí Nguyên ra ngoài, Phí Nguyên nói: “Hiện tại chú Giản đến rồi, việc túc trực và chào khách cũng không phải một mình Giản Tân lo nữa, dù sao những chuyện này cũng nên là người nhà làm.”

“Em chính là người nhà của em ấy.” Ông Hạo Diên đau lòng muốn chết, không muốn nghe.

“Tĩnh táo lại đi.” Phí Nguyên bình tĩnh, nói tiếp: “Cho dù hiện tại cậu không có lịch trình không bận việc gì, cũng không thể làm vậy được. Đồng nghiệp và hàng xóm của Giản Tân ban ngày đến phúng viếng, cậu có thể lộ diện sao? Cậu có thể thấy làm thế không được, nhưng Giản Tân sau này làm sao giải thích với bọn họ?”

Ông Hạo Diên thở dài một tiếng, anh còn không hiểu sao, nhìn đồng hồ, thỏa hiệp nói: “Tám giờ đi, em nhìn Giản Tân ổn hơn chút sẽ đi, bên tổ phim em trở lại sẽ giải thích, hậu kỳ tùy tiện sắp xếp, sẽ không ai dị nghị đâu.”

Trở lại phòng trông thấy Giản Tân ngơ ngơ ngẩn ngẩn dựa vào đầu giường, anh mở một hộp hoành thánh ra thổi thổi, nói: “Ăn một miếng đi, ban ngày còn có người tới viếng, em ngất xỉu thì phải làm sao.”

Giản Tân lắc đầu, Ông Hạo Diên lại nói: “Tối hôm qua anh cũng chưa ăn, coi như cùng anh ăn vài miếng đi.”

Hai người ăn một phần hoành thánh, mặt Giản Tân rốt cục cũng có chút huyết sắc, Ông Hạo Diên vuốt ve mu bàn tay cậu, nhẹ nhàng nói: “Chết đi, có đôi khi cũng là một loại giải thoát, em là bác sĩ, em đối lại càng hiểu rõ.”

Giản Tân ngửa đầu ngăn nước mắt rơi xuống, cậu hiểu rõ, nhưng không thể xoa dịu nỗi đau mất mẹ của cậu.

Ông Hạo Diên ngồi với cậu một lúc, chờ Giản Tân từ từ ổn định mới rời đi, anh đi qua gian phòng kia nhìn một chút, Giản Dật Thu vẫn ngồi bên giường, nghe thấy anh tiến vào, Giản Dật Thu hướng anh gật đầu.

“Chú, chú cũng ăn chút gì đi, sau đó nói chuyện với Giản Tân.”

Giản Dật Thu hỏi: “Giản Tân thế nào rồi?”

“Ổn hơn chút, con bảo em ấy nghỉ ngơi một lát, dì vừa mới đi, em ấy khẳng định khó kiềm chế được cảm xúc, hai người từ từ nói chuyện là tốt rồi.” Ông Hạo Diên dừng một lát, nói: “Con nói điều này có vẻ hơi buồn cười, nhưng vẫn muốn nhắc nhở chú, chiều cổ Giản Tân thật tốt, mấy ngày nay nhất định phải ăn cơm đi ngủ.”

Giản Dật Thu nhìn anh một cái, không lên tiếng. Ông Hạo Diên coi như im lặng là đồng ý, nói: “Vậy chú qua xem em ấy đi, con chuẩn bị đi rồi.”

Lại qua nói với Giản Tân một tiếng, đôi mắt Giản Tân sưng húp, cuối cùng cũng chịu nói một câu: “Không cần lo lắng cho em, anh đi đường cẩn thận.”

Phí Nguyên đã xuống lầu khởi động xe, Ông Hạo Diên mặc áo khoác chuẩn bị rời đi, chờ sau khi Giản Dật Thu vào với Giản Tân, anh mới đi vào phòng ngủ của Tân Hỷ, quỳ gối bên giường hướng về bà nói lời từ biệt.

“Mẹ, đi đường bình an. Giản Tân về sau có con.”

Phí Nguyên và Ông Hạo Diên vội vàng chạy về tổ phim, trên đường đi Phí Nguyên báo cho Lộ Lộ, bảo cậu đi qua nhìn Giản Tân, Ông Hạo Diên mới yên lòng một chút.

Lúc Lộ Lộ đến, cửa nhà đã mở đón khách đến viếng. Giản Dật Thu canh giữ bên giường, ông và Tân Hỷ ly hôn đã nhiều năm, kỳ thực đã tính là người ngoài, cho nên chỉ có Giản Tân cúi người đáp lễ.

“Giản Tân, nén bi thương.” Lộ Lộ khom người viếng Tân Hỷ, đến bên Giản Tân an ủi.

Giản Tân đỡ đỡ gật gật đầu, cả người đều cứng đờ uể oải. Lộ Lộ vẫn không rời đi, nhìn xem có gì cần giúp liền giúp, buổi chiều xe ở nhà tang lễ tới, cậu cũng cùng đi đến nơi hỏa táng.

Người nhập liệm trang điểm cho Tân Hỷ, lúc trang điểm xong Giản Tân rất cuộc run rẩy không ngừng. Chỉ mười phút sau, bất kể là ai, đều chỉ còn lại một nắm tàn tro.

Tang sự của Tân Hỷ thật sự kết thúc là lúc Giản Tân cùng Giản Dật Thu rời khỏi nghĩa trang, Lộ Lộ lại cùng bọn họ quay về nội thành, Giản Tân mấy ngày nay không nói lời nào, lúc xe khởi động thì nói: “Lộ Lộ, mấy ngày nay cảm ơn cậu.”

“Không cần mà, em là bạn của anh mà.” Lộ Lộ có chút ngại, cậu không biết an ủi người khác, cũng không biết cách chiều cổ ai, cho nên kỳ thực mấy ngày nay ít nhiều cũng vô thố, sợ không giúp được gì.

Giản Dật Thu cũng nói cảm ơn, ông như già hơn rất nhiều, giọng nói cũng không có sức. Lộ Lộ vội vàng

nói: “Chú đừng khách sao, là việc bạn bè phải giúp đỡ thôi.”

Tới Tây Miên rồi, từng căn phòng vẫn như thế, vẫn còn quần quanh mùi thuốc đông y, Giản Tân ngẩn ngơ, Giản Dật Thu cũng trầm thờ dài. Lộ Lộ nắm bả vai Giản Tân: “Anh và chú có đói bụng không? Em đói bụng quá nè.”

Giản Tân thôi nghĩ vẫn vợ nữa: “Anh đi làm chút đồ ăn.”

Lộ Lộ theo cậu vào bếp giúp đỡ, nói: “Bên này có phải nên thu dọn một chút không, nếu đã sắp bị phá đi, thì thu xếp hết luôn, em thấy bên Thanh Viên lộ trang trí sắp xong rồi đó.”

Giản Tân chậm chạp gật đầu, nhưng không nói gì.

Trên bàn cơm, Giản Dật Thu gấp rau cho Giản Tân, than một tiếng: “Con thể này không được, nếu không thì về Tô Châu với ba, ở nhà tốt xấu gì cũng có người chăm sóc.”

Lộ Lộ vừa nghe có chút cấp bách, nhưng cậu không biết quan hệ của Uông Hạo Diên với nhà người Giản Tân thế nào, chỉ có thể khuyên: “Chú yên tâm, Giản Tân ở đây có bạn bè tụi con chiếu cố, hơn nữa ảnh còn công việc ở bệnh viện, chậm trễ lâu quá cũng không tốt.”

Giản Tân cúi đầu không phản ứng, Lộ Lộ bóng gió thêm một câu: “Cái người kia xong việc sẽ trở lại thôi...”

Giản Dật Thu lại thờ dài, không biết là do nhớ đến lời nhắc của Tân Hỷ, hay là vẫn đang tiếc nuối. Giản Tân giương mắt, nhẹ giọng nói: “Ba, ở đây cơ bản không còn việc gì nữa, ba sớm trở về đi, nếu không bà nội sẽ lo lắng.”

“Vậy còn con?”

Giản Tân lại buông mi mắt: “Con là người trưởng thành, có thể tự chăm sóc bản thân, nhà bên này muốn phá đi cần có chủ nhà ở lại, bệnh viện cũng không thể thời gian dài không làm việc.”

Cậu dừng lại hai giây: “Hơn nữa, ở đây có nhà của con.”

43. Chương 43

Sau khi đưa Giản Tân tiễn Giản Dật Thu ra sân bay, Lộ Lộ trực tiếp trở về Sâm Lâm Tiểu Trúc, ở trong phòng đợi đến buồn chán, nhìn không được gọi cho Phí Nguyên cầu nhau.

“Giản Tân thế nào rồi?”

“Tốt hơn chút rồi, chú Giản vừa mới đi, Giản Tân còn vài ngày nghỉ, vừa lúc được nghỉ ngơi.” Lộ Lộ nói xong có chút đau lòng, “Hôm đó đưa linh cữu đi hỏa táng, lần đầu tiên em nhìn thấy cảnh này... Khó chịu muốn chết.”

Phí Nguyên dỗ dành nói: “Không sao rồi, hai ngày nay tâm tình không tốt thì đi chơi với bạn bè đi, vài ngày nữa anh về.”

Cúp điện thoại, Ôn Hạo Diên ở bên cạnh buồng hộp cơm, hỏi: “Ngày nào về?”

Phí Nguyên liếc anh một cái: “Ngày kia, cậu ít nhất phải chục ngày.”

“Biết rồi,” Ôn Hạo Diên cũng không có khẩu vị, quyết định không ăn nữa, cởi áo để Kinh Tinh xử lý vết thương, nói: “Sắp xếp cảnh quay mấy ngày tới của em nhanh hơn đi, về sau hậu kỳ và tuyên truyền, cứ tùy bọn họ sắp xếp.”

“Thân thể cậu chịu nổi không? Hôm nay cảnh đuổi theo xe làm bị xây xát rồi.”

Ôn Hạo Diên không để ý: “Yên tâm.” Nói xong nhân lúc được nghỉ ngơi gọi điện cho Giản Tân, đổ chuông thật lâu, bên kia mới bắt máy, anh nhẹ giọng hỏi: “Giản Tân, đang ngủ sao?”

Giản Tân khoanh chân ngồi trên sofa: “Không có.”

“Vậy đang làm gì?”

Giản Tân đáp: “Không làm gì.”

Ôn Hạo Diên tưởng tượng một chút liền đau lòng, lúc này chỉ còn một mình Giản Tân, một mình cậu ngồi trong phòng còn có thể làm cái gì, liền hỏi: “Xin bệnh viện nghỉ thêm mấy ngày nữa hả?”

“Còn phải thi lễ.”

“Ừ, mười ngày nữa anh có thể về một chuyến, chờ anh.” Nói xong trên lưng truyền đến một trận đau nhức, nhện không được xuất xoa một tiếng, quay đầu trừng mắt nhìn Kinh Tinh đang dùng cồn lau miệng vết thương cho anh.

Giản Tân tựa hồ như không chú ý tới tiếng kêu ấy, cũng không nói gì nữa.

Uông Hạo Diên lại dặn dò: “Đi làm cũng tốt, bằng không ở nhà cứ lại nghỉ tới, bắt quá chừng mệt nhọc quá, xem xem có thể chuyển qua khoa kiểm tra hay gì đó, tạm nghỉ khám một thời gian.”

Giản Tân áp ứng: “Ừ, em có chừng mực.”

Đồ đạc trong nhà đã mang đi được một nửa, còn lại đang từ từ sắp xếp, Giản Tân khi đó muốn Tân Hủy dọn đi, hôm nay chính cậu lại không muốn rời đi.

Đồ dùng trong nhà đã rất cũ rồi, chỉ cần đóng thùng một số ít là được, cậu lặng lẽ lên danh sách, mấy ngày nay tự mình an bài xong chuyện này.

Dưới nhà luôn có tiếng xe công ty dọn nhà đến, tiếng động cơ xe tắt mở liên tục, chỉ có cậu lặng lẽ quét tước, lặng lẽ tự nấu một bát mì, lặng lẽ đứng ở cửa phòng nhìn giường trống trơn.

Cậu nghĩ, mấy năm sau khi cậu và Giản Dật Thu rời đi, Tân Hủy có phải cũng như vậy hay không.

Ở nơi quay phim, Uông Hạo Diên khoanh tay ngồi trong xe nghỉ ngơi, mới vừa diễn xong một cảnh, ống thép đặc trưng đeo trên lưng sẽ ngăn việc bị thương, nhưng lại làm vết thương không nhẹ của anh đau muốn chết.

Thở động động bả vai, cảm giác sau lưng có hơi dính, thay quần áo tắm rửa không kịp, đành phải quên đi. Cảnh tiếp theo quay được một hồi, anh chỉnh lại trang phục một lần nữa xốc lại tinh thần làm việc.

Sau khi kết thúc công việc trở về khách sạn, lúc cởi áo khoác chợt nghe Kinh Tinh gào to: “Sao lại chảy máu rồi? Áo đều dính vào vết thương!”

Uông Hạo Diên đi qua nằm úp sấp lên giường: “Trực tiếp cởi ra đau hơn hay là đồ còn đau hơn?”

Kinh Tinh hiểu được, do dự cầm hòm thuốc không nói lời nào, Uông Hạo Diên trông thấy lọ cồn liền sụp đổ, dứt khoát nhấc tay cởi áo ra.

Vết thương trên lưng bị kéo rách một mảng to, miệng vết thương không ngừng rỉ máu. Anh nhìn Kinh Tinh hoảng sợ, quát: “Mau dán băng cho em! Không được dùng cồn lau!”

Kinh Tinh run rẩy nói: “Nguyên ca vừa đi cậu liền nghiêm trọng, chị đang rất hoảng, nếu như bác sĩ Giản ở đây thì tốt rồi.”

Bấp thịch Uông Hạo Diên căng cứng: “Em cũng nghiêm trọng rồi, chị đừng làm em đau lòng nữa, được không?”

Giản Tân ở lì trong nhà một tuần, một tuần không hề ra khỏi cửa, cũng không nói chuyện nhiều. Sau khi tới bệnh viện, trong khoa mở hội nghị, mọi người thấy cậu đến đều rất quan tâm, nhưng cũng không nhiều lời.

Tạm thời ngưng phẫu thuật, chỉ lần lượt khám bệnh, công việc bận rộn có thể làm cậu quên đi đau khổ, nói chuyện với đồng nghiệp có thể phân tán suy nghĩ của cậu. Nhưng khi một ngày kết thúc, khi cậu lái xe vào tiểu khu, cậu liền cảm thấy hết thảy mọi chuyện đều không khá hơn.

Vẫn là những căn phòng đó, vẫn là mùi thuốc đông y nhàn nhạt, Giản Tân sớm tắt đèn lên giường, nhưng thật lâu sau vẫn không thể ngủ.

Sáng sớm quay xong một cảnh, Uông Hạo Diên thay quần áo lập tức chạy đến sân bay, Kinh Tinh theo không kịp chân dài của anh, chạy theo một đường muốc xóc hông. Ngồi trên máy bay cô hỏi: “Về rồi đến công ty sao?”

“Đến công ty làm gì.” Uông Hạo Diên tháo khẩu trang ra, sắc mặt có chút tái nhợt, nói: “Có chút chuyện phải đi, hai ngày tới đừng gọi điện cũng đừng gửi tin nhắn cho em.”

“Vậy sao được, không thể mất liên lạc với cậu được.”

Đầu anh đau muốn ngắt, cau mày nói: “Đã nói em nghỉ hai ngày dưỡng bệnh, vết thương của em thật sự không ổn.”

Uông Hạo Diên nói xong liền ngủ, trên đường tỉnh lại ăn một chút, sau đó nhìn chằm chằm ra cửa sổ, mãi đến khi máy bay đáp xuống. Tài xế đón anh trực tiếp chở về căn nhà ở trung tâm, gần một tháng không quay về, đẩy cửa đi vào một chút hơi người cũng không có.

Phòng ốc vẫn luôn được dì giúp việc quét dọn, Giản Tân được Chu Uyển mang về chơi với Tân Ba, anh đi một vòng, mới biết Giản Tân không quay về ở.

Thời gian còn sớm, anh tắm rửa mát hai tiếng đồng hồ, sau đó định đi đón Giản Tân tan làm, vết thương trầm trọng vừa đau vừa nhức, chớp mắt một cái đã nặng nề ngủ mất.

Giản Tân tan làm về nhà, cơm nước xong thu dọn đồ đạc, hai cái vali tương đối đầy, có vẻ như không để lại gì nhiều. Hơn tám giờ đã chuẩn bị xong, xách một vali quần áo xuống lầu bỏ lên xe.

Khi lên lại gặp ông Tề ở tầng năm, ông Tề chào hỏi: “Tiểu Giản còn chưa dọn xong à?”

“Dạ, vẫn chưa. Ông thì sao ạ?” Giản Tân đáp.

“Ông cũng sắp xong rồi, cục quy hoạch không phải đã báo ba tháng trước rồi sao, hôm nay là ngày mấy rồi,

cháu cũng tranh thủ thời gian đi nhé.”

Ông Tề lên rồi, Giản Tân vào cửa sổ, cậu mới phát hiện hôm nay là ngày mấy. Cậu đã đi làm được hai ngày rồi, Ông Hạo Diên đã nói mười ngày sau sẽ về một chuyến.

Cầm áo khoác ra khỏi cửa, dọc đường đi gọi mấy cuộc điện thoại mà không ai nghe.

Mấy ngày nay chưa về nhà, vào nhà vừa thấy quen thuộc vừa ảm cúng, mở đèn phòng khách lên, ở cửa có giày và balô của Ông Hạo Diên.

Giản Tân đến bên giường, nhìn Ông Hạo Diên nằm nghiêng ngủ say, cậu túm chăn muốn đắp kín lên một chút, trông thấy vết thương trên lưng đối phương, có vài chỗ đã kết vảy, phần lớn vẫn lộ thịt đỏ.

Đưa tay khẽ chạm xung quanh vết thương, da dẻ nóng hổi, Giản Tân lấy hòm thuốc đến, trước cặp nhiệt kế vào nách Ông Hạo Diên, sau đó chuẩn bị băng gạc thuốc mỡ chuẩn bị xử lý vết thương.

Miếng bông thấm cồn vừa chạm vào, Ông Hạo Diên bị cảm giác xé rách da đau đến tỉnh, anh nằm sấp giật bắn mình, mở mắt ra liền thấy rõ Giản Tân, quên luôn đau đớn: “Em tan làm rồi?”

Giản Tân đưa tay vỗ vai anh: “Đã hơn chín giờ rồi, anh về lúc mấy giờ?”

Ông Hạo Diên có phần chán nản: “Buổi chiều đã về rồi, muốn ngủ một lát rồi đến đón em, thôi không ngủ nữa.”

Băng bó tốt vết thương, Giản Tân rút nhiệt kế ra. Khó trách sờ vào như muốn phỏng, sốt cao đến lợi hại, đắp cho anh cái chăn, sau đó Giản Tân đến phòng bếp nấu chút bánh canh.

Ông Hạo Diên ngồi dậy chậm rãi ăn, thỉnh thoảng liếc nhìn Giản Tân một cái. Trong lòng Giản Tân áy náy, giống như làm sai mà cúi đầu, gần đây cậu không để ý Ông Hạo Diên, chỉ đắm mình vào âu sầu, cậu không thích như vậy.

“Nhiều thuốc thế?”

Ăn hết bánh canh, Giản Tân lại muốn Ông Hạo Diên uống thuốc: “Vết thương trên lưng anh có hơi nhiễm trùng, cho nên mới phát sốt, đây là thuốc hạ nhiệt, lát nữa lại uống thuốc hạ sốt. Uống xong ngủ một giấc ra mồ hôi, ngày mai không đỡ hơn sẽ đến bệnh viện.”

Trong ly vẫn còn nước, Giản Tân bắt anh uống hết, Ông Hạo Diên nằm xuống: “Anh thật sự không còn sức, há miệng thôi cũng mệt.”

Giản Tân cầm thìa đưa đến miệng anh, cậu híp mắt nói: “Em không cần dùng thìa.”

Bỏ thìa xuống, Giản Tân tự uống một ngụm, sau đó cúi người dùng miệng uy tới. Ông Hạo Diên vừa nói không còn sức liền giữ lấy gáy Giản Tân, sau đó mở môi đối phương mút hết sạch sành sanh nước.

Hôn cho đã còn cọ cọ lên mặt Giản Tân, hỏi: “Lo cho anh hả? Sợ anh có chuyện gì sao?”

Giản Tân gật đầu: “Anh nói xem.”

Ông Hạo Diên biếng nhác cười, trong mắt lại mang theo đau lòng: “Chúng ta đã ổn rồi, đừng làm cho đối phương lo lắng, cùng đừng khiến đối phương sợ hãi, chỉ làm đối phương vui vẻ thôi, có được không?”

Giản Tân nâng cánh tay ôm lấy anh, ghì chặt, giống như đáp lại: “Được.”

Ngủ một đêm cơ bản không còn vấn đề gì nữa, hai người cùng đến Tây Miên dọn nốt đồ. Hai người chất hành lý lên xe, không gọi công ty chuyển đồ.

Giản Tân đứng ở cửa, Ông Hạo Diên ở bên cạnh vịn vai cậu.

“Có muốn chụp ảnh làm kỷ niệm không?”

“Không cần,” Giản Tân lắc đầu, “Đều ở trong đầu em rồi.”

Khóa cửa lần cuối cùng, xuống dưới lầu Ông Hạo Diên hôn trán cậu một cái, cậu đại khái sẽ mãi luôn nhớ về nơi này, Ông Hạo Diên nói: “Đối với những chuyện khổ sở thăng trầm nói tạm biệt đi thôi, con đường về sau hai chúng ta cùng đi, sẽ là hạnh phúc.”

44. Chương 44

Bảng thông báo trong khoa vừa dán lên kế hoạch nghỉ lễ Quốc khánh, ai đi ngang qua cũng dừng lại xem, còn phải phát biểu chút tâm tình chờ mong.

Giản Tân mặc đồ phẫu thuật xanh ngắt từ bên ngoài đi vào, định bụng uống ly nước nhưng rồi lại trực tiếp đi qua căn tin ăn trưa. Bác sĩ Từ nói: “Rất bận sao? Hôm nay có mấy ca mổ?”

“Ba ca.” Giản Tân cười cười, mới chú ý tới thông báo nghỉ lễ, “Mấy tháng rồi chưa đụng vào dao mổ, cả sáng nay làm phẫu thuật cảm thấy rất căng thẳng. Đây là lịch trực sao?”

Đang nói, tiểu y tá bên khoa phóng xạ thò đầu vào cửa, hô: “Phúc lợi Quốc khánh ăn cơm xong mọi người qua nhận nhé, ở bên phòng y tá tụi em đây.”

Toàn bộ quà đều là những thứ này, dầu ăn và phiếu mua hàng. Giản Tân ăn cơm xong đến nhận, tiểu y tá sắp lại gần nói: “Bác sĩ Giản, em về lại khoa rồi nhưng sau này không tán gẫu với anh được nữa rồi.”

Giản Tân kí tên lên đơn nhận: “Tán gẫu á, cô muốn tán cái gì?”

Tiểu y tá nói: “Cũng không có gì, em cảm thấy anh ngày càng ổn hơn á, hôm trước thấy anh em cũng không dám nhiều lời, bây giờ không phải anh đã phẫu thuật lại rồi sao? Em đây an tâm.”

Giản Tân phì cười: “Sao cô lo lắng cho tôi thế?”

“Không nên sao, từ lúc anh giúp em xin chữ ký của Uông Hạo Diên, em liền đem anh trở thành thầy tốt bạn hiền.” Tiểu y tá nói xong thở dài, nói tiếp: “Chỉ có điều em thoát phạm ¹ rồi, nhưng tình cảm của chúng ta sẽ không thay đổi đâu.”

“Thoát phạm rồi? Tại sao?” Giản Tân kinh ngạc, Uông Hạo Diên nhà cậu soái như thế, đóng phim tốt, gần đây còn nổi như cồn, sao cô fan này lại thoát phạm chứ.

Tiểu y tá ngượng ngùng cười: “Nói chuyện yêu đương chứ sao, bây giờ người ta có bạn trai rồi nha.”

Giản Tân ồ một tiếng, nói: “Vậy được rồi.” Thật muốn cảm động lây, trong lòng cậu vẫn chỉ có một tên bạn trai thôi.

Bạn trai rất cuộc cũng quay xong phim, sắp đến lúc công chiếu, vội vàng chạy khắp nơi tuyên truyền. Tuy trong phim không phải nhân vật chính, nhưng lại có nhân khí cao nhất, hơn nữa lúc trước đã đáp ứng với nhà sản xuất, giai đoạn hậu kỳ tuyên truyền tùy họ sắp xếp.

Cứ thế bay lòng vòng, ngồi lên máy bay mà phát ói, Uông Hạo Diên đáp xuống sân bay về nhà, bị nhóm fan chờ sẵn ở sân bay vây lấy, ra khỏi sân bay mất hai ba lần thời gian lúc trước.

Xe của công ty đón anh, Phí Nguyên hỏi về chỗ nào. Anh đáp: “Nhà ba mẹ em đi, ba em nói có phim cần bàn với em, nhất quyết bảo hôm nay phải về.”

Phí Nguyên biết rõ, cười cười: “Cậu chắc chắn sẽ hài lòng, nghe nói là nhóm «Chuông cổ dưới lầu» muốn đóng một bộ.”

“Đệt, thật hả?” Uông Hạo Diên phấn khích, nói với tài xế: “Chạy nhanh hơn chút, tôi phải về nịnh ba tôi.” Nịnh bộ nhanh nhanh còn dẫn người yêu về nhà nữa chứ.

Uông Vĩ Quốc ở phòng khách chuẩn bị trà đạo, Chu Uyển đặt một hộp trang sức bên cạnh lau lau, Uông Hạo Diên quay về hỏi han vài câu liền vô chủ đề chính, nói: “Ba, nói chuyện đóng phim chút nào.”

“Không nói gọi con về đóng phim và con không về luôn à?”

“Nói thật đi mà, ngoài «Chuông cổ dưới lầu», con không cầu ngài thứ gì nữa.” Uông Hạo Diên ngửa đầu uống sạch trà ngon Uông Vĩ Quốc pha, chợt cảm giác thiếu thiếu cái gì, hỏi: “Ủa? Con chó gốc đâu rồi?”

Chu Uyển nói: “Bên nhà con chứ đâu, hôm trước mẹ đem Tân Ba qua chơi với con mèo nhỏ rồi.”

Uông Hạo Diên nháy mắt biết điều, sờ sờ tóc mai nói: “Mẹ, mẹ không có việc gì tới chỗ con làm chi, còn nhân lúc con không có nhà, mẹ có mục đích gì hả?”

Chu Uyển lườm anh một cái: “Mẹ cậu qua nhà cậu cũng cần mục đích?”

Uông Hạo Diên đi qua ngồi lên tay vịn sofa, ôm vai Chu Uyển hỏi: “Vậy mẹ chắc chắn có gặp người nào đó rồi phải không? Có thấy rất xứng đôi với con không?”

“Nếu mẹ nói không xứng có phải con sẽ trốn nhà đi luôn không?” Chu Uyển đóng hộp trang sức lại, nói: “Mẹ chưa thật sự gặp, lần trước gặp là nửa năm trước rồi, không nói cho con biết.”

Uông Hạo Diên tính toán thời gian, là trước lúc Tân Hỷ qua đời, anh nói chuyện đó với Chu Uyển xong, trong lòng Chu Uyển cứ khó chịu thế nào.

Uông Vĩ Quốc còn chưa thấy người, trong lòng sớm ghen muốn chết, vừa tò mò vừa thương cảm, nhưng lại không muốn hai mẹ con biết. Ông bực mình nói: “Lễ Quốc khánh về nhà ăn cơm.”

Uông Hạo Diên đáp ứng: “Rõ, bao nhiêu cái lễ Quốc khánh con chưa về ăn cơm rồi?”

“Rõ cái rắm.” Uông Vĩ Quốc trừng anh một cái, “Dẫn tiểu tử kia về luôn!”

Cả buổi chiều Giản Tân phẫu thuật hai ca là vừa lúc tan tầm, cậu bây giờ biết điều hơn rồi, nếu Uông Hạo Diên không nói cụ thể thời gian về nhà, cậu chỉ cần lên mạng xem động thái của fan là biết ngay.

Về đến nhà Uông Hạo Diên còn chưa về, Tân Ba và Giản Ái nằm bên chậu cây lưỡi hổ trở mình, dưới sàn nhà rơi vãi chút đất. Dem chậu cây và sàn nhà dọn dẹp xong, xách một chó một mèo đi tắm.

Giản Ái và Tân Ba nằm cả trong bồn tắm lớn, tiếng nước chảy hơi to, Giản Tân sợ không nghe được tiếng mở cửa, liền mở cửa phòng tắm ra.

Ông Hạo Diên vừa về đến nhà đã hô to: “Không ai chào đón chủ nhà sao?”

Đi đến cửa phòng tắm, trông thấy Giản Tân đang ngồi chồm hổm bên cạnh bồn tắm chà xà bông cho Tân Ba. Giản Tân quay ngoắt đầu lại, trông thấy là anh thì cười xán lạn: “Không thì anh ra ngoài đợi em một lát, làm xong em chào đón anh lần nữa.”

Ông Hạo Diên tay dứt trong túi quần, cũng không thèm giúp, dùng chân đung đung cánh tay Giản Tân, nói: “Tắm con này xong, còn tắm cho con kia, vậy tắm cho anh luôn đi.”

Anh nói xong liền cởi quần áo, Giản Tân không nhìn anh, chuyên tâm xả xà bông cho Tân Ba. Chờ anh cởi áo ra, Giản Tân đứng lên nhìn anh một vòng từ trước ra sau.

“Anh chỉ đi tuyên truyền, có thể bị thương sao.”

“Không phải em lo lắng sao.” Giản Tân nhìn anh không có chuyện gì, sau đó đem Giản Ái và Tân Ba đi ra lau khô.

Ông Hạo Diên đi đến vòi hoa sen, yên lặng tự tắm lấy, tắm xong trần trùng trục đi ra, Giản Tân vừa lau xong cho Giản Tân và Tân Ba. Hai đứa nhỏ chạy ra ngoài chơi, phòng tắm chỉ còn lại hai người.

Ông Hạo Diên sáp lại gần, nước trên người thấm qua quần áo Giản Tân, anh khàn giọng hỏi: “Em có muốn tắm luôn không?”

“Em không tắm,” Vành tai Giản Tân bị cọ đến đỏ, cậu giơ tay lau nước trên mặt Ông Hạo Diên, “Em làm phẫu thuật xong tắm ở bệnh viện luôn rồi... Có thể.”

Ông Hạo Diên cố tình giả ngu: “Có thể cái gì?”

Giản Tân vòng tay ôm lấy cổ anh, ra ám hiệu cọ cọ khuôn mặt anh, mấy giây trôi qua Ông Hạo Diên không phản ứng lại, Giản Tân rốt cuộc không nhịn được trách móc: “Anh đủ rồi, kiếm chuyện với em đó hả!”

Hai người vờn nhau qua phòng ngủ, Tân Ba và Giản Ái nghe thấy động tĩnh liền chạy vào xem, Giản Tân khi xưa không chịu được bị nhìn chăm chú, hôm nay lại phá lệ nghe lời, Ông Hạo Diên hôn cậu hỏi: “Sao hôm nay ngoan thế?”

Giản Tân hơi thở gấp: “Lâu rồi anh không về.”

Bàn tay Ông Hạo Diên sờ soạn lưng tung: “Đừng nói nguyên nhân, nói kết quả ấy.”

Giản Tân như chịu không nổi ngứa đầu, không hít đủ khí mà đáp: “... Nhớ anh đó.”

Ấy ấy xong lại tắm lần nữa, Giản Tân có thói quen tắm xong hết còn phải rửa tay, chính là bị bệnh nghề nghiệp, cầm xà bông chà rửa đầu ngón tay đến cánh tay một lần nữa.

Uông Hạo Diên chỉ mặc quần ngủ, ôm Giản Ái đứng ở cửa phòng tắm cầu nhàu: “Em cứ như thế anh có cảm giác em dị ứng anh vậy.”

Giản Tân không để ý anh, cúi đầu tập trung rửa tay. Uông Hạo Diên xấu xa cười cười, ho khan một cái, hỏi: “Vậy thì, Quốc khánh được nghỉ không?”

“Có nghỉ.”

“Vậy tốt quá, ba anh mời em về nhà ăn cơm.”

Giản Tân nháy mắt dừng lại, xà bông rơi xuống. Uông Hạo Diên ôm lấy cậu từ phía sau, cười muốn thiếu đánh: “Đừng rửa nữa, nhặt xà bông lên đi.”

Giản Tân ngơ ngác: “Làm sao bây giờ, em căng thẳng quá.”

Uông Hạo Diên không đùa cậu nữa, thuận tay dí đầu cậu một cái, nói: “Căng thẳng cái gì, nói chuyện xong với ba mẹ rồi. Vốn muốn dẫn em về gặp họ sớm hơn, nhưng sợ em không có tâm tình. Bây giờ mọi chuyện đã ổn rồi, đừng căng thẳng.”

Giản Tân không rửa tay nữa, lập tức quay về phòng ngủ lục tủ quần áo, Uông Hạo Diên bị bơ đi rất rầu rĩ, ngồi xếp bằng trên giường phun tào Tân Ba béo ú.

“Dì thích màu gì? Màu sậm có được hơn không, nhìn chừng chặc.” Đầu óc Giản Tân có hơi loạn, đóng cửa tủ lại đi lục túi xách, “Vừa lúc có phiếu mua hàng, hay là đi mua bộ mới luôn.”

Uông Hạo Diên nhìn cậu khoa trương, cố tình nói: “Muốn tìm người tạo hình cho em luôn không?”

Giản Tân kỳ vọng hỏi: “Có thể chứ?”

“...” Uông Hạo Diên bĩu môi, “Em muốn vô showbiz hay sao? Còn chưa từng xem trọng anh như vậy.”

Trước hôm gặp phụ huynh, Giản Tân mang về một đồng túi to túi nhỏ, ngoại trừ quần áo còn có quà biếu Uông Vĩ Quốc và Chu Uyển. Uông Vĩ Quốc thích trà và thư pháp, cậu liền mua một bộ trà cụ và đồ rửa bút, Chu Uyển yêu cái đẹp, cậu liền mua một sợi dây chuyền.

Ông Hạo Diên ăn một hũ giấm chua thật lớn: “Em mua quần áo cho con chó ngốc kia luôn đi!”

“Em mua rồi!” Giản Tân từ túi lấy ra một cái áo sơmi ướm lên người anh, vui vẻ nói: “Anh xem, ai nói anh ngốc chứ, Ông Ông Ông.” (Đáng yêu quá lần thứ n bị coi là chó:)))

(1) Thoát phạm ý chỉ đã chấm dứt yêu thích một ai hay thứ gì đó nhưng vẫn còn lưu luyến, tui không tìm từ tiếng Việt để diễn tả được

45. Chương 45

Chu Uyển hiềm thấy dậy sớm như thế, cùng dì giúp việc làm bữa trưa. Ông Vĩ Quốc cầm báo lên xem, thỉnh thoảng cứ nhìn ra ngoài cổng lớn, nhìn mãi không thấy bèn vào bếp gây sự.

“Bà gặp rồi cũng không nói là người thế nào, cứ để tôi lo lắng sông!”

“Tí gặp rồi biết thôi, tôi nói không rõ ràng lắm.” Chu Uyển đẩy Ông Vĩ Quốc ra ngoài, cùng ông ngồi chờ ở phòng khách, “Hôm trước gặp chỉ nói được hai câu, cũng không nhìn ra là người thế nào.”

Hai người đang lải nhải, bên ngoài có tiếng xe đến, Ông Vĩ Quốc liền đứng dậy đi lên lầu, muốn ra về phụ huynh ngạo kiều, làm như không để tâm. Chu Uyển mặc kệ, sửa tóc lại một chút rồi yên ổn ngồi chờ.

Giản Tân và Ông Hạo Diên một trước một sau vào cửa, sau đó sánh vai đi vào phòng khách, ngực cậu đập thình thịch, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

“Dì, con là Giản Tân. Lần trước vội vàng quá chưa kịp trò chuyện, đây là quà biếu dì, hi vọng dì thích.”

Chu Uyển cười vui vẻ: “Thích chứ thích chứ, dì thích nhất là nhận quà. Mau ngồi đi, dì gọi ba nó xuống.” Chu Uyển nói xong hướng lên lầu gọi Ông Vĩ Quốc, gọi đến mức tìm Giản Tân như muốn nhảy ra ngoài cổ họng.

Ông Vĩ Quốc chậm rì rì xuống, lại chậm rì rì nói một câu “Tối rồi à.”

Giản Tân đứng lên xoay người, vừa cung kính vừa có chút thận trọng nói: “Chào chú, con là Giản Tân.”

Ông Vĩ Quốc nhìn thấy cậu liền sửng sốt, nhất thời không biết nói gì, sau đó xoay người vào nhà bếp. Giản Tân vô thức nhìn về Ông Hạo Diên, chớp mắt đáng thương, Ông Hạo Diên cũng khó hiểu, đứng dậy đi theo.

“Ba sao thế? Dọa người của con.”

Ông Vĩ Quốc giọng nói mang chút khó tin hỏi: “Sao nó không cao bằng con?”

Ông Hạo Diên nói: “Không cao bằng con cũng là cái tật à? Cũng đâu có lùn.”

Ông Vĩ Quốc nhú mày: “Sao không đô bằng con?”

“Ba này...” Ông Hạo Diên hoảng hồn, cũng nhú mày: “Đừng nói ba tưởng tượng một người cao to như con nha? Ông trời của tôi ơi đừng nha, mau mau chỉnh đốn tư tưởng.”

Ông Vĩ Quốc quả thật đã tưởng tượng ra một ông chồng thô thiển vừa cao vừa đô, cho nên ông mới không yên lòng sợ hai người phát sinh mâu thuẫn xung đột gì, con trai có thể bị đánh hay không.

Lúc ăn cơm Giản Tân còn chưa dám nhìn thẳng Ông Vĩ Quốc, Ông Hạo Diên nhỏ giọng giải thích với cậu, lại vỗ vỗ đùi cậu bảo đừng lo lắng. Lúc cậu rót rượu cho Ông Vĩ Quốc, nói: “Chú, con có thể không giống như tưởng tượng của chú, bất quá dù là cái dạng gì, con đều sẽ chiều cổ Hạo Diên.”

Ông Vĩ Quốc tự nhiên nao loạn cũng có chút ngượng ngùng: “Được được, mấy đứa đều tốt.”

Chu Uyển vui muốn chết, hỏi: “Tiểu Giản là bác sĩ sao, y học rất khó, bình thường đi làm cũng rất vất vả nhỉ?”

“Cũng tạm, con thích công việc này.” Khuôn mặt Giản Tân chưa hết đỏ ửng, nhìn qua Ông Hạo Diên buồn bực cúi đầu ăn cơm, nói: “Tụi con gặp lại nhau, chính là lúc anh ấy bị cảm đi bệnh viện khám, cho nên con cảm thấy rất may mắn vì đã làm bác sĩ.”

Ông Hạo Diên nghe vậy cười nhẹ với cái bát, cảm giác ngọt muốn chết luôn.

Hai người ở tới tối mới đi, Giản Tân dần dần bình tĩnh lại, hàn huyên thật nhiều cùng Ông Vĩ Quốc và Chu Uyển. Trước khi đi, Ông Vĩ Quốc hướng Chu Uyển ho khan một tiếng, nói: “Nhớ đưa cho đứa nhỏ.”

“Nhớ mà.” Chu Uyển nghiêng đầu liếc ông một cái, sau đó xòe ra hai bao lì xì, nói: “Đây là dì và ba nó chuẩn bị, về sau chúng ta là người một nhà.”

Giản Tân tiếp nhận, trong lòng nóng lên.

Hai ngày trước khi kì nghỉ kết thúc, Kinh Tinh mang theo túi trang điểm đến, theo thường lệ vào cửa trước tiên là bày đồ ăn sáng. Cô đem dụng cụ trải ra hỏi: “Thiếu gia, cậu xem kịch bản chưa? Lát nữa đừng lúng túng nha.”

Uông Hạo Diên thông thả ăn: “Giống phỏng vẫn thôi chứ gì? Em mù rồi.”

Kinh Tinh cầm kịch bản đứng bên cạnh anh giáo huấn: “Chính là livestream, nhưng mà cũng có nội dung cơ bản, phim cũng đã chiếu rồi, chỉ cần nói những thứ liên quan, sau đó nói chút chuyện sinh hoạt, cùng fan giao lưu.”

Uông Hạo Diên lau miệng: “Nói đại thôi chứ gì?”¹

“Chị sẽ đưa ra câu hỏi, mong đợi cậu nói đại không phải quá to gan rồi sao.” Kinh Tinh ném kịch bản sang một bên, xắn tay áo: “Được rồi, trang điểm thôi, lát nữa dùng điện thoại livestream.”

Giản Tân thấy mới mẻ, ngồi bên cạnh xem, Uông Hạo Diên hỏi: “Ngày mai còn cả một ngày nghỉ, có muốn làm gì không?”

“Không biết.” Giản Tân lắc đầu, nói: “Anh trang điểm rồi thay quần áo đi.”

Uông Hạo Diên lười động: “Không thay, cũng không phải hoạt động quan trọng gì.”

Giản Tân túm cổ áo anh: “Không được, mặc cái này lộ xương quai xanh.”

Kinh Tinh cảm thấy tâm bị ngược, ráng nhin trang điểm cho xong. Trước khi livestream lên weibo thông báo một cái, sau đó số người xem livestream lập tức tăng vọt.

Giản Tân ban đầu ở bên cạnh nhìn, sau lại quay qua nghịch điện thoại, Uông Hạo Diên thỉnh thoảng liếc mắt một cái, sau đó thu mắt về dựa theo kịch bản nói cho xong. Sau khi kết thúc Kinh Tinh nói: “Đúng rồi, nhà bên Thanh Viên lộ đã trang trí xong rồi, có thể qua nhìn xem còn vấn đề gì không.”

Giản Tân đi tới giúp thu dọn, Uông Hạo Diên vừa định hỏi sao không nhìn anh làm việc, Giản Tân liền đặc biệt vui vẻ nói với anh: “Lúc này em tặng anh nhiều hoa lắm đó, còn khen nữa.”

Uông Hạo Diên nuốt câu hỏi trở về, đổi giọng nói: “Ngày mai mời em xem phim, có đi không?”

Giản Tân gật đầu, hỏi xem phim gì, Uông Hạo Diên còn rất hăng hái nói: “Đương nhiên là phim anh đóng, em còn muốn xem ai chứ.”

Ngày nghỉ cuối cùng, buổi chiều hai người đi xem phim, cả một phòng chiếu phim chỉ có hai người bọn họ, vừa yên tĩnh vừa trống vắng. Giản Tân cảm thấy là lạ, nói: “Nên mua bỏng ngô ăn đi.”

Uông Hạo Diên nắm lấy tay cậu: “Cầm bỏng ngô dầu mỡ thế, làm sao nắm tay.”

Màn ảnh bắt đầu chiếu phim, đây là phim điện ảnh đầu tiên của Uông Hạo Diên, là trải nghiệm đầu tiên mở đầu một con đường mới. Giản Tân chăm chú dán mắt vào màn ảnh, sợ bỏ lỡ mất một giây.

Cảnh đuổi theo xe rất kích thích, Uông Hạo Diên cảm giác tay bị siết chặt hơn. Tới cảnh đánh nhau, móng tay Giản Tân như muốn ghim vào tay anh luôn. Xem cảnh bắt cướp mà như xem phim kinh dị.

Danh sách đoàn phim ở cuối phim chạy lên từ từ, còn có một số cảnh hậu trường, Giản Tân đột nhiên quay đầu hôn Uông Hạo Diên một cái, nói: “Anh thật lợi hại.”

Uông Hạo Diên vẫn chưa lên tiếng, trên màn ảnh lại có giọng nói của Uông Hạo Diên. Giản Tân ngạc nhiên quay đầu xem, chỉ thấy một Uông Hạo Diên mặc thường phục hiện lên.

“Giản Tân thân ái, chúng ta nhiều năm rồi chưa đi xem phim nhỉ. Trước kia chúng ta đi xem phim kinh dị, xem xem lá gan ai to hơn, kỳ thực lúc đó anh không phải không sợ, mà bởi vì luôn nhìn trộm em, không có chú ý phim chiếu cái gì cả.”

“Năm ngoái điều hạnh phúc nhất chính là một lần nữa được gặp lại em, năm nay điều hạnh phúc nhất là cùng em ở một chỗ, anh nghĩ, cứ thế hằng năm về sau anh đều rất hạnh phúc. Em thì sao?”

“Em từng hỏi anh chọn làm diễn viên có hối hận không, anh trong chương trình nói không hề, thật ra làm gì không hề hối hận chứ, lúc anh đến từng trường từng trường trung học tìm em, lúc em uống say bảo anh đừng quấy rầy em nữa, còn có lúc biết hết tất cả mọi chuyện, anh đều vô cùng hối hận.”

“Cho nên anh cảm thấy thật sự rất may mắn, bởi vì khi anh nói bắt đầu lại từ đầu, em lại một lần nữa nói với anh: Xin chào, em là Giản Tân.”

“Sau này có lẽ anh sẽ tự mở phòng làm việc, có lẽ anh sẽ làm nhà sản xuất. Con đường diễn xuất này anh không biết có thể đi bao xa, nhưng con đường của chúng ta sẽ mãi mãi luôn hướng về phía trước.”

“Điều tiếc nuối nhất của anh chính là không thể truyền tin này ra, thậm chí còn phải né tránh, em mau mau cầu cho anh hết thời đi, biết đâu ngày nào đó, chúng ta còn có thể nắm tay đi dạo phố.”

Uông Hạo Diên đứng giữa màn ảnh khước mắt ửng đỏ, mũi Giản Tân ê ẩm, nhỏ giọng nói: “Ai muốn anh hết thời chứ, đừng đổ cho em.”

Phim chiếu hết, Uông Hạo Diên kéo tay cậu hôn lên, hỏi có muốn qua xem nhà ở Thanh Viên lộ không. Không có đèn nên anh không nhìn thấy biểu tình muốn nói lại thôi của Giản Tân, chỉ nghe Giản Tân dừng lại một chút rồi nói được.

Lần trước đến vẫn trống trơn, bây giờ đã được lấp đặt đầy đủ, đồ dùng trong nhà rất đẹp mắt, tổng thể gọn gàng lại ấm áp. Mở hết đèn lên, căn phòng sáng sủa.

“Ông Hạo Diên!”

Ông Hạo Diên từ trên lầu đi xuống đứng ở giữa căn phòng hình tròn, Giản Tân đứng ở huyền quan gọi anh, nét mặt nhìn qua có chút khẩn trương. Anh hỏi: “Em cứ đứng ở chỗ đấy sao? Sao không đi xem?”

Giản Tân hé môi: “Em cũng có chuyện muốn nói.”

Cậu nói xong, sau đó tiến đến, khi chỉ cách Ông Hạo Diên vài bước chân, từ trong túi áo lấy ra một cái hộp. Đầu óc Ông Hạo Diên trống rỗng, nhìn cậu hỏi: “Nhẫn hả? Bảo bối em muốn làm gì?”

Ngày đó đi mua vòng cổ cho Chu Uyển, Giản Tân nhịn không được nhìn qua mấy cái nhẫn, nhẫn cưới toàn cho đôi nam nữ, vì vậy bèn mua hai cái cho nam. Chỉ là cậu chưa nghĩ ra lúc nào nên lấy ra, cho nên mỗi ngày đều mang theo.

“Lúc ở rạp chiếu phim cảm động muốn khóc, tính lấy ra rồi, nhưng mà anh lại nói chuyện đi xem nhà.” Ngữ khí Giản Tân có hơi trách móc, nhưng lại thẹn thùng nhiều hơn, “Bây giờ ngấm lại nơi đây rất tốt, nơi này là nhà của chúng ta.”

Cậu lấy nhẫn ra, nói: “Tụi mình giản lược bớt đi, không cần giấy chứng nhận, cũng không cần mời rượu, em nghĩ chỉ có nhẫn là không thiếu được.”

“Em đeo cho anh.” Ông Hạo Diên nhìn cậu đến gần từng bước một, sau đó nâng tay mình lên, chiếc nhẫn bạc lỏng vào ngón áp út.

Giản Tân ngẩng đầu nhìn anh, bình tĩnh, thật ra là xấu hổ, hỏi: “Anh không có gì muốn nói sao?”

Hầu kết Ông Hạo Diên nhấp nhô: “Nói cái gì, em nên hôn anh rồi.”

“Được.” Giản Tân ngốc nghếch, bám lấy vai anh ngửa đầu hôn lên môi anh. Ông Hạo Diên bất lấy thất lưng Giản Tân, đem người gắt gao giữ trong ngực.

“Nhiều năm như vậy, hình như anh còn chưa nói qua ba chữ kia.”

Thanh âm Giản Tân run rẩy: “Anh nói đi, em chuẩn bị tinh thần rồi.”

Ông Hạo Diên ho nhẹ, môi cọ sát vành tai cậu, vô cùng dịu dàng cất tiếng: “Giản Tân, anh yêu em.”

“Chào cậu, tôi là Ông Hạo Diên.”

“Xin chào, tôi gọi là Giản Tân.”

“Cậu lớn lên trông đẹp thế, sao chữ viết lại thế này?”

“Tôi mà cong á? Vậy thì không cong vì bệnh tật gì đâu nhé, tôi là vì mắt nhỏ nhỏ này mà cong.”

“Buổi trưa không ăn cơm, để dành tiền đi gọt mắt đó.”

“Thanh niên ấy mà, không cần làm mấy chuyện mờ ám, người ta vầy đuôi muốn dứt luôn rồi, cậu sờ sờ đuôi người ta một cái đi.”

“Đuôi dứt rồi tôi gắn lại giúp cậu.”

“Thầy Ưông thầy thật là đẹp trai.”

“Dừng trâu tôi.”

“Cùng tôi ở một chỗ.”

“Được.”

“Cậu nhanh hết giận đi, đem cả trái tim yêu tôi đi, nhanh lên nhanh lên.”

“Được, nghe lời cậu.”

“Dừng đổ lỗi bậy bạ, tôi có bị tụt hạng đâu.”

“Bởi vì cậu thích tôi không nhiều bằng tôi thích cậu.”

“Những lời cậu nói đều chắc chắn sao?”

“Giản Tân, ngày mai tôi phải quay phim, có thể đến ngày thi mới gặp lại.”

“Hóa ra lời mọi người nói đều là sự thật, chỉ có tôi ngu ngốc.”

“Giản Tân, là em sao?”

“Sơn vô lăng, thiên địa hợp, chỉ cần em vẫn còn thích anh.”

“Giản Tân, anh đã bắt đầu nhớ em rồi.”

“Nhớ em thì lập tức uống hai viên thuốc, đừng để bụng đói mà nhớ, sau khi ăn xong hãy nhớ.”

“Anh không cần cố tình ra ngoài, em không đến mức ngại như vậy đâu.”

“Ước gì mỗi ngày em đều ngại ngùng với anh mười đồng tiền.”

“Anh là tên lừa đảo, anh đã muốn cùng em ngủ một giấc, anh gạt em.”

“Giản Tân, anh chưa từng vẽ trái tim cho ai khác.”

“Chúng ta bắt đầu lại nhé, anh một lần nữa theo đuổi em, được không?”

“Trước đây anh đặc biệt dúi mù, trước đây em đặc biệt ngốc, hiện tại anh không mù nữa, nhưng em vẫn cứ ngốc như vậy.”

“Đến đây, hôn em cái nữa.”

“Giản Tân thân ái, bằng lòng sống chung với anh cả đời không?”

“Em bằng lòng.”

“Em đang chờ đến ngày anh hết thời à?”

“Dù sao anh cũng sẽ cùng em đến hết đời, trước sau gì cũng phải hết thời thôi.”

“Lo cho anh hả? Sợ anh có chuyện gì sao?”

“Anh nói xem.”

“Đối với những chuyện khổ sở thăng trầm nói tạm biệt đi thôi, con đường về sau hai chúng ta cùng đi, sẽ là hạnh phúc.”

Chuyện cũ còn rõ ràng, hai người ôm lấy nhau đứng dưới đèn, chín năm thiếu vắng nhau có thể là nỗi tiếc

nuối lớn nhất trong sinh mệnh này, may mắn thay bọn họ đã kết thúc nỗi tiếc nuối ấy, viết lên một cái kết viên mãn.

Hốc mắt Giản Tân ẩm ướt, nở nụ cười sáng rực mà ấm áp, cậu nói: “Em hạnh phúc muốn nở hoa luôn.”

Uông Hạo Diên nhìn cậu: “Sau đó thì sao?”

Khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt, Giản Tân cười đáp: “Sau đó tặng cho anh.”

(1) : bạn nào biết giúp mình với T.T

46. Chương 46: Phiên Ngoại

“Ông trời của tôi ơi, môn ngữ văn lần này của cậu đủ điểm rồi?”

Uông Hạo Diên thốt lên một tiếng cả nửa lớp nghe thấy, bạn học xung quanh nhao nhao tới chúc mừng, có hai người hằng năm đều đội sổ môn ngữ văn đặc biệt vây lấy Giản Tân nói: “Ba người cùng đi, tất có một tên phản bội.”

Giản Tân nhìn con điểm vượt tiêu chuẩn một hồi liền cất bài kiểm tra đi, trong bụng lập kế hoạch thực hiện phương pháp giải đề ngữ văn về sau, lần này cậu viết rất chậm, để cho chữ được rõ ràng một chút, cho nên viết xong đoạn thứ nhất là không còn thời gian nữa.

Uông Hạo Diên khen ngợi: “Ghê ghê, chỉ viết một đoạn mà hơn hẳn trước kia viết tới tám trăm chữ, thầy giáo đại khái thà đọc chữ đẹp năm phút còn hơn đọc chữ chó cào một tiếng.”

Giản Tân cười tí mắt hỏi: “Cậu thích nhìn chữ đẹp hay chữ chó cào?”

Uông Hạo Diên giở sách vật lý ra xem, làm bộ không nghe thấy, cầm bút ra vẽ: “Ra đề hay đấy, bài cuối khó thế này tôi cũng giải ra, số má xấu thế nào cũng ra tròn, quá đẹp.”

“Vậy khi nào cậu giảng cho tôi? Đã tan học rồi.” Giản Tân nháy mắt đã quên chuyện kia, hôm nay phát bài kiểm tra muộn, mọi người bắt đầu dọn tập vở, “Không thì giảng xong rồi về?”

Uông Hạo Diên ăn cơm chậm nhưng dọn đồ về thì nhanh, đã đóng cặp lại rồi: “Ngoan, thầy Uông hôm nay nghỉ ngơi.”

Đang nói, cổng trường vang lên một tiếng chuông, Phí Nguyên cầm bóng hắt cầm với bọn họ. Giản Tân

lúc này mới nhớ có hẹn tan học đi đá bóng, vì thế vội vàng dọn sách vở.

Người chưa tới đông đủ, có người phải trực nhật bảo phải chờ. Giản Tân nhìn quanh một vòng, hỏi: “Lộ Lộ đâu?”

Phí Nguyên xoay xoay cổ tay nói: “Trong văn phòng viết kiểm điểm.”

Uông Hạo Diên xía vào: “Không thuộc bài à?”

Vi phạm nội quy nhà trường, cái gì mà không thuộc bài chứ, Giản Tân liếc anh một cái, sau đó ném bóng vào anh. Uông Hạo Diên đón bóng bằng chân, cười nghiêng ngả.

Lộ Lộ cuối cùng cũng tới, khuôn mặt ủ rũ vừa nhìn đã biết bị phê bình không nhẹ, Phí Nguyên từ đâu móc ra một que kẹo, bóc vỏ nhét vào miệng cậu.

Giản Tân tò mò hỏi: “Lộ Lộ, cậu làm sao vậy?”

Uông Hạo Diên nói: “Bảo bối cậu mù hử, nhìn nó như hạt dẻ vậy.” Nói xong đi đến bên cạnh Lộ Lộ, “Anh nghĩ cậu can đảm lắm là không mặc đồng phục, không ngờ cậu còn dám nhuộm tóc.”

Lộ Lộ ngậm kẹo nói chuyện không rõ ràng lắm: “Mất tiền nhà anh à?”

Được rồi, tính khí vẫn to như cũ.

Trận bóng bắt đầu, hai đội ban đầu phân thế nào gần như cứ giữ suốt như thế, Uông Hạo Diên và Giản Tân khác đội, Phí Nguyên và Lộ Lộ cũng khác đội. Giản Tân đủ điểm ngữ văn chắc là tâm tình cũng tốt lên, chạy như bay, vô cùng hoạt bát.

Uông Hạo Diên liên nhìn chằm chằm, chạy thẳng tới cướp bóng, nhưng mà anh chưa chạy tới trước Giản Tân đã thấy Lộ Lộ từ sau lưng Giản Tân chạy tới. Lộ Lộ nói một câu “Em đến đây em đến đây”, sau đó lấy bóng chạy mất.

Uông Hạo Diên muốn hét về phía Phí Nguyên “Anh tới đi anh tới đi”, còn chưa hét lên đã bị Lộ Lộ đập cho bay xa nửa mét.

Có lẽ đó là sức mạnh của sự phẫn nộ, Lộ Lộ cùng đồng bọn, khiêu khích đối phương, cười khinh trên sân bóng. Nhưng mà giống như đang chia mũi dùi vào Uông Hạo Diên, mới đá được nửa trận Uông Hạo Diên đã bị xử cho uất ức.

“Không đá nữa, nửa trận sau tôi muốn ăn không ngồi chờ.”

Giản Tân thấy thế, liền nói với đồng đội: “Tôi cũng rút đây, cho thiếu đều một người.” Nói xong chạy tới ngồi bên cạnh Ông Hạo Diên.

“Cậu vẫn còn giận hả?”

Ông Hạo Diên vén áo lên: “Khủy tay là cứng nhất đó, nó thụ làm tôi bị đau.”

Giản Tân nhìn bụng không hề có dấu thụ nào của anh, vươn tay xoa xoa tượng trưng, thăm nghĩ cơ bụng này so với khuỷu tay còn cứng hơn. Ông Hạo Diên được xoa xoa hai cái mặt mày biến thành thiếu nữ ngu muội, sau đó bắt lấy tay Giản Tân.

Giản Tân có chút ngượng ngùng, thế nhưng không rút tay ra.

Đã xong trận bóng, Lộ Lộ chạy đến mặt mũi đỏ bừng, cậu đi lại đưa nước cho Giản Tân, đưa xong ngồi phịch tại chỗ nghỉ ngơi. Ông Hạo Diên đang giảng bài cho Giản Tân, dừng lại hỏi: “Của anh đâu?”

Lộ Lộ lườm anh một cái, sau đó dựng thẳng ngón giữa.

Ông Hạo Diên kinh ngạc ngậy người: “Lộ Kha Đồng, hôm nay cậu phê cần à?”

Phí Nguyên đi lại đưa thêm nước cho cậu, mặt không biểu tình giải thích: “Em ấy nói cậu cản trở em ấy làm hiệu thảo.”¹

Giản Tân thiếu chút nữa phun nước miếng lên bài kiểm tra, cười mềm oặt ra trên vai Ông Hạo Diên. Ông Hạo Diên thuận thế ôm vai Giản Tân, nói với Lộ Lộ: “Sư huynh, ta chỉ muốn yêu sớm, huynh cứ làm đi cứ làm đi.”

Trên tàu điện rất nhiều người, chen chúc đến độ ngực phía sau dán vào lưng phía trước, trước ngực Giản Tân liền dán vào sau lưng Ông Hạo Diên. Lúc cửa mở trên tàu bớt đông hơn, cổ áo Ông Hạo Diên cứ cọ lên cằm Giản Tân thật ngứa ngáy.

“Đông chết mất, tôi không muốn đưa cậu về nhà nữa.”

Ông Hạo Diên cố tình nói như không còn lưu luyến gì nữa, đến trạm tiếp theo còn làm bộ định đi ra, chân nhấc chưa được nửa bước đã bị Giản Tân đăng sau túm lấy dây cặp.

Anh quay đầu: “Tay tôi để làm gì, cậu dắt chó đó hả?”

Giản Tân nghe thấy vội lặng lẽ cầm tay anh, sợ anh nói nữa người khác sẽ nghe thấy. Lúc ra khỏi tàu hai người đều phiền phức ra một đồng mồ hôi, còn cách bao xa thì bao xa vậy, đi cho bớt nóng.

Tới cổng tiểu khu, Uông Hạo Diên đưa bài kiểm tra vật lý của mình cho Giản Tân: “Sửa bài sai, về nhà đi.”

Trời tối dần, Giản Tân tựa như còn có chuyện muốn nói, trước cổng có người lái xe chạy qua, cậu kéo Uông Hạo Diên đến nắp gần đó, không nói vào trọng điểm: “Cậu đẹp trai nhất, cậu chính là hiệu thảo trong lòng tôi.”

Sao tự nhiên lại khen người? Uông Hạo Diên nghi ngờ: “Phải không, còn tưởng tôi là chân ái trong lòng cậu chứ, thật mất mát quá đi.”

Giản Tân không nghe ra anh nói gì: “... Vậy đương nhiên cũng là như thế.”

“Cậu sao thế?” Uông Hạo Diên phì cười, vỗ nhẹ hai má Giản Tân, “Mát mẻ rồi đó chứ hả? Tôi đói muốn chết rồi, nhanh nói trọng điểm, chỉ cần không phải chia tay tôi đều tiếp thu được.”

“... Cậu đừng có làm như mù.”

“Hả?” Uông Hạo Diên không hiểu, anh mù cái gì cơ. Giản Tân nhanh chóng ngó nghiêng xung quanh, sau đó lại nhanh chóng hôn anh một cái, một nụ hôn nhất gừng, hôn xong lí nhí nói: “Cao thanh vô mã sao? ... Nhớ nhớ tôi nhé.”

Tim Uông Hạo Diên đập nhanh hơn chục nhịp, đến khi hoàn hồn lại Giản Tân đã chạy vào nhà không thấy người đâu nữa.

Trên mặt có hơi ửng ửng, còn hơi ngứa ngứa, bị mê hoặc mở mắt ra thiếu chút nữa khóc tại chỗ. Giản Tân dựa vào đầu giường biếng nhác cười, ôm Giản Ái nằm giữa giường đến bên cạnh.

Uông Hạo Diên chà chà khuôn mặt bị Giản Ái liếm ướt nhem: “Anh đang nhớ lại hồi ức mối tình đầu năm đó.”

“Vẫn là cao thanh vô mã dễ thương của anh.” Nói xong trở mình ngồi dậy, chặn trước Giản Tân, sáng sớm sinh lực đang dồi dào cọ cọ giữa hai chân Giản Tân, ý đồ rõ ràng.

Giản Tân hiểu anh đang nói gì, đã bao năm rồi mặt vẫn nóng lên, đẩy ra nói: “Em nên đi làm.”

Tay Uông Hạo Diên đã thò vào trong áo, thấp giọng nói: “Nhìn anh cười ngây ngô không thể hiện em muốn đi làm, bây giờ, muộn rồi.”

Giản Ái bị đẩy xuống giường, liền nằm trên thảm nghe ngóng động tĩnh trên giường. Nghe một lát vẫn chỉ là tiếng rì rầm, liền vẩy đuôi trở về ổ của mình, ê ẩm lỗ tai.

Chờ lúc mình thấy Giản Tân xuất hiện mấy dấu ô mai không đều nhau đứng lên, đi làm chắc chắn là muộn rồi.

Đưa người đến cổng bệnh viện, Giản Tân xuống xe bước về khu khám bệnh, không hề quay đầu lại. Ông Hạo Diên nhân lúc được nghỉ, cả ngày nằm ườn, không có sở thích gì đặc biệt, cùng lắm chỉ chơi game.

Buổi trưa qua cộ cơm nhà hàng xóm Phí Nguyên, một hộp pizza để mở ngội ngất, hai người kia còn đang cãi nhau, Ông Hạo Diên không nhận được nói: “Mấy người xong chưa?”

Lộ Lộ nghe thấy, ngoảnh đầu nói với Phí Nguyên: “Đúng là, anh xong chưa?”

Phí Nguyên tức bốc khói, đi lên lầu. Lộ Lộ đi đến bàn ăn ngồi xuống, Ông Hạo Diên đang ăn pizza, cầu nhàu: “Không ăn mới tốt, một thân bắp thịt tôi mặc kệ mấy người.”

Pizza còn thừa một nửa, Ông Hạo Diên ăn xong vẫn sờ tay tới, Lộ Lộ đánh anh một cái, nói: “Anh ăn kiểu gì thế? Người khác không cần ăn sao?”

Buổi tối Giản Tân tan làm về nhà, Ông Hạo Diên kể lể: “Lộ Kha Đồng thấy nhà chúng ta trang trí đẹp quá, nhìn không được gây sức ép, treo đầy ảnh lên tường, kết quả hôm nay hai người họ cãi nhau.”

Thất lưng và chân Giản Tân còn nhức, nói: “Tại sao?”

“Bởi vì không có tấm nào cậu ta với Phí Nguyên chụp chung, toàn là ảnh cậu ta đi cửa sau với ngôi sao chụp chung, tức chết Phí Nguyên rồi.”

Giản Tân thấy anh cười đắc ý, cũng thản nhiên nở nụ cười, sau đó yếu ớt nói: “Ba em gọi đến nói, mừng thọ bà nội bảy mươi tuổi, muốn em về Tô Châu.”

Hơi dừng lại, rồi nói tiếp: “Kể cả anh.”

Ông Hạo Diên ngưng cười, chỉ đáp ứng rồi không nói gì nữa, sau đó cả đêm ở trong thư phòng không ra ngoài. Giản Tân tắm rửa xong cầm ly nước đến gõ cửa, rất tò mò.

Trong phòng rất yên tĩnh, Giản Tân đặt ly nước trên bàn, Ông Hạo Diên kéo cậu ngồi lên đùi, sau khi cậu ngồi xuống nhẹ nhàng xoa xoa thất lưng cậu. Cậu nói: “Em còn nghĩ anh đang chơi game.”

Nói xong cầm cuốn sách trên bàn lên xem, mới nhìn rõ tiêu đề, Vật lý trung học.

Ông Hạo Diên hơi u sầu: “Ba em không phải là kỹ sư công trình sao, anh sợ ông ấy nói chuyện học thuật với anh, cho nên phải mau chóng ôn lại.”

Giản Tân vui vẻ: “Bà nội em còn thích nghe đọc thơ, không thì anh cũng mau chóng học thuộc một bài đi?”

Uông Hạo Diên cọ cọ cổ cậu: “Nhà em có dòng dõi Nho học à, em không phải thích gảy đàn tranh chứ?”

“Đi chết đi.” Giản Tân mặc cười muốn chết, nghĩ thầm: em chỉ thích anh thôi.

Hàng xóm bên cạnh cuối cùng cũng ngưng âm ỉ, Lộ Lộ đổi lại toàn bộ ảnh, tháo hết ảnh chụp với ngôi sao xuống, thay lại bằng ảnh của cậu với Phí Nguyên, còn lâu bầu: “Khách đến nhìn thấy, đáng lẽ phải wow wow cậu gặp được nhiều ngôi sao thế, ai nào tàn thích nhìn ảnh tụi mình chứ.”

Phí Nguyên không biết đi ra từ lúc nào, đến sau lưng Lộ Lộ đẩy mạnh một cái, ép Lộ Lộ lên tường bắt đầu hôn, động tác thô bạo nhưng giọng nói lại dịu dàng.

“Lộ Kha Đồng, em có phải bị thiếu dạy dỗ không.”

Hôm đó đến Tô Châu sẽ phải cùng nhau ăn cơm, đến khách sạn còn chưa kịp làm thủ tục, theo như Uông Hạo Diên nói là không có thời gian để thở, ôn xong toán lại ôn các thứ khác.

“Anh đừng căng thẳng, bà nội em rất tốt, vô cùng hiền.”

“Vậy còn ba em?”

“Haha.”

Ha cái gì mà ha... Uông Hạo Diên xem như hiểu được cảm giác Giản Tân lần đầu đến nhà anh, giống như cả mạng sống đều đặt ở nhà người ta, còn sợ người nhà người ta không thích.

Giản Dật Thu và lão thái thái đã đợi ở nhà hàng, trên bàn chỉ có một ấm trà nóng, Giản Tân đi trước đẩy cửa đi vào, Uông Hạo Diên theo ở phía sau. Uông Hạo Diên thở sâu, thống khoái hô thành tiếng: “Bà nội, ba!”

Giản Dật Thu sững sốt, không biết là cười cười hay cứng ngắc. Giản Tân nhắc nhở: “Ba, gọi ba đó.”

Còn chưa trả lời, từ trong sảnh nhỏ có hai đứa nhỏ chạy ra, đều gọi chú Giản Tân, là cháu trai và cháu gái cậu. Cháu trai kháu khỉnh, nhìn Uông Hạo Diên nói: “Con thấy chú này rồi, trên bình nước của bạn cùng bàn của con có in hình chú này.”

Giản Tân ôm cháu trai lên: “Gọi chú Uông, fan học sinh của chú Uông thật nhiều nha.”

Uông Hạo Diên cùng Giản Dật Thu và lão thái thái nói chuyện lý tưởng nhân sinh, khai báo hoài bão và kế hoạch tương lai của mình. Giản Tân ngồi bên cạnh chơi với bọn nhỏ.

Tâm trí cậu không lơ là, từ đầu đến giờ vẫn luôn chú ý, đợi một hồi liền nhẹ nhàng nói với cháu gái mấy câu. Cháu gái nhỏ nghe xong chạy tới, nói: “Chú uống trà.”

Uông Hạo Diên lấy bình trà, sau đó phát hiện chén trà của Giản Dật Thu và lão thái thái vẫn đầy, chưa uống ngụm nào. Anh tự rót cho mình, sau đó bưng lên hướng lão thái thái nói: “Bà nội, con kính bà.”

Kính xong lại rót một chén nữa kính Giản Dật Thu, Giản Tân ở bên cạnh nhìn, trong lòng ê ẩm, vô cùng ấm áp.

Cơm nước xong hai người một người ôm một đứa nhỏ, cháu gái nhỏ rất nhẹ, một tay Uông Hạo Diên ôm lấy cô bé, tay kia xách đồ đạc linh tinh. Về tới nhà, có thêm một người liền hơi chật chội, lão thái thái nói: “Vốn bác cả và bác hai bọn họ muốn tới, bà không cho, nhà đông đúc thế còn ra thể thống gì nữa. Bất quá hai đứa nhỏ này đang được nghỉ, sẽ tới đây giúp bà vài ngày.”

Cháu gái nhỏ ôm cổ Uông Hạo Diên không buông tay, hỏi: “Chú Uông, chú thích con hay thích anh ấy?”

Cháu trai đang ăn táo cũng trúng đạn, lượn lượn về phòng ngủ chơi đùa. Uông Hạo Diên lắc lắc cô bé, hỏi ngược lại: “Vậy con thấy chú con đẹp trai hay là chú Uông đẹp trai?”

“Đều đẹp trai.”

“Chú cũng đều thích hai đứa.”

Cháu gái nhỏ cười khúc khích, cảm thấy thật sự có lý. Giản Tân từ trong phòng đi ra, không biết bọn họ đang cười cái gì, nói với Uông Hạo Diên: “Ba em gọi anh vào nói chuyện học thuật.”

Lần trước Giản Dật Thu gặp Uông Hạo Diên gặp mặt là ở Tây Miên, đối phương bình tĩnh dặn dò mình phải chiều cố Giản Tân, hiện tại nhìn thấy anh, cảm như như mình là hậu bối, cũng hơi khấn trắng và vô thố.

“Giản Tân so với trước kia vui vẻ hơn, tôi biết có liên quan tới cậu, nói chung rất cảm ơn cậu.”

Uông Hạo Diên lại không mấy cao hứng, anh còn nghiêm túc hỏi: “Vậy trước kia Giản Tân thế nào? Ý con nói mấy năm ở Tô Châu.”

Giản Dật Thu thở dài: “Khi đó nó rất hiểu chuyện, cũng rất nghe lời. Nhưng ít nói chuyện cùng tôi, cũng rất ít thấy nó cười. Hai năm đầu tôi chỉ nghĩ nó chưa quen, cuối cùng sáu bảy năm sau, nó vẫn cứ như thế.”

Môi Ưông Hạo Diên khẽ động: “Em ấy không vui về lâu đến vậy.”

Những năm tháng ấy bọn họ đánh mất nhau, anh máy móc mà quay phim, chạy khắp nơi, Giản Tân một mình đi học. Cũng may mà duyên số và tình cảm sâu nặng này, một lần nữa cho bọn họ một cơ hội.

Cháu trai chơi đến mệt, đã nằm trên giường vù vù ngủ. Giản Tân ôm cháu gái nhỏ ngồi ở bàn học, nhìn cháu gái nhỏ làm bài tập. Ưông Hạo Diên khẽ đẩy cửa đi vào, đứng bên cạnh ôn nhu cười nhìn Giản Tân.

“Chú, con viết chính tả thơ kém lắm, anh ấy còn kém hơn cơ.”

“Lợi hại vậy sao,” Giản Tân dặn dò cô bé mấy điều, nghiêng đầu nói: “Viết đi, viết xong rửa mặt đi ngủ.”

Cháu gái nhỏ đặt bút bắt đầu viết, mới viết được hai chữ trong đề bài lại thôi, cầu viện trợ nói: “Chữ hạc trong Hoàng hạc lâu viết thế nào ạ? Con không nhớ lắm.”

Giản Tân bị chọc cười, cầm bút viết lên giấy chữ “hạc”, viết xong hỏi: “Nhớ chưa?”

Cháu gái nhỏ nhìn một hồi: “Đây là chữ gì... Chú cũng không biết viết rồi, con chưa từng thấy chữ này.”

Từ lúc Giản Tân đặt bút xuống nội tâm Ưông Hạo Diên đã trầm mặc như hồ nước, anh cúi người sờ đầu cháu gái nhỏ, sau đó cầm bút viết một chữ “hạc” khác, hỏi cái này có đúng không. Cháu gái nhỏ gật gật đầu, nói: “Chú Ưông biết viết, chú Giản Tân không biết viết.”

Ưông Hạo Diên nhìn Giản Tân ủy khuất giương mắt nhìn, cũng sờ sờ đầu cậu, thấp giọng nói: “Chữ giản thể người bình thường không hiểu, em đừng buồn.”

Đến khuya mới trở về khách sạn, Giản Tân chơi với trẻ con tiêu hao thể lực, áo khoác chưa cởi đã gục trên giường. Ưông Hạo Diên rót ly nước cho cậu, sau đó ngồi bên cạnh cậu cười cười.

“Anh cười cái gì?”

“Không có gì,” Ưông Hạo Diên vẫn còn cười, ý cười lan đến đuôi mắt, nói: “Anh vô cùng thích khách sạn ở Tô Châu, anh nhớ năm đó, người nào đó chạy như bay đến khách sạn bị anh biến thành vừa khóc lóc vừa cầu xin, chọc người yêu thương không chịu nổi.”

Giản Tân không phun nước lên mặt anh bởi vì trên mặt anh đang toàn tình yêu, xuống giường đặt ly xuống, lúc quay lại nhảy một phát lên giường, trực tiếp ngồi lên người Ưông Hạo Diên.

“Hôm nay anh kính trà ba và bà nội, chính là người nhà Giản gia đây, gả cho em phải theo em.”

Uông Hạo Diên ôm cậu: “Thật tốt quá, rốt cuộc anh cũng có dòng máu Nho học rồi.”

Giản Tân cười ngây ngô, chôn mặt vào cổ Uông Hạo Diên. Uông Hạo Diên xoa đầu cậu, hôn tai cậu, không mang theo tâm tư xấu xa, chỉ như đang trân quý một món bảo bối.

“Giản Tân, những năm ở đây, em sống thế nào?”

Giản Tân không cười nữa, mặt vẫn chôn trên vai Uông Hạo Diên, thanh âm có chút buồn bực: “Cũng không thế nào cả, chỉ học bài, kiểm tra, lại học bài. Không có anh làm phiền em, em sớm thi tiền tam danh rồi.”

Uông Hạo Diên ôm cậu ngồi lên, ôm lấy mặt cậu không nói gì. Giản Tân bị nhìn hai má nóng lên, cậu nắm cổ tay Uông Hạo Diên, khẽ nói: “Nhưng mà khi ở cùng anh, cho dù có thi hai mươi danh đi chăng nữa, cũng vui hơn nhiều.”

Uông Hạo Diên cúi đầu hôn cậu, sau đó hai người cùng nuốt lấy lời nói của đối phương.

Phong cảnh ban đêm rất đẹp, từ trên tầng cao có thể thưởng thức cảnh đêm của hơn nửa Tô Châu, Giản Tân đứng ở cửa sổ giới thiệu cho Uông Hạo Diên nghe, còn như một công dân bình luận về nơi này.

“Anh cười cái gì, có nghe em nói không?”

Uông Hạo Diên khoanh tay bước đến: “Đang nghe đây, hướng dẫn viên bộ dạng lớn lên đẹp quá, lòng anh nở hoa mà không cho cười à.”

“Thật ngại quá, vậy ngài cứ thỏa sức cười.” Giản Tân quay đầu nhìn anh, lại không hài lòng nữa: “Cho anh cười anh lại không cười.”

“Có hơi tiếc,” Uông Hạo Diên từ sau lưng ôm lấy cậu, nói: “Kỳ nghỉ của anh kết thúc rồi, bằng không phải đi dạo quanh chỗ này, vừa lúc hai đứa cháu được nghỉ, còn có thể dẫn chúng nó cùng đi.”

Giản Tân nói: “Về sau còn nhiều dịp mà, một đời dài như vậy, đừng nóng.”

Uông Hạo Diên trầm mặc không nói gì, mãi đến khi Giản Tân xoay người lại hỏi làm sao thế. Anh ôm chặt lấy Giản Tân, nhìn cảnh đêm hoa mỹ sắc sỡ ngoài cửa sổ, thâm trầm nói: “Khi anh gặp được em, một đời không còn dài nữa.”

Vành mắt Giản Tân nháy mắt đỏ lên.

Cả một đời dường như rất dài, từ lúc tập tễnh biết đi đến lúc bạc đầu, đã ăn bao nhiêu thứ, đã nói bao nhiêu lời, đã đi bao nhiêu xa, không ai có thể rõ ràng.

Nhưng khi anh gặp được em, một đời không còn dài nữa.

Chỉ đủ để ghi nhớ, thanh âm của em và anh.

———— Toàn văn hoàn ————

(1) Hiệu thảo chỉ nam sinh đẹp trai nhất được từ giáo viên đến học sinh trong trường đều công nhận, là từ nữ sinh hành ở Đài Loan, ý tứ là trước cổng trước có bán cây cỏ thơm mát, nghĩa rộng chỉ nam sinh đẹp trai nhất trường, muốn trở thành hiệu thảo phải đáp ứng gu thẩm mỹ chung của người châu Á, gương mặt xinh xắn, ngũ quan thanh tú, ánh mắt trong veo, khí chất thanh xuân vườn trường trong suốt ngày thơ.

(2) Khổ quá phiên ngoại còn bị bí:)) Cao nhân nào giúp tui nhé đa tạ.

Lời tác giả: Chính văn và phiên ngoại đến đây kết thúc, nếu nghĩ ra thêm được gì sẽ viết thêm phiên ngoại, play trên xe, hay play áo blouse trắng bác sĩ gì đó. Cụ thể sẽ up weibo sau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-thuong-quan-he>